

Škola BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Časopis pro zbožné spolky a bratrstva mezi Čechoslovany.

S povolením duchovní vrchnosti pořádá

P. PETR HLOBIL,

benediktín rajhradský.

Ročník šedesátý první — 1927.

V BRNĚ

Tiskem a nákladem Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská č. 19-21.

OBSAH:

Básně.	Str.	Str.
A. M. Kadlčáková: 4, 6, 12, 13, 26, 29, 34, 42, 47, 52, 58, 66, 69, 71, 91, 99, 106, 11, 118, 122, 129, 134, 141, 146, 150, 154, 162, 166, 170, 173, 175, 178, 186, 191, 202, 208, 214, 220, 226, 235, 237.	229	
Jar. A. Vlastimil Římský:	229	
Četba k pobožnosti povzbuzující.		
Mgřte Dr. Rud. Zháněl: Srdce Ježíšovo. Výklad litanie 2, 27, 44, 66, 83, 109, 123, 147, 162, 186, 202, 226	4	
Křesťanský život (Ignát Zháněl)	4	
Šíření sv. víry je nejsv. přáním Božského Srdce	7	
Oslavujte a noste Boha v těle svém (Ig. Zháněl)	30	
Vzpomínky biskupa (Ig. Zháněl)	47, 85	
Odchod duše z těla (Ig. Zháněl)	52	
Dušovní vzkříšení (Ig. Zháněl)	71	
Vzat jest do nebe (Ig. Zháněl)	94	
Církev, dílo Boží (Ig. Zháněl)	106	
Podobenství Páně (Boh. Kyselý) 115, 133, 173, 212	173, 212	
Vy jste skutečně naší slávou a radostí (Ig. Zháněl)	126	
Dobře učinil všechny věci (Ig. Zháněl)	151	
Jaká setba, taková žeň (Ig. Zháněl)	167	
Výzbroj bojovníků Kristových (Ig. Zháněl)	191	
Božemstí pastýři (Ig. Zháněl)	232	
Hlavní úmysly.		
Pronásledování katolíků v Mexiku	1	
Aby mládež sv. Aloise vždy horlivěji následovala	25	
Duchovní správa ve velkoměstech	41	
Šíření katolického tisku	65	
Obrození křesť. rodin podle sv. Rodiny	81	
Vzestup poznání a lásky k bož. Srdci Páně	105	
Aby nevěřící k světlu sv. evangelia při- vedeni byli	121	
Obrana proti spiritismu	145	
Važme si autority	161	
Ať duch víry proniká a vede věřící	185	
Časté sv. přijímání dítek dlo příkladu sv. Stanislava Kostky	201	
Náležité svěcení nedělí a svátků	225	
Četba poučná a dějepisná.		
Bl. mučeníci kanadští z Tov. Ježíšcva (P. Černý)	15, 34, 60, 75	
Nový klášter v Rejhradě	42, 99	
Misie františkánů v přítomné době	69, 98	
Díla katol. misíi (P. Jos. Zeman)	91	
Bl. bratr Šalomoun (P. J. Černý)	113, 130 154, 171	
Kalasantýni	139	
Dva mučeníci Eucharistie z Tov. Ježí- šova	195, 214, 235	
O křesťanských záležitostech.		
Obrázky z katol. misíi (Max. Weinberger) 13, 36, 58, 77, 101, 116, 135, 156, 175, 197, 216, 237	197, 216, 237	
Různé zprávy (Ig. Zháněl) 21, 38, 62, 79, 103, 119, 141, 159, 179, 199, 220, 239	21, 38, 62, 79, 103, 119, 141, 159, 179, 199, 220, 239	
Dopis z Číny (P. Jos. Zeman)	208, 229	

	Str.		Str.
Obrázky.		Basilika v Lurdech	112
Sv. Rodina	16	Navštívení P. Marie	136
Vánoce	17	Sv. Cyrill a Method	137
Dílna sv. Josefa	33	Sv. Joachim a sv. Anna	153
Pán Ježíš uzdravuje nemocné	53	Nanebevzetí P. Marie	169
Zvěstování P. Marie	57	Sv. Petr Klaver káže černochům	177
Dokonáno jest	73	Fr. Sales. T. J. a Vilém Saullemouche	193
Opatství Maria Laach	82	Na dušičky	209
Královna máje	89	Pomník Fr. Sušila	217
Zůstaň s námi	97	Vánoce	233

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. LEDEN 1927.

ČÍSLO 1.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naši láskou buď!

Pronásledování katolíků v Mexiku aby přestalo.

(Hlavní úmysl.)

Jak Kristus Pán předpověděl o pronásledování apoštolů a věřících, tak se i stalo. Od prvopočátku církve byli věřící pronásledováni jednak od židů, jednak od pohanů. Hlavně císařové římské po 300 let pronásledovali ukrutným způsobem církve sv. a její věřící, snažíc se ji úplně s povrchu země vyhladiti. Vzpomeňme jen Nerona, Diokleciana, Domiciana a jiných, kteří prolévali krev křesťanů. Avšak krev křesťanů stala se semenem nových vyznavačů víry Kristovy. Konečně nadešel jasný den vítězství za císaře Konstantina, který dal úplnou svobodu křesťanům. Než i v pozdějších dobách často vypuklo nové pronásledování, nové bouře, po níž opět církve vyšla vítězná nad nepřátely. Vzpomeňme jen různých bludů, různých bojů náboženských za doby husitské, kdy byli kněží, řeholníci a věřící vražděni, kostely a kláštery pleněny, osady spáleny a země spustošeny. I v době nejnovější je církve a její věřící v různých zemích pronásledována. Úhlavními nepřáteli jsou zednáři, kteří vypověděli boj církvi katolické na život a na smrt a to různým způsobem, hlavně proticírkevními zákony jako ku př. v Mexiku.

Tam se zmocnili vlády zednáři a začali krutě pronásledovati katolíky. Zabrali a zavřeli jim kostely, kněze, kteří nechtěli podrobiti se jejich zákonům, buď zastřelili nebo ze země vypověděli; též řeholníky a řeholnice vyhnali ze země, školy pozavírali, majetek církevní zabrali a tím katolíky oloupili o všechn majetek i o všechnu útěchu. Biskupové pozdvihli hlasu svého proti tomuto pronásledování, ale bez výsledku. Lidé do kostela nemohou, děti musí do škol vládních choditi, děti zůstávají bez křtů, lidé bez zpovědi a sv. přijímání, nemají služeb Božích, těžce nemocní umírají bez útěchy náboženské, protože není kněží. Toto pronásledování katolíků úplně se vyrovná krvavému pronásledování za časů pohanských císařů. Sv. Otec jako nejvyšší hlava církve a nejvyšší pastýř všech věřících, velice se rmoutí nad tímto pronásledováním katolíků v Mexiku a nemoha jinak pomoci, vybízí celý katolický svět ku vroucné modlitbě za pronásledované katolíky v Mexiku, aby Bůh se smiloval, prosby vroucí vyslyšel a tuto krutou metlu pronásledování od církve sv. odvrátil. Právě došla zpráva, že mezi četnými letošními poutěmi do Assisi zaslouží

zvláštní zmínku jednoho římského spolku katolických žen. Obětovaly tyto ženy celou pout za pronásledované bratry víry v Mexiku. Z poutního místa v Assisi zaslaly poutnice delší pozdravný přípis mexickému arcibiskupovi. Komu by nebylo lito těch ubohých, pronásledovaných katolíků! Vždyť jsme všichni bratry a sestrami v Kristu, všichni jsme údové jeho duchovního těla, sv. církve. Trpí-li jeden úd těla, zdaž netrpí s ním i ostatní údy. Zdaž nemáme míti podílu na radostech a strastech všech věřících? Mají-li útrpnost s pronásledovanými

jejich blízcí krajané, kterak bychom měli my zůstatí necitelnými? Proto přidejme se ku všem těm, kteří za pronásledované katolíky v Mexiku se modlí a útočme vroucí modlitbou na Nejsv. Srdce Pána Ježíše; prosme za církev katolickou v Mexiku. Nejsv. Srdce Pána Ježíše snad se smiluje nad námi, vyslyší prosby naše úpěnlivé a odvrátí to hrozné neštěstí, které stihlo církev katolickou v Mexiku. Obětujme na ten úmysl všechny své modlitby, práce a dobré skutky, hlavně obět mše sv. a sv. přijímání.

Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá veškerá plnost božství.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Ostatek z minulého ročníku.)

Napoleon o božství pána Ježíše.

Veliký vojevůdce Francouzů, Napoleon, nebyl sice žádným bohoslovcem, ale měl přece své náboženské přesvědčení. Do své závěti napsal: „Umirám v náboženství římsko-katolickém, ve kterém jsem se před 50 lety zrodil!“ — Velmi pěkně vyjádřil též tento vítězný maršálek své myšlenky o božství Ježíšově. Alespoň generál Montholon uveřejňuje r. 1841 některé myšlenky, o nichž hovořil Napoleon s generálem Berthrandem na ostrově svatě Heleny. Napoleon pravil:

„Ježíš Kristus žádá od lidí lásku, chce srdce jejich, a to úplně; a daří se mu to hned! To je mi důkazem jeho božství. Alexander, Cäsar, Hannibal, Ludvík XIV. nedosáhli toho při vši své geniálnosti; dobyli světa, ale toho nedosáhli, aby získali si věrného, oddaného přítele. — Kristus

toliko promluví a hned se hrnou k němu všechna pokolení země; pouto, které je spojuje, je pevnější a něžnější, světější a mocnější, než kterékoliv jiné! Kristus různěcuje plamen lásky, která hasí sebelásku a přemáhá jakoukoliv jinou lásku. Kterak bychom neměli právě v tomto divu poznávatí „Slov o“, které stvořilo veškeren svět? — Zakladatelé jiných náboženství neměli o takové lásce, která je podstatou křesťanství — o lásce tak vznešené a dokonalé — ani poněti! Ovšem musili se též míti na pozoru, aby nenarazili na skálu! Neboť v takové věci — získati totiž lásky — je člověk ve svém nitru zcela bezmocným! Proto je dojista největším zázrakem Kristovým jeho říše lásky. Všichni, kdož opravdově věří v Něho, cítí tuto podivuhodnou lásku — tento vzácný zjev, kteréhož nelze dosíci lidskými silami — svatý oheň — jehož síla a trvání není zeslabena ani

časem, který ničí vše! A já, Napoleon, podivuji se tomu více než všemu ostatnímu, poněvadž jsem na takové věci též myslíval. Tato okolnost je mi dokonalým důkazem božství!“

„Dojista podařilo se mi zanítkati tisíce, že pro mne i život obětovali. Nechci tímto nikterak srovnávati nebojácnou nadšenost vojína až k smrti s láskou křesťanskou; (Bůh mne chraň!) — Ale vždy bylo třeba mé přítomnosti, mého pohledu, mého hlasu! Jediné moje slovo vylilo nadšení do srdcí! Ano, dostalo se mi tajemství této síly kouzelné! Ale přece nedosáhl jsem toho tajemství, v srdcích těchto zvětšiti svoje jméno láskou nikdy neutuchající! Nyní jsem na ostrově sv. Heleny, sám, opuštěn, připoután ke skále . . . Kde jsou moji přátelé? — Takovým jest osud velikých mužů, tak se vedlo Cäsarovi i Alexandru! Zapomene se na ně! Sotva zesnul Ludvík XIV., již ne dbali ho dvořané, ba snad i se mu posmívali! Nebyl již pánem, byl mrtvolou, rakví, hrobem a postrachem s blízcím se rozkladem! Ještě okamžik a týž osud stihne i mne! Umírám předčasně, mé tělo položí do země, aby bylo potravou červům! To je blízký osud velikého Napoleona! — Jak veliká propast jest mezi mou děsnou bídou a mezi věčným královstvím Kristovým, o němž káže se po všem světě, jehož milují, jemuž se klanějí a který přece žije neustále! Jeho smrt — či možno říci, že umřel? Není to spíše život? Ano, doopravdy, smrt Kristova je smrtí Boha!“ (Deharbe Josef, Výklad velikého katechismu I. díl, str. 866, č. 92.)

Pán můj a Bůh můj!

(Jan 20, 28.)

„Viděli jsme Pána!“ — Tak hlásali apoštolové radostně svému bratru Tomáši po zmrtvých vstání. — Ale on jim řekl: „Neuzřím-li v rukou jeho

rány hřebův a nevpustím-li prstu svého na místo hřebův a nevloží-li ruky své v jeho bok, neuvěřím!“ — A po osmi dnech byli opět učennici uvnitř a Tomáš s nimi. Tu přišel Ježíš zavřenými dveřmi a postaviv se mezi ně, řekl: „Pokoj vám!“ Potom di Tomášovi: „Vlož prst svůj sem a viz ruce mé a vztáhni ruku svou a vpusť v bok můj; a nebudiž nevěřící, nýbrž věřící!“ Tomáš odpověděl a řekl jemu: „Pán můj a Bůh můj!“ Řekl mu tedy Ježíš: „Že jsi viděl, uvěřil jsi; blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili!“ (Jan 20, 24—29.) Zbožným svým vykřikem „Pán můj a Bůh můj!“ vyznal sv. Tomáš nejen svou víru v božství Mistra, nýbrž též svou naprostou oddanost k němu! Kéz by i toto smýšlení bylo v nás utvrzováno zbožnou modlitbou litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně!

Jest jedno slunce na nebi, které všechno ozařuje, ale nebere světla svého od ničeho; jest jedno slunce na nebi, které všechno zahřívá, ale nepřijímá tepla od ničeho! Tak jest i jeden Kristus, jedno nejsvětější Srdce, v němž přebývá veškerá plnost božství, jedno nejjasnější světlo, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na svět, které však nebere světla svého odnikud! Jest jeden Kristus, jedno Srdce nejsvětější, z jehož žáru se rozehrívají všechna srdce lidská ku všemu šlechetnému, tak že hoří nejčistším plamenem všech ctností, ale plamen ten nikdy neuhasne v Srdci nejsvětějším, nikdy ho tam neubude, poněvadž přebývá v něm veškera plnost božství!

Pronášejíce zbožný vzdech: „Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá veškera plnost božství,“ prosme, aby temná srdce naše se osvitila bleskytným světlem tohoto Srdce, aby chladná srdce naše ohřála se teplem jeho, by hořela jasným nebeským plamenem po celý život náš, zvláště pak v hodině smrti naší . . .!

MŠE SVATÁ.

Při mši svaté
láska Boží
v srdci lidském
radost množí.

Při mši svaté
v kosteličku
upří zrak svůj
na Matičku.

Na oltáři
s Kristem stojí,
rány v srdci
všem nám hojí.

Hojí rány
vaši duše,
kdo s důvěrou
k Ní sem kluše.

Neoslyší
Matka Páně,
kdo v modlitbě
hledí na ně.

Žehná ona
i Syn její
o ochranu
kdo k ní spějí.

Křesťanský život.

Novoroční úvaha Píše Ignát Zhaněl.

Co činiti, abychom žili podle vůle Boží, jak žiti životem právě křesťanským? Písmo svaté mluví několi-kráté o této záležitosti. I když je různý způsob, jak tuto pravdu vyjadřuje, přece jest obsah vždy jeden a týž. Postavíme-li se před budovu, před umělecký předmět, vidíme touze věc vždy jinak, dle toho, kam se postavíme, z jakého stanoviska předmět pozorujeme. Velmi poučně popisuje svatý Pavel, jaký má býti křesťanský život, těmito slovy v II. listu ke Timotheovi. Milostí Boží obrátil se Šavel v Pavla, když jel do Damašku, aby pronásledoval vyznavače víry v Krista (Sk. ap. 9, 1—30). Žil pak mnoho let životem, přizpůsobeným vůli Božského Mistra. Žil v Kristu a Kristus žil v něm. Nuže jakými slovy popisuje svůj život, když byl již blízek rozkladu a chystal se objeviti před soudnou stolicí Boží. Píše: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokonal, viru jsem zachoval.“ (II. k Tim. 4, 7.) My všichni vyznavači

víry v Krista Ježíše jsme povinni činiti totéž, co tuto radí sv. Pavel. Ke křesťanskému životu přináležejí tedy tři věci: Bojovati dobrý boj, dokončiti běh a zachovati viru.

Dobrý boj jsem bojoval. První podmínkou každého, kdo chce žiti křesťanským životem jest: Bojovati dobrý, čestný boj. Byl nám sice při křtu svatém odpuštěn prvopočáteční, dědičný hřích, ale zůstala v nás zlá žádostivost a až do konce našeho života ustavičně nás pokouší a vábí ke vzpouře proti Bohu a jeho svaté vůli. „Tělo žádá proti duchu“ (Ku Gal. 5, 7) a jeví se jako „žádost těla, žádost očí a pýcha života.“ (Jan I. 2, 16.) Tato zlá žádostivost má velmi mnoho spojenců, podporovatelů, náhončích, hlavně jsou to svět a ďábel. Nelze se jich jinak zbaviti, než bojovati proti nim, nutno tedy dle slov sv. Pavla bojovati dobrý boj.

Celý náš život nepozůstává z ničeho jiného než z boje proti

těmto nezřízenostem a náruživostem. Od doby, kdy jsme přišli k poznání rozumu a mohli rozeznávat dobré od zlého až do posledního vydechnutí, t. j. až k smrti, nekonaíme vlastně nic jiného, než že bojujeme. Čím více ze všech sil se snažíme pokračovat v křesťanské dokonalosti, tím urputněji musíme bojovat. Voda, která není v pohybu, neteče a stojí, počne hnit, páchne. Člověk, který by nebojoval, je v klidu netečný, je lehkomyšlný ke zlým žádostem, nijak se nepřemáhá, nečiní si násili, nežije životem křesťanským, upadá ve hříchy. — Kristus, původce a učitel křesťanského života, napomíná: „Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj každodenně a následuj mne.“ (Luk. 9, 23.) Jindy promlouvá totéž těmito slovy: „Nedomnívejte se, že jsem přišel uvést pokoj na svět: nepřišel jsem uvést pokoj, nýbrž meč.“ (Mat. 10, 34.) Nezbyvá nám všem tedy nic jiného než bojovat.

Bojujeme proti žádosti těla. Budme střidmi vždy a za všech okolností, nikdy v ničem nepřeberme. Nestřidmost počítá se mezi hlavní hříchy, protože povstává z ní jako z hlavy nebo z pramene mnoho jiných hříchů, jako na příklad: Rozpustilost mravů, nestydatost asmilství, hádky a sváry, mrhání času a jmění, porušení zdraví a zeslabení sil duševních. Živá ryba pluje proti proudu mrtvá s proudem, podobně živý (v Bohu) člověk potlačuje náruživosti a zlé žádosti, kdežto duševně mrtvý jim povoluje. Sv. František Saleský píše: „Co do zlých žádostí jest to s námi jako s nerozumnými dětmi, jimž se jahod zachtívá v podzimku a hroznů na jaře.“ Silbert, učitel duchovního života, píše takto: „Duše je královna, sídlící v duševním zámku; odtud rozkazuje. Dámy jejího paláce jsou čtyři hlavní ctnosti: Opatrnost, spravedlivost, statečnost a mírnost, kromě jiných schopností a dalších ctností. Ku posledním příslušníkům hradu přináležejí žádosti, podobají se všude slidicím honicím

psům, kteří jsou neustále hladoví a nenasytně žraví. Když je však statečnost brzdí, mírnost drží v mezích, spravedlnost jimi vládne a opatrnost na ně dohlíží, jsou duši k velkému prospěchu. Nejsou-li však strážní duchové v obydli duše, jest jimi opuštěna, pak honící psově zdivočí, neposlouchají, jsou nezkrocení, roztrhají, usmrtí šlechtnou velitelku hradu nejsurovějším způsobem.

Bojujeme proti žádosti očí. Kdo se dá ovládati chtivostí, hrabivostí, lakotou, chce mít vše, co vidí. Konejme, k čemu nás Pán pobízí v prvním z osmera blahoslavenství, když praví: „Blahoslavení chudí duchem,“ (Mat. 5, 3) čímž se vyzumívají, kdo nevěsí svého srdce na pozemských statcích, když jich někdo nemá, aby se po nich netoužilo nezřízenými touhami, nepořádným úsilím nebo zakázanými prostředky, aby to neslo klidnou myslí, když je někdo ztratí, nezaviněně pozbude anebo je dá k vůli dokonalejšímu účelu. — „Kristus pro nás jsa bohat, stal se pro nás chudým, abychom i my zbohatli jeho chudobou.“ (II. ke Kor. 8, 9.) Tak byl chudým, že neně, kde by hlavu položil.“ (Luk. 9, 58.) Pravým opakem, úplnou negací křesťanského života je lakota ve všech svých způsobech, jako nespravedlnost, zatvrzelost srdce, podvod, krádež, lichvaření atd.

Bojujeme proti pýše života. Snažme se vykonávat mnoho skutků pravé pokory k Bohu i k bližnímu, budme pokorní v celém svém životě ve všem, jako v srdci, řečech, skutcích, šatstvu. Řídme se napomenutím Spasitelovým: „Chcete-li nalézt pokoj duším svým, uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ (Mat. 11, 29.) Milý Ježíš dal nám nejskvostnější příklad pravé pokory, jak píše jeho apoštol svatý Pavel: „Ponížil sebe sama, stav se poslušným až k smrti a to smrti kříže.“ (K Fil. 2, 8.) Pýcha se nijak nesrovnává s křesťanským životem, činí lidi ďábly, činí srdce lidské,

v nichž panuje nezpůsobilým neschopným přijímatí milosti Boží ve svatých svátostech.

Běh jsem dokonal. Všichni musíme plnití vůli Boží, čímž spějeme k cíli svého života. Cesta tato je však různá podle povolání, do něhož nás Pán postavil. V každém větším hospodářství je mnoho různých prací, které nutno vykonati, aby byl pořádek, aby celý dům prospíval. Podobně je v domě Hospodinově mnoho různých povolání, stavů, do nichž postavil Bůh lidí, aby konali povinnosti s tím spojené. Když praví sv. Pavel, že dokonal běh, chce říci, že svědomitě vyplnil povinnosti stavu a povolání, do nichž jej Bůh postavil.

Povinnosti stavu plnití je velmi důležité, mnohdy k vůli celku nezbytně potřebno. Sv. Pavel jednou pravil: „Soužení, okovy mne očekávají, avšak z toho nedbám ničeho, ani nepokládám život svůj za dražší než sebe, než abych dokonal svůj běh.“ (Sk. apošt. 20, 24.) Tak vysoce cenil povinnosti svého stavu, čímž i my podobně. Každý vykonávaj všechny povinnosti své hopovolání, důležité i méně důležité co nejsvědomitěji. Služme Bohu, posluhujme sobě vespolek každý podle milosti, kterou byl obdržel, jakožto dobří správcové rozličné milosti Boží.“ (I. Petr 4, 10.)

Víru jsem zachoval. Svatý Pavel učinil víru pravidlem obsahem svého celého života, píše o sobě: „Co však žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího.“ (Ku Gal. 2, 20.) Kdo chce žítí životem křesťanským, musí o sobě říci: „Víru jsem zachoval.“ Nikdo se nemyl, čteme výslovně: „Bez víry

nelze se Bohu líbiti.“ (K Žid. 11, 6.) Božský Spasitel sám řekl: „Kdo však nevěří, již jest odsouzen.“ (Jan 3, 18.) Víra jest také proto ke křesťanskému životu naprosto potřebná, protože celý křesťanský život je toliko ovoce víry, „která skrze lásku působí.“ (Ku Gal. 5, 6.) Spasitel sám praví: „Spravedlivý pak můj živ jest z víry.“ (K Žid. 10, 38.)

Víra má zrovna nesčetný počet nepřátel vnitřních a zevnějších. Vnitřním je hlavně pýcha života, která se nerada podložil vyššímu pánovi. Zevnějšími jsou kromě ohledy na lidi, vyhrůžky, špatný tisk, jako časopisy, knihy, brožury, romány. Někteří z nepřátel víry bojují proti ní zjevně, otevřeně, zpřima, jiní tajně, skrytě, lstivě, pod rouškou pravdy, čistoty. Naši víru nedal nám žádný člověk, není dilem lidí, ale byla nám dána shůry, sám Ježíš Kristus nás v ní vyučil. Jím založená, na nezdolné skále postavená církev ji dále neomylně hlásá, střeží.

Žijme životem křesťanským podle příkladu svatých a světic Božích. Čtème každý den život světce, který připadá na ten den. Řikejme pak k sobě při četbě: „Mohli-li oni a ony, proč bys ty nemohl?“ Prosme Boha o milost, abychom umírajíce i my mohli říci se svatým Pavlem: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval: pro budoucnost jest mi uložena koruna spravedlnosti, kterou mi dá Pán, spravedlivý soudce, nejen mně, nýbrž všem těm, kteří milovali příchod jeho. (II. K Tim. 4.) 7.) Amen.“

A. M. Kadlčákova:

VYZVÁNÍ ZVONY.

Vyzvání zvony vesele
večerní klekání zas,
po městě letí den co den,
dumavý, jásavý hlas.

Vyzvání zvony vesele,
modlí se pobožný lid,
kol kolem zmlká příroda
nastává kol kolem klid.

Vyzvání zvony veselé,
modli se, křesťane, zas,
pros, aby Pán Bůh u víře
pevněji udržel nás!

Vyzvání zvony veselé,
hlas jejich nese se výš,
tři „Zdravas“ z retů zalétnou
v nadhvězdnu, nebeskou řiš.

Šíření sv. víry je nejsvětějším přáním Božského Srdce.

Misijní sestry, zabývající se ustavičným klaněním nejsv. Svátosti.

Uctívání Božského Srdce znamená snažit se vyplnit touhu a přání Božského Spasitele. Největším přáním Kristovým bylo spasití veškerého lidstva. Této touze mělo sloužit jeho vtělení, celý jeho život se vši prací, strádáním a starostmi a konečně jeho nevýslovně bolestné utrpení a smrt. A ani v hodině loučení z tohoto světa před svým slavným nanebevstoupením nemá naléhavějšího přání, než aby pokladů jeho nebeských pravd a jeho posvěcujících prostředků účastní se stali všichni lidé. Proto svým jednácti nejvěrnějším ukládá realizovati tuto jeho posvátnou závěť: „Jděte do celého světa, učte všechny národy a křtěte je . . ., učíte je zachovávatí, co jsem přikázal vám!“

Svatá církev od počátku konala tento rozkaz svého božského Mistra. A přece jak málo ještě katolíků na světě je dnes po 1900 letech. Ze 1700i milionů na světě žijících lidí jen asi

320 milionů je katolíků,
122 „ „ pravoslavných,
171 „ „ protestantů,
15 „ „ židů,
819 „ „ pohanů,
219 „ „ mohamedánů.

Protože počet misijních kněží (je jich jen asi 16.000 a bratrů laiků (asi 6000) ani zdaleka nestačí, tu vypořádávají jim misijní sestry. V naší republice není ženského misijního řádu vlastního, jehož členky totiž působí

mezi jinověrci a pohany s úmyslem obrátiti je.

Obrácení je především dílem milosti boží, Bůh však zajisté dává svou milost, prosíme-li o ni. Proto byly zřízeny celé kongregace, které s modlitbou o obrácení světa spojují misijní práci neb výhradně jen věnují se modlitbě. Zde chci pojednat o Františkánkách misionářkách Panny Marie a o Služebnicích sv. Ducha a věčného klanění čili Steylských klausurních sestřích.

Františkánky, misionářky Panny Marie vynikají nad všechny ostatní ženské misijní řady.

Jak vysvitá z názvu, kongregace, patří k řádu sv. Františka. Členky osvědčují se činně v duchu serafinském, hlavně ve službě chudých a malých, při čemž užívá se každé sestry dle její duševních a tělesných schopností, v dětských útulnách, jeslích, nemocnicích, dispensářích (lékárny pro chudé), útulcích pro malomocné atd.

Druhá část názvu označuje společnost jako misijní, pro niž první klášter byl založen r. 1877 v Utakamundu v kraji madrasském v Indii.

V třetí části názvu vyjadřuje se zvláštní účta, již jednotlivé chovají k Panně Marii.

Mimo to věnují se řeholnice klanění nejsv. Svátosti oltářní. Ve všech domech společnosti střídavě půl hodiny po celý den po dvou sestřích před

vystavenou nejsv. Svátostí klečí, aby si zde vyprosily silu a požehnání pro svůj trnitý apoštolát.

Ke cti Neposkvrněné Matky Boží nosí sestry při klanění se nejsv. Svátostí šat bílý, pozůstávající z hábitu, závoje, škapulíře a růžence sedmi radostí. Ač šatí se členové všech tří řádů sv. Františka obyčejně v barvě šedé, hnědé a černé, přece není přísného ředpisu barvy se týkajícího. Řehole o tom se nezmiňuje. Ve společnosti rozlišují se řeholnice chorové a sestry. Tento rozdíl však málo vyniká dle prostého serafinského ducha, neboť mají všechno společné, jídlo, byt, zotavení, šat, s výjimkou malé změny u závoje. Podporují se navzájem při domácích pracích, myjí společně nádobí atd.

Celá činnost misionářek, vyvěrající z vroucí lásky, sleduje jediný cíl: obracet lidstvo ke Kristu. Z tohoto stanoviska dlužno pak posuzovati veškerou činnost řádovou. Činnost dá se rozřídovati následovně:

Vyučování náboženství a školním předmětům, ošetřování nemocných a práce ruční.

Vyučování náboženství děje se ve všech ústavech sester, jehož zúčastní se všichni tam bydlící a tam, docházející. Sestry pravidelně navštěvují vesnice, aby tam v určitých hodinách vyučovaly náboženství. Při tom jim pomáhají domorodé sestry oblátky františkánky.

Sestry mají školy všech stupňů od mateřských škol, kde vyučují dle soustavy Froebelovy a Montessoriho, až do ústavů pro vzdělání učitelek i profesorek.

Ošetřování nemocných stížených i nejtěžšími nakažlivými nemocemi jako jsou mor, cholera, malomocenství atd. Sestry ošetřují v nemocnicích a v ústavech. Navštěvují i chatrče domorodců, přinášejíce jim léky, útěchu a pomoc. Snaží se při tom pokřtiti těžce nemocné dospělé osoby a děti. Ujmají se v pohanských zemích opuštěných a odložených dětí, zachraňující jim tak život věčný křtem sv. a

život věčný i osob starých, jichž pohané bezohledně se zbavují. Mají lékárny, kde ošetřují domorodce.

P r á c e. Zakladatelka františkánek misionářek, matka Marie de la Passion, byla hluboce přesvědčena, že práce zjednává misijní činnosti účinnost, neodvislost a životnost. Velký duch podnikavosti dal popud ke zřízení misijních pracoven, těchto záračných nástrojů spásy, ve všech částech zeměkoule. Jejich působnost ukázala se tak uspokojivou, že biskupové a apoštolští vikáři pracovny vyhlédli jako jeden z nejpůsobivějších prostředků, aby mravnost mládeže byla zachována a zvyšována.

Divka, sotva odrostlá škole, přichází do jedovatého ovzduší dílen. Málokerá v tom věku dovede čeliti tamním nebezpečím bez veliké újmy. Ani katolické průmyslové školy neodpovídají úplně potřebám pracujících tříd; poskytujíce toliko ochrany v době vyučování, nastávající boj pouze odhalují.

Bylo tedy potřeba, aby proti špatným a nemravným dílnám byly otevřeny pro křesťanské dívky dílny křesťanské, jež jsou velmi vyhledávány pro vládnoucí tam vznešený mír a dokonalý technický výcvik, jehož se tam dívkám dostává. Takové dílny jsou ve Francii, Belgii, Itálii, Švýcarech, Anglii, Rakousích, Americe a též v Indii, Číně, Japonsku. Chopily se všech živností, které žena může provozovati. V klášterích pěstuje se veliké vyšívání v Paříži, Bruselu, Bostonu, New-Yorku, jako i v každém městě evropském, kde se usadily františkánky misionářky Panny Marie. Trvalo by příliš dlouho, kdyby se měly psáti dějiny každé z těch rozmanitých živností skryté, trvalé však dobro vykonané v lůně mnohé chudé rodiny nábožensky vzdělaným a zbožným dítětem, jehož slova a příkladem má tím větší váhu, poněvadž jest svou prací jedním z nejlepších podporovatelů domácnosti.

Mnohým mladým dívkám bylo tím pomoheno z trpké nouze, té hrozně

rádkyně mládeže. S bázní dělaly první pokusy, záhy měly radost, když se jim to podařilo, vědouce, že kyne jim živobytí i našly v tom i útěchu. Jak často skryla pracovní zástěra, jaká se nosí v pracovních františkánek-misionářek, otřený šat a tajné starosti.

Bylo to r. 1889, když matka Marie dela Passion pravila svým dcerám, uvažujíc o velké potřebě misijní činnosti a velké chudobě kongregace. „Musíme pracovat a tak odpomáhati nedostatečně štěrnosti naší práci.“ — Tehdy kongregace neměla ani pracoven, ani umělkyní. R. 1910 však za různé výrobky práce obdržela zlatou medaili v Bruselu, když již r. 1900 při světové výstavě v Paříži nabídnuta je jiná. R. 1914 měla již 70 pracoven ve všech světa dílech a podporovala 3500 pracovnic.

Tato kongregace vyniká nad všechny ostatní ženské misijní řady. Byl již zaveden proces o blahověčení devíti členek této kongregace. Jsou to: zakladatelka kongregace matka Marie de la Passion, sedm františkánek boxery umučených v Číně a sestra Maria Assunta.

Matka Marie de la Passion Chappotin (1839 15.-XI. 1904) založila kongregaci dne 6. ledna 1877. První klášter byl v Utakamundu v kraji mastrasském v Indii. Téhož roku byl založen druhý klášter v St. Brienc ve Francii. Kongregace, jež stala se odvislou od generálního ministra františkánského řádu, byla dne 17. července 1890 definitivně schválena. Při smrti zakladatelky kongregace měla 43 domů v Evropě a tolikéž v misiích. Nesmírné byly starosti a námahy se zakládáním a vydržováním tolika, po celé zeměkouli roztroušených ústavů, jichž ani jeden nezanikl. Dne 31. prosince 1924 měla kongregace 4371 členek živých, zemřelých tehdy měla již 1147. Měla 53 domů v různých státech Evropy, 46 domů v Asii, 31 v Africe, 14 v Severní a 9 v Jižní Americe, dohromady tedy 153 domů; dnes jich má

již 180 a asi 5700 členek včetně oblátek (domorodých sester).

Sedm františkánek boxery umučených dne 9. července 1900 v Číně, zpívající chvalozpěv „Bože chválime Tebe“, šlo na smrt, považujíc za štěstí zemřít z lásky k Tomu, jenž pro ně byl vykřvácel na kříži.

Od ostatních františkánek nepřijal sice božský Spasitel obět krvavou, ale očividně ukázal na mnohých sestřích, jak mu byl příjemný jejich prostý a pokorný život tím, že je oslavil zázraky. Mezi těmi vyvolenými vynikající místo zaujímá sestra Maria Assunta Pallotta. Narodila se dne 29. srpna 1878 a téhož dne obdržela křest. Bůh dal jí pouze 26 let k posvěcení sebe. Mládi této vyznamenané duše ubíhalo při těžké polní práci, modlitbě a umrtvování. K volání Božského ženicha odpověděla radostným a velkomyslným „fiat“ a dne 9. října 1898 v Římě přijala bílé řeholní roucho františkánek misionářek Panny Marie.

Roku 1904 zaměnila sestra Maria Assunta Itálii s misii v Číně, po níž vroucně toužila. Její představené poslaly ji do Šansi, aby nahradila své spolusestry, které staly se obětí zášti proti sv. víře a klesly pod mečem boxerů. Trávila zde pouze jeden rok. Dne 7. dubna 1905 byla stížena tyfem, smrt utrhla tuto bílou lilii a položila ji do hrobu, ale hrob stal se slavným, lilie vydala svou vůni. Sotva, že její duše opustila tělo, rajská libovůně naplnila celý dům, skýtajíc vnitřní útěchu a sílu obyvatelům kláštera v Tong-eub Keon i Čiňanům. Po osmi letech v dubnu 1913 nalezeno bylo její tělo neporušené; na její přímlovu mnoho nemocných uzdraveno a milostí dosaženo.

Sestra Maria Assunta kvetla skrovně a tiše, ničím mimořádným neprozrazujíc svatosti. Plnění vůle Boží, toť byl hlavní rys jejího krátkého života. Její sestry snaží se státi se misionářkami tak skromnými, a horlivými pro spásu duší a svatými, jako byla ona.

Povolání misionárek vyžaduje velkomyslných, rázných duší s opravdovou zbožností, otevřené povahy, hodící se k životu rozjímavému a činnému.

Podmínky přijetí jsou: upřímné, pravé misijní povolání, dobré zdraví, vzdorující i změně podnebí. Věnem má si dle možnosti aspoň přinésti několik set rakouských šilinků (1 rak. šilink = asi 4.80 Kč) na výbavu aspoň 300 rak. šilinků (tedy asi 1500 Kč) a aspoň tolikéž za řeholní šat. Dopsati lze česky na adresu: Annunziata-Kloster, Novitiatshaus der Franziskanerinnen Missionärinnen Mariens, Eichgraben a d. Westbahn b. Wien.

Vstup smí nastati až po dokonaném 17. roce věku, v tomto případě však jen s dovolením rodičů. Postulát trvá obyčejně šest měsíců, může však býti prodloužen, vyžadují-li toho zvláštní poměry. Pak nastane oblačka po předchozích osmidenních exerciciích. Připojí se pak dvouletý čas zkoušební, čili noviciát. Po jeho uplynutí má sestra na vůli vystoupiti, s druhé strany jsou představené oprávněny propustiti ony, jichž povolání ukázalo se nedostatečné. Ony však, které se osvědčily a ukazují pevnou vůli věrně dostáti dobrovolně převzatým povinnostem povolání, smí skládati sliby prozatím na tři roky. Po tomto mezidobí následuje skládání slibů věčných, při kterých sestra po přijetí trnové koruny a snubního prstenu odevzdává se Božskému Mistru jako obět pro církev a pro duše.

* * *

Ve Vídni mají Františkánky misionářky tyto ústavy:

St. Leopold-Kloster, XX. Engelsplatz 1. Tam je útulek pro dívky, kde se zdržují přes den = Tagesheimstätte; mateřská škola soustavy Froebelovy a Montessorioho, dílna pro umělé vyšívání, lékárna pro chudé, v níž se jim dostává léků a ošetřování zdarma (Armenapotheke). Krom toho ošetřují sestry nemocné v domácnostech.

XX. Wexstraße 22. spolkový dům, útulek pro dívky přes den.

XX. Allerheiligenplatz 17.

IX. Canisiusgasse.

Jistě bychom též u nás, zvláště v předměstích Velké Prahy, velmi potřebovali misionářky. Zjistěte podařilo by se misionářkám vzbuditi a posilovati nábožensko-mravní uvědomění u lidu a mnohého přivěsti ku správě boží a ke stolu Páně.

Zvláště dobře by se misionářky osvědčovaly mezi nesjednocenými Slovany. Kéž by mnoho hodných dívek k nim vstoupilo a též mezi našimi dámami našly mnoho příznivkyň!

Služebnice sv. Ducha a věčného klánění čili Steylské klausurní sestry.

Kongregaci tuto založil P. Arnold Janssen dne 8. prosince 1896, když již dříve byl založil r. 1875 misijní Společnost Božího Slova a r. 1892 Společnost Pomocnic sv. Ducha pro obrácení pohanů.*)

Jako kdysi Mojžíš na hoře Horeb vyprošoval vítězství bojujícím Izraelitům, mají Steylské klausurní sestry neustále vyprošovati vítězství bojovníkům Kristovým. Účelem společnosti jest spolupracovati na velkém

*) Společnosti Božího Slova jsou svěřeny následující pohanské mise: 1. V Číně: a) Jižní Šantung, b) Honan, c) Kansu s Il. 2. Východní Nová Guinea u Austrálie. 3. V Japonsku: Niigata. 4. Na Filipínách: Abra. 5. Malé Sundajské Ostrovy (Holandská Indie). 6. Misie mezi pohanskými černochy v Severní Americe. 7. Misie mezi Indiány v Paraguay'. — V duchovní správě mezi vystěhovalci pracuje Společnost Božího Slova: 1. v Severní Americe 2. v Argentině, 3. v Brasílii, 4. v Chile. — Na Slovensku má již dva domy pro vzdělání vlastního kněžského dorostu: Misijní dům Sedmibolestné Matky Boží v Močenoku (Bratislavská župa) a Misijní dům Matky Boží v Nitře, Kalvaria. — Misijní sestry Pomocnice sv. Ducha mají klášter v Štokravě (St. Kolomanskloster, Stockerau, Niederösterreich.) Lze jim psáti česky. — Společnost Božího Slova přijímá též bratry-laiky, a to muže všech oborů, ale též muže bez zvláštních dovedností. — V Nitře (Kalvaria) lze objednat slovenský misijní časopis „Hlasy z katol. Misii“.

díle šíření víry apoštolátem modlitby. Sestry též pilně vyprošují požehnání sv. církvi.

Hlavním zaměstnáním sester jest ustavičné klanění se dnem i nocí v monstranci na oltáři slavnostně vystavené Velebné Svátosti a v stanovených denních dobách modlití se chorově římský breviř. Nemine hodina, aby neznělo k nebi v hymnu k nejsv. Svátosti prosba: „Pane, pošli nám, jak jsi slíbil, Ducha sv.“

Krom duchovních cvičení oddávají se sestry a to dle svých sil, znelostí a schopností ručním pracem (Zhotovují paramenty), dále domácím a zahradním a konečně i literárním. Denní pořádek skýtá změnu blahodárnou duchu i tělu. Dvakrát denně — dle možnosti na zahradě — je společná rekreace (odpočinek) se zábavou. Co se týče postu a zdrženlivosti je řehole mouře přizpůsobena nynějším časovým poměrům. I při noční adoraci (klanění) bere se zřetel k silám sester. Sestry nevycházejí z klauzury, objímající dům a zahradu.

Mateřinec je v Steylu (Adresa: Ehrwürdige Schwester Oberin der Steyler Klausurschwestern zu Steyl, Post Kaldenkirchen, Rheinland.) Domy mají kromě v Steylu ještě: v Driburgu ve Vestfálsku, v Sev. Americe: ve Filadelfii a v St. Louis, a na Lipě na Filipinských ostrovech v Asii.

Noviciát trvá dva roky, pak skládají se sliby věčné. Necht se však dívka, než hlásí se k vstupu, bedlivě zkoumá, má-li pravé povolání k řeholnímu stavu. Znamky povolání jsou:

Vytrvalá záliba pro řeholní stav. V pravdě povolání bude radostí stále více odumíratí světu a všemu tvorstvu a čistým srdcem sloužiti jedině

*) Nutno dopsati německy, snad bude moci zodpovídati i francouzské a anglické dopisy. — Steyl je v Holandsku, těsně u německých hranic. Tam necht zájemnice se vsí důvěrou se obrátí ohledně dokladů, věna, podmínek atd.

Pánu Bohu a snažiti se s odhodlaností, a se sebezapíráním dosíci dokonalosti, jakou Pán žádá na všech řeholních osobách. Ráda se odřekne všeho svého majetku a především vlastní vůle, aby všem jejím skutkům se dostalo požehnání a odměny sv. poslušnosti. Řeholníci mají Pánu Bohu dosti učiniti za vlažnost a hříšnost tolika lidí, mají mu býti milým obětním darem, jemu věnované jako kadidlo a svíce, jež tiše ztravují se k jeho cti a slávě.

2. Čistý úmysl. Pohnutkou vstupu do kláštera musí býti opravdový úmysl zcela se Bohu obětovati, ne však důvody pozemské, n. př. zajištění ve stáří. Být i snad by někdy pomýšlela na takové výhody, nemají tyto býti vlastním důvodem rozhodnutí pro řeholní stav.

3. Dostatečné zdraví.

4. Před vstupem jest třeba býti prost všech závazků, na př. od dluhů, vážeckých slibů, povinností podporovati příbuzné a pod. Dala-li žadatelka slib manželství neb měla-li známost, necht to oznámi. Od dívky, přející si vstoupiti do kongregace, se žádá, aby povždy těšila se dobré pověsti a aby pocházela z dobré čestné rodiny.

Zajisté řeholní stav jest vpravdě jednou z největších milostí Bohem duši poskytnutých. Dostane-li se jí však povolání sestry klauzurní, dostává se jí tím zvláštní privileje, že bude moci věnovati se po celý život v tichém úkrytu, vzdáleném ruchu světa, oslavě nejsv. Svátosti a současně spolupracovati na velikém a vznešeném díle záchrany duší.

Protože sestry v první řadě věnují se modlitbě a rozjímání a nelze jim tudíž žítí se prací svých rukou, žádá se jmění. Věnem se žádá tolik, kolik nastávající sestře právem náleží, a co jí později dědictvím připadne.

Kéž by mnoho hodných dívek vstoupilo, aby tyto sestry mohly se usídliti ve Velké Praze a modlití se za potřeby naší diecese a vlasti.!

Při mateřince je zřízena Eucharistická Liga misijní, t. j. sdružení zbožných duší, žijících ve světě a toužících v úzkém spojení s klausur-

ními sestrami spoluúčastníti se na velkých úkolech této společnosti. Členové této Ligy požívají pak zvláštních duchovních výhod.

A. M. K.

ŠTĚDROVEČERNÍ.

Zase přišel Štědrý večer
a s ním zlaté Vánoce,
radujte se, všichni lidé,
a chystejte ovoce.

Ovoce a dárky pěkně
pod stromeček milým svým,
až zazvoní klekání hlas
ku koledám vánočním.

Zase přišel štědrý večer
v naší chatu po roce,
a s ním přišly svaté svátky,
milované Vánoce.

Kdo zas půjdeš na půlnoční,
uzříš radost, štěstí, pes.
Narodil se Kristus Pán nám,
narodil se zase dnes!

A. M. Kadlčáková:

LIDSKÉ ŽITÍ.

Lidské žití na tom světě
jako vánek letí,
do trampot a do starostí
málo štěstí sletí.

Letí jako divá bouře
život lidský — letí,
dříve, nežli naděješ se,
duše poodletí.

Ještě dnes tu veselíš se,
směješ se a zpíváš,
zítra však již s okem vlahým
do země se díváš.

Jako vánek po lučině
letí lidské žití,
dříve, nežli naděješ se,
hromničkou ti svití!

SVATÁ NOC.

Je půlnoc. Zvony zvoni,
posvátné ticho jest,
když ve kraj ztichlý letí
těch zvonů milá zvěst.

Je půlnoc. Z chrámu sladce
zní zpěvy nejtišší
a lid se zbožně modlí:
„Buď vítán, Ježíši!“

Je půlnoc. Hlas trouby zní
a štěstí slyšíš van —
Radujme se, Narodil
se zase Kristus Pán!

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Výstup na Fudži Jamu.

(Obrázek z misii japonských.)

Na ostrově Nipponu, jihozápadně hlavního města Tokia, vypíná se nejvyšší hora říše japonské, Fudži Jama. Je to vyhaslá sopka. V japonských letopisech jsou zaznamenány četné její výbuchy, z nichž poslední udál se r. 1707 a nesmírné škody v celém okolí způsobil. Od té doby sopečná činnost velehorny úplně přestala.

Velkolepý je pohled na Fudži Jamu, blížíme-li se k ní ze strany mořské. Tu zdá se, jakoby vystupovala z hladiny oceanu a v mračnech se ztrácela. Vysoká je 3792 m. Jenom dva měsíce, od polovice července do polovice září, je kuželovitý vrchol její prost sněhu. Od hlavního města Tokia je vzdálena 26 km; ze všech téměř mostů a ulic města jest ji viděti, a dávno, než ještě slunce zasvítí městským oby-

vatelům, ozařuje již vysoké téměř její.

Fudži Jama jest hora Japoncům posvátná. Na všech krajinomalbách, na různých výrobcích japonského průmyslu viděti v pozadí kuželovitou sopku, představující Fudži Jamu.

Tisíce poutníků vystupuje každoročně na posvátnou horu, aby tam pozdravili vycházející slunce a k bůžku hory se pomodlili. Doba poutí připadá ve dva měsíce, kdy sníh vrcholku hory nepokrývá. Počet každoročních poutníků páčí se na 16.000; byl-li předešlý rok úrodný, dostupuje i 20 tisíc. Na všech cestách, které k hoře vedou, viděti v té době zástupy bíle oděných, zaprášených, zemdlených poutníků. Také ženy, které dříve na horu vystoupiti nesměly, mohou nyní pouti se přiúčastniti. Veškerá touha vystupujících poutníků nese se k tomu, aby mohli s temene hory pozdraviti vycházející slunce. Pozdrav slunce a

modlitba k bohu hory jsou spasitelný, zbavují poutníka nemocí a starostí, přinášejí domácímu krbu štěstí a spokojenost a polím úrodu. V osadách „na úpatí hory je skoro každý dům noclehárnou pro poutníky.

S temene Fudži Jamy jest výhled zvláště z rána za východu slunce překrásný. Viděti odtud 13 provincií a v dáli nepřehlednou hladinu čerícího se Tichého oceanu. Než ještě slunce vyšlo, zahaluje téměř obrovské hory spousta mlhová. Na východě, tam, kde mlhy splývají s povrchem mořským, objeví se najednou tmavomodrý proužek na obzoru. Čím více se proužek vyjasňuje, tím více blednou šedivé mlhy a výpary. Z hladiny vodní vynoří se červánky a jemné světlo denní proletí oblohou. A hle! Ze spousty mlhové vynořilo se velkolepé panoráma: zelené luhy, třípytná jezera, tmavé hvozdy a lesény, chaty a chrámy, dědiny a města, vzorně obdělaná pole a vlnící se pahorkátiny. Na horských stráních posvátné hory táboří v malebných skupinách zástupy poutníků. Hle, již se zvedli, bílými a modrými jejich plášti zachvívá ranní vánek, jadrné rysy na vážných tvářích prozrazují patrnou radost z nádherného pohledu. Všichni čekají nedočkavě na první paprsek sluneční a jakmile z oceanu se vynořil, sklánějí hlavu, spínají ruce a polohlasitou modlitbou pozdravují světlo — a teplotatné slunce.

Nuže, na tuto velehoru vystoupiti odvážil se nedávno misionář z řádu Jesuitů, August Utsch, a výstup ten později popsal a uveřejnil. Poslyšme, co vypravuje:

„Tříkráté,“ píše, „vedla mne cesta na úpatí tohoto podivuhodného horského obra. Ponejprv v předvečer našeho příchodu do Japonska, velmi rádi byli bychom tento mohutný odznak „země vycházejícího slunce“ s paluby našeho parníku vypátrali, ale nadarmo. Večerní mlha rozprostřela neproniknutelný závoj před horou.

Asi 14 dní později, večer 11. září r. 1923 zamířily opět naše zraky v onu

stranu, kde jsme ji tušili. Tentokráte stáli jsme na palubě amerického torpedoborce. Byli jsme na cestě ze zbořeniště hlavního města Tokia k jinému americkému parníku, který stál v přístavišti rovněž zničené Yokohamy. Slunce právě zasló; tu vynořil se skoro náhle nad tmavými mraky, které se snášely nad mrtvým městem Yokohamou, vrchol horského kužele a upoutal zraky nás všech, až za krátkou v soumraku zmizel. Jak časopisy psaly, otrásal se Fudži Jama za hrozného zemětřesení před dvěma lety jen slabě a nenápadně.

Dvě leta později musil jsem zase do Tokia. Z města Shimonoseki odjíždí rychlík a uhání s nezměněnou rychlostí, měníci se ustavičně krajinou, musí totiž na vteřinu ve 24 hodinách na hlavní tokijské nádraží dorazit. Tu najednou po dvacetihodinně, řekl bych šílené jízdě ustane v rychlosti a parostroj začíná těžce oddechovati. Dobrý běhoun mohl by pohodlně běžeti podle vlaku. Pohled z okna poučuje nás o příčině. Vlak vystupuje totiž přes úpatí Fudži Jamy, jenž po levé ruce do výše se vypínáje strmi k bezmrakému nebi. Pohled to úchvatné, okouzlující krásy. Stojím asi hodinu u okna a dívám se vzzhůru. Mé přání stává se pevným úmyslem. Bude-li možno, povede mne příště cesta ne okolo hory, ale na vrchol její. Dnes snáší se na ni již noční tma a ona mizí zrakům našim.

Po čtrnácti dnech naskytla se konečně možnost toužebně očekávaná. Učitelský sbor na katolické vysoké škole v Tokiu usnesl se o prázdninách vystoupiti na Fudži Jamu a já jsem se k nim připojil. Tajfunové povětrí, které celý týden ve středním Japonsku řádilo, konečně se vybouřilo, a také na telefonický dotaz na povětrnostní stanici došla příznivá odpověď. Přichystaly se tedy tlumoky a vše potřebné na cestu. Časně z rána mělo se vyjítí z domu. O půl čtvrté rachotí budíček. Vystoupil jsem ihned na plochou domovní střechu, abych zvěděl, jaké je počasí. Ani mráčku na

nebi! Pohled k západu ukazuje mi cíl dnešní cesty. Tu stál na obzoru nad mořem tokijských domů Fudži Jama a jeho znatelný vrchol vypínal se a strměl do hvězdnaté noci. Dnes v noci, myslil jsem u sebe, budu státi tam nahoře a budu se odtud divati na hvězdnaté nebe.

Bylo 10 hodin, když nás elektrická, pak parní dráha a autobus ze středu milionového města zavezly do osamělé vesničky Voshida na úpatí hory, odkud výstup měl začít. Široké sla-

měné klobouky a horské hole, jež zde možno koupiti, doplnily naši výzbroj. Najali jsme si i vůdce a nyní mužně vpřed! Stoupání desíti hodin stálo na programu, ale již po čtvrt hodině program byl změněn. U staré sešlé pagody ve stínu prastarých obrovských stromů nabízení nám koně a vůz. Vzhledem k tomu, že z desíti hodin ještě 9 hod. leželo před námi, rozhodla se naše skupina pro povoz, aby pro případ nouze bylo šetřeno našich sil. (Příště dále).

Blahoslavení mučenici kanadští z Tovařystva Ježíšova.

(Pokračování z minulého ročníku.)

Tyto veliké obtíže misionářské však byly příčinou, že práce apoštolská mezi divokými a nevzdělanými Hurony byla velice pozhnaná. Za několik málo let přivedl jich na 1700 k pravé víře. Krásné této činnosti misionářské učinili k o n e c I r o k e s o v é. Když se totiž dověděli, že Huronové nejsou doma, byli dílem na trhu v Quebecu, dílem na polním tažení proti sousedním nepřítelům, vpadli náhle do osady sv. Josefa, která tenkrát čítala na 400 obydlí. P. Antonín Daniel vedl tam duchovní správu. Obyvatelé tamější byli svým čistým křesťanským životem široko daleko proslavení.

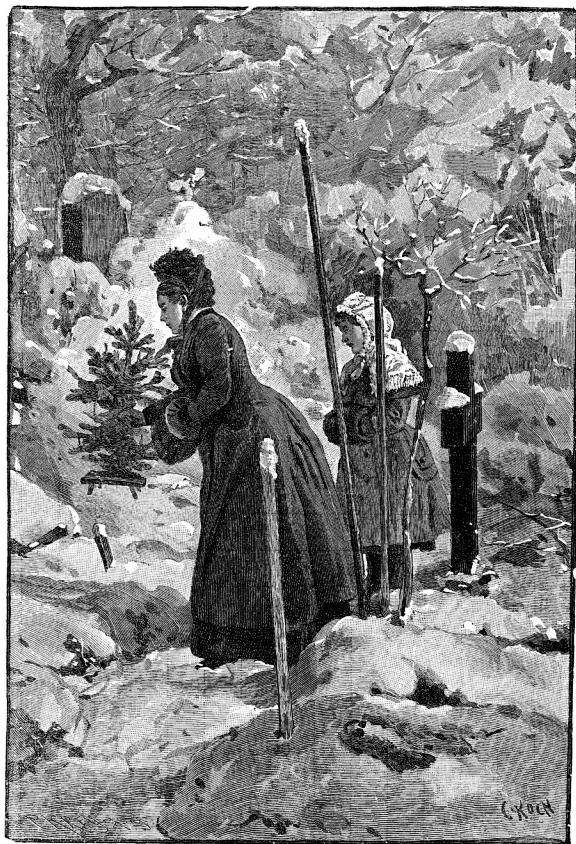
Nedlouho před tímto vpádem vykonával si P. Antonín Daniel osmidenní duchovní cvičení sv. Ignáce. Duševně posílen vyšel z této duchovní samoty, jako by tušil, že na něho čeká veliká obět, kterou bude Bůh od něho žádat. Již čtvrtého dne po duchovních

cvičeních, bylo to 4. července, sloužil mši sv. před množstvím lidí, když najednou, byli ještě v chrámu Páně, uslyšeli nepřátelský křik. Osada Sv. Josefa byla celá zděšená: jedni běhali sem a tam, jiní chápali se zbraní, jiní se dali na útěk. P. Antonín však zůstal klidným. Pokřtil rychle některé Hurony, kterým křest až dosud odhadoval. Nato chvátal dům od domu a křtil nemluvnátka a nemocné v osadě.

Mezitím však se zmocnil nepřítel opevnění a vraždil vše, co mu přišlo pod ruku. P. Antonín se však přece ještě dostal ke chrámu Páně, kde již bylo veliké množství věřících, kteří si toužebně žádali, aby mohli zemřít na místě svatém. Jelikož všichni svých hříchů litovali a o smilování Boha prosili, pokřtil ještě některé, kteří tam byli, a ostatním udělil rozhřešení. Nato všechny napomínal s velikou láskou, aby se nebáli a pro Krista smrt rádi podstoupili: „Buďte stateční,

Sv. Rodina.

Vánoce na hřbitově.

bratří!“ tak je napomínal, „dnes ještě budeme v ráji, to věřte, to doufejte, aby vás láska Boží věčně učinila blaženými.“

Zatím co se toto v kostele dělo, zapálili nepřátelé všechna stavení v osadě, která stála brzy v plamenech. Nato utíkali do kostela s velikým křikem. Když je P. Antonin spatřil, poručil křesťanům, aby se rychle zachránili, on že Irokésy tak dlouho zadrží, dokud by nebyli věřící v bezpečí. A skutečně postavil se proti zúřivcům a zdržel je tak dlouho, až ostatní prchli. Je s podivem, že divoci nepřátelé se na něho nevrhli, protože byl bez jakékoliv zbraně, tak že se zdá, jakoby Boží síla je držela zpět. Nevztáhli na něho ruku, ale z povzdáli jali se ho šipy postřelovat. Konečně ho zasáhli koulí, která projela jeho prsma. P. Antonin volaje čsto nejsvětější jména, vydechl duši dne 4. července 1648, maje 44 let.*)

Zatím co vraždili Irokésové svatého kněze, prchali Huronové a zachránili se před běsnícím nepřítelem. Nepřátelé vyhlili svůj vztek na mrtvolu ubohého kněze. Každý bil tak dlouho, dokud zúšálo na těle místečka, které by mohlo býti zbraněmi zraněno. Konečně zanázili kostel a vhodili mrtvolu misionářovu do něho. Byla téměř úplně spálena, takže nezústala ani kostečka, která by mohla býti uctívána.

Jistý pokorný a v pověsti svatosti žijící muž slavný v Tovaryšstvu Ježíšovu, kterému se náš blahoslavenec dvakráte po smrti ukázal ve slávě nebeské, se ho tázal, proč Pán Bůh dovolil, aby ukrutnost pohanská jeho tělo tak úplně zničila. Načež mu P. Daniel odpověděl, že mu Pán Bůh za to daroval mnoho duší z očistce, které učinily průvod jeho do nebe mnohem slavnější. Zjevil se také Otčům, kteří se radili, byvše zapuzeni

*) Martin 5S — Eosenbach S. J. str. 20 poznám.

od Irokésů, jak by měli víru křesťanskou u tohoto národa upevniti. Povzbuzoval je, aby horlivě pokračovali v práci započaté.*)

P. Jan de Brebeuf T. J. první apoštol Huronů a P. Gabriel Lallenmant T. J.

Divoci Irokésové si nahradili čeho na ukrutnosti při usmrcení P. Danu la T. J. zanedbali, na dvou jiných kněžích z Tovaryšstva Ježíšova, totiž na P. Janu de Brebeufovi a P. Gabrielovi Lallenmantovi.

P. Jan de Brebeuf se narodil ve Francii**) z katolických šlechtických rodičů. V Tovaryšstvu Ježíšovu †) byl duchovním spolupracovníkem P. Antonina Daniele T. J. kterého následoval do Nové Francie po pěti letech, tedy roku 1625. (27. dubna 1625 vyjel z Francie a 15. června byl v Quebecu.) Svě apoštolské práce začal v pohoří nedaleko města Quebecu, kde žil a cestoval s divochy po celou zimu v hlubokém sněhu za veliké zimy. Neznaje jejich řeči, musel proto mnoho přetpíti. Také snášel ještě různá tělesná utrpení, jelikož nedostalo se mu jidel, kterým byl jinak zvyklý. Věnoval se studiu nové řeči, které se naučil bez zvláštního učitele a bez tlumočnicka. Když se jí poněkud naučil, začal Huronům po prvé kázati evangelium 1626. Proto sluje apoštolem Huronů, jelikož při svém vstupu na tuto půdu nenašel mezi nimi ani jediného křesťana, když však toto území opouštěl, bylo tam na 7000 křesťanů.

Když se Angličané zmocnili r. 1631 Quebecu, byl vypovězen do Francie. Jakmile se však Francouzové zase

*) Srovnej Rouvier S. J. Les biesch. Martyrs S. J. an Canada Antoine Daniel S. J. str. 227 261.

**) 1593 dne 25. bře na Rouvier S. J. Les bienheurud Martyrs S. J. an Canada str. 11.)

†) Vstoupil 8. říis opadu 1617 Rouvier S. J. l. c str. 12.) Noviciát konal v Rouenu. Tam také učil jako magister.

města zmocnili, vrátil se také P. Brebeuf po čtyřech letech na své staré působistě. Tu žil pro spásu duší až do konce svého života. V jeho spisech se často nachází poznámka: „Cítím se velmi nadchnut, abych pro Ježíše Krista zemřel. Pociťuji jsem velikou touhu po smrti mučednické. Těmito vnitřními pokyny rozniťil se tak, že se z a v á z a l s l i b e m, že chce podstoupiti smrt mučednickou:

„Jak Ti odplatím Pane Ježíši, všechno, co jsi mi dal? Vezmu kalich spásení a budu vzývati Tvé jméno! Před tvářmi Tvého nebeského Otce, a Ducha svatého a Tvé nejsvětější Matky, Marie Panny, svatého Josefa, jejího nejčistějšího snoubence, před sv. anděly a apoštolý, před sv. mučedníky, jakož i před svými sv. Otcí Ig-nácem a Františkem Xaver-ským, slibuji Tobě, Pane Ježíši Kriste, bude-li mi, tvému nehodnému služebníkovi, kdysi z milosrdenství Tvého, nabízena milost mučednická, že chci s touto milostí spolupůsobiti.

Proto si ode dneška nedovolím stranit se příležitosti, abych trpěl, anebo abych s radostí přijal smrtelnou ránu, leč bych se domníval, že opak toho je lepší k Tvé cti a slávě. Proto Ti také dnes s radostí odevzdávám svou krev, své tělo a svou duši, chtěje pro Tebe zemřítí, dáš-li mi k tomu milost, protože jsi také pro mne ráčil zemřítí. Dej, abych tak žil a tak také zemřel.

Chci tedy, můj Ježíši, kalich Tvůj vzítí a jméno Tvé vzývati: Ježíši, Ježíši, Ježíši!“

Když mu později od pohanů byl ustanoven den smrti, zůstal klidným a pečlivě se staral o spásu duší sobě svěřených. Často se mu zjevil Pán Ježíš. Brzy ho viděl ve slávě nebeské, pak zase na kříži, nebo nesoucího kříž a při tom mu dával najevo, že jej chce na ramena P. Brebeufa vložiti. Roku 1640 zjevil se mu opět veliký kříž, který se táhl k Irokésům a zastíňoval

nejen ho, nýbrž také jeho spolupracovníky, čímž se mu naznačovalo, že nejen on sám, nýbrž i jeho spolupracovníci zemrou smrtí náčnickou. Viděl také kříže na svých i svých spolupracovníků šatech. Když se nad tím divil, a v duchu přemítal, co by to mělo znamenati, napsal konečně toto:

„K lyž jsem nato v noci se snažil, abych se srovnal s vůlí Boží a pravil „Bože, Tvá vůle se staň, Pane, co chceš, abych učinil?“ slyšel jsem vnitřní hlas: „Vezmi a čti!“ Když se ráno rozednilo, vzal jsem zlatou knížku o Následování Kris a Pana a otevřel právě kapitolu o královské cestě kříže. Z toho nastalo v duši mé veliké utišení a pokoj, ať se děje, co děje. Později, když jsme se večer před večerí modlili v kapli litanie k Panně Marii, viděl jsem svoje i svých spolubratří šaty potřísněny krví a nebylo ani jediného, jehož šaty by nebyly krvavé, čemuž jsem se podivil.“

Často se mu zjevovali zliduchové, naznačující, jak rádi by mu škodili, kdyby jen mohli, ale při všech těchto viděních neměl žádného strachu, nýbrž naopak pln radosti důvěrně se stavěl v ochranu Boží, s vůlí Boží se srovnáváje. Kdysi se mu zjevil kostlivec, který ho chtěl prostřeliti šípem. P. Brebeuf srdnatě odhalil prsa a zvolal: „Ve jménu Božím je-li to jeho svatá vůle, střel!“ Kostlivec zmizel.

Příštího dne se ukázalo, co to vidění znamenalo: Přišel do osady zrádce, který dával Huronům v osadě, kde právě P. Brebeuf byl, devět seker pro tamější lidi, veliký to dar, kdyby chtěli P. Brebeufa zabiti. Po dlouhém vyjednávání byl zrádce konečně odmitnut. Poznámky P. Brebeufa dokazují, že se mu na modlitbách a při zpytování svědomí častěji zjevoval Ježíš Kristus nebo Panna Maria. Tato různá zjevení však zachovával v úplné tajnosti, takže je zjevil jen svému zpovědníku a svým představeným.

Jinak se neustále cvičil v hluboké pokoře. Prosil také ve svých modlitbách, aby se mu dostalo té milosti, aby se dal od představených svých řídit a jejich vůli všude plnil. Žádal si také, aby byl připočten k bratřím laikům, ačkoliv jeho nevšední nadání k řízení jiných ho opravňovalo býti představeným. Konával daleké a těžké cesty a nosival veliká břemena. Bylo-li nutno cestovati po vodě, vesloval celý den, mělo-li se někde přebrodit, byl první ve vodě, poslední venku. Ráno dávno než spolubratři vstali, byl on již vzhůru a připravoval jim pokrm, noc pak probděl na modlitbách, proto říkával: „Noc že probděl sám se svým Bohem, den pak ze věnuje svým bližním.“ Denně se mrskával i tříkráte, nosil zmlněnou košili, postíval se přesně a konal mnoho kajících skutků. Při tom však si stěžoval, že se bojí, aby nebyl zavržen, protože pro něho není u Boha ani malého kousku kříže Kristova: „Tenkrátě budu uklidněn,“ napsal, „až budu mítí příležitost hodně pro Krista trpěti!“

Když se mu něco bolestného, trpkého nebo nešťastného přihodilo, oplývalo srdce jeho radostí, která se jevila na tváři i na celém těle.

Jistý spolubratr napsal o něm: „Je tomu dvanáct let, co jsem pozoroval P. Jana de Brebeufa. Viděl jsem ho jako představeného, jako podřízeného, jako spolubratra. Brzy konal nízké práce domácí, které jsou spojeny s velikým roztržením myslí, jindy zase se věnoval pracím apoštolským, které jsou velice obtížné. Viděl jsem, jak jednal s Francouzy, pohany, křesťany, nevěrci, rouhači, nepřáteli, přáteli, jak byl tupen, bit, někdy až do krve, ale nikdy jsem u něho neviděl, že by se byl zlobil, nebo jevil na venek nějaké nezřízené vzrušení myslí. Při všem byl klidný a mírný. Většinou trpělivě mlčel, mluvil-li, bylo to vždy mírně a trpělivě.“ Nedivíme se tomu, zvime-li, že se mu roku 1634 v duchovních cvičeních zjevil Pán Ježíš trním korunovaný a dal mu dar veliké mír-

nosti: „Ode dneška budeš mítí v řeči dar mírnosti Ducha sv.“ Toto stalo se několikrátě při velmi těžkých navštíveních. Tak roku 1640, když byl právě v řeholním domě sv. Josefa 30. března a brzo nato 11. dubna, kde opět viděl, při velké vzpouře divochů, v níž byl s domácím zbit, že zvláštním způsobem mu Bůh dává najevo, že mu dal dar veliké mírnosti a trpělivosti.

V modlitbách svých prosíval vroucně, aby divoci Kanaďané byli vraceni. Jistý spolubratr se ho tázal, nebylo-li by mu za těžko, kdyby ho nepřátelé chytili a do naha svlékli a tak ho vodili. „Nikoliv,“ odpověděl světec, „neboť by to byla vůle Boží, obrátil bych zrak svůj na Boha a ne k sobě, a plnil bych rozkaz Boží.“ Když pak se ho kdosi tázal, nebylo-li by pro něho hrozné, kdyby musel zemřítí smrtí ohněm, odpověděl: „Jistě by to bylo hrozné, kdybych hleděl na svou přirozenou slabost, neboť nemohu snéstí ani pichnutí hmyzu. Doufám však v Boha a jeho milost, s jehož pomocí muka ohně necením ani jako pichnutí jehlou.“ Tak nedůvěřoval sobě a doufal v Boha.

Ačkoliv se snažil vysoko dostoupiti v dokonalosti, přece nezanedbával maličkosti. Často říkával, že na cestě ctností není nic nepatrného; kříže že jsou prostředkem, aby nám usnadnily, abychom v dokonalosti vysoce postoupili. Ch u d o b u tak velice cvičil, že neměl, kromě několika maličko věcí, ničeho. Bylo to: Breviář, Následování Krista Pána, Nový zákon, kniha o ctnostech a růženc, jinak nic, ani medajlku, kterou by snad byl mohl darovati nějakému hochovi. Zvláštní vidění ho poučilo roku 1634 o výbornosti sv. chudoby.

Čistotu svou zachoval neporušenou jako zřítelnici oka svého a to uprostřed pohanů, kteří jsou právě v mravním ohledu velmi výstřední. Kdysi ho potkala o samotě jistá žena divoška, která ho sváděla ke hříchu. Mlčel a znamením sv. kříže ji zahnal. (Pokr.)

Různé zprávy.

Ig. Zháněl.

Statistika exerciční z Holandska. Exerciční hnutí u nás se potěšitelně rozmáhá. V největším exercičním domě v republice — v Stojanově na Velehradě, roste rok co rok počet účastníků ze všech stavů. S pěknými úspěchy se konají duchovní cvičení i v jiných menších domech, jako v Hlučíně, v Hájku u Prahy a jinde. Při tomto rozmachu myšlenky exerciční nebude nezajímavě podivati se za hranice, na příklad do Holandska, a sledovati postup exercičního hnutí mezi katolíky. R. 1906 začaly v Holandsku exercicie ženské. Toho roku vykonalo duchovní cvičení 231 exercicantek v 8 kursech. Do 1. ledna 1923 však jich bylo 134 tisíc 90 žen a dívek, v 3380 kursech. Roku 1908 zavedeny mužské exercicie. Téhož roku se jich zúčastnilo 1414 exercicantů v 29 kursech. Do 1. ledna 1926 bylo 172.190 mužů a jinochů v 3195 kursech. To jsou obrovské úspěchy, jichž se dosáhlo za 16 a půl roku práce. Roku 1906 vykonalo asi 0.0001 proc., roku 1910 asi 0.5 proc., roku 1914 asi 1 proc., roku 1919 až 1923 asi 1.5 proc. katolíků země během jednoho roku exercicie. Porovnáme-li počet katolíků a exercicantů, pak exercicanti tvoří 1 šestinu všech dvou milionů katolíků. Roku 1906 byl postaven první exerciční dům v Holandsku. Roku 1912 mělo již všech pět diecézí holandských každá svůj vlastní exerciční dům. Nyní jest již dostavěn třináctý. Tedy na 200.000 katolíků připadá jeden exerciční dům. V arcidiecési utrechtské jsou již 2 exerciční domy, v biskupství Breda je jeden, v biskupství Haarlem jsou 3, v diecési s Hertogenbosch jsou 4, v diecési Roermond též 4. Kdyby bylo možno takovou celou síť exercičních domů rozšířiti po celém katolickém světě, síť těchto moderních pevností katolicismu, pak by to bylo správnou odpovědí na výzvu sv. Otce Pia XI.: „Přejeme si naléhavě, aby tyto exercicie

se vždy víc a více šířily a aby povstávaly vždy četnější exerciční domy a nádherně zkvétaly.“ — Po léta platili muži jen 4.50 zl. za stravu při exercicích pro lid. Roku 1922 stoupl poplatek na 7.50 zlatých. V exercičních domech se nepřijímají jinoši mladší 17 let. Exerciční řád diecése münsterské ze dne 25. července 1923 pravi: „Osoby mladší než 17 let nechejte doma, protože jsou exercitátoru na obtíž a ježto většinou ještě nekonají duchovní cvičení s náležitou vážností.“ Ještě zřetelněji vynikne převládající účast mužského světa na exercicích, srovnáme-li je s exercicemi pro ženy. Tak na příklad vykonalo duchovní cvičení roku 1921: 17.550 mužů a 11.629 žen, roku 1922: 17.889 mužů a 11.405 žen.

Činští biskupové. Kaple Nejsv. Svátosti v basilice svatopetrské v Římě byla 28. října 1926 svědkem církevní slavnosti, jakých tu bývá zřídka kdy. Za přítomnosti 20 kardinálů, diplomatického sboru, římských patriciů a obrovských zástupů lidu posvětil papež Pius XI. prvních šest rodilých Číňanů na biskupy. Svěcení zakončil nadšeným proslovem k nově vysvěceným biskupům. Biskupové pocházejí vesměs ze starých katolických rodin čínských, z nichž mnohé čítají mezi svými předky řadu mučedníků a jsou, až na jednoho, který jest světským knězem, příslušníky lazaristického a jesuitského řádu. Přední francouzský deník „Journal des Débats“ přikládá této události veliký význam. Po tři století řídili církev katolickou v „nebeské říši“ biskupové cizinci. Papež nyní rozhodl, že plán čínských katolíků jest dosti silný, aby žil sám ze sebe, z vlastních svých sil, ze své vlastní podstaty. Vznesená a jasná politika, které není apoštolský legát v Číně Msgre Constantini cizím. Nyní již nebudou moci činští nacionalisté, ať nekřesťanští, ať protikřesťanští, vy-

týkati církvi, že pracuje pro cizí národní zájmy, poněvadž se přesvědčili, že jedinou snahou katolicismu je přivésti „nebeskou říši“ na cestu Božského Mistra. Pro katolicismus v Číně začíná nové období.

Církev katolická ve Francii. Ze 40 milionů obyvatel ve Francii jest asi 10 milionů, kteří chodí do chrámu. Někteří přicházejí buď tehdy, když v rodině jest křest nebo svatba, ale ostatní vůči náboženství jsou zcela lhostejní. Mezi těmito je veliké procento nekřtěných. Ale přes tyto neутěšené poměry jest návštěva chrámů větší, nežli za doby slavného biskupa orleanského Dupenloupa. Příčinou úpadku náboženského vědomí je neustálý boj francouzské vlády proti církvi. Škola byla vládě neúčinnějším prostředkem tohoto boje. Většina francouzského národa nemá naprostého pojmu o učení katolické církve. Další příčinou úpadku je nedostatek kněžstva, zaviněný neblahými finančními poměry, jakož i rychlý vzrůst továrních kolonií, velkopřemyslu, bez far a duchovních. Válka přivedila na čas příznivější obrat. Vlastenectví kněží světských i řehelních, jejich hrdinná obětavost na bojištích i v nemocnicích, touha lidu po náboženské útěše, jakož i vstup rozhodných katolíků na vůdčí místa v armádě (Foch, Petain, Castellau), prospělo církvi. Mnozí mladí inteligenti přihlásili se do církve a naplnili semináře. A tak vše se zdálo, že nastane lepší poměr mezi církvi a státem. Ale sotva že levice se dostala ke vládě (Herriot), začal opět kulturní boj a sympatie veřejnosti odvrátily se znovu od církve. Smrt četných mladých kněží v zákopech zavinila značné nedostatky duchovenstva, a svobodné (náboženské) školy žádají mimořádné oběti, jichž katolíci, většinou méně majetní, jenom těžko zdoilávají. Náboženský život v krajích, katolickou tradicí kdysi se vyznamenávajících, jako v Bretagni, poklesl. Avšak sebevědomí katolíků a jejich obrana po válce značně též vzrostly a mají ně-

teré výborné vůdce. Toho vláda jest si velmi dobře vědoma, a proto neodvažuje se příkře proti katolické církvi vystoupiti. Boj proti katolíkům přenesla do obcí, a ty hledí faráře z far vypuditi. Připravuje se velký útok na svobodné školy, který při nedostatečné dosud jednotné organizaci bude velmi nebezpečný. Tyto překážky vyvolaly horlivost mnohých nadšených katolíků, hlavně duchovenstva, které odkázáno jsouc na dobrovolné dary, značně strádá. Život francouzského kleru znamená životní sebeobět, a že za těchto poměrů přibývá kněžského dorostu, je zajisté jen hodno obdivu. Francie v posledních letech dala církvi více světců, nežli jiných 11 zemí dohromady. A pokud tento heroický duch mezi francouzskými katolíky žije, netřeba malomyslněti nad dalším osudem katolické církve ve Francii.

Zajímavá čísla o sňatcích v Praze za rok 1925. Statistická kancelář hlavního města Prahy dokončila výkaz sňatků, uzavřených za rok 1925 ve Velké Praze. Potěšitelným zjevem jest, že počet uzavřených sňatků, jenž od roku 1921 až do roku 1924 včetně stále klesal, silně vzrostl. Celkem bylo uzavřeno ve Velké Praze v roce 1925 11.279 sňatků oproti 10.327 v roce 1924 a 10.763 v roce 1923, takže vzestup v roce 1925 činí téměř plný tisíc a jest odůvodňován nejen vzrůstem obyvatelstva, nýbrž i snahou po vymanění se z důsledků poválečného života a částečně, byť i nepatrně, také poklesem bytové nouze. Z uvedené čísla 11.279 bylo uzavřeno 5439 civilních (48.2 proc.) a 5840 církevních (51.8 proc.) sňatků. K největšímu počtu sňatků došlo v měsíci říjnu a to 870, čili 10.3 proc., z nichž 465 civilních a 405 církevních, a pak v červnu 823 (9.8 proc.), 388 civilních a 435 církevních). Nejméně sňatků bylo v lednu, 467 (5.5 proc.), 262 civilních, 205 církevních). Převážný počet sňatků byl uzavřen mezi osobami svobodnými, jichž bylo 5701, kteréžto číslo zároveň přibližně vyjadřuje vzrůst

bytové potřeby, vycházející z tohoto titulu. Muži se nejvíce ženili ve 24 a 25 letech (1344), ženy v 21. a 22. roce (1410), 5 ženichů bylo 19letých a nejstarší 85 let. Z ovdovělých a rozloučených ženichů vstoupilo v sňatek po druhé 1321, po třetí 81 a po čtvrté 3. Z nevěst po druhé 887, po třetí 34 a po čtvrté 2. Podle národnosti bylo ženichů 7932 československé, 251 německé, 122 ruské, 79 židovské, 6 polské, 6 maďarské, 41 ostatní. Nevěsty: 8052 československé, 226 německé, 77 židovské, 48 ruské, 12 polské, 3 maďarské a 19 ostatní.

Kříž v Koloseu v Římě. Nynější vláda Mussoliniho rozhodla se znovu postavit kříž na místě pro křesťany tolik památném, kde vykrvácelo na sta mučedníků křesťanských, v tak zv. koloseu. Kříž byl slavnostně posvěcen v basilice St. Croce a odtud v průvodu nesen do kolosea. Ulice, jimiž ubíral se průvod, byly ozdobeny vlajkami a prapory, a rozsáhlý amfiteatr Flaviův byl do posledního místa naplněn lidem, očekávajícím vztyčení kříže. Italská vláda byla zastoupena ministrem vyučování Fadelem, který dobyt si největších zásluh o to, že po 25 letech objevil se znovu křesťanský odznak na historicky památném místě.

Mexičtí biskupové. V čele pronásledované církve mexické stojí tři biskupové, pocházející z čisté indiánské krve. Jsou to Paschal Diaz, Jose Zarate a Buiz y Flores. Diazovi je 52 let, z nichž jako kněz prožil 28 let. Biskupem se stal r. 1922. Je vysoké svalnaté postavy a proslul zejména jako výborný kazatel i nepřátelské církve musejí uznati jeho výborné schopnosti. Je znám jako bojovník, který vždy otevřeně každou pravdu do očí řekne. Zarate je biskupem ve státě Hidalgo a platí za nejlivnější osobnost mezi Indiány, kteří tvoří 85% mexického obyvatelstva. Byl zatčen pro pastýřský list a uvržen do žaláře v Pachuca. Tisíce katolíků venku před vězením demonstrovalo tak dlouho, až byl propuštěn na svo-

vodu. Třetím členem indiánského triumvirátu v boji pro náboženskou svobodu je biskup Buiz y Flores z Joliska. V žilách všech jmenovaných biskupů koluje čistá krev vynikajících indiánských pohlavárů, kteří bývali před staletími vůdci svých soukmenovců, dříve než Španělé zabrali Mexico.

Naše zbědované školské poměry. Ze 17.500 dětí na obecných a občanských školách okresů Plzeň a Blovice nechodí 6840 dětí na náboženství. Z uvedeného počtu dětí je bez vyznání v Plzni 3647, ve venkovském školním okrese 1922; zbývajících 1271 dětí jsou děti některého náboženského vyznání, ale jejich rodičové použili výhod zákona a požádali o jich osvobození od vyučování náboženství. — V některých místech se na školách nevyskytuje vůbec nebo ojediněle, že i dítě náboženské příslušnosti bylo přihlášeno k vyučování náboženství. Tak v Chotíně jest náboženského vyznání celkem 8 dětí školou povinných. Všech těchto 8 dětí jest osvobozeno od vyučování náboženství, takže se v Chotíně vůbec náboženství nevyučuje. V Žichlicích je z 15 dětí církevního vyznání osvobozeno z hodin náboženství 14, v Čizicích z 49 dětí 46, v Hromicích z 39 dětí 35 osvobozeno od náboženské nauky. Tak je to i jinde. Děti zůstávají příslušníky církve, ale jejich rodičové použijí výhod zákona a odhlásí je od vyučování náboženství. Děti, které nejsou v církvi, nemusejí takovou odhlášku svých rodičů předložit. Zde tedy vidíme „úspěchy“ Malého školského zákona. Ono Credo rodičů které u nich ve chválách tohoto zákona očekával kterýsi lidový politik, jak viděti, se nedostavilo. Jaké škody z toho vznikají pro duši takových dětí, dovede si každý představit, poněvadž lze pokládati za pravděpodobno, ba přímo za vyloučeno, že by rodiče sami starali se o náboženské vzdělání takových dětí, že by je do kostela k svátostem posílali a k těmto řádně připravovali, ač formálně ani sami z círk-

ve nevystoupili, ani děti z ní neodhlásili. A tak malý školský zákon vychovává nám nevěrce.

Kříže do italské vojenské školy.
Z nařízení italské vlády byly dne 26. října 1926 umístěny v posluchárnách italské vojenské školy kříže, po prvé co škola trvá. Za padesát let se to dosud nestalo. Osobně dostavil se vojenský biskup, aby v nádvoří vojenské koleje v přítomnosti velitele a správce vojenské školy a všech důstojníků a všech ve čtverec seskupe-

ných žáků školy posvětil slavnostně kříže, ležící uprostřed nádherné květinové ozdoby. Po svěcení a promluvě biskupově předstoupilo dvacet posluchačů vojenské akademie, každý z nich obdržel kříž, aby jej umístil v některé posluchárně. V církevním průvodu ubíral se biskup v ornátě s kněžským doprovodem a velitel s profesory a žáky vojenské školy koleji, při čemž umístil v každé posluchárně jeden z chovanců kříž, který nesl, na hlavní stěně.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní pe vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(1c), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, a by přestalo již pronásledování křesťanů v Mexiku a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budíž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Vroucná modlitba za pronásledované křesťany v Mexiku.

Úmysl v únoru 1927: Aby mládež sv. Aloise víc a více následovala.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Pronásledování katolíků v Mexiku aby přestalo. (Hlavní úmysl,) — Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá veškerá plnost božství — Mše svatá (báseň.) — Křesťanský život. — Vyzvání zvony (báseň.) — Šíření víry je nejsvětějším píáním Božského Srdce. — Štědrovečerní (báseň) — Lidské žití (báseň.) — Svatá noc (báseň.) — Obrázky z katoličských misí. — Blahoslavení mučenici kanadští z Tovaryšstva Ježíšova. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. ÚNOR 1927.

ČÍSLO 2.

O Srdce Ježíše, ty šlpy lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naši láskou buď!

Aby mládež sv. Aloise vždy horlivěji následovala.

(Hlavní úmysl.)

Potěšitelné zprávy odevšad přicházely a v časopisech uveřejněny byly, jak všude bylo oslaveno 200leté jubileum svatořečení sv. Aloise, nevinného panice a vzoru veškeré mládeže. K této oslavě aloisianského jubilea vydal sv. Otec Pius XI. dne 13. června 1926 list s provoláním na veškerou katolickou mládež. Otcovská jeho péče pohнула jej takto promluvit k mužské mládeži a tím také k rodičům. Rodiče buďte vděční sv. Oci a pomozte mu, aby oživila úcta sv. Aloise a sv. Stanislava u vašich synů a deér. Poslechněte především vyzvání sv. Otce k modlitbě v měsíci únoru: „Aby mládež sv. Aloise vždy horlivěji následovala!“ To provolání budiž vašim denním úmyslem. Na tento úmysl obětujte aspoň desátek růžence a též usmířující sv. přijímání. Tímto aloisianským jubileem 1927 doufá sv. Otec s pomocí nejsv. Srdce Ježíšova dosíci vnitřnou obnovu katolické mládeže. K tomu cíli je třeba kázáními, přednáškami a takovými spisy na naši mládež působit, aby poznali důkladně tento vzor ctnostného, svatého života, aby poznali, v jakých ctnostech právě za doby naší mají mladici tohoto světa následovat.

Za života sv. Aloise byla též doba poklesu mravnosti, světáctví opanovalo mládež, ctnost ustoupila veliké nevázanosti jako za doby naší. Ale sv. Alois vši silou bojoval proti všeliké změkčilosti a zkaženosti svého okolí. Silou vůle své a možným sebezáporem dospěl k nejvyšší ideji, k panictví, jehož nejvyšší snahou bylo dospěti k duševní i tělesné čistotě, a sice z vlastního popudu; z čisté lásky k Bohu s pomocí účinných prostředků sv. víry katolické hlavně častou sv. zpovědi a denním sv. přijímáním. Vy, otcové a matky, považte, kam spěje vaše mládež, odaná světu a hříchu! Chcete-li ji zachránit, ukažte jim vzor sv. Aloise. povzbuzujte své syny a dcery, by též bojovali statečně proti všem nástrahám světa a zlých lidí, by posilovali se častým přijímáním sv. svátostí, by bedliví byli ve snaze posvěcování své duše a přemáhali všeliké náruživosti a potlačovali v sobě zlé žádosti. Ovšem může i nynější mládež dokázat mnoho dobrého, bude-li následovat sv. Aloise v pravé a upřímné zbožnosti. Sv. Alois je ideálem mladíka, který věrně s církví sv. cítil, v její obcování trval. žil a s ní se modlil. Jeho kajcnost vyrostla z neupřímnější zbožnosti a

lásky k bližnímu. Konal také pokání ne tak pro sebe, ale více za jiné, on nevinný kajeník. Kde čerpal sv. Alois tuto sílu a tuto snahu po vyšší dokonalosti? Ve sv. přijímání! Jen si představte sv. Aloise, tohoto andělského jinocha, s jakou pokorou a vroucností přijímal tělo a krev Ježíše Krista, milovníka čistých a nevinných duší! U stolu Páně ať hledá i naše mládež sílu proti hříchu a světa. U stolu Páně ať si vyprošuje čistotu srdce i těla a tím následuje sv. Aloise, vzor panické čistoty a nevinnosti. Bohu buďtež za to díky, že i za doby naší roste počet mladíků a děv, kteří buďtež na první pátek v měsíci, nebo každou neděli přistupují ke stolu Páně. Rodiče, navykejte dítky své již z mládí jejich choditi častěji ke sv. přijímání, jak si toho přál slavné paměti papež Pius X. a jeho nástupcové na stolci Petrově.

Je pravda, mládež nové doby více se věnuje činnosti veřejné, spolupráci katolického Apoštolátu, jako jsou naše

marianské družiny jinochů a panen, nebo naše Omladina, naši Orlové. Je to dobré a chvalitebné, věnují-li síly a schopnosti své sv. církvi. Všecka tato vnější činnost bude tehdy požehnána, nezapomene-li se na hlavní povinnost: Vybudování vlastního charakteru pevně a stálé ctnosti. A kdo chce v apoštolátě spolupracovati, musí býti poslušen vedení svého biskupa. Veliký má tedy význam sv. Alois pro dobu naši. Od něho učí se mládež, jak má na svém posvěcování pracovati, aby pak s apoštolskou láskou s katolickou zaležitostí zabývati se mohla. Pak teprve dokáže naše mládež věci velké, jako sv. Alois. Kéž by naše mládež ráda a víc a více následovala příkladu tohoto vzoru svatosti a nevinnosti, pak by přemohla všechny nástrahy světa a naplnila by úkoly, jaké sv. Otec Pius XI. jí přiřkl. Zbožná, ctnostná, nevinná mládež — základ šťastné budoucnosti!

A. M. Kadlčáková:

Co je život?

Co je život na tom světě?

Nic, než pouhý chvat,
v plném proudu prožít chce jej
ve svém žití rád!

Plnou silou žití svého
užívat chce jen
všeho, čeho dopřát může
jemu noc i den.

Od kolébky až ke hrobu
se zármutkem ples,
střídá se mu v jeho duši
včera jako dnes.

Dnes mu nese lásku, štěstí,
zítra prchá kdes,
co tu včera pomiloval,
to mu cizí dnes.

A přec jej ten život volá,
že má tolik změn,
kdyby mu je nedal — k smrti
byl by unaven! —

Srdce Ježíšovo, ve kterém se Otcí dobře zalíbilo.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

„Srdce Ježíšovo, ve kterém se Otcí dobře zalíbilo“ — i tento zbožný povzdech litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně je vzat z Písem svatých Nového Zákona, kde vyskytá se několikrát. Zvláště známy jsou všem křesťanům již od dětství dvě události ze života našeho dobrého Spasitele, při kterých byla tato slova pronesena samým Bohem Otcem, totiž křest v řece Jordáně a proměnění na hoře Tábor.

Křest Páně.

Není snad známější události ze života Spasitelova než křest jeho v řece Jordáně. Již nejmenší děti ve škole učí se tento příběh a vidí tento obraz, který byl nesčetněkrát zobrazen našimi křesťanskými umělci v obrazech a sochách. Tak máme v Praze v kostele svatého Štěpána v severní lodi na oltáři sv. Jana Křtitele převzácný obraz křtu Páně od českého mistra Karla Skrety. Ale i v každém skoro kostele je sousoší, znázorňující křest Páně: neboť dle předpisů církevních ozdobuje se buď křtitelnice nebo její nejbližší okolí, oltář, stěna kostelní nebo případně kaple křtící obrazem nebo sochami křtu Páně v řece Jordáně.

Vykládají pak nám tuto událost souhlasně 3 evangelisté, totiž Matouš 3, 13—17, Marek 1, 9—11, Lukáš 3,

Všem těm, kdož po devět měsíců na první pátku v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje mu všemohoucí Lásky milost šťastné hodinky smrti! (XII. zaslíbení.)

21—22; známost její pak předpokládá sv. Jan evang. 1, 31—34.

Bylo to u Jordánu, nejpamátelnější řeky celé země, neboť její vlny jsou posvěceny přítomností Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista. Jordán není nikterak řekou velikou; v květnu, kdy jsem stál u něho nedaleko místa, kde byl pokřtěn náš Spasitel, měl vodu sice neprůhlednou, ale syté zelené barvy. Nabrali jsme tak vody, které jsme použili při misi svatě. Místo toto je několik kilometrů od ústí Jordánu do Mrtvého Moře. Jordán, který teče dosti prudce v četných oklikách, není řekou příliš širokou; srovnal bych ho se spojenými řekami Svitavou a Svratkou pod Brnem nebo s českým Labem někde před Hradcem Králové. Proud řeky Jordánu protvájí po celé jeho délce pás svěží zeleně; roste tam hojně stromův a křoví, v nichž zdržují se i některá divoká zvířata, jako hyeny, šakali, divocí vepři; za starověku byli tu i lvové. V této posvátné řece — jejíž jméno dávali se zálibou naši předkové též našim vodám domácím, jako na př. rybníku u města Tábora v Čechách — pokřtil sv. Jan Pána Ježíše, což vyličuje nejšířeji svatý evangelista Matouš 3, 13—17:

„Tehdy přišel Ježíš z Galileje na Jordán k Janovi, aby byl pokřtěn od něho. Ale Jan bránil mu říka:

„Já mám potřebi pokřtěn býti od tebe, a ty jdeš ke mně? Odpovídaje Ježíš, řekl: „Nechej nyní; neboť tak sluší nám vyplniti všelikou spravedlnosti!“ I nechal ho. A když Ježíš byl pokřtěn, vyšel ihned z vody; a hle, otevřela se mu nebesa, i viděl Ducha Božího sestupovati jako holubici a přicházeti na něj. A aj, hlas s nebe řkoucí: Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo!“

Tak slova naší krásné litanie: „ve kterém se Otcí dobře zalíbilo“, slova, jimiž pozdravujeme nejsvětější Srdce Páně, nejsou slova obyčejná, nýbrž slova pronesená samým Otcem. Po nejprv zazněla tedy v nížinách Jordánských; po druhé zaslechly tato slova výšiny Galilejské, a sice byl to dle prastaré tradice památný Tábor, vysoká hora nad nížinou Esdrelonskou, pňici se ladnou formou homolovitou do výše 262 metrů nad mořem. Bylo to při proměnění Páně.

Proměnění na hoře Tábor.

Proměnění na hoře, které obzvláště uctívá se mezi našimi pobratimy Rusy, a jemuž i u nás jsou některé chrámy a oltáře (jako na př. farní kostel v Sudslavě u Brandýse nad Orlicí v Čechách), vypravují rovněž jako křest Páně všechna 3 první evangelia: Matouš 17, 1—9; Marek 9, 1—9; Lukáš 9, 28—36; zmiňuje se o něm i svatý Petr ve svém II. listě, 1, 17.

Svatý Matouš 17, 1—9, vykládá takto: „Tehdy vzal Ježíš Petra, Jakuba a Jana, bratra jeho, a vedl je na horu vysokou v soukromí a proměnil se před nimi. I zaskvěla se tvář jeho jako slunce a roucho jeho učiněno je bílé jako sníh; a aj, ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. Petr pak promluviv řekl k Ježíšovi: Pane, dobře jest nám zde býti; chceš-li, udělejme tu tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. Když ještě mluvil, hle, oblak světlý zastínil je. A aj, hlas z oblaku řkoucí: Tento jest Syn můj milý,

v němž se mi zalíbilo; toho poslouchejte! A učenci uslyševše to, padli na svou tvář a báli se velmi. I přistoupil k nim Ježíš a dotknuv se jich, pravil: Vstaňte, nebojte se! Pozdvihnuvše pak oči svých, neviděli nikoho, leč samého Ježíše. A když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: Nepovídejte nikomu o tom vidění, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých!“

Proměněním tímto chtěl Pán Ježíš utvrditi přítomné tři apoštoly ve víře, zároveň připraviti je na své utrpení a úzkost smrtelnou, jejimiž svědky měli býti v zahradě Gethsemana ské.

Hora Tábor, dle níž i u nás nazvána jsou některá památná místa, na př. hora Tábor v Čechách u Lomnice nad Popelkou, 682 metrů vysoká, místo poutnické s kostelíkem Proměnění Páně; město Tábor v jižních Čechách, původně vrchol hory a hradisko nad Lužnicí, rovněž s kostelem Proměnění Páně, chrámem to gotickým a výstavným; poutá doposud oko poutníkovy v zemi Galilejské; tyčít se osaměle z roviny a vypravuje se o něm nejednou v dějinách posvátných i v pozdější historii Svaté země. Tam shromáždila prorokyně Debora s israelským vojevůdcem Barákem čtyři israelské vozy, rozestavené dole v údolí Esdrelonu, dobyly slavného vítězství nad Sisarou. Je pravděpodobno, že stávalo na temeni Táboru, který tvoří plošinu dosti širokou, ve starověku opevněné město. Ve válce s Římany ohradil se Josefus Flavius na planině hory Táboru, ale byl chytrostí Římanů, kteří zdánlivým útekem vylákali ho z pevné jeho posice, poražen. V dobách křesťanských, a to již od svaté Heleny, byl tu vystaven křesťanský chrám, který několikrát byl zbořen a zase znovu vybudován. Dne 1. června 1924 posvětil zvláštní apoštolský delegát, poslaný Svatým Otcem do Palestiny, kardinál Orestes Georgi, nový velikolepý chrám na památném vrcholu Tábořském.

Proč se Otcí dobře zalíbilo?

Proč zvolal Bůh Otec nad Jordánem a pak nad Tábořem: „Tento je Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo?“ Proč opětně a opětně vzpomínají svatí apoštolové a evangelisté památných těchto slov? Proč vlastně zalíbilo se Otcí v jeho věčném Synu, a tedy i v nejsvětějším Srdci Ježíšově?

Odpovědi na otázku tuto jsou všechna zbožná vyzývání litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně! Důvodů tedy, pro kteréž se nebeskému Otcí v jeho Synu, jakož i v jeho nejsvětějším Srdci zalíbilo, úplně vylíčiti nelze. Tu jest nám přiznati se s apoštolem Janem (21, 25), že by ani celý svět neobsáhl těch knih, které by se musily napsati. Miluje pak Bůh Otec Srdce Ježíšovo, poněvadž je srdcem nejdokonalejším, poněvadž činí vše jen ke slávě svého Otce, poněvadž svým dílem vykupitelským způsobil, aby Bohu Otcí byla opět vzdávána na světě ta čest a sláva, jež mu patří od počátku všeho stvoření. Jenom několik těchto prostých myšlenek budíž

tuto vzpomenuto, jak odpovědi na danou otázku.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo je ze všech srdcí srdcem nejdokonalejším. Jest srdcem nad jiné ušlechtilým, pozorujeme-li ho jenom se stanoviska ryze lidského. Dle téhož posuzují se lidé dle rodiny, ze které vyšli. Dle lidského ponětí dlužno přiznati Srdci Ježíšovu již proto zvláštní ušlechtilost, že Ježíš byl potomkem vzácného slavného královského rodu Davidova, jakož i že měl matkou nejspanilejší květ lidstva, totiž Marii Pannu. Největší však ušlechtilosti a dokonalosti dostalo se Srdci nejsvětějšímu tím, že bylo utvořeno sestoupením Ducha svatého a zastíněním moci Nejvyššího (Luk. 1, 33). V nejsvětějším Srdci Ježíšově nebylo ani nejmenší stopy hříchu, a to ve způsobu daleko dokonalejším, než v nečistším srdci Jeho Matky, Marie Panny. Proto mohl Ježíš tak zřejmě tázati se svých nejúhlavnějších nepřátel: „Kdo z vás bude mne viniti z hříchu?“ (Jan 8, 46.) (P. d.)

A. M. K:

NA ROZCESTÍ.

Na rozcestí kamenný kříž
mnoho let již stojí,
kolem něho projelo již
mnoho, co se bojí.

S kříže hlava Krista padá
zsinalá a bledá,
zrakem smutným kdo jde kolem
k rozhovoru hledá.

Pojďte ke mně, volá Kristus,
kdo věříte ve mne,
s nepřáteli v klidu žijte,
mluvte k nim vždy jemně.

Ukažte jim svoji lásku
tak jak moje byla,
uvidíte, že se mnohým
v duši usadila.

Na rozcestí kamenný kříž
mnoho let již stojí
a z něho zrak Krista Pána
bolest každou hojí.

Oslavujte a noste Boha v těle svém!

Úvaha ke svátku sv. Matěje. Napsal Ignát Zháněl.

Jidáš se sám odsoudil, oběsiv se osidlem. Potom spadl střemhlav (buď že se provaz přetrhl anebo větev zlomila) a spadnuv, rozpukl se tak, že vnitřnosti z něho vyšly. Aby se vyplnilo slovo: „Jeho úřad ať dostane jiný,“ navrhl svatý Petr, jako hlava církve, aby byl vyvolen za něho jiný apoštol. Ze dvou, kteří byli navrženi a představeni, obdržel los Matěj. „Byl přičten k jedenácti“. Sk. Ap. 1, 26. Stal se hodným této důvěry, působil jako pravý apoštol o spáse duší, oslavoval, nosil Boha v těle svém. Byl zanícen ohněm pro slávu jména Božího, což jest i naší svatou povinností.

C t ě m e B o h a. Zodpovězme si otázku: kdo jest Bůh? Jest nejmocnější Pán nebe i země, nejvznešenější vládce nade vším, co jest. Jestli tvůrce všeho. Na počátku starého zákona čteme v první větě: „Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi.“ 1. Moj. 1, 1. V žalmech jest tento krásný popis moci a velebnosti Boží: „Pane Bože zástupů, kdo je ti podoben Mocný jsi, Pane a věrnosti plno kol tebe. Ty jsi panovníkem nad zpupným mořem, když se vzdouvají vlny jeho, krotíš je... tvá jsou nebesa, tvá je země, svět a vše, čeho jest plný, ty založil jsi.“ (Žalm 88, 9). „Proto blaze národu, který chodí ve světle tváře tvé.“ (Žalm 88, 9 a nn.) Nemáme jiného Pána nad našeho Pána Boha. Chvalme proto Boha, neboť „Jediné Jeho jméno jest vznešené.“ (Žalm 114, 13). Nezbyvá, než ctíti Boha životem, uspořádaným podle jeho přikázání. „Spořádáš-li srdce svoje, rozepneš-li k němu ruce svoje, vzdálíš-li od sebe hřích, jenž lpí na tvé ruce a nebude-li už sídliti nepravost ve tvém stanu (ve tvém příbytku), pak bude ti možno tvář zdvihnouti bez poskvny a pevně

budež státi, aniž se čeho báti.“ (Job 11, 15.)

Nelze nám slabým lidem, svým rozumem posouditi majestátu, vznešenosti Boží. K lepšímu porozumění můžeme použiti srovnání: Jaká krása, jaká velebnost, září-li slunce v letě, vše svým jasem ozařujíc! Co je proti tomuto majestátu, proti této velebnosti světla lampička, naplněná olejem a za tmy rozsvícená — je to malý, naprosto nepatrný bod, který dává pramálo světla, osvíti pramizerně jen malou část světnice, sotva lze předměty, které tam jsou, poněkud rozeznávaní. Jak šťastni mohli bychom býti, kdybychom si zvolili Boha za svůj cíl, k němuž bychom se snažili ze všech sil dojíti. Bůh budiž středem naší duše, všeho našeho počínání. Vždyť nás za to bohatě již tu, na světě odměňuje. V kruhu to, co jest nejbliže středu, nejméně se pohybuje, tak i duše, čím více se drží Boha, tím méně jest podrobená nepokoji. Kdyby někdo obdržel právo kopati kratinký čas ze země zlato a stříbro, využil by co nejučelněji času, s největší pilí a snaživostí by kopal, aby co nejvíce těchto drahocenných kovů ze země vydobil. Podobně věduce, že krátký je život, v němž můžeme cíle svého dosíci, máme i my uživati času plně a svědomitě.

Bůh je nám milostivým Otcem, vše, co jmenujeme svým, jest jeho darem. Jedném dopřeje více, jiným méně, ale všichni mají býti vděční jeho svaté vůli. Jak nás, lidi, bytostí rozumem a nesmrtelnou duší obdařené, zahanbují mnohdy nerozumní tvorové! Jak věrným, uznalým jest na příklad pes svého pánovi, který ho krmí, živí, přechovává. Jak se k němu lichotí, jak věrně mu slouží! Všude za ním běhá, jak pečlivě

střeží dům! Jaké skutečně dojemné případy vyprávějí se o psí věrnosti! Mnozí psi vyhledali i hrob pána a vytrvali tam, až hladem pošli. Kdyby byl člověk méně vděčen svému tvůrci, největšímu dobrodinci, než pes a jiná zvířata lidem, kteří jim něco dobrého a milého prokazují, jak smutné by to bylo!

Nezapomínejme, že „Bůh se slitovává nad těmi, kteří se ho bojí, zrovna tak jako slitovává se otec nad dětmi. . . milost Páně jest s bohobojnými. . . s těmi, kteří šetří úmluvy jeho, snažise se jeho příkazy plniti.“ (Žalm 102, 13 a nn.) Jeho láska, štědrost nezná mezí, neboť „oči všech doufají v tebe, ó Pane, a ty dávaš jim pokrm v čas příhodný, ty jim otvíráš svou ruku a sytíš všecko, co žije, dle tvého přání.“ (Žalm 144, 15). Otcovská láska Boží oděla, vystrojila nádherným, nevyrovnatelně pestrým i krásným rouchem polní květinky, ptactvo, jež živí, ryby ve vodách, osvěcuje zemi v noci hvězdami, měsícem a ve dne sluncem. Podobně něžně stará se Bůh i o nás lidi, které „stvořil k obrazu a podobě své, k obrazu Božímu.“ (I. Mojž. 1, 27). Josef Haydn, hudební skladatel prvního řádu, byl velmi nábožný i pokorný. Vše, co složil, považoval za dar Boží a nepřipisoval sobě. Když se provozovalo jeho oratorium „Stvoření“ a zpívalo se „Budíž světlo! a bylo světlo!“ vyřinuly se mu z očí slzy, zbožně sepal ruce a zvolal: „Nic ode mne, nic! Všecko s hůry!“

Bůh nás ve své lásce vyznámenal. Všechn svět jest obyden nesčíslnými věcmi, tvory, což platí i o světě nadzemském. A mezi těmi miliony stvořených věcí a tvorů postavil Bůh ve své lásce lidi na první místo, vykrásnil je přemnohými přednostmi, takže jest člověk korunou všeho stvoření, nejkrásnější drahokamen v něm. V osmém žalmu čteme: „Co je člověk, že si ho (Pane) tak všímáš, nebo smrtelník, že o něho pečuješ? Učinil's ho rovna bezmála

andělu, slávou a cti jsi ho korunoval. Ustanovil's ho nad díly rukou svých, všecko jsi podřídil jeho nohám.“ (Žalm 8, 6). Tutéž pravdu hlásá Sirach v celé 17. kapitole mnohem obsírněji, proto podáváme pouze její obsah: Bůh ustanovil nad vesmírem člověka vládcem, uschopnil ho také k tomu. Má tedy člověk tvorstvo poznávati a Tvůrce velebiti, chváliti. Dal také člověku moudrý zákon, zavázal jej smlouvou, že ho bude dbáti a zachovávat. Bůh patří, zda lidé smlouvu zachovávají a dle toho jim udílí odměnu. Ty, kteří nedbali smlouvy, kají-li se, přijímá na milost, ježto má soustrast s lidskou slabostí. Nejvyšší milosrdný Bůh slabého člověka vede a vychovává.

Bůh tak miloval lidi, že je ustanovil za spoludědice svého nezměrné velkého bohatství. „Spolehlivé jest slovo: neboť jestli jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žiti, jestli s ním trpíme, budeme s ním i kralovati, zapřeme-li ho, také on nás zapře.“ (II. k Tim. 2, 11). Ustanovil nás dědici svého království: vždyť Bůh neurčil nás k hněvu, nýbrž k získání si spásy skrze Pána našeho Ježíše Krista, který za nás zemřel.“ (I. k Thez. 5, 9). Sam božský Mistr praví: „Hle, stojím u dveří a tluku; jestliže kdo uslyší hlas můj a dveře mi otevře, vejdu k němu a budu večerěti s ním a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám seděti se sebou na trůně svém, jakož i já jsem zvítězil a posadil jsem se s Otcem svým na trůně jeho.“ (Zjev. 3, 20).

Ctiti Boha jest pro nás velmi záslužno! Ze všech skutků, které člověk vykonává, jest ctiti Boha nejčestnější a nejvznešenější službou, protože velebí a chválí nejvznešenějšího Tvůrce, nejmocnějšího Pána vesmíru. „Kdo se ti mezi mocnými vyrovná, Hospodine? Kdo se vyrovná tobě, proslavený svatostí? Ty, jenž jsi hrozný, chvály hodný, divotvorný!“ (II. Mojž. 15, 11).

Snažme se Boha vždy více

a více poznávati! Čím jest námořníkovi kompas, čím je na věži za temné, bouřlivé noci svítilna, čím je maják na mořském skalisku pro lodníky, tím a ještě více jest člověku poznání Boha na světě, na tomto rozkaceném moři. Kdo nezná Boha, podobá se opuštěné lodi, která jest zmitána mořskými vlnami na všechny strany, narazí brzy na tu, brzy na onu skálu, až se konečně ztroskotá, zničí a potopí. Každý oheň, čím více v něm dřeva, uhlí, tím silněji hoří, tím jasněji svítí. Podobně jest i s láskou k Bohu: čím větší jest, tím více poznáváme Boha. Oko tělesné zhyne, oslepí se, kdyby se dívalo bez ochrany, bez zatemnělého skla přímo do slunce. Rovněž může oslepnouti oko duševní, jakmile se opovází nazíratí do neproniknutelného světla, ve kterémž přebývá Bůh, Otec všehomíra a není ozbrojeno virou a chráněno pokorou. Kdo by chtěl vyzpytovatí dno hluboké studně, musí dlouho, usilovně, nešetříc žádné námahy, vodu vyvážeti: abychom poznávali Boha, musíme stále po něm toužiti. Jako se neopovázíme v přítomnosti vznešené, vzácné osoby ji urážeti, s ní nemluvíti a všimati si blíže nižšího, podobně máme jediné mysliti na Boha, jemu sloužiti, jemu se klaněti, jej stále více a více poznávati a milovati.

Není potřebí honiti se za skutky obzvláštními, těžkými, chceme-li Boha velebiti, oslavovati, jemu sloužiti. Stačí i menší věc, ale vykonaná z lásky. Ježíš praví: „Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdokoliv by podal pítí jednomu z těchto maličkých číši studené vody ve jménu učeníka, amen pravím, neztratí odplaty své.“ (Mat. 10, 40). „Bůh odmění každému podle skutků jeho.“ (K Řím. 2, 6.)

Jest mnoho způsobů, jimiž můžeme Boha velebiti, jemu sloužiti. Nejlépe vykonávati všechny své obyčejné práce s úmyslem Boha chváliti a oslavovati. Dávejme dobrý příklad, snášejme trpělivě, co nám

trpkého Bůh sesílá, buďme trpěliví, máme-li nepřátele, kteří nás svou někdy až skoro ďábelskou zlobou pronásledují, navštěvujme pilně služby Boží, buďme přítomni kázání, bedlivě mu naslouchejme a řiďme se podle něho. „Všecko, cokoliv činíme, i když jíme nebo pijeme, číňme to ke slávě Boží.“ (I. ke Kor. 10, 31). Nezapomínejme, co vše pro nás drahý Spasitel učinil, aby nás svou přehořkou smrtí vykoupil. „Vždyť jste vykoupeni za cenu velikou! Nuže, oslavujte a nosťte Boha v těle svém.“ (I. ke Kor. 6, 20).

Hrozi-li dětem nebezpečí, utíkají se k matce s důvěrou, která jich neoklame, hledají u ní a najdou ochranu, pomoc, vše, čehož potřebují a v co doufají. Podobně máme se i my jako pravé ditky utíkati ve všech případech svého života k nebeskému Otci. Rozmlouvejme často s Bohem v modlitbě. Byla by největší urážka, Boha svévolnou rozržitostí mysli, nezbožností, rozpustilostí zneuctívati a potom přece s ním v modlitbě mluvíti a jemu prosby své přednáseti!

Israelité šli po vykročení z Egypta s hory Hór cestou, která vede k Rudému moři, aby obešli Edomsko. Tam začaly lid mrzeti obtíže cesty, i mluvil proti Bohu a Mojžíšovi: „Proč jsi nás vyvedl z Egypta, bychom na poušti zemřeli? Není chleba, není vody: již se nám hnuší tento ničemný pokrm (manna).“ Za to poslal Hospodin na lid hady, jichžto uštknutí páliho jako oheň. Když hadi štípali, že mnoho lidu pomřelo, přišli k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme, že jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se, by odňal od nás hady! Mojžíš se tedy modlil za lid a Hospodin mu pravil: Udělej měděného hada a vztýč ho na žerdi: kdo jsa uštknut, naň pohlédne, zůstane živ. Učinil tedy Mojžíš měděného hada a vztýčil ho na žerdi. Když naň uštknutí pohlédli, uzdravovali se. (IV. Mojž. 21, 4 a nn.) Pamatujme i my na Boha všudypřítomného, vševědoucího! Bu-

Dílňa sv. Josefa.

deme-li stále takto na něho hleděti, jím se obíratí, nezemřeme duchovně, jako nezemřeli Israelští. Bohužel, často jsme zapomínali na tohoto svého největšího Pána, dobrodince, častěji jsme hledali spíše a více svou čest a ne Jeho, jak mnoho jsme při tomto nehodném počínání ztratili. V bu-

doucnosti chceme jinak jednati, využijeme všech svých sil, vynasnažíme se konati všechno k větší cti a slávě Boží, jednati podle rozkazu, který dal vůdce lidu israelského Josue Acharovi: „Synu, vzdej čest Hospodinu!“ (Josue 7, 19). Amen.

A. M. Kadláčková:

K BOHU.

K Bohu tam nad hvězdy
duše má letí,
myšlenky celý den
Jemu jen světí.

Aby mne ochránil
od všeho zlého,
lásku by uložil
do srdce mého.

Při práci i v klidu
duch můj tam vzlétá,
prosí, by minula
zloba mne kletá.

Bych dobro konala,
jak On to velí,
lásee bych světila
život svůj celý.

K Bohu tam nad hvězdy
duch můj se vrací
a síly prosí si
ku denní práci. —

P. J. M. Černý T. J.:

Blahoslavení mučéníci kanadští z Tovařystva Ježíšova.

(Pokrač.)

Jak bylo čisté jeho tělo, tak čisté bylo také jeho svědomí. 20 let před svou smrtí napsal: „Necítím v sobě žádné náklonnosti k hříchu všednímu, aby mne těšil, kdybych se ho dopustil. Chtěl bych se raději do pekla dostat, než dopustiti se dobrovolně jediného všedního hříchu.“ — „Prosil jsem Boha, aby mne nevyfal jako onen neplodný strom fíkový, ale aby mne

ještě rok ponechal, abych mu přinesl lepší plody.“ — Jindy se jistému spolu-
bratrovi přiznal: „Nikdy jsem u Huronů nehledal v jídle nějakou zálibu.“ Tenkrát byl u Huronů již 11 let.

Je o něm zaznamenáno, že se neprovinil proti žádnému pravidlu Tovařystva. Zavázal se k této věrnosti zvláštním slibem.

Tento veliký apoštol Huronů měl

soudruha P. Gabriela Lalemana T. J. *) Byl rodu šlechtického z Paříže. **) Do Tovaryšstva vstoupil 24. března roku 1630 v 20. roce věku svého. Byl slabého těla, ale silných ctností. Hřích nenáviděl tak, že netrpěl ani stínu hříchu. Když vykládal ve Francii filosofii, roznitil Bůh jeho srdce takovou touhou po misiích u Huronů, že ho neustále se slzami prosil o milost misionářskou, představené pak neustále se svatou horlivostí nutil, aby ho poslali do nejbližšího kouta světa a nic nedbali na jeho velmi slabé síly.

Touha jeho byla mimo nadání vyplněna. Přišel jako poslední soudruh do Huronska. Nebyl tam ani plných šest měsíců a učil se hlavně velmi obtížnému nářečí u kmene Atironta, jak ho nazývají Huronové. Již na něho čekala palma mučeníctví.

V březnu roku 1649 vpadli Irokésové do Huronska a napadli osadu s v. Ignáce, jednu z pěti, která byla světena duchovní správě P. Brebeufa T. J. a P. Gabriela Lalemana T. J. Zatím co obyvatelé kladli po nějakou dobu nepříteli odpor, jesuité, nedbajíc vlastní bezpečnosti, jali se osadníky již vyučené ve sv. náboženství, křtiti, jiné opět zpovídati. Povzbuzovali křesťany, aby statečně ve víře vytrvali. Konečně, když se nepřítel již osady zmocnil, byli kněží dne 16. března s ostatními křesťany jati a do naha svlečeni a každému z nich bylo několik nehtů s prstů strháno. Pak je tloukli po celém těle, obušky a kůly z plotu, takže ani tvář jejich nezůstala ušetřena.

Při tom bití napomínal P. Jan de Brebeuf, aby byli mučeníci trpěliví: „Milé ditky, pozvedněme v bolestech svých oči k nebi, vzpomeňme si, že na nás Bůh patří, že je svědkem naší trpělivosti, který nás také brzo

odmění. V této víře umřeme a očekávejme také, že splní, co slíbil. Smiluje se nad námi mnohem více než kdy jindy a více než nade mnou. Snášejme ostatní muka s trpělivostí. Slávy naší, která bude následovati, nebude konce.“ — Všichni mu odpovídali: „Otče, naše duše bude mysliti na nebe, pokud budou těla naše trýzněna na zemi. Pros za nás Boha, aby se nad námi smiloval. Budeme k němu ve smrti volati.“

Mezi Hurony bylo několik, kteří více Krista nenáviděli než Irokésové, byli pohané. Ti přivázali kněze ke kólům, protože novokřtěncé napomínali k stálosti u víře. Novokřtěnci padali k těmto kólům a líbali nohy kněží. Protože však P. Jan de Brebeuf neohroženě hlásal Krista, rozbili mu katané kamením ústa a spálili mu jazyk ohněm, který dopravili do úst, a uřezali mu zvolna obě ruce. P. Gabrielovi Lalemanovi T. J. vehnali pod nehty ostré hroty. Oběma drželi rozžhavené sekery na bocích a dali jim rozžhavené železné limce kolem krku, kromě toho je opásali pásem z pryskyřice a smůly, který zapálili, takže byli kolem pasu celí popáleni.

Tato veliká muka snášel P. Gabriel Lalemant trpělivě s očima k nebi pozvednutýma, prose Boha o pomoc. Nad touto zbožností rozzuřili se pohané velice a vyškrabali mu svými dlouhými ostrými nehty obě oči, a vkládali mu do důlků žhavé uhlí.

P. Jan de Brebeuf stál pevně jako skála. Trpěl bití, pálení a trýzněni jako by byl němý, ani nehlesl. Pohané se tomu velice divili, chtěli však jeho muka prodloužit a stupňovati. Po chvíli začal opět Krista hlasitě velebiti a kázati, až mu pohané, aby ho umlčeli, rty roztrhali a nos uřezali. Nato oba mučeníky polévali, aby potupili sv. křest, častěji horkou vodou a tupili je při tom se jim posmívajíc, že prý jim tak prokazují největší milost, protože bez křtu prý nemožno býti spasenu. Musejí prý jim býti za to

*) Jeho strýc P. Alois Lalemant T. J. byl novicmistrem P. Jaguesa T. J. (Dosenbach T. J. str. 4. l. c.)

**) Narodil se 10. října 1610.

vděční, že je tak trýzní, protože prý takto dosáhnou větší slávy v nebi. Uřezávali jim také kus masa na stehnách a opekli si je trochu a pak je před nimi jedli, a aby v těch místech nevykrváceli, ožehli rány zase ohněm. P. Janu de Brebeuf stáhli kůži s lebky. Když mu všechno maso s nohou ořezali, uřízli mu obě nohy a jednu skrání mu rozbili. Na P. Gabrielovi Lalemantovi nebylo místečka, které by nebylo popáleno, levé ucho bylo sekerou rozpoltněno, takže bylo viděti až mozek. Protože se za své katany modlil, byl mu jazyk vypálen. Konečně, když divoši viděli, že se blíží konec obou mučovníků, rozřezali jim prsa a pili chtivě krev z ran se řinoucí. Také srdce jim vytrhli, když ještě dýchali. Tak zemřeli tito dva hrdinové. P. Jan de Brebeuf skonal téhož dne, když byl tři hodiny veliká muka vytrpěl, 16. března 1649. P. Gabriel Lalemant zemřel druhého dne, 17. března 1649, když byl 15 hodin hrozně mučen. Když po jejich smrti pohané odešli, přišli křesťané a pochovávali s velikou úctou jejich těla, jsouce posílnění k podobnému boji. *)

P. Karel Garnier T. J.

Také tohoto bojovníka Kristova dala Francie. Narodil se v Paříži 25. května 1606 z katolických šlechtických rodičů.

Otcové Tovaryšstva Ježíšova ho vychovávali bohabojně v konviktu klermontském. Tam žil tak zbožně, že jako sodál marianský nikdy neporušil ani jediného družinského pravidla a všechny své peníze, které mu rodiče posílali, rozdál vězňům. Již tenkrát horlil velice pro dobro. Špatné a nemravné knihy pronásledoval a hubil. Kupoval takové knihy a ničil je ohněm anebo je házel na místa, odkud jich nikdo více nebral.

Byl přijat jako 17letý jinoch 5. září roku 1624 do noviciátu T. J. v Paříži v ulici Mèzières. S počátku mu rodiče velmi zabráňovali, později však rádi ho Pánu Bohu obětovali. Otec jeho přiváděje ho novicmistroví P. Broussauldovi T. J. pravil: „Otče, daruji ti svého syna, který nikdy neváhal poslechnouti a rodiče své měl vždycky v uctivosti.“ Garnier byl ve Francii až do roku 1636 dílem jako scholastik studuje různé vědy, dílem jako učitel, vyučuje na gymnasiu. Toho roku složil své poslední čtyři sliby a od té chvíle považoval za svůj úkol pracovati o spáse duší v Nové Francii v Americe. Otec dlouho nechtěl býti srozuměn s touto heroickou obětí, až konečně ustavičným prosbám povolil. Když představení řádovi svolili, ihned se štalal, aby se dostal na místo svého nového působíště.

(Pokrač.)

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Výstup na Fudži Janu.

(Obrázek z misí japonských.)

(Ostatek.)

Ještě asi dvě hodiny otrásal námi vůz pomalu většinou lesem vzhůru se vlekoucí. Potom okolo 12. hodiny přišlo vysvobození pro nás i pro va-

lacha, jenž nás táhl. Po krátkém poledním odpočinku a skrovném, ale v horském vzduchu výborně chutnající obědě šlo to do tuhého. Bylo nám nyní stoupati pěšky. Pomalu, co noha nohu mine, bez dlouhých řečí, vystupovali jsme, žhavé srpnové slunce nad sebou, výš a výše. Na čtyřech vzhůru vedoucích cestách, ve vzdálenosti 4—5 km, stojí horské chaty, kde lze si odpočinouti, obyčejně na místech, odkud je nádherná vy-

*) Srovnej: P. Frédéria Rouvier S. J. Les bienheureux Martyrs de la Compagnie de Jésus: Le fondateur de la Mission Huronne str. 11—96. Le compagnon de Martyre str. 99—138.

hlídka. Tam nabízejí přivětiví hostinští turistům a poutníkům — Japonci vystupují na horu většinou z příčin náboženských, tedy jako poutníci — čaj a pečivo a vpalují do horských holí svých hostů razítko své útulny. Těchto útulen je na každé stezce osm. Až k páté stanici vedla nás cesta ponejvíce nádherným vysokým lesem, kde jediným polesným je matka příroda a kde jen víchor a blesk stromy poráží. Hned za pátou stanicí nastala změna. Les řidl, stromy menší a menší; ještě o něco výše a ani jediného rovného stromu nebylo viděti, jediné zakrslé stromky a keře na hnědé lávové půdě. Ještě sto metrů výše a toliko nizoučké keře a trochu mechu živořilo v neúrodné půdě a nikde žádného živočicha. Překročili jsme hranici rostlinstva a noha stoupá nyní jen po ztuhlém lávě a popelu.

Již na páté stanici bylo mi nápadno, že dítě hostinského v tlustém, vatou vyloženém kimono, t. j. japonském kabátku běhalo, a to uprostřed srpna. Zahřát stálým stoupáním nebyl jsem si toho ani vědom, že zde nahoře jiný větřík vane nežli dole v údolí; nyní však, kdy scházel ochranný les, foukal ostrý vítr kolem uší a nosu.

Stále stoupajíc dospěli jsme sedmé stanice. Tu prohlásil náš vůdce výstup za ukončený. Za důvod uváděl, že noc nastane, prve nežli dojdeme osmé a to poslední stanice před vrcholem, cesta pak že je stále příkřejší a potmě nebezpečná. Usadili jsme se tedy v prostranné útulně, ve které pro 100 i více osob bylo místa. Tyto útulny, z otesaného dřeva stavěné, jsou dle možnosti vytesány do hory a těžkými kameny na střeše proti zuřivým často větrům zajištěny. Ježto teploměr i v srpnu nezřídka na bod mrazu ukazuje, udržuje se uprostřed místnosti stálý oheň. Hořící štípy vydávají ovšem mnoho kouře a proto není divu, že v očích mnohých cestujících třpytí se slzy.

Všecky zásoby dopravují se nahoru na lidských zádech a nejednou po-

vážlivě dochází, jelikož nepohoda na sta poutníků a turistů celé dni v těchto útulnách zadržuje. Po jednoduché po japonsku připravené večeři těšili jsme se na hluboký posilující spánek. Měli jsme za sebou kus namahavé cesty. Teplých houní na ochranu proti zimě bylo dost a dost. Víchor fučel okolo domu a zpíval ukolébavku. Čeho se mohlo tedy ještě nedostávat? Skutečně ničeho, ale něčeho bylo přece až příliš mnoho. V houních bylo brzo velmi živo a o klidu a odpočinku nebylo řeči.

K půlnoci vyšel jsem ven před útulnu. Byla nádherná hvězdná noc, zle nahoře 3000 metrů nad hladinou mořskou. Nebeská řeka, jak Japonci mléčnou dráhu nazývají, zdála se býti mnohem níže. A hluboko pode mnou světlešedé moře mrakové. Jenom, když se poněkud rozevěřelo, bylo hluboko dole na úpatí hory viděti několik slabých světýlek. Asi tři čtvrti hodiny stál jsem v houně zahalen před útulnou a nechal jsem myšlenky své volně tékati. Znenáhla chladu nočního přibývalo a šel jsem opět dovnitř a pokusil jsem se ještě jednou posilujícím spánkem potřebných sil nabýt pro zítřejší namahavý den.

Tenkrátě šlo to poněkud lépe, ale už o půl čtvrtě, prve nežli začalo svítati, sebral jsem své věci a vystupoval jsem nahoru, abych byl co možná nejvýše, až slunce vyjde. Ohlédnuv se viděl jsem klikatou čáru světla. Byli to turisté, kteří majíce pochodně v rukou, za mnou se ubírali. Znenáhla vyjasňovalo se na východě, ale viděti nebylo nic, leč kužel hory, který, pokud mra viděti, byl zahalen mořem bílých mračen. Když jsem byl již 1½ hodiny vystupoval, zastavil jsem se, abych východ slunce pozoroval. Na východním obzoru oznamovaly již hluboko pode mnou červeně, fialově, modře a zeleně zbarvené mlhy blízký průlom slunce mrakovým závojem. Hle, nyní jakoby se zatřpytilo ryzí zlato; první paprsek! Brzy plane již zlatem se třpytící slunce bílým mo-

řem mrakovým a kreslí můj stín ostře na stěnu hory jako za nejjasnějšího poledne.

Poté spěchám opět dále nahoru a za hodinu stojím na kraji kráteru. Zatím se mrakové moře rozdělilo a vyhlídka se otevřela. Tu leží hluboko pod námi širá krajina s jezery a pohorími. Silnice, řeky a dráhy lze daleko postřehnouti pouhým okem. A zatím, co mraky víc a více se rozcházejí a já jícnem hory obcházím, ukazují se dole nové a nové kraje ozážené sluncem. Přicházím na místo, kde vystupují ze země modravé mráčky, jako kouř z doutníku. Položím ruku na zem; je tak horká, že co nejrychleji ruku odtrhnu. Na toto jediné místo omezuje se nyní veškerá sopečná činnost Fudži Jamy, ale ono prozrazuje až příliš zřetelně, že hluboko uvnitř v kovárně Vulkánově oheň ještě pod popelem doutná. Jenom asi 100 metrů od tohoto horkého místa vidíme v puklinách jícnu věčný sníh a tekoucí pramen ledové vody, příklad to, že i v přírodě krajnosti se stýkají. Zbývá ještě pohled do otvoru jícnu 200 metrů hlubokého. Téměř kolmo spadají stěny dolů, ale dobrým lezcům je sestup až na dno možný. Ježto však z okraje jícnu lze až dolů nahlédnouti, vzdávají se turisté většinou tohoto mimořádného požitku.

Mezitím co se do příšerného jícnu dívám, maluje mi obrazotvornost

sopku v její plné činnosti: jak oheň a popel a černé mraky kouře vyhazuje a žhavé proudy lávy na všechny strany vyvrhuje, jak za hřmění a děsného hukotu celá hora v základech svých se otřásá. Tak asi tento horský obr, který nyní na smrt ztuhlý tu stojí a přes celou zimu sněhobilým rubášem se přikrývá, kdysi oddychoval a sténal. Bylo to pravděpodobně v době ještě historické, ježto na jednom místě nevětraný ještě proud lávy jest viděti, jako by teprve včera byl vychladl. A jak teprve země i moře se otřásaly, když tento pyšný horský obr se pohnul a soptě z lůna země vystupoval a své temeno nad oblaky pozvedl! Hruděplné dni v Tokiu před dvěma lety mně dostatečně znázornily, jak to je, když se země otřásá.

Jakkoli obchůzka na okraji jícnu za slunného dne letního je krásná a zajímavá, přece nikdo netouží navždy zde zůstat. Proto vydali jsme se brzy na zpáteční cestu, která je velmi unavující a málo vábná. Hleděli jsme co nejdříve dostati se ven s holé pouště kamenné a proto rychlým klusem pospíchali jsme po lávovém písku dolů. Jak jsme si oddechli, když po hodině nás přijal opět les do svého stínu a my v dolejší jedné útulně od prachu se očistiti a posílniti mohli! Výstup na Fudži Jamu je namahavý; ale čeho cestovatelé skýtá, je této námahy hodno.

Různé zprávy.

Kde přestává zášť ke kněžím. Na nedávném sjezdu katolíků, jenž byl konán pro rozmnožení kněžských povolání v Paříži, vypravoval jeden řečník následující, pro duchovní zanedbalost velkoměstských dělníků příznačný, nepatrný příběh: Jeden pařížský kaplan byl volán k nemocnému do dělnické čtvrti, která byla rozkřičena jako skrz na skrz červená. Bylo záhy z rána, kdy všechny elek-

trické dráhy a všechny autobusy jsou plny dělníků. Kněz vzal nejsvětější Svátost, na rochetu oblekl plášť a tak čekal na vůz, jenž jej měl dovézt k nemocnému. Než vůz byl již přeplněn. Pouze dva lidé vystupovali a průvodčí volal: „Jsu tu jen dvě volná místa!“ Obě místa byla obsazena, než kaplan došel k vozu. Nevstoupil-li však do tohoto vozu, pak je nebezpečí, že přijde k nemocnému

pozdě. V posledním okamžiku rozšli tedy plášt, takže je vidět rochetu i štolu, a volá: „Musím k nemocnému!“ Všecko naň hledí zaražené a průvodčí praví klidně: „Nastupte!“ Knězi se dělá místo. A náhle zmlkne v celém oddělení hlasitý hovor, noviny se klidně skládají. Bylo to, jako by každý cítil: Je sám Bůh mezi námi! Brzy se zdvihl jeden dělník a pravil knězi, nabízejí mu své místo: „Panc faráři, to bude pro vás lepší.“ Po celou jízdu panuje hluboká vážnost. Snad mnohý z těch dělníků si vzpomněl na své první svaté přijímání, mnohý snad na poslední... Když pak kněz u cíle své cesty vystupoval, pravil pohnutě: „Děkuji vám, pánové!“ Jeden z dělníků pravil: „Není zač děkovat; to bylo to nejmenší, co jsme museli udělat.“ — Řečník, jenž tento zdánlivě bezvýznamný případ vypravoval, dodal: „Nemyslíte, že by se s těmito lidmi dalo přece něco dělat, jen kdyby bylo více kněží?“

Svatí panovníci mezi černochoy. V církevních dějinách je vzácností, že byli prohlášeni za svaté panovníci. Tím více se nutno diviti, když přinášejí misijní časopisy zprávy z území Victorie Ugandy (ve střední Africe), že žijí tam mezi sultány opravdoví světci. Nejsou ovšem příliš velcí tito vládcové, jejich země nejsou rozsáhlé, ale jejich vážnost u poddaných jest přece jenom veliká. Zvláště o třech černých panovnicích byly v poslední době podávány takové zprávy, že by nebylo velkým překvapením, kdybychom se brzy dočkali i panovníků-černochoy, obdařených svatozáří. O nedávno zemřelém králi Janovi, sultánu z Katomy, se píše, že žil uprostřed světa jako řeholník, velmi často přijímal svaté svátosti, každý den večer konal hodinku klanění v kostele a teprve pozdě večer vracel se domů, ač bylo jeho bydliště vzdáleno od misie půl druhé hodiny cesty. Ve svatém týdnu ztrávil vždy noc ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek v kostele při tichém klanění. Jiný sultán, Antonio,

král z Bukumbi, byl rovněž zbožným a hluboce věřícím mužem. Když nedávno zemřela jeho manželka Odilia, stejně zbožná a tichá duše, oznámil král její úmrtí představené misijních sester následujícími slovy, připomínajícími prostý, něžný sloh nápisů v katakombách: „Matko! Sděluji Ti, že má přítelkyně Odilia byla vysvobozena z tohoto světa a odešla k Bohu.“ Podepsal se: „Já, Tvé dítě, Antonio, sultán z Bukumbi.“ Uvážíme-li, jak stáli tito národové ještě nedávno — mravně nízko, musíme se podivovati síle evandélie, která stále znovu obnovuje národy a jejich duše zušlechťuje.

Blahoslavení apoštolsky činných žen. V Římě bylo nedávno započato se šetřením o prohlášení za blahoslavenou pro Pavlinu Jaricotovou. Ke jménu této prosté dívky se připíná založení největšího a po celé zeměkouli rozšířeného podpůrného spolku pro katolické misie, totiž Piem X. na „papežský spolek“ povýšeného spolku pro šíření víry. Jaricotová se narodila 1799 v Lyoně a tamtéž roku 1862 zemřela. Založila též bratrstvo „živého růžence“.

Konverse německé spisovatelky. Nedávno přestoupila do katolické církve spisovatelka románů a dramát, Marketa z Gottschall, dříve protestantka. Konverse byla vykonána v klášterní kapli ve švýcarském Churu. Hned potom vykonala spisovatelka pout do Assisi a do Říma. V Římě udělil jí kardinál Frühlwirt svátost biřmování. — Je známo, že romány Markety Gottschall byly již dříve provanuty vřelými sympatiemi a duchem katolické církve a mnozí jejich čtenáři ani netušili, že autorka jejich jest evangelického vyznání.

Neštěstí svatobernhardských mnichů. V prosinci cvičilo se v jízdě na lyžích 10 mnichů a noviců z kláštera svatého Bernharda ve Švýcarsku ve vzdálenosti asi 1 km od kláštera. Byli překvapeni lavinou, která strhla s sebou 5 noviců.

Dva z nich byli zachráněni, ostatní tři přišli o život.

Péče o psa sovětského kavaltra.
Berlínský tisk sděluje tuto zprávu: „Lovecký pes bolševického komisaře vojenství Voršilova byl převezen z Moskvy do Berlína na léčení. Čekista Fomin, který dovezl psa do Berlína, posílá denně majiteli psa, rudému maršálku, telegrafické zprávy o stavu psiho zdraví.“ — V době, kdy dělníci nemají mnohdy opravdu co do úst, mluví tato zpráva nade všechny rudé bulletiny.

(Děkuvzdání).

F. V. děkuje bož. Srdci Páně, sv. Terezii od Ježíška, sv. Janu Nep. za pomoc ve velice vážné záležitosti.

Z B . . . c: (P o d ě k o v á n í.) Vzdávám tímto nejvroucnější díly božskému Srdci Páně i Panně Marii, sv. Terezičce od Ježíška, sv. Antonínu Pad. za dar zdraví a za pomoc v různých potřebách duše i těla. Kéz všichni s důvěrou obrátí se k těmto ochráncům!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární pe vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, aby naše mládež sv. Aloise ve ctnostech víc a více následovala a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Nabádat mládež ke ctnosti.

Úmyslv únoru 1927: **Duchovní správa ve velkoměstech.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Aby mládež sv. Aloise vždy horlivěji následovala. (Hlavní úmysl.) — Co je život? (Báseň).; — Srdce Ježíšovo, ve kterém se Otoi dobře zalíbilo. — Na rozcestí. (Báseň). — Oslavujte a noszte Boha v těle svém. — Dílna sv. Josefa (obrázek). — K Bohu. (Báseň) — Blahoslavení mučienici kanadští z Tovaryšstva Ježíšova. — Obrázky z katoličských misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. BŘEZEN 1927.

ČÍSLO 3.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně naší láskou ňu b!

Duchovní správa ve velkoměstech.

(Hlavní úmysl.)

Jestli se uplatňovala slova Krista Pána vždy, tož jistě za naší doby nejvíce, kdy velkoměsta a s nimi obyvatelstvo roste a duchovních pastýřů je citelný nedostatek. O to šlo Spasiteli našemu, když pronesl tato slova: „Žeň je zajisté mnohá, ale dělníků málo, prostě tedy, aby Pán poslal dělníky na vinici svou.“ Toť záležitost, která zasluhuje naši veškeré pozornosti. Toť prosba, kterou nemůže nikdo neslyšeti. Sám sv. Otec Pius XI., náměstek Kristův, vyzývá celý křesťanský svět slovy: Modlete se, prostě Pána žní, aby poslal dělníky na vinici svou. Máť sv. Otec na mysli všechna velká města na celém okrsku země. Velkoměsta mají své vzdálené čtvrti, obvody, mají ustavičnou obměnu obyvatelstva, z něhož jedni odcházejí, jiní opět přicházejí. Ve velkoměstech spatřujeme oběti chudoby a bídy tělesné i duševní. Celé zástupy mužů a žen, jinochů a dívek odcizují se církevnímu životu, upadají do bludů, nevěry a nepravosti. Není divu! Tolik nástrah, tolik pokušení, tolik nebezpečností číhá na všechny mladé i staré obyvatele. Falešná hesla v nepřátelském tisku; tolik nemravnosti v knihách nepřátelských a jich románech; tolik příležitosti nebezpečných hrozí očím, uším mladých lidí; tolik místnosti

hříchů a zpuštění v obrazech, v řečích, v tancech a pohanské módě, vypočítané na vzbuzení smyslnosti! Timto jedem otravují se lidé a tím odcizují se církvi sv., víře a Bohu samému. Bez víry, bez náboženství rozpadá se rodina, kazí se výchova školní mládeže a porušuje se veškeren řád společnosti lidské. Bez náboženství hyne mravnost a tím i celý národ.

Tomu všemu má duchovní správa čeliti, má hledět všechny zachrániti k Bohu a sv. víře v něho zase vrátiti. Těžký to opravdu úkol pro duchovní správce! K tomu ještě třeba uvážiti, že některé farnosti čítají mnoho tisíc duší a kněží nestačí v práci u záchraně tolika ubohých duší nesmrtelných. Slovem nestačí v těžkém úkolu svém. Jsou ovšem lidé, kteří přece do kostela přijdou na kázání a mši sv. aspoň v neděle a svátky; ale přemnoho jest takových, kteří se chrámu a kněží vzdalují. Za těmi, aby duchovní chodil, je vyhledával jako dobrý postýř. Tu opět třeba, aby dům co dům je hledal, v rodinách vyhledával a láskou jakož i dobročinností získati hleděl. Jak důležitá je tu charitativní činnost! Jak důležitým jeví se tu katolický tisk, katolické spolky mužů, žen, jinochů a dívek! Kam sám kněz nemůže přijíti, může aspoň dobrou, náboženskou

knihou, časopisem, letákem působiti. A proto důležitou složkou jest šířiti katolický tisk, noviny a knihy. Poněvadž kněží při největším úsilí nestačí v působení svém, jest třeba, aby v katolických spolecích si vychovali členy, laiky, muže, ženy, jinochy a dívky, kteří by v pevném náboženském přesvědčení kněžím pomáhali zachrániti nesmrtelné duše pro spásu věčnou. Takový muž, taková žena, takový jinoch a taková děva mnoho může slovy a dobrým příkladem působiti v kruhu svých bližních. Majit' snadnější přístup k lidem než kněz. Tito apoštolové laikové musí sami býti napřed vychováni v náboženství a ve

sv. vířeupevnění a ctnostným životem vyzbrojeni, aby odolali všem výmluvám, nástrahám mnohých zkáze a hříchu propadlých bližních. Co dobrého mohou působiti Mariánské Družiny mužů, jinochů, žen a dívek! Protože ke všemu tomu je na prvním místě potřebí milosti Boží, prosme tedy nejsv. Srdce, aby přispělo pomocí svou kněžím v duchovní správě, zejména ve velkoměstech, a vzbudilo horlivé a nadšené spolupracovníky v katolických mužích a ženách, mezi katolickou mládeží, by nastal obrod celé společnosti lidské a hlavně v národě našem.

A. M. Kadlčáková:

SRDCI PÁNĚ.

Srdce Ježíšovo,
Ty zdroji lásky čisté,
jen Tebe v srdci nosím,
neb jsi mé blaho jisté.

Srdce Ježíšovo,
mé hoří cele k Tobě,
a jméno Tvoje velebím
a šeptám v každé době:

Srdce Ježíšovo,
jak miluji Tě stále,
a vše jen chci zde konati
k Tvé cti a ke Tvé chvále.

Srdce Ježíšovo,
nech na svém odpočinout,
mne hříšnou duši chvíl,
až budu v světě hynout!

Nový klášter.

Srdečný dík, hlasitě Pán Bůh zaplať všem dobrodincům, kteří ať jakýmkoli dárkem přispěli ke stavbě nového kláštera a kostela ke cti božského Srdce Ježíšova v R a j h r a d ě.

Mnozí z Vás poslali stříbrné a zlaté předměty, z čehož se pořizují kostelní nádoby jako kalich a monstrance. Kristus Pán přítomný ve velebné Svátosti bude vystaven v oné monstranci, která jest zhotovena z Vašich

milých dáreků, z nichž jste mu připravili trůn. Věřte, milí dobrodinci, že odmění stonásobně Vaši lásku.

Zajisté Vás bude zajímati zpráva, k jakému účelu budou sloužiti Vaše milodary. Přispěli jste ke zbudování přibytků pro sestry, které se věnují bezplatnému ošetřování chudých nemocných. Nová budova klášterní jest ústředním domem (mateřincem), kde osvojití si mají sestry potřebné vědomosti a praxi k jejich povolání,

provádějí ve smyslu misijním, nebo kam nemá přístupu kněz, má předcházeti sestra. Z tohoto ústředního domu budou rozesílány sestry do domů filialních, kde mají působiti ke blahu bližních a to nejen péčí o chudé nemocné, kteří nemohou býti přijati do nemocnic, ale zvláště vyhledávaním hříšníků n staráním se o jejich nesmrtelné duše . . . Co dobrého se nechá zde s pomocí Boží vykonati.

Na tomto díle tělesného a duchovního milosrdenství pro své bližní máte milí dobrodinci, podílu i Vy.

Ale nejenom to . . . Kongregace Těšitelék jest jediná kongregace, která jest původně založena a potvrzena církví svatou za tím účelem, aby podávala božskému Srdci Ježíšovu smír. V tomto klášteře žijí duše jediné a výhradně zasvěcené Bohu v obět smíru, což jest jejich hlavním účelem. Tam se přináší modlitby, práce a oběti za hříchy vlastní a cizí. Na těchto smírných obětech běžete podílu, milí dobrodinci, i Vy.

Také v novém klášteře jsou vyhrazeny místnosti pro dívky, které mají touhu jíti do kteréhokoli klášteře, aby zde učinily první pokus svého povolání. Jest to tak zvaná „Dívčí přípravná před volbou nového stavu“.

Jak často se stává, že dívka, která cítí v sobě povolání k životu řeholnímu, nerozezná, zda jest pravé nebo ne. Nebo rodičové její jsou v pochybnostech, nemohouce se smířiti s její myšlenkou. . . tím zdržují své dítě. Nebo: Dívka si neví rady, do kterého klášteře by měla vstoupiti.

Nehodí se všechny k jednomo účelu a nemají všechny stejných schopností. Některé hodí se více pro život činný; z nichž jedny pro výchovu dětí, druhé k nemocným. Pro takové jest život čistě duchovní, rozjímavý, pravou mukou, zvláště v zachování přísného mlčení a odloučenosti. Jiné naopak hodí se pro život čistě duchovní — rozjímavý, hledají odloučenost od světa . . . žijí se vnitřní

modlitbou, zachovávají přísné mlčení a pod. Těm jest činný život opačný směr jejich úmyslu. Vstoupí-li dívky opačným směrem do klášteře, necítí se ani první ani druhé spokojeny, ba vidí se zklamány a často ztrácejí drahocenný poklad svého povolání. Ovšem, mohou vystoupiti a přestoupiti z jednoho klášteře do jiného, ale jakmile byla již někde přijata, již má obtíže a nastane otázka: Proč nezůstala tam? Proč ji nemohli potřebovat? Proč nebyla spokojena? atd.

I v samém řeholním povolání najdou se mnohé, které přijdou později k poznání, jaký jest rozdíl mezi klášteřem. Co pokušení může se zde předejiti, když dívka, nežli do některého klášteře vstoupí, předem pozná rozdíly předpisů jistých klášteřů a povinnosti řeholního stavu. Když si může předem utvořiti pojem, co vlastně řeholní stav jest.

Abyste všemu řečenému se předešlo, aby každá duše dobré vůle, hledajíc své povolání, dosáhla svého pravého cíle, k tomu účelu jest v nově postaveném klášteře Těšitelék „Dívčí přípravná před vstupem do kteréhokoli klášteře“. Tam dívky prodělají přípravnou dobu, která trvá od 14 dnů do jednoho, nejdéle dvou měsíců.

Tam žijí úplně nezávazně, nejsou čítány za čekatelky, takže mohou po přípravné době volně bez překážek vstoupiti do kteréhokoli klášteře, kamž se jim dá svědomité doporučení.

Tam se dívkám vysvětlí rozdíly různých předpisů řeholních, aby si každá mohla vybrat to svoje, k čemu má náklonnost a schopnosti. Poradí se jí i sama pozná, co se pro ni nejlépe hodí. Tam obdrží nejdůležitější základní vědomosti a návod k životu řeholnímu. Tam si může utvořiti pravý pojem, neboť mnohá nedovede ani sama říci, co vlastně hledá, jiná zase si představuje věc docela jinak, nežli ve skutečnosti jest.

Příčina toho jest, že nezná rozdíly předpisů, dle nichž jest uspořádán buď

činný neb kontemplativní život různých řádů.

V dívčí přípravě učí se také důkladně náboženství, neboť to chybí mnohdy i u zbožných duší; pak se probírají předpisy o slušnosti jednoduchého chování ve smyslu náboženském.

*

Dívky od 15 do 28 let přijímají se každou dobu. Přihlášky přijímá:

Důstojný pán P. Alois Štork T. J., v Praze II., Ječná 2.

Nejdůstojnější pán Dr. Josef Kupka, brněnský biskup, Brno-Petrov.

Důstojný pán P. Schössler O. S. B. v Rajhradě.

Dívka donesou s si, sebou oděv a prádlo na dobu 14 dnů a následující knihy: Velký katechismus — Bibliíkou Dějepravu — Katolickou Liturgiku. (Pokračování.)

Srdce Ježíšovo, ve kterém se Otcí dobře zalíbilo.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Zalíbilo se nebeskému Otcí tak dobře v nejsvětějším Srdci Ježíšově, poněvadž hledalo vždy a všude jen slávu Otcovu. Vzpomeňme na př. jen horlivosti, kterou žádal, aby zvláště národ vyvolený měl v účtě dům Otce Jeho, chrám Hospodinův v Jerusalemě! Vloudit se tam nešvár, že předsíň chrámovou zaujali kupci, penězoměnci, obchodníci dobyt看, kteří prodávali vstupujícím tu, čeho bylo potřeba k obětem a ku placení daně chrámové. Kupcové tito, zdržující se a obchodující na místě, vykázánem ve chrámě pohanům, zdržovali tyto od pobožnosti a zaměstnávali jejich místa; ale též dobytek svým mučením a mekotem, který hluk pronikal až do vnitř chrámu, rušil pobožnost. Bylo povinností kněží a učitelů zákona, aby zakázali toto znesvěcování místa zasvěceného Hospodinu. Leč nečinili toho! Božský Spasitel, který počínaje 12. rokem navštěvoval pravidelně chrám, horšil se dojista vždy nad zlořádem tím. Když

však nastoupil veřejně vykupitelský úřad svůj, tu hned při prvním vstupu svém do chrámu Jerusalemského ukázal svou horlivost pro čest nebeského Otce. Vypravuje nám to svatý evangelista Jan 2, 13—22: „A byly blízko velikonoce židovské; i odešel Ježíš do Jerusalema, a nalezl tam v chrámě prodavače volů, ovcí i holubův a penězoměnce, ani seděli. I udělal z provázků jako bič a vyhnal všechny z chrámu, ovce a voly, penězoměncům rozsypal peníze a stoly převrátil; těm, kteří prodávali holuby, řekl: odnese to odtud a nečinite domu Otce mého domem kupeckým!“ — Když po dvou letech, po svém slavném vjezdě do Jerusalema, přišel do chrámu, shledal tu zase tytéž nepořádky; proto rozhorlil se znova o čest domu Otce svého, jak vykládají souhlasně první tři svangelisté Matouš 21, 12—13; Marek 11, 15—17; Lukáš 19, 45—46. Tenkráté užil též významných slov: „Psáno jest: Dům můj jest dům modlitby; vy však jste jej učinili

peleši lotrovskou!“ Dostalo se mu za to nejhoršího nevděku, pomluv a pronásledování. Dokonce vmetli mu za všechnu tuto horlivost pro slávu Boha Otce nejhorší hanu ve tvář, když pravili: „Zdaliž my dobře nepravíme, že Samaritán jsi a zlého ducha máš?“ Načež odpověděl památná krásná slova. „Já zlého ducha nemám, ale ctím Otce svého, a vy mě zneuctíváte! Já však nehledám slávy své; jestiž kdo hledá a soudí!“ (Jan 8, 48—50). Než všechna tato zloba farisejská nemohla odvrátiti nejsvětějšího Srdce od toho, aby i dále hledalo jenom slávu Otcovu. Ve svatém rozhorlení vyhnal opět z chrámu ty, kteří ho znesvěcovali. Stalo se tak o poslední velikonoci, dříve než vydalo se nejsvět. Srdce v obět za nás. Událost tuto vykládají první tři evangelisté, Matouš 21, 12 až 13; Marek 11, 15—19; Lukáš 19, 45—46, skoro týmiž slovy. „I přišli do Jerusaléma. A vešel do chrámu, počal vyháněti ty, kteří prodávali a kupovali ve chrámě; převracel stoly penězoměncův i stolice těch, kteří prodávali holubice, a nedopustil, aby kdo nosil nádobu chrámem. A učil je říka: Není-liž psáno: Dům můj domem modlitby slouiti bude všem národům, vy však učinili jste jej peleši lotrovskou!“ (Marek 11, 15—19; tato zpráva sv. Marka je ze všech nejzevrubnější). A tak kdybychom sledovali všechny skutky dobrého Spasitele, viděli bychom, že ze všech září nám čistá snaha nejsvětějšího Srdce Ježíšova rozmnožovati slávu a čest nebeského Otce. Mohli bychom najíti na světě srdce dokonalejšího? Kterak tedy neměl by míti nebeský Otec v něm opravdové zalíbení?

Ale ještě možno uvéstí jednu příčinu, proč nejsvětější Srdce Ježíšovo sasloužilo si zalíbení nebeského Otce. Právě toto Srdce bylo to, které nekonečně o to se přičinilo, aby vyhlazena byla ona děsná spousta, již způsobil v srdcích veškerého lidstva otec lži a jeho černý skutek, totiž hřích. Kde panovati měl Bůh jediný, tam vládli černí duchové temnoty; kde

svítiti měla pravda, tam rozšířila se lež, blud, nepravda, pověra; kde měl vládnouti libý zákon lásky Boží, tam zuřily nízké vášně; kde mělo se obětovati jenom Bohu samému, tam planuly hranice na počest knížete temnoty, tam hořely oltáře falešných božstev s prolitou krví nevinných zvířat a ukrutných obětí lidských. Nejsmutnějším bylo však, že tento nepřirozený, záhubný stav nebyl toliko u jediného národa; až na nepatrné výjimky opanoval duch temna veškerá pokolení pozemská! Pekelnou zlobou a pekelným jástem hnal ubohé lidstvo jako stádo ztracených ovcí přímo do věčné záhuby. Ale tu najednou učinilo nejsvětější Srdce Ježíšovo přítrž tomuto pekelnému vítězství. Zdánlivě sice podlehl v urputném boji tom; ale právě tato zdánlivá porážka a obět byla vítězstvím! Neboť nepodlehlo ze slabosti, nýbrž z dobrovolné vůle, aby totiž nejzácnější prolitá Krev Jeho smyla vinu, jež tížila lidstvo a kterou duch temnoty dostal sveden lidstvo do svých osidel. Právě dobrovolnou smrtí svou na kříži zlomilo nejsvětější Srdce moc zlého ducha a vytlačilo knížete pekelný z jeho panství. Tím byly i rozdraceny okovy, kterými lidstvo bylo přikováno ke trůnu satanovu, brány pekelné přemoženy a přístup do nebe zas otevřen. Na zemi začala nová doba. Říše milosti a lásky, kterou založilo nejsvětější Srdce, a k jejimuž rozšíření založilo církev, mohutněla, ze semene hořčičného stal se široký strom, který zastínil celou zemi. Kde dříve proslíraly se temnoty pohanstva, tam nyní svítily jasné paprsky pravdy a lásky. Kde dříve panovala čirá nevěra, kruté pohanství a nejnesmyslnější pověra, tam nyní jasné svítala zářná hvězda pravé víry v Boha jednoho a v jeho zjevené pravdy. Země doposud znesvěcená nejhaněbnějšími neřestmi a vášněmi stala se vlastní nejčistší nevinností a bohulibé svatosti. Tenkráté uhasly v božnicích plameny, jimiž obětováno bylo běsům, a začalo se plniti proroctví Ma-

lachiášovo (1, 11): „Od východu až na západ slunce veliké jest jméno mé mezi národy; na každém místě bude obětována a podávána bude jménu mému obět čistá; neboť veliké jest jméno mé mezi národy, praví Hospodin zástupů!“ Kde dosud tekla krev nerozumných zvířat, tam nyní vznášela se k nebesům rajská vůně oběti jedině Boha důstojné, neposkvrněného Beránka, který denně se obětuje až na konec časů skrze ruce kněží Bohu Otcí na oltářích. Tak nejsvětější Srdce Ježíšovo“ obnovilo tvářnost světa“ (Žalm 103, 30) a zavedlo na zemi „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid vlastnický, aby zvěstovali slávu Toho, jenž z temnosti nás povolal ku podivnému světlu svému!“ (1. Petr 2, 9). Tak vrácen jest opět svět svému původnímu určení:

Bůh jest středem všeho tvorstva; sláva, čest a velebnost, o kterou hřích Ho oloupil, vzdává se mu zase; je Králem, Pánem a Hospodinem vykoupěného lidstva. A komu náleží tato zásluha? Kdo vykoupil nás? Kdo vrátil tvorstvo zase jejich původu a určení? Nevykonala to vše nekonečná láska nejsvětějšího Srdce? Jak veliké bohatství zásluh nahromadilo si Srdce toto!

S jakou láskou hledí proto nebeský Otec na Srdce toto, které tolik učinilo pro Jeho čest a slávu! Dojista, je-li některé srdce, ve kterém se Otcí dobře zalíbilo, pak je to dojista nejsvětější Srdce Pána Ježíše!

Kěž by i v nás se Otcí dobře zalíbilo!

Kěž by i v nás se Otcí dobře zalíbilo! Ovšem ona slova, jež zavzněla kdysi s nebe: „Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo!“ (Mat. 3, 13) nemohou nikdy v plném slova smyslu platiti o nás. Jak líbí se nebeskému Otcí Syn jeho pravý a jediný, tak nemůže se mu nikdy zalíbiti syn pouze přijatý. Nicméně má

každý z nás vynasnažiti se ze všech sil, aby získal si zalíbení Boží.

Zalíbí se nebeskému Otcí dobře v nás, budeme-li věrnými následovníky nejsvětějšího Srdce Ježíšova. — Srdce toto bylo srdcem nejušlechtilejším; i naše srdce je srdcem vpravdě šlechtickým, neboť dí o nás knize apoštolský, jak slyšeli jsme již nahoře (Petr I. list 2, 9): „Vy jste rodem vyvoleným, královským kněžstvem, národem svatým — lidem Božím!“

Na nás jest, abychom si tuto ušlechtilost srdce, která byla nám vlita milostí Boží hned při křtu, uchovali, tedy především neztratili hříchem, nýbrž naopak ještě rozmnožovali, spolupůsobíce s milostí. Jest nám se především varovati všeho toho, co jakkoliv srdce lidské strhuje do všednosti, je poskvrňuje a snižuje; to děje se, když stane se srdce lidské volným rejdištěm vášní, za kterými hned následuje hřích. Proti těm jest nám především bojovati! Muže, který bojuje s nasazením vlastního života proti nepřítelům vlasti, jmenujeme mužem šlechtickým. Daleko ušlechtilejším a vznešenějším jest boj, kterým krotíme náruživosti, snižující naše srdce a strhující je do nejtemnějších propastí!

Tak jest nám starati se o spásu vlastní duše, ale spolu dle příkladu nejsvětějšího Srdce Ježíšova též pečovati o čest a slávu Boží, chceme-li se líbiti nebeskému Otcí. „Cesty mohou býti ovšem rozličné.“ No každý může se státi misionářem nebo knězem, jejichž úřadem jest pečovati o čest a slávu Boží; nicméně každý může ve svém stavu a ve svém oboru když ne jinak, tedy alespoň modlitbou a křesťanským příkladným životem se přičiniti, „ať svítí světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a velebí Otce vašeho, jenž jest na nebesích“ (Mat. 5. 16). Že všichni dle svých okolností můžeme přispěti ke cti a slávě Boží, tomu naučilo nás nejsvětější Srdce Páně již modlitbou,

kteřou vložilo v ústa nás všech, když učilo nás volati: „Povšět se jméno Tvé! Přijď království Tvé! Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi!“ Kéž

činíme všichni tak, kéž pak spočine na nás záliba Boha Otce na nebesích, jako se mu dobře zalíbilo v nejsvětějším Srdci Ježíšově!

A. M. K.:

NÁŠ KOSTELÍK.

Kostelík náš s bílou věží
do kraje se dívá,
s něho zvony vyzvánějí
krajem písňě tklivé.

Kostelík náš dlouhá léta
v středu visky stojí,
k němu řada chaloupeček
nizoučkých se pojí.

Hledí na ně kosteliček,
jak již stářím sešly,
vždyť ví, že již celé věky
nad nimi tu přešly.

Slyšel, jak tu lidé chválu
Bohu při mši pěli,
když je bol i žalost hnětly,
k Němu*s prosbou spěli.

Mnohým z nich i smutné hrany
odzvonyly zvony
a tu slyšel kosteliček
pláč a žalu stony.

Kostelík ten v středu visky
všecky lidi chrání
a Bůh dobrý s nebes výšin
dá jim požehnání!

Vzpomínky biskupa.

Podává Ignát Zháněl.

Před nedávnem, dne 16. dubna 1921, zemřel v nemocnici Sester cistercierek v Lichtenthalu v Badensku Willibrord Benzler, benediktin. Byl osmnáct let biskupem v Metách; poválečnými poměry byl donucen vzdáti se svého úřadu a odejiti. Žil půldruhého roku v úplném zátíží klášterním v Beuronu u svých spolubratří. Jako biskup byl jednou delší dobu churav a tu začal psáti své Paměti. Dokončil je, když žil v ústraní. Patří k nepatrnému počtu římsko-katolických biskupů, kteří napsali své životní vzpomínky. Po biskupově smrti vydal je knižně a doplnil různými zajímavými doklady P. Pius Bilh Meyer, kněz benediktin.

Čerpáme z této knihy a nastiňujeme tuto několik črt ze života biskupa Benzlera ku poučení a k následování.

1. Mládí a studie.

Rodištěm biskupa Benzlera byla nepatrná venkovská osada Hemer ve Vestfálsku. Narodil se 16. října 1853. Otec byl hostinským. Po otci obdržel jméno Karel; byl nejstarším ze čtyř sourozenců. Otec i matka byli horliví katolíci, matka mu bohužel záhy zemřela, bylo mu teprve deset let.

Odbýv doma národní školu, byl v gymnasiu, kde stár čtrnácte let, šel ponejprv ke svatému přijímání. Tu odevzdal mu otec dopis, který mu

zanechala matka; napsala ho na smrtelném loži. Zněl takto:

Můj drahý, drahý Karle!
Mé milé dítě!

Dříve než odejdu z tohoto světa a Vás z rozkazu Božího opustím, ráda bych Ti zanechala ještě poslední živé znamení mého Tebe mateřsky milujícího srdce. Miluje Tě věle a rádo by Tě vidělo vyrůstatí ve kvetoucího jinocha, rostoucího k radosti Boží i všech dobrých lidí. Ráda bych byla zažila s Tebou nejdůležitější den Tvého života, ten den, který dnes slavíš! Boží vůle jinak rozhodla, pokorně se jí podrobují.

Jak důležitý den slavíš dnes! Ó můj Karle! Jakého klidného štěstí Jsi zúčasten! Ach, nemohu toho popsatí svýma slabýma rukama. Doufám, že to vše sám cítíš. Nyní jsi dosud čistý, jsi skoro ještě dítě; tvůj Spasitel sídlí ve tvém srdci — doufám a předpokládám, že jsi byl dobře připraven —. Nezapomeň nyní na nikoho ve svých modlitbách, především se modli za otce a poslouchej ho. Ó Karle, nyní jdeš vstříc zlým, nebezpečným rukům! Skoro bych se bála, kdybych nemyslíla na mocnou přímluvu Boží a jeho svatě Matky. Ó nedej se svéstí! Mnohý přijde . . .“

Dále nepsala tato jistě vzácná matka, pero vypadlo z umírající ruky.

Po smrti matčině hospodařila u nich její sestra, teta Žofie, která také neopustila dětí, když jim v březnu 1871 zemřel otec. Syn Karel byl právě v poslední gymnasiální třídě. Rozhodl se pro stavitelství, jež však studoval toliko měsíc v Kolině nad Rýnem. Krátce před tím zúčastnil se ponejprv v životě exercicii. V Kolině přihlásil se za člena kongregace kupců a znovu se radil s ředitelem o svém povolání. Rozhodl se, že se stane knězem. Odebral se do bohosloví do Innomostí, kde setrval tři leta.

Hned prvních velikonočních prázdnin použil k cestě do Italie. Protože

bydlil v Římě v jesuitské koleji, dopomohli mu, že byl s jinými studenty přijat v audienci od svatého Otce r'ia IX., který k nim měl krátkou řeč. Došel až do Neapole a navštívil též modrou jeskyni na ostrově Capri. Používal každého volného dne a činil výlety do okolí města Innomostí bylo-li delší prázdnno, vyletěl si do Alp. Na prázdniny chodíval domů částečně pěšky, aby se pokochal krásou přírody. Jednou zašel si až do Frýburgu, kde se zastavil a prohlédnuv město i okolí, zúčastnil se přednášky profesora Alba na Stolze; zašel až do Strasburgu, kde byl právě vysvěcen přítel z konviktu v Innomostí. Jsa ve III. ročníku bohosloví, rozhodl se, že se stane řeholním knězem a zažádal k jesuitům, kde ho však z neznámé příčiny odmítli.

Když jel z domu do Innomostí do IV. ročníku, umínil si, že se zastaví v klášteře benediktinů v Beuronu a navštíví svého přítele Klementa Swierzena, který tam byl klerikem pod jménem Fr. Adalberta. Cestoval oklikou, navštívil mezi jinými též Špýr, kde byl nadšen dómem. Švarcwald si přímo zamiloval, tak se mu líbil. V klášteře Beuronu byl přijat velmi laskavě. Zůstal několik dní. Klášterní život byl mu něčím docela novým, do té doby neměl nikdy příležitosti z tak blízka ho pozorovati. Rozhodl se, že požádá o přijetí, jehož se mu dostalo. Byl oblečen 7. října 1874 a obdržel jméno Willibrord.

2. V klášteře.

Novicmistrem byl P. Hildebrand Hemptinne, rodem Belgičan a bývalý papežský důstojník. Ač neuměl dobře německy, měl německé přednášky. Když dělal velké mluvnické chyby, nikdo se nesmál, všichni se podívali jeho učenosti. ostrovtipu, původnosti myšlenek a duchaplnosti. Bylo tehdy dvacet noviců a čekatelů.

Čas příjemně plynul, ale tu zavzněla z venku hrozná rána; počal kulturní

boj, zákonem ze dne 31. května 1875 byly rozpuštěny všechny řády i kongregace a musily se během šesti měsíců vystěhovati. Zakladatelka kláštera beuronského kněžna Kateřina Hohenzollernská učinila vše, aby uchránila Beuron zániku, u císařovny prosila, ale nic nepožádala. Opat Maurus jel do Vídně, prosil císaře Františka Josefa o útulek. Měli se dostatí do Maria Plainu u Solnohrad, což zamezila zlovůle úřednictva, odstěhovali se do Voldersu nedaleko Innomostí v prvním adventním týdnu 1875.

Volders patřil Servitům, kteří klidně přijali vyhnanec. Při klášteře u mostu řeky Innu je krásný renesanční kostel, který postavil svým nákladem tyrolský lékař Guarinoni. Býval pážetem u arcibiskupa Karla Boromejského v Miláně. Světec mu předpověděl, že vystaví k jeho počtě kostel; byl první za Alpmi. Tu byl v srpnu 1877 Benzler vysvěcen na kněze.

Ohlíželi se po klášteře, kde by mohli lépe působiti. Volders byl malý a ležel stranou. Kardinál Švarcenberg nabídl jim Emausy v Praze, což vděčně přijali. P. Willibrord přišel sem koncem ledna 1880. O svém pobytu se autor mnoho nerozpisuje, ale přece podává pro nás Čechy poučné zprávy. Práví, že se jim všem velice stýskalo po samotě a velkolepé kráse přírodní, uprostřed níž žili ve Veldersu. Církevní život v Praze připadal mu málo živý. Zamlouval se mu lidový zpěv, který, ač nerozuměl slovům, učinil na něho vždy obrovský dojem, myslí, že něco podobného není u žádného jiného národa.

Duchovní správa, jak se tenkrát vykonávala v Praze, nezamlouvala se mu; faráři byli celý den v kanceláři a kaplani ve školách. Lid měl jakousi zálibu v národním hrdinovi Husovi, čemuž na př. nasvědčovala okolnost, že v dláždění k Žižkovu byla vyobrazena znamení utraquistů, kalichy. Ale při některých příležitostech bylo dojemné pozorovati, že vzplanulo katolické sebevědomí, jako při různých procesích a poutích.

V Emausích stal se Benzler představeným kleriků a bylo mu uloženo přednáseti jim věrouku, což ho pohnuo k pilnému studiu, které mu bylo pramenem bohatého pozhánání a nejušlechtilejší radosti. Nejvíce se mu zamlouvala obšírná kniha Scheebenova, z jehož hluboce založeného, teple podaného výkladu katolického učení čerpal po sebe i pro své posluchače nejlepší myšlenky. Tři a půl roku ztrávil v Praze. Život plynul mu klidně při práci a modlitbě.

Pro svůj duchovní život mnoho získal. Nerozuměl dosud slovu, které pronesl Pán k Saulovi před Damaškem: „Tvrdi ti bude proti ostnu kopati.“ Přišel-li na něho kříž, poněkud trapný, bránil se všemi silami proti němu, ač tento odpor ještě více jeho duši ranil, učinil kříž bolestnějším a rušil vnitřní pokoj.

Tu zaslechl při duchovních cvičeních jednoduché slovo, které mu dodalo docela nové světlo. Exerციtátor pravil: „Co záleží na tom, přijdeme-li k Bohu skrze něco příjemného či nepříjemného, skrze radost nebo žalost, skrze útěchu nebo zármutek, skrze naději nebo strach?“ Tato věta: „Co záleží na tom“, dotvrzená příkladem exerციtátora, byla pro P. Benzlera pravým zjevením, naučil se více hleděti k cíli než na jakost cesty. Píše: „Od této doby nikdy více nebojoval jsem proti kříži, ale přijímal jsem ho ochotně a nechal ho vtíratí se, jak hluboce se mu líbilo. Bolelo to, ale nebyl jsem více rozladěným, nevrlým, nevlídným, duši se při tom dávalo dobře, upevnila se v Bohu i v jeho svatém pokoji.“

„V tom zdá se mi býti vlastní tajemství pravého štěstí na světě. Bez kříže nejsme nikdo, setkáme se s ním všude, nikdy mu nevyhneme. Kdo ho přijímá bez reptání, cítí ho sice, ale vzpomínka na Boha, který v nás a na nás utrpením pracuje, jest hojivým balsámem pro poraněné srdce. To jsem zkusil na sobě za třicet let života, co vykonávám toto předsevzetí.“

3. Převorem.

Bylo potřeba tohoto rozhodnutí, protože čekalo na P. Willibrorda mnoho soužení a trampot. Biskup sekavský, sídlem ve Styrském Hradci, dr. Zwerger, nabízel emauským klášter v Sekavě, což přijali. P. Benzler byl ustanoven za prvního převora. 8. září 1883 byli tam uvedeni. Dříve sídlil tu biskup, kostel je pravý klenot románského slohu, ale byl bohužel schátralý, hlavně věže byly chatrné.

Vzali s sebou své čekance, novice i kleriky. Všem se tu velmi líbilo, měli samotu, odloučenost od světa a žili uprostřed nejnádhernějšího alpského světa. Nový převor staral se o dům a zároveň přednášel dále věrouku; každou neděli měl ke všem řeholníkům asketickou přednášku, k níž nejraději používal Rodriguezova „Návodu ke křesťanské dokonalosti“, našel tu vždy mnoho nových i vzácných myšlenek

Na rořáty chodili k nim lidé z celého okolí, vždy byl plný kostel, ač je velmi prostranný. Všechn volný čas, který měl, použil již dříve v Praze i nyní v Sekavě k bedlivému studiu listu sv. Pavla k Římanům; dvakráté týdně přednášel o něm svým spolu-bratřím. Chtěl vydati jeho výklad, ale nedokončil této práce. Zamiloval si pak všechny listy sv. Pavla a po celý život je každodenně rozjímal. Píše o tomto předmětu:

„Velice lituji, že jsou i mezi kněžými mnozí, kteří nedovedou náležitě ocenit díla Ducha svatého. Bereme nej-různější rozjímací knihy ku pomoci, opomíjíme knihu nejdůkladnější, nejkrásnější, plnou nehlubších myšlenek! Nikdo se nevymlouvej, že jí nerozumíš. Naše věroučné vědomosti a krátký výklad docela stačí, abychom čerpali z tohoto nejbohatšího pokladu osvícení, útěchu, povzbuzení, vše uložil tu Duch svatý pro nás. Sotva platí o jiné knize Pisma svatého, vyjímaje svatá evandělia, slovo, jež pronesl sv. Pavel o svých listech: Cokoliv za-

jistě bylo napsáno, k našemu poučení bylo napsáno, abychom trpělivostí a útěchou Pisma naději měli.“ K Řím. 15, 4. Vedle listů sv. Pavla oblíbil si velice spisy sv. Jana z Kříže, v nichž nacházel perly božské moudrosti, jichž si nelze dosti osvojiti.

Mezi všemi duchovními cvičeními nejvíce se mu zamlouvala vzpomínka na stálou přítomnost Boží. Píše: „S Bohem choditi, jak tak krásně praví Písmo — I. Moj. 17, 1. — zdálo se býti i mé slabosti nepřilíši těžké; netíží, neukládá žádných břemen, ale spíše ulehčuje službu Boží, oživuje ústní modlitbu, zúrodňuje práci, těší srdce. Při této cvičbě odpočívá duše u Boha, nenučeně s Ním obcuje, jest si vědoma, že „v Bohu zijeme, se hýbáme a trváme“. Sk. apošt. 17, 28. Zajisté nepěstoval jsem tohoto spasitelného cvičení tak věrně, jak bych byl měl, ale přece mi přineslo bohaté požehnání a naplnilo život můj radostí. Neboť každý, kdo to zkouší, přesvědčí se, že, kdo si zvolí věcnou Moudrost za společníci, je mu „radou, dobrodítelkou, těšitelkou ve starostech i v tesknosti, je mu veselostí i radostí“. Moudr. 8, 9. 16. „Společnost s Bohem jest vždy nejvybranější, pocit samoty jest pak docela neznám.“

Roku 1886 zastihla klášter velká pohroma. Pozorovali, že jedna z obou mohutných kostelních věží se naklání. Jejich kněz P. Efrém Entress, státně zkoušený stavitel, upevnil na druhé věži docela jednoduchý přístroj, pomocí něhož mohl sledovati každé sebemenší pohnutí druhé věže. Klónila se tak povážlivě, že uznali za nutno uvědomiti státní úřady, aby poslali komisi, která by poradila, co učiniti. Komise přišla a prohlásila, že není žádného nebezpečí, že věž bude státi nejméně sto let; proto také nic nenařídila, uznala, že není potřeba učiniti nějakých opatření. Ale věž se nestarala o toto úřední usnesení. Tři dny po jejím odchodu zdělil P. Efrém při večerní rekreaci, že se věž zitra

shroutí, což ovšem všechny obyvatele kláštera velmi vzrušilo, vždyť se obávali, aby neutrpěl klášter škody.

Skutečně příběh příštího dne časně z rána k P. převorovi P. Efrém a prosil, aby se toho dne nesloužila žádná mše svatá v kostele, neboť dle jeho přesvědčení shroutí se věž za půl hodiny a kéž nám jenom nezbourá kostel, dodal bolestně.

Převor šel sloužit mši svatou do domácí kaple, a právě se modlil po pozdvihování „Otče náš“, když slyšel silné praskání a pak hroznou ránu — věž spadla. Když přišel po mši sv. podívat se, nestalo-li se nějaké další neštěstí, ke své i všech radosti uzřel, že se kostelu nestalo pranic. Dělníci již pracovali, odstraňovali rum. Nejvíce jim záleželo na zvonech, zda se nerozbily. Díky Bohu, byly nad nimi silné trámy, které zamezily jejich zkázu.

Téhož roku v létě navštívil je opat z Maredsous Placidus, přicházející z Říma. Byl velkým znalcem staveb, proto se zájmem prohlížel druhou dosud stojící věž; zjistil, že není pevná, čemuž však nikdo nevěřil. Vládá však nařídila, aby byla snesena. Kdyby se bylo postavilo k tomu účelu lešení, stálo by mnoho peněz a protože se blížila zima, nebyla by práce bez nebezpečí. Tu uměl si P. Efrém pomoci. Pracoval s několika lidmi uvnitř věže, určil směr pádu a věž zbořil bez lešení a bez mnoha dělníků.

Ač se báli dáti se do stavby obou věží, přece doufajíc v prozřetelnost Boží, učinili tak a věže byly dle plánu dómského vídeňského stavitele Schmidta brzy znovu postaveny v původním slouhu a jsou celé krajíně k velké ozdobě.

Protože mezitím umírnily se vlny kulturního boje v Prusku, bylo možno vrátiti se opět do Beuronu. P. Benzler byl ustanoven za převora tohoto znovu otevřeného kláštera, kde slavili svůj návrat dne 21. srpna 1887. Ke své

radosti vrátil se P. převor po patnácti letech do své vlasti, a zůstal tu opět dalších pět let.

8. července 1890 zemřel zakladatel beuronské kongregace benediktinské arciopat P. Maurus Wolter, jež si prozřetelnost Boží vyhlídla, aby toto dílo provedl. Před několika týdny dokončil své životní dílo, pětisvazkový, německy psaný výklad žalmů. Ač má skoro 3200 stran ve velkém 8°, vyšel již ve třech vydáních a jest až do dneška hledanou pomůckou všem, kteří se obírají svatým Písmem.

Opat P. Maurus byl narozen 1825 v Bonnu, 1850 byl vysvěcen na kněze, byl profesorem. Šel s mladším bratrem Arnoštem, pozdějším P. Placidem, do Říma, kdež oba vstoupili roku 1856 do noviciátu v opatství sv. Pavla za bránami. Oběti, námahy, jež dobrovolně na sebe vzali, byly po lidsku řečeno přímo nesnesitelné a bezčetny, ale byly potřebny, aby byli připraveni pro příští úkoly. Oba doprovázeli kněžnu Kateřinu Hohenzolernskou na cestě do Sv. země roku 1860. Na zpáteční cestě uložil jim při audienci sv. Otec Pius IX., aby ve své vlasti znovu zřídili docela zaniklý řád benediktinský.

Tři leta hledali; na čas se uchytili v Materbornu u Cleve, 1863 odešli do Beuronu, kam je povolala Kateřina Hohenzollernská a darovala jim bývalý klášter; byl již 1868 povýšen na opatství a P. Maurus byl jmenován od sv. Otce prvním jeho opatem. Byl velmi nadaným a nadmíru vzdělaným mužem. Kromě latiny, již mluvil a psal jako klasik, ovládal zevrubně frančtinu, italštinu a angličtinu, byl též výborným řečníkem. Všem svým byl pravým otcem. Měl porozumění pro umění, založil proslavenou uměleckou školu beuronskou, která se především proslavila pracemi v malířství i v sochařství v Monte Kassino, v Beuroně kapli sv. Martina, malbami v Emausích v Praze a nejnověji křížovou cestou v Hradci Králové.

V letě 1892 obdrželi beuronští nový klášter Maria Laach nedaleko Kolína na levém břehu Rýna. Opět byl tam poslán P. Benzler jako první převor. Poloha se všem velice líbila, leží při dosti velkém jezeře v menším údolí,

jež jest se všech stran ohraničeno ne příliš vysokými horami. Kostel i klášter jsou skvosty románského stavitelského slohu, hlavně kostel se svými šesti věžemi je přímo imponantní. (P. d.)

A. M. K.:

SRDCE JEŽÍŠOVO.

Kriste můj milý,
v každíčké chvíli
ke Tvému kříži
duši svou víži.

K Tobě tvář siná
ruce své spiná,
života mořem,
když kráčí hořem.

Srdce Tvé svaté
trud, boly klaté
sejme s mé duše
a slzy suše.

Srdce Tvé hledám,
pokoj si nedám,
nuž v den můj sledni
k Sobě mne zvedni.

Tam v nebes výše,
kde je tak tiše,
vezmi mne, Pane,
snad se to stane? —

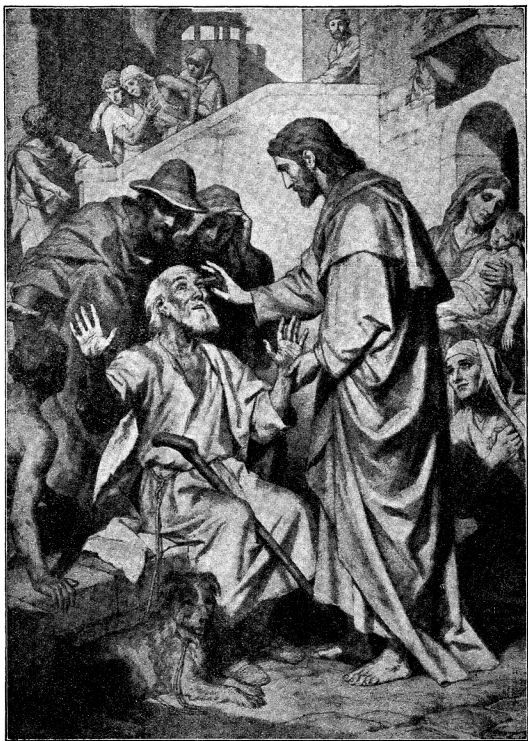
Odchod duše z těla.

Postní úvaha. Napsal Ignát Zhaněl.

Kdo se vydá na cestu, zaopatří se potravinami, neboť neví, zda cestou dostane něco k jídlu koupiti. Mnohdy nepomohly by nic peníze; kde se neprodává, nemožno něčeho zakoupiti. Vysmáli bychom se staviteli, který je povolán, aby zachránil bořící se dům, a místo, aby ho podepřel, rozkáže zavolatí malíře, aby dům znovu vymalovali. Zajisté nazvali bychom toto počínání stavitelovo přímo bláznovstvím. Osobě, ležící na smrtelném loži a nařizující, vystavěti nové domy, zaříditi nové zahrady, nevysmáli bychom se, protože by to bylo nečestné,

ale jistě bychom ji z celého srdce politovali.

„Celý náš život jest putování, cesta, jsme tu na světě cizinci,“ (Žalm 118, 19), „nemáme na světě zůstávajícího místa, nýbrž vyhledáváme budoucího,“ (k Žid. 13, 14), není proto země naší pravou vlastí, nýbrž místem vyhnanství. Když umíráme, máme před sebou velkou cestu, z níž není návratu. Jest k ní tedy potřebí velké, celoživotní přípravy. Nic pomíjitelného nepomůže, žádné stříbro a zlato, pomohou jedině dobré skutky. Domy, pozemky, zahrady, vše nutno opustiti.

Pán Ježiš uzdravuje nemocné.

Je to cesta ku pravé vlasti a otčině, k Otcí. Sv. Basil praví: „Život je pouť ke společnému místu milosti.“

C e s t u j e m e k v ě č n o s t i. Jaká bude, nikdo neví. Že je věčnost, je jisto, jaká bude, je nejisto. Podobá se, že tuto pravdu již pochopil starý mudrc Esop. Setkal se s mocným mužem, který se ho tázal: „Kam jdeš?“ — Odvětil: „Nevím.“ — Pán pokládal tuto odpověď za urážku své osoby a kázal mudrce uvrhnouti do vězení. „Neměl jsem pravdy?“ otázal se nyní Esop pána, „a ty se na mne zlobíš, když jsem promluvil pravdu!“ — Nenadáli se, nejvyšší číšník a pekař Faraonovi, že vyplní se výklad jejich snů, jak jim ho vyložil Josef v žaláři. Číšník byl uvcden opět na své místo, aby podával číše Faraonovi jako dřívě, pekaře dal Farao pověsiti na šibenici. (Mojž. 40, 20).

Anglický mučovník Tomáš Morus pravil: „Svět je stálý žalář, sluhové nejvyššího Pána nebes a země odvádějí z něho někoho k životu, někoho k smrti.“

Nejbolestnější jest při smrti, že neznámo duši, opouštějící tělo, jaká bude věčnost, zda povede tato cesta ke štěstí či k neštěstí? Duše cestuje, nejušlechtilejší část člověka oddělí se od těla, což je nesmírně hrozná věc. Každý umírající podává mnoho důkazů, jak těžké, trapné je toto rozloučení duše od těla. Smrtelný pot vystupuje na čelo, srdce hluboce dojírající chroptění, oči pozbývají svého lesku, skřípění zubů. Nejsou-liž tyto a jiné okolnosti, doprovázející smrt, důkazem, jak těžká, jak bolestná jest! Duše, opustivší tělo, nabývá, abychom tak řekli, jaksi silnějšího a mohutnějšího života, ubírá se buďto k věčnému šťastnému nebo nešťastnému životu.

Považme, j a k d r a h o c e n n o u j e d u š e! Je nejvzácnějším darem B o ž í m, kterým všemohoucí Stvořitel obdařil člověka. Je obrazem Božím, podobá se svému Tvůrci. Mohl tedy říci

svatý Jan Zlatoušlý: „Jediná duše lidská má větší cenu, než všechna nebeská tělesa dohromady.“ Duše je mistrovské dílo Boží všemohoucnosti, cena krve Kristovy, poklad našeho anděla strážného, ovoce výchování našich rodičů, učitelů, pot apoštolů, kazatelů, hlasatelů víry, předmět závlsti řáblový, který by dal za jednu duši všechny poklady světa. Duše je náš j e d i n ě č n ý poklad. Všechny statky, všechen majetek, vše, co člověk jmenuje svým, má jenom potud cenu, pokud je posvěceno vzhledem na duši. Máme sice dvě oči, dvě uši, dvě ruce, dvě nohy, je-li jeden z těchto údů našich odňat, zbude ještě druhý, ztratíme-li duši, ztrácíme vše, co máme, všechen majetek, a všechnu poctu, tituly, vše, co jsme nazývali svým. Duše jest n á š v l a s t n í m a j e t e k. Nemůže zemřítí přítel za přítele, jak se kdysi domlouvali přátelé David a syn krále Saula Jonatan (I. Král. 19), nemůže se obětovati matka nebo otec za dítě, nebo obráceně dítě za rodiče sluha za pána, chudý za boháče, každá duše odpovídá sama za sebe, kněz za svou kněžskou, hříšník za svou hříšnou, spravedlivý za svou čistou, neporušenou duši. Spása jednoho není spásou druhého, zatracení jednoho není zatracením druhého. „Jak strom padne, zůstane ležeti. „Spravedlnost spravedlivého budíž na něm! Bezbožnost bezbožného budíž na bezbožném!“ psal již ve Starém Zákoně prorok Ezechiel 1, 18, 20.

Tato nesmrtelná, nejvzácnější, jedinečná, vlastní duše opouští v okamžiku smrti tělo a odchází na místo, z něhož není návratu. Stává se cosi podobného, jako když byla potopa světa. Z rozkazu Božího připravil Noe archu, „když do ní vstoupil Noe, synové jeho, jeho žena i tři ženy jeho synů, všechna divoká zvířata ve svých družích, všecek dobytek ve svých družích, všecko, co se na zemi hýbe v různých družích, všichni létavci, ptáci, okřídlení po dvou

z každého těla, zavřel Hospodin Noema z venku.“ (I. Mojž. 7, 13—17). Po smrti nastává duši věčný život. Věčnosti těžko, ba skoro nemožno pochopiti. U Boha není žádného času, u Boha následují věci za sebou. „Jeden den jest u Pána jako tisíc roků a tisíc roků jako den.“ (II. Petr. 3, 8.) Svátý Bernard snaží se pojem věčnosti takto objasnit: „Kdyby odneslo ptáče každých tisíc let z oceánu jedinou kapku, přece by vodu jednou konečně odneslo. Kdyby nějaká hora sahala až do nebe a nějaké ptáče odneslo by z ní každých tisíc roků jediné zrnko písku, jednou by musila tato skála zmizeti. Kdyby onen čas, který by takto uplynul, byl věčností, tu by jásali zavrženci, že jejich muka budou mít přece jednou konec.“

Jakmile duše opustí tělo, stojí před soudem Božím. V hodinu smrti řekne Bůh k jednomu každému z nás lidí, jako řekl k onomu správci: „Vydej počet z vladařství svého!“ (Luk. 16, 2.) „Uloženo jest lidem jednou zemřít a potom (jest) soud.“ (K Žid. 9, 27.) Bratr blahoslaveného Tomáše Kempenského vystavěl si krásný a pohodlný dům, čímž se rád před jinými vychloubal. Přítel, kterému ho ukazoval, pravil: „Jednu chybu má tvůj dům!“ — „Kterou?“ tázal se. — „Chyba je,“ odvětil, „protože má dveře!“ — „Jak dveře by byly chybou?“ — „Ano,“ odvětil přítel: „Jednoho dne vynesou tě těmito dveřmi ven, musíš tak opustiti vše, dům i co v něm!“

„My všichni musíme se ukázati před soudnou stolicí Kristovou, aby každý obdržel to, co byl v těle vykonal, podle toho, co vykonal, buď dobré nebo zlé.“ (II. ke Kor. 5, 10.)

Soudce, před nímž se duše objeví, jest nejvyšší spravedlivý. Potrestal „boháče, který zemřel a pohřben jest v pekle, i stalo se, že i ten žebrák zemřel a donesen byl od andělů do lůna Abrahamova.“ (Luk. 16, 22.) „Od každého pak, jemuž mnoho bylo dáno, bude se pohledávati mnoho,

a komu bylo svěřeno mnoho, od toho kude se žádati více.“ (Luk. 12, 48.) Tento soudce je vševedoucí. „Všecko jest holé a otevřeno před očima toho, před nímž nám (bude klásti) počet“ (K Žid. 4, 13). Je také nejvyšší soudce, kromě něho nžleze u nikoho hledati útočiště.

Každý přijde sám k tomuto soudci, aby vydal počet ze svého žití. Zde na světě mají lidé různá důstojenství, hodnosti, až však skončí hra života, přijdeme všichni do jedné země. Přímly v čího též nebude, každý bude sám sobě obhájcem. Jak nám bude? Adam se bál Boha, skryl se před obličejem Božím (I. Moj. 3, 10). Když se přiblížili Israelští k hoře Sinajské, ozvaly se hromy, kmítaly se blesky, velmi hustý mrak počal horu zakrývati, zvuk pak hromu více a více zazníval, takže se lid, který byl v táboře, bál. Mojžíš je postavil u paty hory (II. Mojž. 19, 16). Král babilonský Baltasar učinil veliké hody tisíci svých velmožů... Pili z posvátných nádob zlatých a stříbrných z bývalého chrámu jeruzalémského... V tu chvíli ukázaly se prsty jako ruky člověka, písícího na stěně... Tu změnila se králova tvář, myšlenky jeho děsily ho, klouby kyčlí jeho se uvolňovaly a koleno bilo mu o koleno (Dan. 5, 1—6). Jaká hrůza pojme duši, když uslyší slovo soudcovo: „Vydej počet z vladařství svého!“ „Soud zasedl a knihy byly otevřeny“ (Dan. 27, 10). Jak píše sv. Alfons Liguori budou to dvě knihy, které uvidí duše: evangelium Ježíše Krista a svědomí. V evangelium se čte, co měl člověk konati, svědomí ukazuje, zda a jak to konal. „Bůh odplatí každému podle skutků jeho, těm totiž, kteří s vytrvalostí v díle dobrém hledají slávy a cti neporušenosti, životem věčným, těm pak, kteří jsou sobečtí a neposlouchají pravdy, nýbrž poslouchají nespravedlnosti, hněvem a nemilostí“ (K Řím. 2, 7). Duše spravedlivých přijdou do nebe, duše

nespravedlivých do pekla. Duše oněch lidí, kteří zemřeli v milosti bez hříchu těžkého, ale nekáli se ještě úplně ze svých hříchů, přijdou do očistce, kde budou nějaký čas trpěti.

Svatý Jan Vianney předkládá si otázku: „Co činiti, abychom se připravili k tomuto soudu?“ Odpovídá takto: „Nutno jíti do sebe, vážně uvažovati, že jsme dosud málo či snad nic nevykonali, co by nám dodávalo naděje.“ Dábel se dostavi k tomuto soudu, aby poukázal na naše nejtajnější hříchy. Podle příkladu Zachea, vrchního nad celníky, „dejme polovici jmění svého chudým, a jestli jsme koho oklamali, navratme čtyřnásobně“ (Luk. 19, 8). Litujme s velikou bolestí svých hříchů, jak je oplakával král David. Až do smrti tak činil a nikdy více nehřešil. Pokořme se před Bohem tím, že vše, co nám vložil Bůh na ramena, ponese s oddaností, ba s radostí. Jiného nelze činiti, totiž něco třetího, buď pláče v tomto světě, nebo budeme plakati v onom, kde však slzy pranic nepomohou a pokání nemá žádné zásluhy. Nezapomínejme, že přijde smrt jako zloděj v hodinu, kterou nevíme (Mat. 24, 43. 44). Každý bude souzen, jak bude nalezen, kdo bude čist, bude odměněn, kdo bude v hříchu, bude na věky nešťasten.

Nezapomínejme na slova Kristova, která promluvil k Martě, sestře Lazarově: „Jednoho jest potřebí“ (Luk. 10, 41). Nejlepší a jediné potřebné jest zaměstnávat se svou duší, sloužiti věrně, živou vírou a dobrými skutky Bohu, vše ostatní, co lidé nazývají potřebným, je nutno vzhledem k ji-

stým okolnostem životním, které pomínou. Zaměstnání toto, sloužiti Bohu, zachovávati jeho přikázání, trvej po náš celý život, dokud nás Bůh tu na světě ponechá.

První biskup pražský (od roku 973) Dětmar, muž učený, zbožný, úřadoval svědomitě. Vyučil mnoho lidí, pokřtil mnoho duší ze zbytků pohanů, posvětil dvacet chrámů, které vystavěl nábožný kníže Boleslav II. Když umíral, přece se zdálo pokornému pastýři, že by byl zanedbával svého stáda.

Z bázně před soudem Božím dle obyčeje svatých dal se do hořekování: „Běda mně, bylť jsem docela jiným, než jakým bych teď býti měl. Ó, mne nešťastného! Pokání nemohu činiti, bude hned po mně. Snadněji bych sice doufal před milostivým Hospodinem svým vlastním vinám odpuštění a míru jejich dovršuji nepravosti svěřeného mně lidu, který své bujně chťiče a rozkoše měl za právo. Nezastavil jsem toho lítého plemene, svévolně v zahynutí spěchajícího, jenž podnes neumi činiti, leč co mu satanáš zaznamená v srdce. Běda mně, že jsem k tomu mlčel: toť jest, čehož želím a na věky želiti budu. Dobrý pastýř tento zemřel v Pánu dne 2. ledna 981.

Budme dle slov Kempenského tuto na světě jako poutníci, kteří se starají o věci pozemské jenom potud, pokud nutno. Zachovejme si srdce volné a vzhůru k nebi obrácené, protože zde nemáme stálého bydlení! Posílejme denně a často modlitby a povzdechy své se slzami vzhůru k Bohu, aby duše naše byla hodna po smrti přejíti šťastně k Pánu. Amen.

Zvěstování Panny Marie.

V ZIMĚ.

Zima bílá všecko skryla
pod bělostný plášť,
a Severák na svém koni
přijde s Mrazem zvlášť.

Rozletí se po dolínách,
po stráních i v les
a tam budou prováděti
nejkrásnější ples.

Stříbrem Mráz tam obalí kře,
stromy i ten mech,
a pod šlehy Severákem
zmlkne každý vzdech.

Bude spáti les i pole
po celíčký čas,
k životu až Vesna milá
probudí je zas.

Pán Bůh milý až poručí
vzkřísit přírodu,
pak užíme kolem sebe
jarní náladu.

Obrázky z katolických misii.

Podává *Maxmilian Weinberger.*

Mučedníci zimy.

Obrázek z misii v moři Ledovém.

Za našich dnů píše se mnoho o misiih cirkve katolické. Největší skoro část misijního písennictví obírá se misijními zprávami z Afriky, Indie a dálného východu a nejvíce almužny posílá se do těchto zemí. Zřídka toliko čteme o misijním působení naší svaté cirkve, na které může býti vším právem hrdá. Je to působitě nejobtížnější a odříkání plné. Tam odloučení od celého vzdělaného světa pracují katoličtí misionáři o spáse těch, kteří ve věčném sněhu a ledu bídný život vedou, v ledových misiih mezi Eskymy. Je to misijní působitě Otcův Oblatů Neposkvrněného Početí v nejsevernější části Kanady v severní Americe až k ústí řeky Makencie do Ledového moře, tedy až na 68. stupni severní šířky.

Jak si máme takové misijní působitě v oněch krajinách představití?

Mysleme si zemi nesmírně velikou, přikrytou rubásem večného sněhu. Zima dosahuje 30 až 60 stupňů pod bodem mrazu, řeky a jezera zamrzají víc než na půl roku tvrdým ledem. Noci jsou strašně dlouhé, za poledne ukáže se na chvilku mdlé slunce, aby za krátko zapadlo zase ve chladnou noc. Vmysleme se konečně v děsnou, zrovna nesnesitelnou samotou, představme si nedostatek veškerého pohodlí, nedostatečnou, denně stejnou, často ošklivost budící stravu, k tomu bezčetná nebezpečnosti a unavující starosti, a máme před sebou obraz života misionářského v oněch končinách. Věru jenom příkaz Kristův: „Jdouce do celého světa učte všechny národy“, jenom hrdinná láska k bližnímu, jenom vědomí, že běží o nesmrtelné duše — to všecko povzbuzuje katolické misionáře, že dobrovolně se vydávají do vyhnanství do nezměrných pouští ledových.

První dva misionáři, kteří se po-

kusili mezi Eskymy při Ledovém moři založit misi, zaplatili svůj pokus životem. A to se stalo tak:

Až do roku 1910 pokoušeli se misionáři z Oblatů Neposkrvněného Pochetí, Eskymy získat víře křesťanské. Všecko nadarmo. Následujícího roku 1911 naskytla se nová příležitost, s Eskymy jeti do styku. Biskup diecése na řece Makencie, severně Otročího jezera, se dověděl, že asi 200 Eskymů potáhne k Ledovému moři. Ustanovil tedy P. Rouviera, jenž dosud na stanici Naší milé Paní dobré naděje působil, aby o založení nové stanice se pokusil. Zmužile a pln důvěry v Boha, jsa si vědom obrovské úlohy, kterou bral na sebe, vyšel neohrožený misionář 5. července r. 1911 z dosavadní své stanice.

Prvního zklamání dožil se, když po obtížném, asi 300 kilometrů dlouhém pochodu, což jest asi jako vzdálenost z Vidně do Prahy, kýženého cíle došel; Eskymové byli již od Velkého jezera Medvědího směrem k Ledovému moři odtáhli. Krátce se rozhodnuv pustil se P. Rouviera za nimi. Po mnohých dnech, dne 15. srpna, velkém to svátku Nejsvětější Panny, jejíž službě každý Oblát život svůj zasvětil, zastihl Eskymy. Bylo to u jezera, jež potom nazváno bylo jezerem Rouvierovým. Tam minil zůstatí. Vystavěl si bídnou chatrč a 17. září sloužil v ní ponejprv mši svatou. Můžeme si mysliti, jak snažně prosil misionář při této nejsvětější oběti o záchranu duší těchto ubožáků, ale také pro sebe o sílu a pomoc s hůry. A této pomoci s hůry potřeboval na výsost v této samotě, kde ho čekala krvavá smrt.

V dubnu r. 1912 vrátil se na stanici, podal svému biskupovi zprávu o svých zkušenostech a prosil o společníka. Tím byl P. Lekou. Ještě v tomtéž měsíci dorazili oba misionáři k Rouvierovu jezeru a odtud 9. října táhli s tlupou Eskymů k Ledovému moři. Byla to jejich cesta na smrt. „Kéž Maria naše kroky řídí,“ to byla poslední zpráva, kterou P. Rouvier po

jednom Indiánu poslal svému biskupovi. Potom nebylo po hrdinných misionářích ani slechu ani vidu. Měsíc plynul za měsícem, marně očekával biskup nějakou zprávu o svých milovaných synech. Nepřicházela žádná. Trapné tušení naplňovalo srdce vrchního pastýře.

Přišel rok 1914. Tu vyprávěli výzkumní cestující, že se sešli s Eskymy, kteří měli na sobě kněžský oděv. „Eskymové v kněžském oděvu?“ tu se zajisté něco mimořádného přihodilo. Smutná předtuha biskupova nabývala určitého tvaru; požádal tedy četnictvo severní Kanady, aby zahájilo pátrání. Biskup chtěl na každý způsob dovědět se pravdy. Ale dlouho, velmi dlouho ještě bylo mu čekati v trapné nejistotě. Konečně více než po dvou letech došla určitá zpráva obsahující smutnou jistotu.

Oba misionáři následovali Eskymy na jakýsi ostrov v moři Ledovém. Po několika týhodnech již bylo postavení misionářů hrozivé, ježto Eskymům docházela potrava. Když pak brzy na to misionáři všelijakým nemravnostem mezi Eskymy chtěli zabrániti, vyhrožováno jim smrtí a vůbec osud jejich byl zpečetěn. Jeden z Eskymů, jemuž misionářů bylo líto, varoval je zavčas a radil jim, aby co nejrychleji přehli. Poslechnuvše, zapráhli ihned své saně a nastoupili zpáteční cestu mořem Ledovým. Avšak již následujícího dne dohonili je dva Eskymové nejdivočejšího kmene, připojili se k nim dávajíc přátelská znamení, pomáhali jim saně pošinovatí a první večer postavili dokonce sněhovou chatu, místo to Eskymům posvátné. Všecko šlo hladce a nic neprozrazovalo pravý úmysl pokrytců.

Ale již druhého večera věc se utvářila jinak. Eskymové sněhové boudy už nepostavili. Misionáři tušili hrozící nebezpečí a střídavě byli na stráž, majíce pušku, která jinak jenom k lovu potřebovali, po ruce. V této trapné nejistotě plynuly zdoluhavé noční hodiny a misionáři si oddechli.

když nastal den. Ve dne totiž nemyslí člověk na nebezpečnost jako v noci. Než právě nyní, kdy misionáři po napolo probdělé noci, na smrt unaveni a hladem vysileni hlubokým sněhem se brodili, jeden u psího potahu raze cestu, druhý vzadu pošinuje saně, zdálo se Eskymům, že nadešel příznivý okamžik, aby svůj pekelný plán provedli. Zatím co kněží nic netušíce v cestě pokračovali, uchopil jeden z Eskymů sekýru misionářů a rozpoltil P. Lekou-ovi ze zadu hlavu. Srdečlomný výkřik a ubožák klesl na zem. Ponejprv zbarvila mučednická krev čistý, panenský sníh dalekého severu. Druhý kněz poděšen hrozným činem, chce svému

druhu pospíšiti na pomoc, ale v tom již smrtící koule srazila ho k zemi. Vrahové přiskočili nyní, utali umírajícím hlavu, ruce a nohy, rozřízli život, snědli srdce a část vnitřnosti, aby „ducha bělochů“ do sebe přijali, vzali jim šaty, vhodili zkomolená těla do jámy, odtáhli vítězoslavně domů a vypravovali tam chlubice se o svém zločinu.

Tak dosáhli tito „mučedníci zimy“, jak sv. Otec Pius X. nazval jednou misionáře oněch severních končin, vítězné palmy skutečného mučednictví. Později byly ostatky jejich nalezeny. Kéz jejich mučednická krev je semenem křesťanství v zemi věčného ledu a sněhu!

P. J. M. Černý T. J.:

Blahoslavení mučedníci kanadští z Tovařystva Ježíšova.

(Pokrač.)

Při přeplavbě ukázal svou horlivost mezi cestujícími, neboť obrátil některé z kacířů a lidi zhýralé přivedl k ctnostnému životu. Tak se vyzpovídal jeden, který nebyl již 10 let u sv. zpovědi. Mnozí doznali, že již pouhým pohledem na čistou a veselou tvář P. Garniera byli přivedeni k pravé víře.

V Nové Francii pracoval u Huronů od roku 1636 až 1649. Měl za to, že kdo chce působiti účinně mezi pohany, musí býti čistého srdce. Proto očišťoval své svědomí denně, jak ho k tomu pravidla jezuitská vázala, modlíval se bez jakýchkoliv roztržitostí a tak se připravoval na své působení. Nebylo krajiny v Nové Francii, kam by se nebyl odebral. Někde pracoval s velkým prospěchem, jinde s menším nebo dokonce se žádným. Ale to ho nezdrželo, aby se opět na pouhý pokyn představených tam odebral, kde neměl užítku pro duše. Rád poslouchal a věnoval se pracím ručním nebo nosil břemena, pracoval na poli, chodil po

krajinách plných sněhu nesa těžká břemena. Ačkoliv bývají obyčejně k takovým pracím přibírání otroci, nebo alespoň sluhové, konal takové těžké práce s radostí a tak dokonale, jakoby v Paříži nebyl nic jiného konal, než na poli oral nebo pracoval v kuchyni. Často putoval hlubokým sněhem krajinami, kde mnoho lostrů na něho číhalo. Přál sobě, aby ho chytili, aby jim mohl zvěstovati Ježíše Krista a jejich špatné mravy napravit a učiti je životu ctnostnému. Nikomu neřekl tvrdého slova, nepomlouval. Svě známé, které zanechal ve Francii, pustil tak z mysli, že byli představeni nuceni mu poručiti, aby na dopisy, které od nich obdržel, odpověděl. Našel-li někdy nemocné a viděl, že se místo ono nehodí k tomu, aby je vyzpovídal nebo obrátil a pokřtíl, vzal je na ramena svá a nesl je někdy i několik mil, aby je na příhodném místě léčil, potom s Bohem smířil nebo obrátil a pokřtíl.

Nemocným sloužil velmi pečlivě, čistil jejich rány, stlal jejich postele a pomáhal jim všemožně. V oně krajině vypukla nakažlivá nemoc. Lidé se jí báli, takže ani krevní příbuzní nechtěli si vzájemně posloužit. P. Garnier T. J., jak vypravuje jeden z nemocných, kteří se uzdravili, sloužil těmto nemocným velmi pečlivě: „Viděl jsem,“ tak vypravuje shora zmíněný člověk, „vedle P. Garniera průsvitného jinocha, snad to byl anděl, který mne napomínal, abych napomenutí P. Garniera rychle uposlechl a vyplnil.“

Sám však jednal se svým tělem velmi přísně. Neodkládal ani v noci kajícího pásu, který byl poset ostrými bodáky. Léhal oblečen na holé zemi. Pokrmu požíval tak málo, že to nestačilo, aby byl zaháněn hlad. Za těch 13 let, co byl mezi Hurony, nejedl ničeho jiného než trochu kukuřice. Poslední dva roky svého života si odepřel i kukuřici a jedl něco duběnek a jakési trpké zeliny, které ničím nemastil, vařil je jen ve vodě. K tomuto tělesnému hladu družil se mnohem větší hlad duchovní. Představení jeho v Nové Francii vyznali, že po čas, co ho znali, viděli, jak velice žíznil po pokroku v duchovním životě, takže kromě doby k spánku určené, po celý den nebylo ani chvilky, kde by nebyl toužil po vzrůstu ve ctnostech. Vše ostatní, sebe nevyjímaje, považoval za nic, kromě Boha, v němž nalézal největší upokojení a klid.

V posledním roce svého života 1649 pracoval v osadě sv. Jana. Založil tuto osadu a pracoval tam s několika křesťany. Odtud poslal svým rodným bratřím v Evropě, jeden byl karmelitánem, druhý kapucínem, dva dopisy, v nichž — buď že to tušil, nebo že mu to bylo zjeveno, — jim sděluje svou blízkou smrt. Prosí, aby se tedy za něho tím horlivěji neustávali modlití.

Tři dni před jeho smrtí pozvali ho představení, aby se k nim odebral a se na duchu obnovil. Odepsal jim,

že trpí sice hladem, ale že to není k smrti. Božská dobrota se stará, aby mu ani duchovních ani tělesných sil neubýlo. Píše takto: „Nebojím se tak hladu tělesného, jako spíše hladu spojeného s válkou. Neboť v tom případě jsem nutným svému stádcí. Nemohu si dáti ujít takovou příležitost, kde mné Bůh nabízí, abych se za své ovečky obětoval, abych, kdybych byl v této věci váhavým, nebyl za nehodná uznán této veliké milosti. Kdybych viděl, že je mi sil zapotřebí, jistě bych se rychle vydal na cestu do domu P. Marie, neboť jsem ochoten všeho ihned zanechat, abych okamžité poslechl. S tohoto kříže, na nějž mne Boží dobrota připevnila, mne nic nesejme kromě poslušnosti.“

Zatím přiblížil se 7. prosinec. Před dvěma dny byl povolán P. Natalis Chabanel T. J., jeho spolupracovník, do domu Panny Marie, kde bydlil představený této misie, aby totiž oba hladem a válkou nezahynuli. Tu najednou přepadli Irokésové osadu sv. Jana, která tenkrát čítala asi 600 duší, a dobyli hned prvním útokem prvního náspu. Divoký onen kmen nepočínal si nikdy tak zuřivě jako tentokráte. Ihned byla celá osada v plamenech. Všechna stavení byla v krátkosti zničena, vypleněna a co divochům přišlo pod ruce, vše bylo ihned povražďeno.

P. Karel Garnier T. J. vyšel právě z kostela. Když viděl, co se stalo, jak se lid sbíhá, pomýšlel na to, aby sklídl ovoce své celoroční práce. Předně tedy pečoval o své lidi, napomínal je, aby rychle prchli a žehnal jim na cestu. Křesťané chtěli, aby prchl s nimi. On však byl velice statečný a nechtěl ani jednoho ze svých světců nechat v drápech nepřátel.

Když tedy vše kolem hořelo a oheň praskal, stavení se řítily a odevšad se rozléhal nářek matek, které i s dětmi svými házeny byly do plamenů, když byli mužové vražděni, běhal P. Karel Garnier po jednotlivých domech a hledal, nebyl-li by někdo, komu by

mohl přispěti svou pomocí. Mnoho lidí ještě vyzpovídal a potěšil. Některé, kteří již hořeli v plamenech, pokřtíl v ohni, nic nedbaje na nebezpečnost, které mu hrozilo. S podivením bylo, že chodil osadou tak, jakoby byla úplně klidná a za obyčejných poměrů.

Co tak chodil P. Karel Garnier klidně mezi plameny, udíleje ubohým obětem, které v ohni hořely, sv. křest, byli-li pokřtěni, rozhřešuje, byl najednou od nepřátelských Irokésů zpozorován. Ihned na něho vypálili tři pušky a prostřelili mu prsa, žaludek, střeva a stehna. P. Garnier klesl okamžitě k zemi a divoši ho svlekli se všech šatů a zanechali ho v krvi ležet. Když uzřel smrtelně raněný kněz křesťanského Hurona, rovněž těžce zraněného nedaleko sebe ležeti, zvedl se několikrát na kolena, ale pro slabost klesl vždycky k zemi, až se konečně podařilo přilézti po kolenou k raněnému a rozhřešiti ho. Když vykonal tento poslední skutek apoštolské lásky, napadl ho jeden Irokés a zasadil mu sekerou dvě rány do hlavy, takže vyletěl mozek na zem. P. Garnier

byl ihned mrtev. Onen lotr chtěl také Hurona, který objav P. Garniera a ač sám těžce raněn, ho bránil, usmrtni. Ale nedošlo k tomu a tak byl onen zachráněný Huron svědkem mučnické smrti P. Garniera T. J.

To se stalo 7. prosince 1649, v předvečer svátku Neposkvrněného Početí P. Marie, které P. Garnier velice uctíval a již dlouho se slibem zavázal, že je bude hájiti a také jiné k tomu nabádati, aby v ně věřili. Sotva se Irokésové vrátili s radostí domů, když druhého dne přišli mužové této osady, kteří dokončili právě válku s kterýmsi sousedním kmenem. Když spatřili kostel a všechna stavení zničena ohněm, manželky, matky a děti spálené a dilem povražděné, posadili se na zem podle národního svého zvyku a nařikali, ale tiše, bez pláče, neboť to se považuje za zbabělost. Konečně hledali mezi mrtvými a našli také tělo P. Garniera T. J., které pohřbili kněží jesuité, nedaleko bydlicí, dávše je do zvláštní rakve.*

(P. d.)

Různé zprávy.

Pronásledování katolíků a kněžstva v Mexiku. Nejdůst. p. arcibiskup Pedro Vera y Serie z Puebla je vězněn ve vojenské pevnosti Santiago. Byl zatčen 12. října v městě Puebla a přiveden do hlavního města Mexika 13. října ráno. Do pevnosti byl zavřen na rozkaz ministrův. Příčinu jeho uvěznění úřadové zatajují. Vyrozumívá se, že jest vězněn pro navádění lidu ke kladení odporu vládě. Katolíci prohlašují, že biskup jest obětí pronásledování. Že by se naň dalo svěsti nějaké pobořování proti vládě, rozhodně popírají, čímž se nemíní říci, že by schvaloval zakročování nynější vlády proti katolíkům, zavírání katolických škol, poroučení, mnoho-li kněží smí v kterém městě působiti atd,

V Puebla bylo mnoho srážek mezi katolíky a vládní stranou. Jeť Puebla nejkatoličtější městem v celém Mexiku. Má sta kostelů a je známo jako město chrámů. Obchodní boykot se tam vede s takovým úsilím, že to obchod zničilo. Ani fotoerní divadla neprospívají. Arcibiskup Pedro Vera y Serie jest jedním z předních mužů církve mexické. On byl původcem petice hierarchie, podané presidentu Callesovi v srpnu a žádající zrušení jeho dekretu, jímž nařizoval registraci duchovních před místními úředníky. Jsou tomu jen dva týdny, co ho

* Srovnej P. Frédéric Rouvier T. J. *Les bienheureux Martyrs de la Compagnie Jésus au Canada „un sipreme holocauste“* str. 265—299.

vládní úředníci v Puebla drželi několik hodin pod záminkou podezření, že jest knězem z ciziny a není rodilým Mexikánem. Musil jim podati důkazy o svém rodišti a národnosti. Ke zprávě o přivezení deseti kněží, zatčených ve státě Guerrer, se dodává, že jejich přivedení způsobilo veliké shluknutí lidu, kterýž hasičstvo rozehalo. Nyní se předpovídá hromadné zatýkání kněží po celém Mexiku. Vládní úřady sdělují, že se jim oznamují vzpoury z různých států, jako Michoacan, Durango, Guerrero a Oaxaka. Značné rozčilení panovalo mezi zástupy lidu na ulici v Mexico City, když deset katolických kněží, zatčených v Chilapa, stát Guerrero, bylo přivedeno do hlavního města k soudu a byli vedeni ulicemi města v průvodu vojenské stráže. Některé ženy ukazovaly velké rozčilení a učinily pokus vojsku v cestě překážeti, ačkoliv úmyslem jejich třebas mohlo býti pouze kněžím se přiblížiti s úmyslem pozdravu a projevu soucitu. Dvě z žen byly zatčeny. Žádné oznámení přestupku kněžím za vinu kladeného se neučinilo, ale sděluje se neúředně, že jsou v podezření z „pobuřující činnosti“, a jak zatčení jiných kněží v Guadalupe ukázalo, za pobuřující činnost se uznává i to, když kněz jde v čele poutníků.

Rovný rovného si hledá. Spolek pro šíření atheismu v Americe ve Spojených státech blahopřál Callesovi, presidentovi mexickému, k „statečnému jednání“ proti katolíkům. Calles jim telegraficky odpověděl: „Děkuji vám upřímně za váš projev vzhledem ke katolickému kněžstvu. President Calles.“ Touto výměnou krátkých telegramů je opět dokázáno, že pronásledování duchovenstva je tolik jako šíření atheismu.

Radio ve službách náboženství. Anglický časopis „Catholic Times“ sděluje výrok jednoho amerického jesuity, že možno uvést jako počet obrácení ke katolicismu ve Spojených stá-

tech v poslední době ročně asi číslici 80.000. Nejdůležitější pomůckou je prý při tom však — radio, rozhlas. V každém větším městě americkém se konají každou neděli katolická kázání rozhlasem, při čemž možno počítati po každé asi s jedním milionem posluchačů. Tim proniká katolická pravda i do kruhů občanských, které by sotva kdy jinak slyšely hlásání slova Božího. I u nás přinesly nedávno „Lidové Noviny“ článek, kde se doporučovalo katolické kázání. Navrhovali hned i kazatele, opata Zaverala. S čímž možno jen souhlasit.

Mexický náboženský zákon odporuje zásadám spravedlnosti a svobody. „Times“ uveřejňují 12sloupcové dobrozdání katolického obhájce Guthria, předsedy newyorské kom. obhájců, jenž sestavoval své dobrozdání o mexickém náboženském zákonu, pověřen byv k tomu kardinálem Hayesem. Zastupuje stanovisko, že náboženský zákon mexický odporuje zásadám mezinárodního práva a principům spravedlnosti a svobody, jak jsou chápány v celém národě.

Pozoruhodná obětavost. Jeden hodný katolik ve městě New Orleansu ve Spojených státech daroval sám 500.000 dolarů na zřízení volných míst pro studenty na tamější jesuitské vysoké škole. Jméno tohoto štědrého dáorce jest Henry C. Prevost.

Jde to i bez cestování. V ženském klášteře v Tauntonu v Anglii slavila sestra Marta Butti 75. výročí svého vstupu do kláštera a dostalo se jí při tom zvláštního pozhnání od sv. Otce. Sestra má nyní 93 let a vzpomíná si ještě živě na volbu papeže Pia IX. (1846). Nikdy nejela po železnici a neviděla jiného města kromě Tauntonu. V jejím mládí konávalo několik místních katolíkú bohoslužby na půdě truhlářské dílny, kde byl schodištěm žebřík. Nebylo tam oken, protože by je byli nepřátelé katolíkú kamením rozbili. Sestra je svěží, duševně i tělesně zdravá.

Do hloubky. Čím více šíří se světem prostopášnost, čím větší odboj proti Kristu a jeho církvi, tím více dlužno se starati o to, aby katolíci nebyli jimi jen dle jména, ale i skutky žili dle náboženství. Každý z nás buď majákem, skutky přesvědčujeme druhé a příklady je táhneme na nejsvětější Srdce Páně, jež tolik je uráženo. Nejen samou politikou, ale i náboženský život. Je to velmi málo! Všichni před svátostného Krista! Rozšiřujte denní smírná sv. přijímání. Obnovte život

katolický v rodinách. Čím více praktických katolíků, tím pevnější bude lidový tábor.

(*Děkuvzdánť.*)

Z Loučky u Rajhradu. Plnic svůj slib vzdávám díky nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše a sladkému Srdci P. Marie, sv. Josefu, sv. Tadeáši, sv. Alfonsu a sv. Antonínu Paduánskému za dar zdraví a vysvobození z těžkých nesnází.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní pe vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za duchovní správu ve velkoměstech a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: P o m o c v d u c h o v n í s p r á v ě .

Ú m y s l v d u b n u 1927 : Š í ř e n í k a t o l i c k ý c h č e s o p i s ů , n o v i n a k n i h .

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Duchovní správy ve velkoměstech. (Hlavní úmysl.) — Srdci Páně. (Báseň.) — Nový klášter. — Srdce Ježíšovo, ve kterém se Otoi dobře zalíbilo. (Výklad litanie.) — Náš kostelík. (Báseň.) — Vzpomínky biskupa. — Srdce Ježíšovo. (Báseň) — Odchod duše z těla. — Obrázek : Ježíš uzdravuje nemocné. — Zvěstování Panny Marie. — V zimě. — Obrázky z katolických misí. — Blahoslavení mučovníci kanadští z Tovaryšstva Ježíšova. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. DUBEN 1927.

ČÍSLO 4.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vyslej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Šíření katolického tisku.

(Hlavní úmysl.)

Jsou dvě velmoci, které ovládají svět a v něm žijící lidi. Jsou to peníze a tisk. Obou se zmocnili nepřátelé a jsou jim vydatnou zbraní proti sv. církvi, proti náboženství, proti Bohu samému. Bohatství se zmocnili jistí lidé a nyní vládnou na všech stranách. U jedněch jsou peníze prostředkem, aby podpořili chudinu a dobré skutky konali; u jiných zase jsou prostředkem k rozkošnictví, požívačnosti a podpoře nepřátel Božích. Tito též nejvíce podporují tisk, noviny a časopisy, letáky, jimiž bojují urputně proti katolické církvi a proti náboženství a mravnosti vůbec. Jsou tedy obě moci velice nebezpečné. Podobnými zbraněmi musíme i my bojovati a odrážeti útoky nepřátel. Proti tisku nepřátelskému musíme postaviti katolický tisk a sice tak, aby se zbraně obou táborů sobě vyrovnaly. Nepřátelé naši nasadí vše, aby svůj tisk co nejvíce rozšířili a jim náboženství a mravnost podryvali a nelekají se žádných obětí, aby svého cíle dosáhli. Učme se od nich! Buďme i my tak obětavi k podpoře katolických novin, knih, brožur, letáků atd. Máme beztak málo takových novin, knih a časopisů, které by počtem a obsahem čelily tisku nepřátelskému. A ty katolické

noviny, knihy, časopisy, které máme, živoří, protože nemají dostatečných odběratel, nemají podpory, které polřebují a též zasluhují. Mnozí zase sice odbírají katolické tiskoviny, ale nechtou je, ani je nedají dále jiným čísti a tím tlumí dobré čtení a dobré úmysly. Ano, jsou katolíci, kteří opomíjejí katolický tisk a podporují nepřátelské noviny, nemravné knihy a jiné tiskoviny. Takové jednání je hříšné! Proč nepřátelé neodbírají naše věci a nepodporují je? Protože jednají důsledně. Tak důslednými máme býti i my. Ani halíř nepřátelům! Člověk je tím, co čte! Ať nikdo neříká, mne noviny nepřátelské nepokazí. Není to pravda! Jakmile je pravidelně čte, nabývá téhož ducha, téhož přesvědčení, jaké v novinách takových nachází. Proto katolík musí jen katolické noviny, knihy, časopisy odebírat, platiti a čísti. Za doby naší, tak pohnuté a rozhárané, nevyhnutelně potřebujeme katolického tisku. Modlitba, přijímání sv. svátostí, škola, spolky, laický apoštolát nevyhnutelně potřebují katolického tisku k poučení, k povzbuzení, k obhájení dobré věci a křesťanského života. Proto do katolické rodiny jen katolické noviny, knihy a časopisy!

S nepřátelským, nemravným tiskem ven z domu, ven ze spolku, ven z knihovny, protože tam nepatří! Nepřátelský, nemravný tisk natropil již mnoho zlého a svedl mnoho lidí do tábora nepřátel Božích a proto jest na čase, aby se učinila přítrž tomuto tiskovému moru. Sv. Otcí Piu XI. velice na tom záleží, aby křesťanský tisk byl co nejvíce rozšířen a pomáhal k obrození křesťanského

života. Uznáváť důležitost dobrého tisku, dobrých novin, dobré knihy poučné a proto si přeje, aby katolíci co nejvíce podporovali šíření katol. tisku. I k tomu je potřeba pozhánání Božího a proto ustanovil tento hlavní úmysl na měsíc duben, v němž slaviti budeme slavné zmrtvých vstání Páně, základ našeho vzkříšení. Vstaňme již nyní k novému životu pomocí modlitby a dobrého tisku!

A. M. K.:

POZDRAVEN BUĎ . . .

Pozdraven buď, svatý kříži
Krista Pána Ježíše,
láska Tvoje do mé duše
i do srdce zadýše.

Pozdraven buď, svatý kříži,
poslaný nám k spasení,
před Tebou Otčenáš vroucí
z retů mých zde denně zní.

Pozdraven buď, svatý kříži,
tvrdé lůžko Ježíše,
na něm když jsi za nás visel,
kdo bolest Tvou vypíše?

Pozdraven buď, svatý kříži,
k Tobě láskou hoříme,
milost Tvá nás s hříchy smíří
v prachu se Ti koříme! —

Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátky v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hodinky smrti!
XII. zaslíbení.

Zbožné vzývání: „Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství“ skládá se ze dvou částí. Proto i naše rozjímání má dva oddíly: první o trpělivosti, druhý o mnohém milosrdenství nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

I. TRPĚLIVÉ.

Škola B. S. P.

„Škola Božského Srdce Páně“, tento nápis spolu s obrazem čteme vždy na barevné obálce kdykoliv dostaneme nové číslo tohoto časopisu. A totéž slovo můžeme napsati za nadpis, když chceme pojednávat o prvním díle hořejšího vzývání, totiž „Srdce Ježíšovo, trpělivé!“ Neboť jenom proto rozjímáme o této významné vlastnosti nejsvět. Srdce, bychom i sami dle

jeho příkladu učili se býti trpělivými. Kolik vzácný vzor Srdce nejtrpělivějšího zmůže v duši upřímného ctitele, o tom poučí nás tento příklad (dle Assoc. Pers. Sacerd. roč. 1892, strana 129) :

Chudá dívka, která se živila prací rukou svých, poranila se řezankou, rána její se horšila, takže na konci povstala z toho otrava krve. Lékař chtěl prst uříznouti. Zármutek a hoře ubohé dívky bylo nemalé, kněz, kterého potkala jdouc k lékaři a jemuž si postěžovala, dal si s ní všchnu práci, aby jí přiměl k trpělivosti. Osm dní po tom přišla, radostí všechna záříc, opět a vyprávěla toto: Dříve než šla k lékaři, poklekla v kostele před oltář s obrazem nejsvětějšího Srdce, kde Božský Spasitel ukazoval své hřeby zraněné ruce. Když hleděla na tyto svaté rány, tu si v duchu řekla: Spasitel dal si ruce přibíti hřeby; to byla přece daleko větší bolest, než tvůj bolavý prst!

Při této myšlence ulevilo se jí u srdce a šla k lékaři odhodlaněji, který ostatně prohlásil, že nejhorší nebezpečí již minulo a že není potřeba prstu urezávati.

Příhoda tato je sice velmi jednoduchá, ale taková potěcha je přece jenom nemalé ceny, proto je věru užitečno, poukázati na původ její, abychom učili se choditi do školy nejtrpělivějšího Srdce Ježíšova.

Trpělivost.

Trpělivost jest jedna z nejpotřebnějších ctností. Čím trpělivost jest, vysvětlíme si nejlépe příkladem. Celé posvátné dějiny jsou plny krásných takových příkladů; vyvolíme si z nich jeden, totiž trpělivost Mojžíšovu.

Mojžíš náleží dojista k největším mužům všech věkův a všech národův. Jest největším mužem a prorokem Starého Zákona, neboť obcoval s Hospodinem tváří v tvář, promlouval s ním, osvobodil lid ze zajetí egyptského a dal mu z Božího vnuknutí vzácné zákony. Muž tento, Bohem

vyvolený, vyniká četnými vzácnými vlastnostmi, z nichž však nejvíce chváli se jeho trpělivost, která učinila jej miláčkem Božím a miláčkem jeho národa. A vskutku bylo Mojžíšovi veliké trpělivosti potřebí s národem tvrdohlavým, vzdorovitým, odbojným, zpurným, tvrdošijným, zarputilým, nestálým a vrtkavým. Zvláště chváli se trpělivost jeho v jednom případě (Num. 12). Lid israelský reptal často proti Hospodinu a jeho sluhovi Mojžíšovi. Byla to dojista přemnohá těžká zkouška pro muže, který zcela se obětoval jenom dobru svého národa, nevděčný tento lid věsti, řídití, spravovati, při vši jeho neuznalosti ještě se za něj přimlouvati u Hospodina. Kterak musilo však velikého toho vůdce národa boleti, když dokonce i vlastní jeho sestra a vlastní bratr, jemuž odevzdal Mojžíš vynikající úřad *v e l e k n ě ž s k ý*, se spojili s tvrdošijným lidem, reptajíce proti němu, svému největšímu dobrodinci! S bolestí vykládá o tom svatý spisovatel. Čteme tam: I mluvila Maria a Aron proti Mojžíšovi pro jeho manželku, která byla Ethiopka. Pravili: Mluvil Hospodin toliko skrze Mojžíše? Či nemluvil podobně i k nám? Když to Hospodin uslyšel (Mojžíš totiž nežaloval, jsa sklíčen sice, ale nicméně trpěliv; byl totiž muž velmi tichý, tišší nežli všichni lidé), ihned pravil jemu, Aronovi a Marii: Vyjděte — toliko vy tři — ke stánku úmluvy. Když vyšli, sestoupil Hospodin v oblakovém sloupu, postavil se ve vchodu do stánku a zavolal Arona a Marii. Když přišli, řekl jim: Slyšte mé řeči: Je-li někdo mezi vámi Hospodinovým prorokem, ukazují se mu u vidění nebo mluvím k němu ve snách. Takový však prorok není můj služebník Mojžíš, jenž je ve všem v domě mém nejvěrnější; k němu totiž mluvím ústy k ústům a zjevně, ne v hádankách a ne v obrazech vidí Hospodina. Proč tedy odvážili jste se mluvití proti služebniku mému Mojžíšovi? A rozhnévav se na ně, odešel; také

oblak, který byl nad stánkem, zmizel. Maria pak zbělela malomocenstvím jako sníh. Když Aron na ni pohleděl a viděl, že jest malomocenstvím osypána, pravil Mojžišovi: „Prosím, pane můj, nevaluji na nás toho hříchu, jehož jsme se z nerozumu dopustili.“ Mojžiš volal k Hospodinu: „Bože, prosím, uzdrav ji!“ Hospodin odpověděl: „Kdyby urazila otce svého, zda nemusila by aspoň osm dní rdíti se studem? Ať zůstane sedm dní odloučena za táborem a pak budiž povolána zpět!“ Byla tedy Maria sedm dní z tábora vyloučena a lid nehnul se z toho místa, dokud nebyla Maria zase povolána. Věru nemalou trpělivost, mírnost a shovívavost osvědčil v tomto případě Mojžiš!

Trpělivým zoveme toho, kdo všechny nepřijemnosti a nesrovnalosti životní snáší klidnou myslí z lásky k Bohu, kdo dobrou vůli podrobuje se utrpení a bolestem. Je tedy křesťanská trpělivost onou ctností, jež učí nás trampoty a zloby vezdejšího světa — nemoci, soužení, zármutky, neštěstí, ztrátu majetku, pronásledování a jiné nepřijemnosti — snášeti myslí klidnou tak, že se nad nimi ani v nitru svém nemírně nermoutíme a nezneklidňujeme, ani zevně nečiníme ničeho, co by se nesrovnávalo s křesťanskou slušností. Nemáme býti trpělivými z pýchy a vzdoru, jako Mucius Scävola, nikoliv z otupělosti jako staří otroci, ale též ne z pouhých rozumových důvodů — jako: „Nedá se to již jinak změnit!“ — „ne-trpělivost zhorší ještě bolesti“ — nýbrž z důvodů křesťanských, takže nedíme: „Mou trpělivostí jest má rozvaha, můj rozum“, nýbrž: „Trpělivostí mou jsi Ty, ó Pane!“ (Žalm 70, 5.) Ty, ó Pane, seslal jsi toto utrpení a neodňal jsi ho, když jsem prosil a se modlil; je tedy Tvou svatou vůlí, abych trpěl. Staň se vůle Tvá, třebaš nepoznávám, nač a proč trpím? Dostačí, že Ty tak chceš! Neboť jenom proto sesíláš mi tuto bolest, poněvadž ji chceš, umíš

a můžeš řídit k mému dobru! Trpělivostí mou jsi proto Ty, ó Pane!

Jak velice potřebnou jest člověku a zvláště křesťanu trpělivost? Náleží ke ctnostem, kterou Písmo sv. ukládá nám za povinnost na neščetných místech! „Trpělivost je vám potřebna,“ píše sv. Pavel Židům (10, 36), „abyste, vykonávajíce vůli Boží, obdrželi zaslíbení.“ Kolossenským pak píše: „Nepřestáváme se za vás modliti, abyste byli naplněni poznáním vůle Jeho k veškeré vytrvalosti a trpělivosti!“ (Kol. 1, 9—11). A vskutku dle blahoslav. Tomáše Kempenského „nechrání-li se kdo na všechny strany štítem trpělivosti, nezůstane dlouho bez rány!“ Neboť člověk „zrodív se, žije krátký čas a bývá naplněn mnohými bédami“ (Job 14, 1). A nemůže každý s patriarchou Jakubem vyznati: „Dnů putování mého jest málo — málo to dní, ale zlých?“

Mnoho trpělivostí je třeba ve styku s bližními. Proto napomíná apoštol národů milé své Efeské (4, 1—3): „Napomínám vás tedy, abyste žili hodně toho povolání, kterým jste povoláni, s veškerou tichostí a pokorou, s trpělivostí, snášeje se ve spolek v lásce, snažeje se zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje!“ Případně a význačně vylučuje to slavný kazatel Abraham a Sancta Clara: ve styku s bližním musíme míti dobrou hlavu, nesmíme si ničeho vsaditi do hlavy — dobré zuby, abychom mnohou tvrdost zakousli — dobrý hřbet, abychom přemnoho snesli; dobrý žaludek, abychom mnohé tvrdé sousto polkli; dobré plíce, abychom ničím se nepomátli; dobré nohy, neboť střevíce tlačí všelijak! Zkrátka, je nám třeba jakési schopnosti od-pírati a snášeti: musíme býti pevnými jako zeď proti kulkám zlých slov, jako dobré střevíce proti vlhku nálad svých bližních, jako šat proti chladu lásky a úpalu zlosti. Zkrátka: trpělivost, trpělivost a ještě trpělivost! Bez trpělivosti podobáme se dle obrazné mluvy téhož znamenitého kazatele

povětrné korouhvičce na domě, jedovatému syčícímu hadu, kyselému štovíku, ustavičně bzujícímu vosimu hnízdu, bez přestání se dmoucímú mēchu, dveřím, které neustále skřípají, bubnu, který pořád hlomozí a vše pobouří, požárnímú zvonu, který nahání všem strachu, poslednímu odstavecí Otčenáše: „Ale zbav nás od zlého!“ Velice vychvaluje trpělivost svatý Jakub apoštol, když dí ve svém listě (1, 4): „Trpělivost má dílo dokonalé!“ Trpělivost jmenuje se také „chlebem vezdejším“, neboť jako nelze žítí bez chleba, tak není

možno cvičítí se ve ctnostech bez trpělivostí, líbiti se Bohu a lidem, žítí ve společnosti lidské, projítí tímto životem . . .

Vzorem trpělivostí jsou nám ve Starém Zákoně kromě Mojžíše též egyptský Josef ve svém neštěstí, Job ve své nemoci, David pronásledovaný Saulem a potom svým vlastním synem Absolonem. — V Novém Zákoně se podívujeme trpělivostí prvomučenníka Štěpána, kterou odporoval svým zuřivým nepřátelům. Nejkrásnější vzor trpělivostí podalo nám však nejsvětější Srdce Ježíšovo. (Pokrač.)

A. M. Kadlčáková:

TAM NAD HVĚZDY.

Tam nad hvězdy za večera
hledívá můj zrak,
počítá, kde stojí která,
když jí přejde mrak.

Tam nad hvězdy každé chvíle
zalétá můj duch,
prosím, aby vlasti milé
miru dal vždy Bůh.

Tam nad hvězdy k Pánu Bohu
letí duše má,
prosím v modlitbě, jak mohu
a jej objímá.

Tam nad hvězdy za oblaka
volá tichý ret,
zachraň, Bože, když nás láká
hřích a veď nás zpět!

Misie františkánů v přítomné době.

K sedmistiletému výročí úmrtí assiského světce.

(Dle P. Schwagera S. V. D.)

Pěstění misijní myšlenky je ve františkánském řádu svatým dědictvím, od svého zakladatele převzatým a po sedm století trvání věrně opatrovaným. František sám měl velkou zálibu pro misie; jako velký zakladatel řádu věnoval zvláštní kapitolu ve své řeholi bratrům ubírajícím se k Saracénům*) a jiným nevěrcům, poslal

šest prvích řádových misionářů do Maroka, a sám třikrát podnikl pokus zvěstovati přivrženecům prorokovým pravdy sv. víry. To mělo nesmírný dosah pro budoucnost. Jeho řád od začátku považoval pohanskou misii za jeden ze svých hlavních úkolů a vedle dominikánů po celý středověk byl hlavním nositelem misijní myšlenky.

*) Saraceni t. j. arabští mohamedáni. (Oznáka pěkla'latele.)

Ani ničivé vlivy osvěty a sekularisace 18. a na začátku 19. století nebyly

s to, aby způsobily, aby řád zapomněl na svou tradiční úlohu. Byly to ovšem zvláště románské národy, jež dodávaly misionáře pro Palestinu, Maroko, Čínu, Severní a Střední Ameriku. Ale též františkáni na této straně Alp, uvědomující si tuto důležitou řádovou povinnost, poslali mnoho věrozvěstů pohanům; to platí hlavně o bavorských a tyrolských františkánech, kde nebyl tak těžce řádový život zrušen, jako na severu Německa.

Sotva že staré řády po bouřích revoluce trochu sesílily, přijali němečtí františkáni opět misijní činnost mezi pohany, pokud to dovolovala jejich domácí duchovní správa a lidová misie. Nejvíce kněží jelo do klasické země františkánské pohanské misie do Číny, kde byl františkán Jan z Monte Corvina (zemřel r. 1328) prvním biskupem pekingským. Synové sv. Františka mají tam ještě dnes deset apoštolských vikariátů a tři prefektury. Dokud němečtí františkáni neměli tam vlastního vikariátu, byli nuceni pracovat mezi italskými spolubratry; proto byla mezi nimi menší náklonnost, jíti do „říše středu“. Přece však úplně nescházeli němečtí a rakouští misionáři. Teprve, když rýnsko-vestfálská kněží se odebrali do Brasílie, poslali větší počet misionářů i do východní Asie, začaly se i ostatní německé provincie zúčastňovati ve větším rozsahu čínské a japonské misie.

R. 1904 odcestovalo pět kněží saské provincie do Číny a ujal se práce v misijní činnosti v severním Šantungu, kde již v 17. století bylo činně sto františkánů. Když Němci se tam ujali misijní práce, žilo tam mezi 14 miliony pohanů 17.000 katechumenů, kdežto misijní personál skládal se z 22 německých a z 21 čínských kněží, k nimž dlužno připočítati ještě sedm Evropanů. V přítomné době čítá vikariát (nyní nazvaný Tsinanfu), biskupem Schmückerem spravovaný, kolem 55.000 katolíků a 18.000 katechumenů, 26 evropských kněží a 5 bratrů laiků, jimž pomáhá 37 domo-

rodých kněží a 479 kostelů a kapli (dle výroční zprávy z r. 1925).

Krom Severoněmců působí v Číně od r. 1922 též bavorští a tyrolští františkáni; prvním byla svěčena severozápadní část vikariátu Tayanfu (severní Šensi), jež jest na severu oddělena od Mongolska čínskou zdí a kongregací propagandy před nedávnem byla osamostatněna jako prefektura (Čo-Čo). Toho času obnáší počet bavorských františkánů v Číně 11 totiž 10 kněží a jednoho bratra laika. V září 1926 odcestovali dva další kněží a jeden bratr-laik. Františkáni z Tyrol převzali část vikariátu Nanyam, jež r. 1925 byla povýšena na apoštolskou prefekturu Yungšavfu, čítající 7500 křesťanů mezi 4 miliony pohanů.

Pak před nedávnem převzali německo-američtí františkáni část vikariátu severní Šantung a několik kněží již tam odcestovalo. Pracovali tam však již mnozí němečtí františkáni z řeholní provincie St. Louis. Jsou tedy němečtí františkáni v Číně činní v ne méně než ve čtyřech církevních oblastech. Z jiných národů působí francouzští františkáni v apoštolském vikariátě Šefu, Italové ve vikariátech Sianfu, Tanjanfu, Šangša, Laohokov a Hankov, Španělé v Yenanfu, Holanďané v Luanfu, Belgičané v Ichangu a Američané v apoštolské prefektuře Vuchang, r. 1923 oddělené od vikariátu Hankov (dosud Vých. Hupe). Misijní oblasti františkánů v Číně čítají t. č. při 61 milionech obyvatelů asi 304.000 katolíků a 165.000 osob učících se pravdám sv. víry a připravujících se na křest.

Na dalekém východě pak přijali františkáni duryňské provincie (sídlo Fulda) misii v Japonsku, kde zápasí s velikými obtížemi jako všechny japonské misie. R. 1907 první misionáři odcestovali tam z Fuldy a usadili se v Saporu a jim následovalo brzy několik bílých františkánek a později františkánky z Thuine (Osnabrück). Když misii převzali, měli 180 duší v obci sapsorské a ve dvou filiálkách.

V posledním roce čítalo se 15 kněží, 4 bratři-laici, 21 františkánek, jež před nedávnem otevřely vyšší školu a 1653 křesťanů. Další pracovní oblasti německých františkánů v Japonsku jest

na Sachalině; tam slezská provincie vyslala prvního misionáře r. 1925. Kanadští františkáni pracují v misi Kagošima. Ve Vladivostoku řídí seminář polští františkáni. (Pokrač.)

A. M. Kadlčáková:

M A R I I M A T C E .

Nebeská Matičko,
královno milá,
Tobě jsem růženec
radostný vila.

Nebeská Matičko,
královno svatá,
láskou a důvěrou
k Tobě jsem jatá.

Nebeská Matičko,
královno Boží,
k Tobě se obracím,
když žal se množí.

Nebeská Matičko,
královno Panen,
ochraň mne od zlého
na věky — amen!

Duševní vzkříšení.

Úvaha na Boží Hod velikonoční. Napsal Ignát Zhněl.

Velikonoční Boží Hod je nejradostnější svátek celého roku církevního. Vstal z mrtvých kníže života, vybojoval vítězství nad svými nepřáteli. Zvítězil nade lží a pronásledováním. Zvítězila neviná nad potupou a rouháním, zvítězila spravedlnost nade vším utrpením, nad křížem a potupnou smrtí, jeho hrob byl oslaven. Tot den, který Bůh daroval, aby byla posilněna naše víra, poskytnuta oblažující radost všem, kteří Kristu náležejí. Zmrtvýchvstáním Kristovým byl přemožen ďábel a hřích, jsme vykoupěni, znovuzrozeni k novému životu v Bohu, naše duše je nesmrtelná, budeme věčně živi, vyjdeme z prachu a hniloby ve slávě, zůstaneme-li spojeni se svou hlavou, s Kristem. Kristus vstal skutečně z mrtvých z vlastní moci a síly, o čemž dali svědectví andělé nebesí, přátelé i nepřátelé

Kristovi. Kámen byl odvalen bez lidských rukou, mrtvé tělo nebylo v hrobě, prostěradla, jimiž bylo obvinuto, ležela odhozena v hrobě, strážci s hrůzou utekli. Táž božská moc, která přemohla smrt těla, tvoří nový život, je s námi, nabízí se nám v postní době všelikým způsobem, aby způsobila v naší duši duševní vzkříšení.

Slavíme je? Můžeme říci: Zpovídal jsem se správně, jsem bez hříchu, vstal jsem duševně z mrtvých? Či mýlím se, je to pouhé zdání, ležím dosud v hrobě hříchu? Neodvalil jsem kamene zlých návyků, příležitosti ke hříchu, jsem dosud duševně mrtvý? Vládne ve mně i nyní ďábel a jeho přátelé, svět se svými nepořádky, ostříhal jsem své smysly, aby více nehrěšily?

1. *Naše duševní vzkříšení budiž opravdové.* Sv. Pavel napomíná: „Jestliže

jste tedy povstali s Kristem, těch věcí hleďte, které jsou svrchu, kde je Kristus . . . o to pečujte, co svrchu jest, ne o to, co jest na zemi.“ (Ke Kol. 3. 1.). Sv. apoštol chce říci: Na křtu svatém jsme povstali s Kristem k novému životu, máme tedy pečovat o etnost, o svatost života a vůbec o to, abychom varujice se zlého a konajice dobré skutky, udrželi se ve spojení s Bohem, zjednali si zásluhy dobrých skutků a dosáhli věčné blaženosti.

Nepečujme o věci pozemské, peníze, čest, rozkoše a podobné, čímž ovšem neodpadá péče o věci nám nezbytně potřebné, čehož sv. apoštol nijak nezakazuje, nýbrž varuje před péčí úzkostlivou, nezřízenou, zkrátka takovou, která by překážela péči o věci nebeské. Dále pravi, čeho se máme hlavně varovati: „Nyní pak odložte od sebe i vy to, všechno, hněv, přehlost, zlobu, utrhaní, potupné řeči z úst svých; nelžete jedni druhým, neboť jste svékli se sebe člověka starého s jeho skutky a oblekli jste člověka nového, jenž se obnovuje ku poznání vedle obrazu Stvořitele svého. Oblעתe se jako vyvolenci Boží v srdčnou milosrdnost, dobrotu, pokoru, mírnost, shovívavost, snášejice jeden druhého a odpouštějice si vespolek, má-li kdo žalobu proti jinému; jako i Bůh odpustil vám, tak i vy ke všemu tomu mějte lásku, která jest svazem dokonalosti. Pokoj Kristův vládni v srdcích vašich . . . cokoliv činíte slovem neb skutkem, všecko činite ve jménu Pána Ježíše Krista, děkujice Bohu Otci skrze něho.“ (Ke Kol. 3, 8—17.)

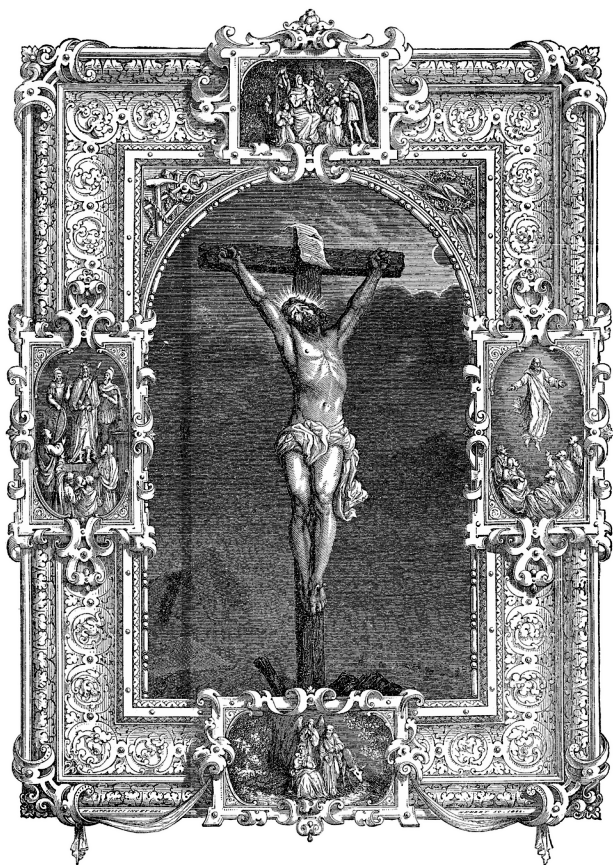
Jaké velké námahy vyžaduje zpracování plátna, než jest úplně hotovo a připraveno ku prodeji! Nejprve se rozloží jednotlivá vlákna, položí na rosu, potom se namáčí ve vodě, suší, tře, přede, tká a ještě je nehezky černé. Nyní se musí roztáhnouti, na slunce prostříti, vodou polévati, biliti, po čemž je teprve bílé jako sníh. Svět, ďábel odporují našemu z mrtvýchvstání, duševnímu vzkříšení, našemu

pokání, musíme nad nimi zvítěziti a budeme zajisté bělejší nad plátno, nad sníh. Sv. Jan Zlatoústý dí: „Nepomůže nemocnému, kdyby vedl pořádný, střední život jenom několik málo dní. Nutno, aby se stále šetřil, zachovával náležitý pořádek, pak může doufati, že docela ozdraví. Rovněž nemůže pomoci duševně nemocnému, polepši-li se na dva tři dny, nýbrž když se bude ustavičně cvičiti ve etnostech a v konání dobrého.

2. *Naše duševní vzkříšení budíž zřejmé*, Ježíš chce, abychom zůstali s ním v nejživějším spojení po všechen svůj život. Světlo naše má tak svítiti, aby lidé viděli naše skutky dobré, vzali si z nás dobrý příklad a řídili se podle nás. A nebylo jistě během věků doby, kdy by více bylo potřebí dávat dobrý příklad, žiti životem věřícího, jako za dnešních dnů, kdy vidíme, čteme, slyšíme tolik hanebnosti proti všemu, co nám svaté. Příklady jsou světla, rozžatá v domě Božím, svítí věřícím na cestě životem. Proto pravil Ježíš o svatém Janu Křtiteli: „On byl svící hořící i svítící.“ (Jan 5, 35.)

Jan hlásal u řeky Jordánu. Jeho slova padala jako oheň na hlavy jeho posluchačů, sám plál láskou, která jako oheň pronikla celý jeho život, proto dojal všechny tak, že se tloukli v prsa, vyznávali s hrůzou a třesením své hříchy a ptali se: „Co máme činiti?“ Vybízol, aby se dali pokřtiti. Tak mocně působí příklad světců. Dobrý člověk někdy i nevědomky dává dobrý příklad. Lilie má vzácně svěží vůni, i kdybychom jí neviděli, cítíme a poznáváme její přítomnost z vůně. Podobně má působiti dobrý příklad rodičů nejvýmluvnějším katechismem, nejpěknějším zreadlem, je dlouhé kázání, které trvá od rána do večera, od Nového roku do Silvestra, a to rok co rok. Příklad velký řečník, dí české přísloví.

Jesuita kněz Karel Spinola, rodilý Pražan, již jako chlapec rád poslouchával kázání Jesuitů. Hlavně se mu

Dokonáno jest!

líbila kázání jesuity Bartoloměje Ricciho o hrdinném působení a smrti misionáře mezi Japonci Rudolfa Aquavivy. Podržel tento příklad tak věrně v paměti, že, ač syn věvodý, vzdal se světa, vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, stal se misionářem v Indii, kdež hlásal evangelium a byl od pohanů na ostrově salketánském roku 1583 umučen, dosáhnuv věku pouze 29 let.

3. *Naše duševní vzkříšení budiž stálé.* Nic není nestálějšího nad srdce, mysl lidskou. Nutno každodenně obnovovati dobré úmysly, cvičiti se ve křesťanské stálosti, dbáti, abychom zůstali věrnými dětmi, nestali se nevděčníky, odpadlíky. Nepřátelé mluví příliš sladce, užívají ocukrovaných slov, mluví jako kniha. Snad někdo jim uvěří a odpadne od víry. Kde je tu křesťanská stálost?

Chceš-li vytrvat, pomysli si každý den, co tě jednou čeká. Smrt uchvátí každého z nás, ať chce nebo nechce. Kdo by si navykl mysliti při každém skutku, který koná, že může býti jeho poslední, zůstal by jistě stálým. Proč zavíráme tak zřejmě svých očí? Každého dne slyšíme o smrti toho onoho známého, dlouholetého přítele, bývalého spolužáka, lekáme se, že také on již odešel od nás! Proč si nevzpomínáme, že táž věc také na nás čeká a přepadne nás obyčejně, kdy se nejméně nadějeme a nejméně očekáváme.

Uvažujme často o výroku našeho Spasitele, řkoucího: „Kdo však vytrvá až do konce, ten spasen bude.“ (Mat. 10, 22.) Kdyby si získal člověk sebe větší zásluhy, vykonal sebe více dobrého, nic mu to nepomůže, není-li stálým. Proto nazývají světcí stálost vítězstvím bojovníků, mzdou dělníků, jistým znamením pravé lásky k Bohu, plnou ctností, žebříkem do nebe, branou ráje, cílem utíkajících, koncem zármutku a bolesti, zkázou nepřátel, nadějí bídných, počátkem života, ozdobou víry a náboženství, svědectvím dokonalosti, odměnou, které nikdo neukradne a která si za-

slouží věčnou spásou. Přičiňme se, aby se na nás vyplnila slova sv. Jana, miláčka Páně: „Buď věrný až do smrti a dám ti korunu života.“ (Zjev. 2, 10.) Svatý Efreim píše: „Sotva se jaro otevře, vzdělává rolník svá pole všemožnou péčí, neumdlévající prací, potom se rozзелenají, jsou deštěm i rosou zvlaženy, dá se očekávati hojná úroda. Majitel jest však v neustálém strachu, aby buď krupobití nebo divoká zvířet nezničily jeho úrody, neodkládá svých starostí, dokud nemá sklizně pod střechou ve stodole. Podobně má i křesťan, pokud putuje v tomto těle a na této zemi, pečovati o věčný život, aby nezmařil své celé práce leností, netečností. Naše přísloví praví: Častá krupěj prorazí i kámen. Ruské přísloví dí: Malý červíček stráví i velký, starý dub, nikoliv tím, že tuze kouše, nýbrž že často točí. V Písmě čteme: „Když silák ozbrojen hlídá dvoru svého, jest v pokoji jeho majetek. (Luk. 11. 21.)

Onemocní-li někdo, vyhledává lázně i kdyby byly sebe dále. Na vše se odváží, neleká se námah, vydání, obtíží, vydá se na nezvyklou cestu, aby nabyl zdraví těla. Podobně koupě máme pro všechny nemoci duševní, úplně vyhojí všechny nemoci, když se jich náležitě využije. Proč zanedbává těchto léčivých a ozdravujících vod mnoho hříšníků? Svatý Bernardin Sienský říkával: „Vypukne-li oheň ve tvém domě, neváháš co nejrychleji volati o pomoc. Hoří-li srdce tvé žárem hříchu, nechceš jíti ihned ke zpovědníkovi, abys uhasil zhoubný oheň, který tě zbavil věčného života?“ Svatý Bernard dí: „Kdyby sis zabodl trn do nohy, ihned ho vytáhneš. Kdyby sis poranil některý úd anebo nevědomky vypil jed, ihned zavoleáš lékaře. S ránou duše váháš, odkládáš, abys ji odstranil. Hoří-li u souseda, křičíš z celého hrdla, a když hoří ve tvé duši, mlčíš, nehledeš pomoci!“

Jaká podlost přijímatí Tělo Páně,

spojiti se s Kristem, seděti s Ním u jednoho stolu, dávat mu polibek míru a pokoje a téhož dne jej zraditi! Přisahati věrnost a za málo dní či okamžiků na vše zapomněti! A toto se děje nikoliv z nevědomosti, ze spěchu, z nedostatku času, ale když jsme se přesvědčili, jak milý, jak dobrý náš Pán jest, který nechce smrti hříšníka, ale aby byl věčně živ!

V čase velikonočním se přikazuje očistiti duši ode všeho, co jí tíží,

povstati duševně z mrtvých. Marnotratný syn obdržel po svém obrácení a navrácení k otcí roucho, jimž se oděl, na prst mu dali vzácný prsten. I my obdrželi jsme ve svátosti pokání roucho nevinnosti, byli jsme obohaceni dary i milostmi, povstali jsme duševně z mrtvých, duše učiněna schopnou věčně šťastně žiti. Přičiňme se, abychom si udrželi tuto čistotu duše, vyprosili si milost na věčnosti se svým Spasitelem volati „alleluja“! Amen.

P. J. M. Černý T. J.:

Blahoslavení mučéníci kanadští z Tovaryšstva Ježíšova.

(Dokonč.)

P. Natalis Chabanel T. J.

P. Natalis Chabanel T. J. se narodil roku 1613 v Midi ve Francii. Přepravil se v mužném věku do Nové Francie v Americe a stal se pomocníkem P. Karla Garniera T. J.

Když dostudoval přípravná studia, vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova v Toulousu, maje 17 roků (1630.) Vyučoval nějaký čas řečnictví s dobrým prospěchem. Po třinácti letech dostal konečně dovolení, aby se mohl odebrati do Kanady, kdež po sedm let blahodárně působil.

Odcházejce z Francie řekl jistému knězi jesuitovi, u něhož obyčejně své vnitřní záležitosti uspořádal: „Milý, velebný pane, doufám, že budu nyní úplně náležitě Bohu!“ To pravil s takovým důrazem, že bylo patrné, že se obětoval jako oběť zápalná Bohu. Byl dosti bázlivý, ale jakmile dostal dovolení, aby se směl odebrati do zámořských misí, nabyl srdnatosti, ačkoliv jasně viděl, jak veliké obtíže

a oběti na něho čekají. Chtěl mnoho pro Krista trpěti a horlil pro kříže a utrpení. Rok před svou smrtí psal jistému svému spolubratru do Francie: „Již se zdálo, že budete mítí spolubratra mučéníkem, ale Bůh chce mítí na tomto bojišti mnohem větší ctnost, než ji mám já. P. Gabriel Lalemant, jeden z nedávno umučených, zaměnil si se mnou místo. Já silnější, byl jsem poslán na daleko vzdálenější ale mnohem úrodnější místo, protože jsem nebyl koruny mučednické hoden. Mám se cvičiti ve svatých ctnostech a připravovati se na mučednictví prozatím nekrvavým způsobem. Zuřiví a krvelační Irokésové, kteří zde všechno plení, způsobí možná kdysi, že se moje vroucí přání splní.“ Pak prosí o modlitby a vzpomínky při mších sv. své spolubratry z provincie v Evropě.

P. Chabanel cítil najednou veliké pokušení, aby se vrátil do Francie zpět. Poznal, že nemá schopnosti, aby se naučil tamější řeči. Za celých pět let totiž nenaučil se ani tolik, aby své myšlenky mohl poslouchajícím sdělití. I byl nad tím

*) Srovnej P. Frédéric Rouvier T. J. Les bienheureux Martyrs de la Compagnie Jésus au Canada „un suprême holocauste“ str. 265—299.

velice zarmoucen, protože poznal, že nebude moci pohany vyučovati, ani bez tlumočnicka evangelium hlásati. Tlumočnicků bylo tam velmi pořádku. Proto mu přicházelo na mysl, že bude užitečnějším ve Francii, kde bude moci s dary mu od Boha svěřenými více pracovati než zde. K tomu se ještě přidružil, že měl tak veliký odpor k pokrmům, nápoji a vůbec ke zvykům tuzemským, ke křiku, nevzdělaným způsobům jednání domorodců, jejichž místnosti byly neustále plny kouře, že se mu zdál býti tento odpor nepřemožitelným a to tím více, protože neměl žádných duchovních útěch.

P. Chabanel však poznal, že musí přirozenost svou přemoci, neboť viděl, že to vše je veliké pokušení, které mohlo mítí kořen v působení zlého ducha. Proto se z avázal slibem, že od Irokésů p o c e l ý s v ů j ž i v o t n e o d e j d e. Slib jeho zněl takto: „Pane Ježíši Kriste, který jsi mne nehodného vyvolil, abych mezi Hurony pracoval a prozřetelnost tvoje mne dala za společníka apoštolů na vinici Huronské: Já P. Natalis Chabanel T. J. chťže Hurony poučovati ve Tvém sv. duchu, slibují před Nejsv. Svátostí Těla tvého i krve tvé, který bydlíš neustále mezi lidmi, že zůstanu až do smrti mezi Hurony, všechno ovšem podle rozumu a rozkazu představených. Prosím Tě tedy, přijmi mne za sluhu této země a učíš mne hodným takového úřadu. Dne 20. června 1647.“ Tímto slibem posílněn nevynechal žádné námahy, aby co nejdříve pohanů přivedl k pravé víře.

Naposledy pracoval s P. Garnierem v osadě sv. Jana, kde trpěl mnoho hladem. Odtud se měl odebrati do osady Panny Marie, aby nebyli při tak veliké nouzi o misionáře dva v nebezpečí zahynouti, kdyby snad Irokésové učinili vpád do území Hunorů. Pustil se tedy dne 5. pros. 1649 územím sv. Matouše na cestu provázen jsa několika křesťany.*) Před cestou

*) Bylo jich asi 7—8. (Rouvier S. J. l. c. str. 309.)

řekl jednomu z Jesuitů: *) „Nevím, proč mne odvolává sv. poslušentví. Ale buď nebudu moci se vrátiti, nebo bude-li to možné, vrátím se zase. Sluší se, abychom Bohu sloužili až do smrti.“

Cestovali tedy dále. Protože je však přepadla noc, ustlali si v lese k odpočinku. Jeho průvodci usnuli, on však se modlil. Sotva se blížilo k půlnoci, zaslechl ze vzdálí výskání a křik. Byl to křik Irokésů vracejících se z osady sv. Jana po vykonaném vraždění. Vzbudil tedy své soudruhy, kteří se rychle rozprchli po lese, čehož on učiniti nemohl, jsa hladem zmořen a unaven. Zůstal tedy pozadu. I pravil si: „Málo na tom záleží, jestliže zde zemru. Tento časný život je maličkost proti věčnosti s nebem a radostmi věčnými, kteréž mi Irokésové vzíti nemohou.“

Tak jsa ode všech opuštěn šel cestou pomalu a znaveně. Přišel k prudké řece. I prosil Indiána, kterého kdysi pokřtil, který však odpadl, aby mu pomohl přes úzkou lávku, která vedla přes řeku. Ale onen odpadlík šel po lávce před P. Chabanelem a když se již domníval, že by kněz byl uprostřed lávky, kde je řeka nejhlubší, obrátil se a hodil ho do vody. Tak mu vzal život vodou, kterou mu tento kněz dal život věčný na křtu svatém. Již dávno před tím řekl onen zločinec, že za nedlouho bude jeden z kněží jeho rukou usmrcen. Knihy a klobouk tohoto kněze jakož i příkrývka, které použival, byly nalezeny u tohoto lotra. Byly důkazem, že spáchal tento zločin. Tak zemřel P. Chabanel téhož dne, kdy byl korunován jeho spolupracovník P. Karel Garnier korunou mučnickou, totiž 7. prosince 1649.**)

Smrt mučnicků kanadských, jak jsme ji právě vypravovali, byla jen následkem veliké nenávisti proti víře

*) Byl to buď P. Garnier T. J. nebo P. Greslon (ibidem str. 309.)

**) Srovnej P. Fréderic Rouvier S. J. Les bienheureux Martyrs de la Compagnie de Jésus au Canada str. 303—311.

katolické. Irokésové se domnívali, že jsou obětí čarodějnictví. Jako v prvních dobách křesťanských byli křesťané obviňováni z neštěstí a všelijakých živelních pohrom, a proto vraždění, kde jenom se dokázalo, že jsou vyznavači Ukřížovaného, zrovna tak zde u divokých Irokésů. Jakmile se divoch domníval, že byl nějak hmotně poškozen, začal zuřiti. Neboť lid, který jen svými smysly se dával řídit, byl jako zvíře, které vidouc, že je napadeno nebo zraněno, užívá slepě své hmotné síly, aby se bránilo. Tak jednali Irokésové.

Díváme-li se však na toto mučednictví se stanoviska víry, musíme obdivovati, jak heroicky zakončili tito

svatí mužové svůj obětíplný život pro Ježíše Krista. Hned po jejich slavné smrti psali jesuité svým spolubratřím do Evropy: „Jsou to mučedníci poslušnosti a lásky.“ Obvyklé mše sv. ani za ně nesloužili, protože se domnívali, že by jim mohli snad nějak ukřivditi, jelikož jistě v očistci nebyli, protože zemřeli v největší oběti lásky za Krista a jeho svatou věc. I svěště lidé, kteří je znali, oslavovali spíše tuto smrt, než by byli se modlili za pokoj duší takto umučených.

Dnes již promluvila církev svatá, která tyto svaté muže prohlásila za blahoslavené dne 21. června roku 1925.

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Mučedníci zimy.

Další obrázek z misii v moři Ledovém. Jak v minulém čísle bylo vypravováno, pronikli nejdále na sever misionáři z řádu Oblatů Neposkvrněného Početí Panny Marie. V r. 1911 podařilo se jim dostat se až k moři Ledovému, ale tento první pokus skončil vraždou dvou misionářů. Než jejich hrdinná smrt nezastrašila ostatních, ale naopak, roznítila srdce jejich k novým pokusům. Zatím co misijní činnost při ústí řeky Makencie narazila na strohý odpor, byl již jiný věrověsta na cestě k zálivu Hudsonovu v severovýchodní Kanadě, aby tam simě sv. evangelia zasíval do srdcí tamějších Eskymů. Byl to P. Turquetil z téhož řádu Neposkvrněného Početí.

Dne 4. září r. 1912 dorazil s jiným spolubratrem do Chesterfieldu v zálivu Hudsonově. Zmužile dali se oba misionáři do strohé a trní plné práce. Vše, jak se zdálo, dobře se dařilo, když po dvou letech vystoupily temné mraky, které nic dobrého nevěstily.

P. Turquetil měl své první kázání

v řeči Eskymů. Napnuté poslouchali obyvatelé ledových končin nové učení. Život Boha-člověka, jak se zdálo, pohnul jejich srdcem. Jakmile však misionář jal se jim mravní požadavky Vykupitele světa předváděti před oči, zmizelo všechno nadšení. Jeden po druhém se vytratil a konečně došlo ke zjevnému odporu. Pověra a kouzla mnohoženství a necudnost a jiné pohanské zvyky byly se v srdcích pohanů až příliš hluboce zakořenily. Kouzelníci ovšem také nelenili, aby lid proti misionářům poštvali. Také zřízení obchodní společnosti Hudsonovy, vedouce nemravný, bohaprázdný život, Eskymům špatný příklad dávali. Tak pracovali misionáři rok za rokem za největších obětí a útrap bez všelikého úspěchu až konečně jeden z nich stal se těžkomyslným a svému utrpení podlehl.

Mimo pověrčivost jsou mnohoženství a nemravnost obyčejně největšími překážkami obrácení na viru křesťanskou. Dva dobří znalci Eskymů P. Duchossois a P. Turquetil, oba z řádu Oblatů Neposkvrněného Početí, přisuzují jim mnohé dobré vlastnosti,

ale mimo zmíněné už vady vypravují také o jejich proľhanosti, ľstivosti, zlodějství, ano i krvežíznivosti.

Misionář bratr Vilém Schäfer, na stanici Aklavile u Ledového moře, píše na začátku května roku 1926: „Ačkoli Eskymové nyní se sousedními Indiány krvavých válek nespádějí jako dříve, jsou mezi nimi samými vraždy dosti časté. Také první obchodníci kožíšinami, kteří s Eskymáky přišli do styku, nejednou byli od nich usmrčeni.

Je zajímavo, jak známý vzduchoplavec André, který před několika málo roky se chtěl v baloně dostat k severní točně a za krátko beze stopy zmizel, přišel o život.

Jednoho dne dal se P. Turquetil do řeči se starými Eskymy. Mimo jiné ptali se ho, zda běloši mají „létací stany“? P. Turquetil vzpomněl si hned na balon Andreův a přisvědčil, že ano. Dále ptali se starci: „Mají běloši sobí kožíšiny, které však jsou mnohem měkčí a tenší nežli naše?“ — „I to mají,“ pravil misionář. Eskymové po každé odpovědi misionářově přicházeli do větších rozpaků, strčili tajuplně hlavy dohromady a šuškali mezi sebou. Potom ptali se ještě jednou: „Mají běloši železo, které je docela lehké?“ Opět odpověděl misionář kladně, neboť bylo patrné, že co nazvali Eskymové tenkými kožíšinami, bylo vlastně hedvábí, a co nazvali lehkým železem, bylo vlastně aluminium.

Po této rozmluvě Eskymové odťáhli. Misionář byl by se rád dověděl, oč běží, ale z těchto mužů nebylo možno pravdu vypátrat. Teprve o rok později vyšla pravda na světlo. P. Turquetil osvojil si zatím řeč Eskymů úplně a nabyt tak jejich důvěry. Tak zvěděl všecko.

Jednoho dne přistáli vzduchoplavci se svým balonem u Eskymů. Ježto jim zásoba potravy došla, vydali se na lov. Jeden ze společníků Andréových zastřelil soba a chystal se svou kořist si odnésti. Vté se objevilo

několik Eskymů, tvrdících, že kořist náleží jim. Současně s bělochem střelil totiž také jeden z Eskymů na soba a šíp jeho vřel hluboko v srdci zvířete. Z malé rány o něco níže prýstila krev a tam vřela koule bělochova. „Není možná,“ křičel jeden Eskym, „že jsi zvíře z tak velké dálky zabil!“ V zápasu o kořist byli vzduchoplavci od Eskymů zabiti.

P. Turquetil poslal svého času tuto zprávu do Evropy. Později sešel se s výzkumným cestovatelem, jenž o tétož události se dověděl a ji v další známost uvedl.

Dnes sice vraždychtivost Eskymů přičiněním policie bělochů je poněkud obmezena, ale tlakem z venku se mnoho nedosáhne. Jedině náboženství křesťanské může na Eskymy působiti tak, aby zanechali surových pohan-ských obyčejů a vedli život křesťanský. Jiné zajímavosti ze života misionářů mezi Eskymy a kanadskými Indiány vypravuje misionář P. Schaefer z téhož řádu Oblatů Neposkvrněného Početí.

Často jest misionářům dlouhou polární noc trávití v bidných chatřích. V oknech zastupují místo skla kůže sobí, čímž tma se ještě zvětšuje. Jistý misionář čekal dlouhých pět let na zásilku skleněné tabule, aby svou komůrku učinil poněkud obyvatelnější. Když konečně sklo došlo, odstranil z okna zvířecí kůži a zasadil drahocenné sklo. Ale jeho radost měla krátké trvání. Večer střelil jeden z domorodců osvětleným oknem dovnitř v úmyslu, misionáře usmrtiti. Rána se sice cíle minula, ale misionář nezbylo, než opět sobí koži okno zastřítí a svůj brevíř dále při umělém světle se modlití.

Život těchto neohrožených věrověstů je bez útěchy a smutný. Jenom jednou za rok scházejí se na umluveném místě. Radost je potom veliká, ale jak dlouho trvá a s jak velkým nebezpečenstvím je daleká cesta spojena! Jednou ubírali se jeden misionář a bratr ledovou pouští. Pouze byly na nohy navlečeny obvyklé punčochy

z tulení kůže. Tyto punčochy dávají se psům na ochranu před zimou, poněvadž se však brzy opotřebují, musí se velmi často obnovovat. Tak to šlo pustou rovinou. Večer byla do sněhu vykopána díra, jak to též polární medvědi činívají. Na zem položily se kožišiny a na nich misionáři noc přespávali. Spí prý se to v takové sněhové jeskyni dosti příjemně. Než jedné noci probudil spícího bratra silný úder do zádů. I ptá se kněze, zda on to byl, jenž jej udeřil. „Nikoli,“ praví tento, „ale vám se to bezpochyby ve snách zdálo.“ Ale věc se opakovala a když misionáři jali se svou skrýši prohlížeti, shledali, že nocují ve společnosti polárního medvěda. Tých ležel o něco níže. Kdyby se nebyli probudili, byli by sotva denní světlo spatřili.

Také tak řečená lyžová nemoc zavírá v sobě velké nebezpečství. Lyže jsou totiž desky, které ne-

dopouští, aby se nohy probořily do sněhu, které však pro svou šířku chůzi s roztaženými nohama činí nutnou. Rozumí se, že taková chůze člověka velmi unavuje a působí těm, kteří ji nejsou zvyklí, těžké tělesné útrapy. Každý úd, ano každý sval na celém těle bolí a běda tomu, jehož tyto bolesti uprostřed cesty popadnou. Také nebezpečství, že nohy do kožišin zaobalené, anebo aspoň prsty na nohou omrznou, je veliké. Jistý misionář musil jednou uprostřed cesty britvcvu si uřezati palec, aby se ho nechytla hniloba. Lze si představit, co všecko v oněch nehostinných končinách zkusí misijní biskup, když svou diecési objíždí. Co tu nebezpečství, obzvláště tehdy, když cestující přepadne bouře sněhová. Jscu případy, kdy méně otužili farmáři na cestě ze stáje k svému obydlí zmrzli, jestliže za čiré zimní tmy hledající cestu se opozdili!

Různé zprávy.

Katolíci v Rusku. Biskup Msgr. d'Herbigny referuje o své cestě v létě 1926 v Rusku: Dle informací, které si opatřil, zůstali v celém Rusku pouze dva francouzští kněží P. Neveu a P. Amoudru. Oba prožili poslední leta děsnou bídu a strádání. P. Neveu byl nyní jmenován farářem franc. kostela v Moskvě. P. Amoudru je dosud v Leningradu. V Moskvě jsou nyní tři katolické kostely, dva polské a jeden francouzský. Když byl před šesti roky donucen Msgr. Vidal opustiti Moskvu, zůstali zde pouze dva polští kněží pro 25—30 tisíc věřících. Několikrát byl učiněn pokus zavítati franc. kostel sv. Ludvíka, posledně v r. 1922, kdy bylo naporučeno odevzdati cenné kostelní předměty, kalich, monstranci a ciborium státu. Katolíci z farnosti vykoupeni se tehdy tím, že sebrali mezi

sebou zlaté a stříbrné věci, jako náušnice, čajové konvice, rodinné památky a jako náhradou za ponechané jim kostelní nádoby odevzdali státu. Sovětská vláda dosud nestrpí katol. biskupa ve své zemi. Rovněž i semináře nejsou dovoleny. Pronásledování kněží trvá dále. Během pouhého měsíce srpna slyšel biskup d'Herbigny o více než dvaceti odsouzeních katolických kněží. Jedno znělo na smrt a týkalo se jistého kněze v Kijevě. Administrátor Žitomírský a děkan kijevský jsou ve vězení, rovněž i děkan Belogolov z Mohyleva. Zákonodárství ruské zakazuje udělovati náboženské vyučování osobám, které nedosáhly dosud 18 roků.

Rasmussenova chvála katolických misionářů. Protestantský dánský polární badatel Rasmussen vydal knihu „Dvě leta na saních neznámými kraji esky-

máckými“. Celá kapitola pod názvem „Sídlo bílých mužů“ jest věnována katolickým misionářům a obsahuje chvalozpěv na církve, která své kněze vysílá i do nehostinných krajů, by tam šířili zbožnost, mravnost a civilizaci. Misionáři jsou jediní běloši, kteří se v oněch krajinách trvale zdržují. Kněz Turquetil prožil tam celý lidský věk a byl r. 1925 jmenován prefektem tamější misie. Katolický kostel a hlas zvonů činily na Rasmussena tak hluboký dojem, že se cítil uprostřed evropské civilizace, ačkoli ve skuteč-

nosti byl v nejhlubší pustině, kam pouze jednou za rok proniknou zprávy z ostatního světa.

Bílá postava na kopuli sv. Petra. Papež Pius XI. rád by se byl podíval na zvětšený bohoslovecký ústav za kostelem sv. Petra v Římě. Poněvadž to jinak nebylo možné, aby nemusil opouštět budovy Vatikánu, vystoupil sv. Otec na kopuli chrámu sv. Petra a odtud si dalekohledem prohlédl novou budovu. Římu ovšem neušla jeho postava na kopuli.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní pe vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katolický tisk knih, časopisů a novin a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Vše možně podporovat katolický tisk.

Úmysl v květnu 1927: **Aby domácí život podle sv. Rodiny byl uspořádán.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Šíření katolického tisku. (Hlavní úmysl.) — Pozdraven buď. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství. — Tam nad hvězdy. (Báseň.) — Misie františkánů v přítomné době. — Marii Matce. (Báseň.) — Duševní vzkříšení. — Obrázek: Dokonáno jest! — Blahoslavení mučienici kanadští z Tovaryšstva Ježíšova. — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá L. Kučka.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI

BRNO, 1. KVĚTEN 1927.

ČÍSLO 5.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Obrození křesť. rodin podle sv. Rodiny. (Hlavní úmysl.)

Rodina je základ a kořen společnosti lidské, každého národa, každé obce. Rodina dodává státu jeho občany a církvi její dítky. Je-li rodina hodná, má pak též stát svědomité občany a církev věrné křesťany. Je-li rodina nehodná, pak není ani dobrých občanů, ani pravých křesťanů. Je to jako u stromu. Má-li strom dobrý a zdravý kořen, daří se, roste, kvete a nese ovoce. Je-li však kořen nezdravý, celý strom hynie. Proto má rodina veliký význam jak pro stát, tak pro církev. Život rodinný je důležitější než všechna věda a všechno umění učenců, než všechna moc mužů mocných. Státníci mohou dávatí zákony, ale marně se namáhají, dokud rodinný život nevychová svědomité občany, dokud není pravý duch probuzen pro pořádek a všeobecné dobro. Opravdu lze pochybovati o zdaru mravnosti a zbožnosti, nebudou-li pěstováni v rodině pořádané. Věrnými strážci těchto darů božích jsou rodiče křesťanství, hlavně matka. Její nejhlavnější a nejsvětější úlohou je pěstovati rodinný smysl, rodinnou lásku a rodinnou příslušnost. Tato se matce podaří, uvede-li ducha sv. Rodiny nazaretské do své rodiny. Na přímluvu a na vliv sv. Rodiny

se spoléhá církev sv. a očekává takto obnovu křesťanského života rodinného. Není zajisté krásnějšího příkladu domácích ctností, bohabojného života, jak pro muže tak pro ženu, jako byl domácí život sv. Rodiny v Nazaretě. Jen třeba ji následovati. Ó kéž by naše rodiny snažily se podobnými se státi sv. Rodině nazaretské! Kéž by láska a pokoj, jak byly ve svaté Rodině, zavítaly do všech křesťanských rodin! Kéž by otcové následovali příkladu sv. Josefa a matky příkladu přesvaté Matky Boží, dítky pak měly příklad milého Ježíška na paměti! Ach, pozorujte jen, jak přesvatá P. Maria vedle Ježíše a sv. Josefa se modlila, pracovala a milovala. Nebylo by třeba, aby i v našich rodinách více se modlili a sice, pokud možno, společně se modlili? Nebylo by třeba, aby i v našich rodinách více a trpělivěji se pracovalo a při všeliké práci na čest Boží, na spásu duše se více pamatovalo? Neměla by láska otce a matky k dítkám a domácím býti čistější a obětavější? Jen to, otcové a matky, zkuste a uvidíte krásný výsledek snahy své! Než co vidíme! Rodiny naše pustnou, rodiny naše hynou, protože v nich není ani zbožnosti, ani trpělivosti, ani lásky! Ne-

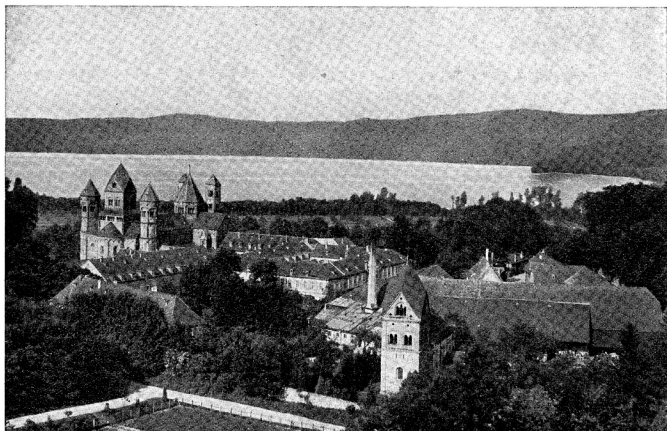
přátelé podryli kořeny rodiny, vypudili z ní ducha dobrého, naseli nesvornost, nelásku, neposlušnost, ano, roztrhli posvátné svazky manželství, znesvětili celý rodinný život. A následky toho vidíme a zakoušíme dosti citelné. Rozvody manželů se stávají ustavičně, rodiče nedbají výchovy dítěte, není žádné lásky vzájemné v rodinách, jen samé sobectví, rozbroje, nesvornost, ba i nenávisť a tím hynou časné i věčné rodiny naše. Mládež postrádá dobré výchovy, všeliké kázně a proto ty následky zpuštělosti, nemravnosti a zločinnosti. Nepřátelé rozvrátili celý život rodinný a jsou příčinou nynějších zločinů, loupeží, vražd, krádeží. Jak to zodpoví tito lidé? Neudělá-li se konec těmto následkům špatné, pochybené výchovy rodinné, pak běda státu, běda národu! Co tedy máme činiti?

Rodina ať se vrátí zase k Bohu!
Manželé ať konají své povinnosti

v domácnosti! Rodiče ať vychovávají své děti pro Boha a pro svou radost! Rodiče ať domáhají se též křesťanské školy a v nich zbožného vychování svých dětí! Pohližte rodiče na svatý příklad Rodiny nazaretské, snažte se jí následovati ve všem jednání svém! Sami pak posvěcujte duše své častým přijímáním sv. svátostí, horlivým posloucháním slova Božího a nábožným obcováním při službách Božích! Vypudte z domácnosti své špatné noviny, nemravné knihy a dbejte dobrého, katolického tisku! Čím více za našich dnů nepřátelé Boží útočí na rodinu a usilují o její rozklad, tím pavněji a věrněji stůjte vy, otcové a matky, při sobě a heslem vašim budíž: Zpět k Rodině nazaretské! Teč úmysl pro měsíc Královny máje.

*

Na tento úmysl obětujme sv. přijímání v první pátek tohoto měsíce mariánského!

Opatství Maria Laach v Porýnsku.

Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Dokončení)

Srdce Ježíšovo — trpělivé.

Měli-li bychom alespoň poněkud vyličit trpělivost nejsvětějšího Srdce Ježíšova, musili bychom předvésti si veškeren pozemský život jeho, neboť od jesli v Betlemě až do nového, ve skále vytesaného hrobu, všude, všude, jeví se nám nevyličitelná trpělivost tohoto Srdce nejsvětějšího! — Vzpomeňme si jenom, jakou trpělivostí a oddaností snášel Ježíš již v dětství svém všechna pronásledování a protivenství! Jak mírně a laskavě odpovídal na všechny zloby, nařknutí, pomluvy a podezřívání fariseův a jiných nepřátel, jak dobrotivě snášel nedokonalosti svých učenníkův a apoštolův, jak trpělivě vyslychal ve dne i v noci prosby mu přednesené, takže apoštolové se mu divili, jakoby nepotřeboval pro samu práci ku prospěchu svých krajanův ani pokrmu, ani nápoje, ani odpočinku, ani klidu!

Chceme-li však nejlépe poznati nevyčerpatelné zdroje trpělivosti nejsvětějšího Srdce, tu rozjijme jenom o jeho bolestném umučení a smrti! Které jiné srdce než Srdce Ježíšovo bylo by projevilo podobnou mírnost při zrádném polibku Jidášově? Místo plně zaslouženého pokánírání mu jenom klidnými slovy: „Příteli, nač jsi přišel?“ (Mat. 26, 50.) Které jiné srdce, než Srdce Ježíšovo, bylo by se tak přemohlo, že volně ruku, než spoutali mu ji nepřátelé, používá ještě v posledním okamžiku, aby uzdravil ucho toho, který přišel ještě s jinými, aby ho polapil a spoutal? Které jiné srdce, než nejmírnější a nejtrpělivější Srdce Ježíšovo bylo by se tak ochotně,

nepokoušejíc se nijak o útek, vydalo nepřátelům, aby je nelidsky týrali a umučili až na smrt? A tato tichá trpělivost, kterou projevili Ježíš již při svém zajetí v zahradě Gethsemanské, ukazuje nám nejhlubší taje nevyslovitelné trpělivosti nejsvětějšího Srdce Ježíšova, jež slovy zalmistovými (Žalm 56, 8) jakoby volalo: „Posílněno jest mé Srdce, Bože, posílněno jest Srdce mé“ — v trpělivosti a mírnosti!

Než toto vše jsou pouze počátky podivuhodné trpělivosti, jež mělo nejsvětějšího Srdce ukázati při svém umučení. Daleko více ještě o ní uslyšíme; ještě hlouběji nahlédneme do nejsvětějšího Srdce a budeme se podívatí jeho neúporné nepřekonatelné trpělivosti. Následujme proto Spasitele na cestě jeho utrpení! S hory Olivetské přivedli ho nemilosrdní břířčové do domu Annáše, tchána nejvyššího kněze. Jak smutný pohled skýta se tu? Je to divadlo, při kterém by každý pozbyl trpělivosti, jenom nejsvětější Srdce Ježíšovo nepozbývá jí! Ježíš, Král věčné slávy, před nímž se sklánějí všechna kolena na nebi, na zemi i pod zemí, jehož slávu hlásají nebesa i země, dostává v přítomnosti veleknězově od držého břířče za své odpovědi, plné nebeské pravdy a moudrosti, políček, veřejně děje se mu největší pohana, jakou možno učiniti muži, proroku, učiteli národa! Ale místo aby opovážlivci na místě uschla ruka, neb aby pozřela ho země, projevuje nejsvětější Srdce opět svou nevyčerpatelnou trpělivost toliko slovy: „Mluvil-li jsem zle, vydej své-
dectví o zlém; jestliže dobře, proč

mne tepeš?“ (Jan 18, 23). Jakou neoblomnou trpělivostí vládne toto nejsvětější Srdce, jež pouze samo může pochopiti velikost potupy, jak my ji v celém jejím rozsahu nikdy zcela odhadnouti nemůžeme? A jakou teprve objeví se nám tato podivuhodná trpělivost milého Srdce Ježíšova, když spatřujeme dobrého Mistra v rukou této ničemné zoldnéřské roty, jež po výslechu před Annášem celou noc až do rána bídě se mu posmívali! „I počali někteří na něj plivati a zahalovati obličej jeho a políčkovati jej a říkati jemu: Hádej!“ (Mar. 14, 65). Kterak můžeme slovy dostatečně vylíčiti trpělivost, kterou beze slova odmluvy připustil Ježíš, aby přivázali jej k potupnému sloupu bičování, tam ho krutě týrali, pak mu vložili trnovou korunu na svatou hlavu, konečně pak obtížili ho těžkým křížem, by nesl si ho až na horu Kalvarii? Jak neskonale jeví se nám tichá trpělivost nejsvětějšího Srdce, když Ježíš přichází bolestnou cestou kříže na Golgotu, tam ochotně a poslušně, jako tichý beránek, položí se na nástroj svého umučení, své ruce a nohy podává, aby byly ostrými hřeby přibity na potupné dřevo smrti?

A tak mohli bychom sledovati nejsvětější Srdce Ježíšovo až do posledního okamžiku tohoto života, kdy přestalo bítí na kříži, ba i po smrti, kdy nerozpakovalo ještě dáti se za nás v obět pod kopím vojínovým, abychom alespoň poněkud dle omezených schopností lidských si učinili pojem o nepřekonatelné trpělivosti nejsvětějšího Srdce Ježíšova!

Trpělivostí svou . . .

(Luk. 21, 19.)

Často zbožně a rozjímavě volejme: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Srdce trpělivé, smiluj se nad námi!“ Neboť žádné jiné ctnosti není nám zde na světě více potřeba než trpělivosti!

Žijeme zde na zemi nikoliv s anděly, nýbrž s lidmi, kteří mají mnoho

nedokonalostí; a jdi si kamkoliv, všude najdeš lidi, kteří mají tak mnohou zvláštnost, jež se ti nelíbí. Bývá to hloupost, nerozum, nevědomost, jindy zase neotesanost a nedostatek výchovy, anebo nálada, podivinství, zloba, jiné chyby nebo slabosti bližního. Žítí mezi takovými lidmi den ze dne, je nejenom nepřijemné, nýbrž též příležitostí a pokušením k různým hříchům. Tak povstává nejprve v srdci nelibost, odpor, hořkost, nevole; tyto city snadno svedou člověka k nepředloženým slovům i skutkům, jimiž se příkaz křesťanské lásky přestupuje buď lehce nebo těžce. Dostávají se pak neustálé výtky, hádky, křik, nesváry, ba irány a jiné projevy nelásky. Nepokoj a nespokojenost ve vlastním srdci i v celém okolí bývá obyčejným toho následkem. Společenský život stává se pak pravým peklem na světě, přechtné urážky Boží pak přivolávají hněv a trest Boží . . .

Jest nám tedy trpělivosti velice potřeba! Ale nejenom vzhledem k bližnímu, nýbrž obzvláště tenkrát, když navštíví nás nemoc nějaká. První a nejdůležitější ctností každého nemocného je totiž trpělivost; ji usnadňujeme si utrpění, netrpělivostí si je zhoršujeme. Trpělivostí získáváme si zásluhu před Bohem, dáváme dobrý příklad svým bližním. Trpělivost v nemoci je ctností Bohu milou, jí následujeme příklad nejsvětějšího Srdce Ježíšova, jí posvěcujeme lože bolestí i neúprosnou smrt; trpělivostí odpykáváme si již zde na světě tresty očistcové; čím kdo je trpělivějším v nemoci, tím šťastnějším bude jednou na věčnosti; trpělivostí ve vezdejších bolestech můžeme si získati i korunu mučednictví . . . Proto napomíná nejsvětější Srdce všechny své ctitele (Luk. 21, 19): „Trpělivostí a vytrvalostí svou získáte duše své!“

Zlatá knížka ctihodného Tomáše Kempenského praví o trpělivosti v kn. III., kapit. 19.: Čím ochotněji budeš přijímati utrpení, tím moudřejší jednáš a tím větší zásluhu získáš; také pak

snadněji všechno přetrpíš, připravíš-li se na to bedlivě ochotnou myslí a častějším cvikem . . . Nechceš-li trpěti, nedbáš o korunu vítěznou. Žádáš-li korunován býti, bojuj statečně, trp zmužile! Bez práce není odpočinku, bez boje není vítězství! „Umožniž mi, Pane, milost Tvá, co nemožným zdá se podle přirozenosti

mé! Ty víš, že málo trpěti mohou; že brzo klesám na mysl, jak jen dost malé protivensství nastane. Milým a žádoucím pro jméno Tvé učíš mi jakékoli trápení, kterýmž mne chceš zkouseti; neboť trpěti a zkouseti pro Tebe velmi spasitelné je duši mé!“

Vzpomínky biskupa.

Podává Ignát Zháněl.

(Dokonč.)

4. Opatem.

Rok nato byl tento klášter povýšen na opatství a arcioopat ustanovil P. převora prvním opatem. Když to oznamoval P. Benzler své sestře, napsal mimo jiné:

„Podrobují se poslušně. Bůh ví, že je mi tento úřad proti myslí, odporuje mým přáním i mým náklonnostem, rád bych se ho stranil . . . chci píti z kalicha, který mi Pán dal, i když je mi hořký, doufám, že mi nebude k smrti, ale k životu. Tebe, milá sestro, prosím vřele o modlitbu, již nyní tolik potřebuji. Víím, že zbývajících dnův mého života budou větším křížem než dosud byly . . .“

Jeden spolubratr vyslovil domněnku, že celý kostel jest vystavěn z různobarevných druhů mramoru, což bylo nahazeno vápnem a zabíleno. Provedenou zkouškou bylo jeho mínění potvrzeno. Opravili celý kostel. Největších zásluh si získal jejich spolubratr P. Ludger, který nedávno před tím vystavěl kostel v Billerbecku; sestavil si z bratří výpomocný sbor, jež si vycvičil, čímž uspořil klášteru nesmírné vydání. Byly pořízeny též nové zvony, jež patří k nejkrásnějším na celém Porýní. Nový opat jel se představití do Berlína kde udělal na císaře i jeho choť nejlepší dojem. Pozval císaře k nim na návštěvu, což on přislíbil. Dojel 19. června 1897 i s ci-

sařovnou. Oba jevíli nade vším velký zájem a setrvali dvě hodiny v klášteře. Císař slíbil nový hlavní oltář, který byl příštího roku dodán. Císař přišel se na něj podívat i nejstarším synem v dubnu 1901 a opět se zdržel přes dvě hodiny.

Opat onemocněl žaludeční nemocí a odebral se, obdržev od nejmenovaného dobrodince k tomu peníze, ke specialistovi do Paříže, kdež pobyl po dvě leta v letě 1898 a 1899 několik měsíců, a tak se vycvičil ve frančtině, že měl u klášternic, u nichž bydlil, duchovní evičení.

Nazývá Francii zemí protikladu. Píše: „Mezitím, co přemnozí francouzští misonáři pracovali mezi pohany a přinesli jim požehnání křesťanství i kultury, nedovedli se doma uplatnit, aby ve své vlasti mohli víru svobodně a veřejně vyznávat.“

„Šel jsem jednoho krásného odpoledne polmi Elysejskými; podíval jsem se věru nádherným stromoadim, jež se táhnou daleko; bylo právě Božího Těla a samo sebou přišlo mi na mysl: Jak skvostně by se tuto vyjímalo Božitělové procesí, při němž by nesl kardinál Nejsvětější Svátost! Ale něco takového není možno v Paříži, mohou jíti procesím toliko uvnitř v kostele anebo okolo kostala, je-li tato půda knižně připsaným majetkem kostelním.“

Velmi ho zajímala tehdy četba životy sv. Františky ze Chantalu od Bougouda, praví, že se nepamatuje, že by mu něco bylo tolik radostí způsobilo, jako krásná kniha. I ve Francii činil mnoho výletů a především si všiml klášterů a kostelů.

V říjnu 1898 vykonal německý císař Vilém cestu do Palestiny. Při té příležitosti podařilo se mu, že získal od sultána pozemek zvaný „Dormitio“, t. j. Zesnutí blahoslavené Panny Marie, což oznámil telegramem papeži ze dne posledního října měsíce růžencového. Pozemek přešel darem i koupí na císaře. Sultán je totiž nejvyšším pánem nad posvátnými místy, která jsou neprodajná; dovolil, aby přešlo vlastnické právo od mohamedánské rodiny, která byla pravoplatnou majitelkou, na německého císaře. Císař zaplatil odškodného za čtvereční metr 55 marek, v celku dal 100.000 m.; požádal spolek svatě Země, aby další zařídil; tento daroval pozemek beuronským mnichům.

Základní kámen k novému klášteru byl posvěcen v říjnu 1900, k čemuž poslal arcipost jako svého zástupce opata Benzlera, při čemž měl slavnostní kázání.

Při stavbě byli zaměstnáni většinou zedníci nekřesťané z okolí až čtyři hodiny vzdáleného. Pěkně píše o nich Emil Procházka: Nechodili ani na noc domů, nýbrž přespávali ji mezi stavebními kameny na pokrývkách. Jedna jejich nekřesťanská vlastnost budí úžas a je věru k neuvěření. Nepili — kořalky! U křesťanů „zedník a za čtyři šedé“ (zednické) nedá se ani rozloučiti jako ne „zedník a fajka“. A nekřesťané to provedli! Ba ani vína nepili, ne, že by ho nebyli dostali, nýbrž že ho sami nechtěli a tak po celou dobu stavby tohoto chrámu i kláštera nebylo u dělníků ani viděti, ani cítiti alkoholu. Pili jenom vodu a žili z rýže důkladně omaštěné olejem, prospěkované cibulí, paradajskými jablčky a kořeněné paprikou; další jejich jídlo pozůstávalo z fíků, hroznů,

melounů, řetkve, dyní a jako zvláštní pochoutku přilepšovali si sýrem.“

Později měli při stavbě velké potíže se zvony, ne, že by jich nemohli obdržeti, ale že bylo přetěžko dostati dovolení zavěsiti je a zvoniti jimi. Rozhodl totiž paša jerusalemský, že nesmí býti umístěny zvony ve věži pro naprostou blízkost hrobu Davida (Turci nenávidí zvony). Byla podána sice žádost do Cařihradu, ale na vyřízení se mohlo čekat, jak se u nás říká, do soudného dne.

Zvony byly v Jafě. Tam je dovezli lodí, ale ležely na břehu moře, dále nesměly. Německému konsulovi se podařilo dopravit je po dráze do Jerusalema; ležely dole u věže. Byla tam právě výprava Němců v počtu dvou set osob. Bylo jim líto na zemi ležících zvonů. Měli dobrý nápad: Nečekali, až dojde povolení z dalekého Cařihradu, ale sáhli ku svépomoci. Byli mezi nimi odborníci a znalci. Velení převzal vrchní stavební rada z Cách, ostatní pánové chopili se provazů, řetězů, strojů a po dvouhodinné práci byly zvony vytaženy a zavěšeny — hlavní však věci bylo toto:

Věděli, že Turkům jsou ženy skoro posvátny. Proto utvořily všechny ženy, které se zúčastnily výpravy, velký kruh, podaly si ruce a uprostřed jejich kruhu pracovali muži. Turci se vztekali, ale nikdo z nich netroufal si prorazit kruh žen anebo nějak se k nim přiblížiti nebo je zahnati.

Když pak 10. dubna 1910 byl chrám vysvěcen za přítomnosti člena německé panovnické rodiny, dovolil paša, aby se zvony zvonilo, ale pak že musejí býti odstraněny a sneseny, čehož se však paša nedočkal, byli tu konsulové cizích mocí, kteří to vždy svým vlivem zamezili.

Když jel opat Benzler zpět ze Svatě Země, zastavil se v Římě, kde byl dne 11. listopadu svěcen kostel kolegia sv. Anselma. Dle vůle svatého Otce Lva XIII. měl býti tento ústav středistém řádu benediktinského, byl sí-

dlem primase řádu, jež jmenoval sv. Otec již v roce 1893; byl u sv. Anselma zároveň opatem. Bylo tu též studium pro členy řádové z celého světa. Stavba jest právě mistrovskou, vyniká nade všechny novější stavby římské, ano závodí se starými stavbami o palmu vítězství. Leží na kopci a vévodí dalekému okolí svou mohutností.

5. B i s k u p e m.

Opat Benzler nevedl dlouho svou klášterní rodinu v Maria Laach. Častěji se proslýchalo, že bude jmenován biskupem, až roku 1901 skutečně počaly s ním příslušné úřady vyjednávat, zda by přijal biskupství meteské. Dlouho se zdráhal, radil se s přáteli, až se konečně podrobil vůli Boží. Psal arciopatovi do Beuronu: „Los jest vržen. Jsem opět nucen opustiti své drahé a jíti do ciziny, kam, jak myslím, mne volá Bůh! Není snadno býti biskupem, přicházím si jako voják před velkou bitvou; kéž mi dopřeje Bůh vítězství!“

Dne 2. září 1901 došlo vyrozumění z Říma, že byl svatým Otcem jmenován biskupem v Metách v Lotrinsku.

Byl pozván do Berlína, aby složil v ruce císařovy přísahu. Po ní byl pozván císařem k obědu. Z řečí, které byly při této příležitosti mluveny, utkvěly biskupovi především v paměti tyto výroky:

Biskup podotkl, že má toliko mravní vliv a moc, kdežto císař má po ruce děla a vojsko. Tu živě odvětil císař: „Jak bych mohl svou moc srovnati s vaší!“ V dalším rozhovoru řekl císař: „Jest jisto, že mezi všemi zařízeními (institucemi) jsou nejlépe organizovány katolická církev a pruská armáda.“

Ráno dne 26. října odjel z Maria Laach; velmi těžce se loučil. Do Met přijel, doprovázen převorem P. Maurerem Plattnerem následujícího dne; byl všemi vlídně přijat. Dobře věděl, co ho čeká, octl se v poměrech docela neznámých, proto hleděl se především

obeznámiti s lidmi i okolnostmi. Sám vystihl dobře celou situaci, když psal svým známým: „Nastaly mi „těžké“ časy!“

Svůj první pastýřský list počíná takto:

„Žili jsme tak šťastně v tichém, útulném zátíší, v klášterní svatyni, 27 let kryly nás zdi klášterní přede všemi bouřemi i před lidskou šalbou, naše duše byla chráněna před mnohými nebezpečími a zly tohoto světa, vzdálení hluku a starostí světského ruchu mohli jsme žiti plnými taHy z nevyčerpateľných pramenů svatě liturgie i církevní vědy...“

Několik let později psal biskup Benzler příteli: „Práce byla mi vším, že kromě ní nebylo pro mne ničeho na světě. Ale Bůh pomáhal mi, že zachoval jsem si klidnou mysl. Jenom jsem se ještě naučil vpraviti se do všelichého. Myslíl jsem, že jsem si osvojit v klášteře jistý stupeň trpělivosti; nestačil, bylo potřebí mnohem větší. Úplnou pravdu má svatý Pavel, když píše: „Snaží-li se někdo o biskupství, díla dobrého si žádá.“ I. k Tim. 3, 1, ano, je to „dílo“, je to „práce“ převeliká. Výborně to řekl sv. Augustin slovy: „Slovo biskup není čestný název, nýbrž jméno práce! Ale je také dobře, že má biskup tolik práce a starostí, nepřijde nikdy do žádného pokušení.“

Započal řadu biskupů v druhém stu. Z nich bylo přes čtyřicet světců, též byli již dříve dva kněží benediktini biskupy. Každoročně slavila se památka na všechny světce biskupy meteské dne 27. dubna. Kláštery mužské byly toliko tři v diecesi, ženských mnohem více, biskup Benzler by rád založil klášter svého řádu, ale nepovedlo se mu to. S díky uznává, že i Francouzi přijali ho vlídně. Při visticích byl příjemně překvapen přemnohými důstojnými kostely i jich vkusnou úpravou. Miloval bohoslovce, každou neděli večer měl k nim delší promluvu.

Již v příštím roce vydal se na cestu

do Říma, kam jel přes Maria Einsiedeln. Píše:

„Řím jest město svatých. Sotva jest jiné město na světě, které by jich mělo stejně mnoho. Bylo mi zvláštním potěšením navštívovati jejich hroby a prositi je o přimluvu. Velký zájem jsem měl o známosti umění pohanského, starokřesťanského i renesančního, jež nacházíme každým krokem.“ Pobył v Itálii celý měsíc listopad, který je tam nejkrásnější, z toho byl v Římě čtrnáct dní. I později jezdil často do Říma, aby sv. Otcí kladl počet z vladaření svého, byl tam asi osmkrátě.

Brzy se přesvědčil, jak vrtkává jest přízeň mocných. Roku 1904 proběhl všemi novinami případ „falmecký“. Zemřel protestant ve Falmecku v met-ské diecési a dle tamějšího zvyku zakázal biskup, aby na katol. hřbitově, kde byl pochován, byly konány slavné protestantské obřady. Při vyjednávání o tomto případě někdo z okolí biskupova dal do novin výsledek dřívě, než byl úředně oznámen, což císař těžce nesl a biskupa od té doby docela ignoroval.

Čas rychle plynul v neustálé činnosti. Během let až do války konsekroval biskup Benzler 41 nových kostelů; staral se pečlivě o vše. Roku 1907 měli v Metách mezinárodní eucharistický kongres, k němuž došlo přes sto tisíc cizinců, kromě papežského legáta, kardinála Vanutteliho, byli přítomni dva kardinálové, pět arcibiskupů, 20 biskupů, třináct opatů a přes tři tisíce kněží. Roku 1913 měli v Metách katolický sjezd s francouzskou sekci; při slavnostním průvodu šlo přes třicet tisíc členů katolických spolků.

Když byl na návštěvě kardinála Koppa ve Vratislavě, učinili spolu výlet do bývalého opatství cisterciáků v Grüssau nedaleko českých hranic, kam chtěl kardinál povolati benediktiny, k čemuž však vláda nedala svolení. Přišli tam až roku 1919, kdy se tu usídlili beuronští. Navštívil i některé poblízké francouzské biskupy, jako v

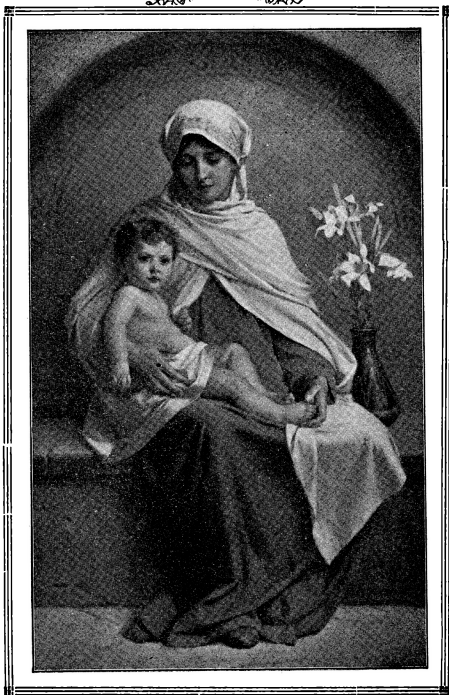
Nancy a Verdunu, kde byly skvostné paláce biskupské, jež však vláda později zabrala. Biskupové nařikli, že největší obtíž jim působí, že církví nesmí býti připsán žádný majetek, musil býti připsán na soukromé osoby, proto podléhal vysoké dědičné dani. Biskup Benzler píše: „Ubohá Francie, kdy se ti podaří setřásti jho zednářů a protiklerikalů?“

V letě 1914 ochuravěl při visitační cestě, lékaři poslali ho do lázni Jordanu ve Švarewaldě, kde ho zastihlo vypuknutí světové války. Vrátil se do Met v druhé polovici srpna, když na cestě nocležoval ve Zwebirücken, slyšel, že z nedaleké lotrinské osady Dalheimu byli všichni muži odvedeni do vězení pro nepřátelské chování k německému vojsku; celá osada byla zničena. Vojenské soudy však později prohlásily a uznaly, že všichni tito muži byli nevinni; byli propuštěni ze žaláře.

Je samozřejmo, že píše biskup zdrženlivě o této době, měl jako Němec ve francouzském městě zlé postavení. Píše: „Co jsem našel v Metách, bylo málo utěšitelné. Vojenské úřady ucho-pily se vlády a byly oproti domácímu obyvatelstvu, především ke katolickému kněžstvu, nadmiru přísný, čímž vše zničily, co bylo s největší námahou za 44 let vlády německé zbudováno. Nespočetné národní hodnoty byly jedním rázem zničeny.“

Třináct katol. kněží bylo vypovězeno a vojenská správa nedala jim příležitosti, aby se mohli hájiti a vysvětliti nedorozumění. Biskup učinil vše, co mohl, ale nepodařilo se mu osvoboditi je. Vojenští velitelé zakázali kázati francouzsky ve francouzských obeh, biskup se odvolal na říšského kancléře a prosadil to. Píše: „Byly mnohé tvrdosti, které mohly býti pomínuty, kdyby bylo lepšího porozumění.“ Proto obyvatelstvo, s počátku války Němcům přátelské, obrátilo se v pravý opak.

Hůře bylo po válce, bylo samozřejmo, že nemůže vytrvati německý

Královna máje.

biskup ve francouzském městě. Ukázalo se to ihned po ukončení války.

Biskup pozval všechny úřady do dómu, kde měly být 1. prosince 1918 děkovně bohoslužby. Komisař v Metách, prefekt Mirman, napsal biskupovi veřejný dopis, že nemůže přijít, protože je podepsán jménem německého biskupa. Biskup psal v lednu příštího roku sv. Otcí a žádal, protože se poměry změnily, že by bylo dobře, kdyby diecése obdržela jiného biskupa, jest ochoten úřad v ruce Jeho Svatosti složit. Svátý Otec dal svým kardinálem sekretářem odpovědět, že jak uzná za vhodné a poměry to budou vyžadovati, vypíni biskupovo přání.

Vláda francouzská biskupa ignorovala, bez jeho vědomí jmenovala biskupem jenerálního vikáře metského Pelta, což četl biskup v novinách dne 28. dubna 1919. Msgr. Pelt také o ničem nevěděl, prohlásil k biskupovi, že se jejich vzájemný poměr nijak nezměnil; ale skoro čtvrt roku musil biskup pít hořký kalich. Teprve 1. srpna jmenovala svatá Stolice jener. vikáře Pelta biskupem metským. Biskup Benzler byl jmenován čestným arcibiskupem attalským.

Pro svou naprostou nestrannost získal si biskup Benzler lásku všech bez rozdílu národností. Neměl nepřátele; přemnozí litovali, že poměry časové byly neúprosné a donutily biskupa k odchodu. Dne 27. srpna byl den loučení, došly do biskupské residence deputace lidu, kněžstva, řádů, mládeže a jiné: se všemi se biskup srdečně rozloučil, při žádné z řečí nepronesl ani jednoho trpkého slova, ani jedné žaloby. Přemnozí plakali, těžce se vespolek loučili.

Vláda neušetřila biskupa žádného pokoření, výnosem ze dne 23. srpna nařizovala mu, že se má dne 27. srpna dostavit v určitou hodinu do určité místnosti na nádraží, smí s sebou mít určitou váhu zavazadel, určitý obnos peněz a pojede s ostatními přes Kehl do Německa. Přišel právě do Met jenerální prefekt, který okamžitě tento

výnos zrušil; biskup mohl odecestovati, kdy a kam chtěl. Odjel 29. srpna 1919, vláda dala mu zvláštní vůz 1. třídy. Když vlak vyjžděl ze stanice, stál biskup hluboce dojat u okna a díval se na město.

Metský list „Lorrain“ napsal: „Vysoce si všichni vážili Msgra Benzlera jako kněze i jako biskupa. Jeho srdečnost a dobrota získaly mu brzy lásku i důvěru všech jeho diecesánů, potřeboval se jenom ukázati a již získal všechen lid, všichni mu brzy porozuměli, zamílovali si ho. Citili, že je Lotrinčanem, že jest jenom biskupem, proto lid přímo na něm visel a přál si, aby jsa ode všech etěn, vážen, milován také i dále u nás zůstal.“

Biskup byl nemocen více, než si sám myslel. Nejprve odjel na návštěvu své sestry do Vestfálska, odtud pak do opatství Maria Laach. Kardinál kolínský Hartmann nabídl mu vkusně zařízenou svou vilu na Rýně, ale biskup Benzler odmítl; chtěl dokončiti život mezi svými klášterními spolu-bratry. V březnu 1920 odjel do kláštera cisterciarek do Lichtenthalu léčiti se. Trpěl nespavostí a slabostí čivů. Ulevilo se mu. Zatoužil jíti na místo, kde prožil nejšťastnější leta svého mládí, do Beuronu. Dne 22. července 1920 udělil tam asi dvěma stům birmovanců svaté birmování. Ale srdce nedalo pokoje, trpěl srdeční vadou, nespavost byla přímo hrozná, proto odjel 22. prosince opět do Lichtenthalu, kde ho nejpečlivěji sestry ošetřovaly.

Počátkem března bylo mu hůře, což sám oznámil arcioptovi do Beuronu; přijel ho navštívit. Trpěl mnoho úzkostí duševních, jež povolily po návštěvě arcioptata, s nímž o nich mluvil. Dostavila se vodnatelnost, nemocný mohl toliko sedět, snašel všechny bolesti nesmírně trpělivě, o smrti mluvil jako o návratu k Otcí, nyní bylo mu údělem „trpět a modlit se“. Nejraději se modlival: „Můj Ježíši, milosrdenství! Buď pozdraven svatý kříž, má jediná naděje!“ Svěřil se, proč je tak klidný. Vyprávěl sestře, která ho

obsluhovala, že ze strachu před očistcem prosil Boha, aby mu dal trpěti tu na světě, aby mohl po smrti hned přijíti do nebe. Ždá se, že ho Bůh vyslyšel. Trpěl neskonale mnoho, hlavu nemohl udržeti, přivázali mu ji k židli bílým šátkem, což vypadalo, jakoby měl na hlavě bílou korunu. Prosil, aby se mu předčítalo utrpení našeho Spasitele Ježíše Krista. Skoro šest neděl bylo nemocnému tak špatně, že seděl toliko v židli. Zemřel dobře připraven v sobotu dne 16. dubna.

Byl převezen do Beuronu, kde byl pohřben 20. dubna. Z Met dojel nástupce zesnulého biskup Pelt, který pochovával a měl též slavnostní rekviem; s ním

dostavil se též jeho generální vikář Wagner a dva kněží jako zástupcové kléru. Jejich přítomnost svědčí, že ctíli a vážili si nebožtíka. Protože byl téhož dne také pohřben biskup v Mohuči, pod jehož diecési patří Beuron, nedostavil se ku pohřbu biskupa Benzlera žádný církevní hodnostář kromě biskupa z Rottenburgu dra Pavla Kepplera, který měl pohřební řeč. Kněží sešlo se čtyřicet, lid přišel z celého okolí.

V Metách měli v domě slavné rekviem za svého bývalého biskupa dne 28. dubna. Lidu sešel se velký počet, kněží se zúčastnilo přes čtyři sta.

A. M. Kadlčáková:

DOBŘÝ PASTÝŘ.

Dobry pastyř ovce pase,
pozor na ně dáva,
nepřítel když k nim se blíží
pod plášť svůj je bráva.

Chráni je svým celým tělem
dlaně rozevirá,
běda tomu, či pak hrdlo
jeho ruka svirá.

Kdo jest onen dobrý pastyř?
Jest to sám Syn Boží,
ten ovečky svoje milé
vede přes trn, hloží.

Vede si je k nebes bráně
v ráj ten nekonečný,
kde po smrti, kdo v něj věří,
žije život věčný!

Díla katolických misii.

Josef Zeman, misionář v jižní Číně. — Původní dopis.

Cirkev katolická má světové poslání a od počátku pracuje o rozšíření království Božího na zemi, vysíláje misionáře k pohanským národům. Misionář však jest jako kapkou na poušti pohanského světa, než ví, že není sám, tisíce jiných pracují zároveň na základěch svatě církve a ten duch pospolitosti a obětavosti ho silí. Cirkev pečuje s mateřskou láskou o své

misionáře a zvláště během posledního století povstalo mnoho děl ve prospěch misii. U nás snad mnohý katolík ani nezná jmen těch dobročinných děl, které jsou chloubou církve a katolických zemí, zvláště Francie.

Dílo šíření víry bylo založeno zbožnou dvacetiletou dívkou Pavlou Jaricot v Lyoně r. 1819. Revoluce francouzská vše zničila; od r. 1807—1817

žádný francouzský misionář neodjel za moře, společnost zahraničních misíí pařížských, které svěřeny rozsáhlé kraje ve Východní Asii, čítala jen 39 misionářů. Zbožná Pavla Jaricot, jejíž bratr byl v semináři misíí, neustále přemýšlela, jak pomoci misíím. Jednoho večera při hře v rodině, sedíc v koutě u krhu, jasně poznala plán „Díla šíření víry“; jak jest snadno ustanoviti skupiny desíti osob, které dají každý týden jeden sou (dvouhaléř) pro Dílo šíření víry. V každé desítec jeden člen jest horlitem, který sbírá udané příspěvky, mimo to jeden vůdce pečuje o deset desítek, a jiný má na starosti tisíc členů. Tak počalo dílo šíření víry mezi zbožnými dívkami a služkami v Lyoně. Pavla se horlivě modlila a činila mnoho pokání za zdar díla. Za rok již dodala do semináře misíí 1439 franků, r. 1822 2000 franků, což předpokládá 800 členů přispívatelů. Když Dílo zorganizováno, Pavla Jaricot ustoupila do pozadí a nikdy nečinila nárok na čest zakladatelky, říkajíc, že Dílo bylo vnutnutím nebes. Dílo se neobyčejně rychle vyvinulo, r. 1823 příspěvky stouply na 22.900 fr., za následujících 5 let 100.000 fr., po desíti letech 310.000 fr. r. 1840 již 2,474.000 fr. (z čehož 200.000 z Bavorska a 197.000 z Anglie), r. 1880 4,548.000 fr.; r. 1900 kolem 7,000.000 a r. 1919 přes 19 milionů.

Dne 3. května 1922 sv. Otec přeložil Dílo šíření víry z Lyonu do Říma, ustanoviv zvláštní ústřední radu, v níž Francie, která jest kolébkou Díla a která vždy nejvíce o šíření víry pracovala, má první místo. Příspěvky Díla za r. 1925 jsou 49,180.340 lir italských, v čemž mají Spojené státy: 29 milionů (mimo 26 milionů soukromých darů, jest ovšem třeba bráti ohled na výši dolaru proti lire italské); Francie: 6,318.000; Německo: 2 $\frac{1}{2}$ milionu; Itálie: 2 mil.; Belgie: 1 mil.; Španělsko: 1,479.000; Holandsko 2 mil.

Dílo dětství Ježíšova bylo založeno v Paříži 20. června r. 1843 biskupem de Forbin Janson a biskupem Bona-

mie (kongr. Piepus), bývalým misionářem v Oceanii, mimo jiné členy různých misijních společností. Biskup de Forbin Janson přemýšlel, jak pomoci nesčetným pohozeným dětem v Číně, které hned po narození jsou určeny k smrti, když se r. 1842 setkal s Pavlou Jaricot, která rovněž o téže věci přemýšlela a poradila biskupovi, aby učinil křesťanské děti v Evropě „bankovníky“ a podporovateli malých Číňanů, aby jim otvíraly nebe příspěvkem jednoho sou měsíčně: což by bylo „dětské Dílo šíření víry“. Účelem. Dětství Ježíšova jest křest a výchova pohanských dětí, k němuž přispívají děti jedním dvouhaléřem měsíčně a denní modlitbou za pohanské své bratříčky. O výchovu dětí se starají Sestry sv. Vincence z Pauly, Sestry sv. Pavla ze Chartres, Sestry Františkanky P. Marie a j. Dílo zprostředkovalo již 28 milionů křtů v 250 misiích, které podporuje. Během prvních 50 let příspěvky byly celkem 85 milionů franků, následujících 30 let 143 milionů. V r. 1922 8 milionů, r. 1926 19,558.000 fr., v čemž jest na prvním místě Německo: 4,145.000; Amerika: 2,600.000; Francie: 1,715.000; Itálie: 1,300.000; Holandsko: 1,115.000; Belgie: 685.000; Kanada: 616.000, Švýcarský: 600.000.

Jak blahodárně působí Dílo Dětství Ježíšova, viděti zde v misiích čínských; ve větších městech jsou sirotčince, kde vychovávána pohozená děvčátka, která později převdána, zakládají křesťanské rodiny.

Dílo pro podporu Východních škol založeno v Paříži po válce krimské předními osobnostmi pařížskými: baronem Gauchy, K. Lallemand a P. Gagarinem, bývalým sekretářem ruského vyslanectví. Později ředitel Díla kard. Lavigieri mnoho pracoval o podporu škol, ústavů a křesťanů na Východě, zvláště o výchovu kněží ritů východních.

Dílo apoštolské má na starosti hlavně podporu všemi potřebnými misionářům (kalichy, mešní roucha, i oděv

a prádlo misionářů). Sidlo Dila jest v Paříži, kde jest 15 dílen ve prospěch Dila, 52 dílen ve Francii, 20 dílen v Itálii.

Unio cleri, misijní sdružení duchovenstva, založeno r. 1916 v Parmě od P. Manna ze zahraničních misii Milánských, za účelem vzbuzení větší horlivosti a modliteb u kněží a věřících ve prospěch zámořských misii. Sv. Otec Benedikt XV. v okružním listě (Maximum) v listopadu 1919 vyslovil přání, aby misijní sdružení duchovenstva založeno bylo ve všech diecesích katolického světa!

Dílo sv. Petra apoštola založeno r. 1891 v Caen v jižní Francii vdovou Štěpánou Bigard a její dezerou Johankou; má za účel výchovu a podporu domorodého duchovenstva, což jest jedním z nejdůležitějších cílů misii, jelikož církve v zámořských krajích není vyvinutá, dokud nemá vlastního domorodého duchovenstva. Za tím účelem pracují všichni misionáři, ale překážky jsou mnohdy nesmírné. Dílo poskytlo r. 1923 2½ milionu seminářům v misiích.

Sdružení sv. Petra Klavera, které jest u nás snad nejvíce známo, jest založeno hraběnkou M. T. Ledóchowskou r. 1894, ve prospěch misii afrických; dílo vydává: Echo z Afriky v devíti řečech, ve 100.000 exemplářích, Černouška ve 150.000 exempl. a Šířitele misii afrických ve 145.000 výtiscích. Dílo sebralo od svého založení 20½ milionů lir a mnoho různých darů pro misie.

Mimo to jest ještě vícero místních děl ve prospěch misii zámořských. Jak viděti, z hlavních děl všechna mimo dvě povstala ve Francii, která má slavný primát v hlásání víry.

Všechna tato díla dohromady nejsou s to sebrati 100 milionů franků ve prospěch 16.000 misionářů (86 milionů r. 1924), kdežto protestanté obětovali pro misie r. 1923 1½ miliardy lir.

Jest zajímavo přemýšlet i a hledati příčiny tohoto rozdílu.

Srovnáme-li rozvoj misii protestant-

ských v zámoří s misii katolickými, shledáme veliké rozdíly. R. 1815 bylo v zámoří 175 misionářů protestantských, r. 1920 20.500; r. 1925: 29.198; mimo to 8619 žen vdaných a 9125 nevdaných pracuje v misiích, domorodých pracovníků mají protestanté 151.735 mužů a 130.190 žen. Co se týče peněžitých prostředků měli protestanté r. 1815 8500 dolarů, r. 1915 39 milionů a r. 1923 1 miliardu 495 milionů 801 tisíc 200 franků, rož rozvrženo poměrně, jeden protestant obětuje ročně na misie 30 franků, kdežto jeden katolík 0.12 franku! R. 1815 neměli protestanté žádných škol, r. 1915 již 46.580 škol obecných, 1500 škol středních, 295 škol obchodních a průmyslových a 101 universitu; dohromady celkem 2.400.000 žáků. Ty číslce jsou výmluvné a dosvědčují, že protestanté nabývají převahy v misiích nad katolíky.

Důvody tohoto pokroku jsou předně v tom, že protestantské země jsou bohatší zemí katolických velkoobchod provozují hlavně národy anglosaxonské, odcizené pravé církvi. Protestanté nejsou telik úzkostliví v obchodě jako katolíci, dbající svého svědomí. Konečně bohatství a blahobyt nejsou nikterak důkazem vyšší úrovně mravní.

Katolíci ve Francii a v jiných zemích jsou nuceni udržovati si vlastní školy,¹⁾ což žádá velkých obětí. Mimo to jest bolestno shledati, že jsou v Evropě země, ve kterých jest církve bohatě statky a prebendami nadána, jak tomu bylo v Rakousku-Uhersku a dosud částečně u nás; vsude v zahraničí poukazují na zahanbující nepatrné příspěvky těch bohatých církví!

V zemích protestantských všichni se zajímají o misie a všichni na misie přispívají, kdežto v zemích katolických na misie obětuje jen věřící lid. Zajmy protestantských misii nejsou v prvé řadě „duchovní“, naopak pastoři pracují předně pro politiku, obchod, průmysl, konečně jest jim volno zaměnění povolání misionáře za obchod více vy-

¹⁾ U nás tento důvod odpadá.

nášejíci, jak jsem viděl ne jeden příklad takových „konverzí“ v Číně. Ježíš Kristus mnoho nezíská z propagandy protestantů, a ty jejich hmotné důvody jsou pádnější a přesvědčivější než pohnutky čistě duchovní, pro které katolici obětují na své misie.

Před stoletím desetník obětovaný pro misie by měl být dnes alespoň korunou, nož zvyšovati příspěvky pro všechny členy dobročinných děl jest nesnadno, co by mělo být na prvním místě pochopeno, jest, že bohatí tohoto světa by měli dáti více v poměru k svým statkům, což však se neděje; chudé vdovy a prosté dělnice obětují více než milionáři.

Pozorujeme-li způsob zřizování misí protestantských, shledáme rovněž velký rozdíl. Církev katolická od počátku svého založení neustávala posílati misionáře k pohanským národům, a tisíce jejich hrdinných synů prolilo krev a roznesli svoje kosti do nejdálnějších koutů světa. Protestanté v prvních stoletích své existence nevsílali žádného misionáře za moře, teprve v polovici 18. století misionáři, a to „Čeští

bratři“ odjeli do Gronska, Severní Ameriky a na Antily. Nyní zřizující misie v pohanských zemích, jsou jako cizopasníci, nalézají již půdu připravenou, nedivno, že pomocí množství zlata, kterým disponují, jejich misie se rychle vyvinují. Protestanté znají své misie, noviny, časopisy a roční údaje podrobně o všem poučují. Katolici neznají svých misí, přece tak krásných, poučných a povzbuzujících, a proto tak málo zájmu o misie.¹⁾ Jest na prvním místě *povinností* kněží a katolické inteligence o misie se zajímati a o ně buditi zájem u věřících. Zvláště nyní, kdy se připravují ve světě azvláště u barevných plemen takové převraty, kdy jde o budoucnost a o světové poslání církve v rozšíření království Božího a spásu duší, každý katolický křesťan jest ve svědomí zavázán předložit si otázku: Co jsem dosud vykonal pro katolické misie u pohanů? Co vykonal napříště?

Vzat jest do nebe a usedl po pravici Boží.

Úvaha. Zpracoval Ignát Zháněl.

Celých čtyřicet dní dlel Božský Mistr po svém zmrtvýchvstání ještě na zemi. Podal mnoho důkazů o této apoštolům nesrozumitelné události. Naposledy ukázal se jim, když byli pohromadě, rozkázal, aby se nevzdalovali z Jerusalema, ale očekávali, až se splní, co jim předpověděno. Privil jim: „Jdouce do veškerého světa, kažte evangelium všemu stvoření.“ Slíbil jim, že jim dá znamení, aby jim věřili i přislíbil svou pomoc. Vzal je potom s sebou na horu Olivetskou, kde započalo jeho hořké utrpení. Kde viděli jeho největší ponížení, uviděli jeho nebeskou slávu. Pozdvihl ruce, požehnal je a vzal jest

do nebe a usedl po pravici Boží“ Mar. 16, 19.

Vstoupil na nebesa, aby nám připravil příbytek.

¹⁾ U nás jsou mnohé spolky t. zv. „katolické“, které nejen nikdy na misie nepřispějí nýbrž i brzdi snahu těch řídkých jednotlivců, snažících se vzbuditi zájem o misie. Podpora zámožských misí není na úkor poslání našeho národa na slovanském Východě, naopak pro ně připravuje půdu a svolává požehnání Boží. — Smutná zkušenost mne poučila, jak málo zájmu pro misie u nás; všichni přátelé, které jsem měl ve vlasti, mě opustili a přerušili spojení, by nebyli nuceni přispěti nějakým grošem na Dílo šíření království Božího.

Když se loučil Ježíš se svými, těšil je a pravil jim: „Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha i ve mne věřte V domě Otce mého jest přibytků mnoho . . . jdu, abych vám připravil místo.“ Jan 14, 1. Blahoslavení jsme my obyvatelé tohoto světa, duše naše je nesmrtelná! Syn Boží vstoupil na nebesa jako člověk se svým lidským tělem, my jeho bratři a přátelé jsme povoláni, jednou mít účast na tomto nepomijejším dědictví v říši nebeské. Po této obtížné pouti očekává nás lepší země, naše pravá vlast, země míru a věčného pokoje, kde se raduje věrný služebník s Pánem svým ve věčném obcování. „Miláčkové, volá sv. Jan, nyní jsme dítkami Božími a ještě se neukázalo, co budeme.“ Víme však, že, když se to ukáže budeme podobni jemu, neboť budeme ho viděti, tak, jak jest.“ I. Jan, 3, 2. Nezbyvá, než řídit se slovem Pisma: „Snažme se vejíti branou těsnou, neboť mnozí budou hledati vejíti a nebudou moci.“ Luk. 13, 24. Proto „pečujeme o to, co svrchu jest, a ne o to, co jest na zemi.“ Ke Kol. 3, 2.

Kdo miluje pozemské statky, ztratí věčné. Kdo žije výlučně radostem, radovánkám, zábavám, nemůže něčeho očekávati na věčnosti. Do ní lze vkročití toliko skrze kříže, boje, trampoty. Dopracujeme se k takové dokonalosti, že zvoláme se svatými: Kéž bych brzy zemřel, protože beze smrti nemohu patřiti na tebe, nejlaskavější Ježíši!

I ty, který naříkáš, že nemáš místa, kam bys hlavy položil, že nemůžeš svou nazvati ani nejbídnější boudu, v níž bys mohl obývati, považ: I kdybys měl obrovský majetek, co by ti pomohl, když bys ho musil snad brzy opustiti. Nemáš-li na světě nic, je ti připraven přibytěk na nebesích. Říše nebeská je tvým dědictvím, není v ní hranic, žiti v ní budeš věčné.

Nezanechal nás jako s i r o t k y. Odešel ku svému a našemu Otci, by nám poslal Utěšitele, Ducha pravdy. Neboť pravil: „Jest vám užitečno, abych já odešel, neboť, neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám: Odejdu-li,

pošlu ho k vám.“ Jan 16, 7. Jak slíbil, stalo se. Poslal všem Utěšitele, těši srdce naše, přichází na pomoc naši slabosti, pomáhá nám konati dobré, posvěcuje nás, abychom poznali pravdu, oblíbili si ji, rozněcuje nás k lásce k Bohu i k bližnímu. Děkujeme ti Pane, že odešel k Otci dal jsi nám dobrého ducha, který obnovuje tvářnost země. Zůstaň při nás, ó dobrý Pane, s tímto nebeským darem, hlavně stůj při nás v boji, bez tebe žijeme ve tmě, padáme do ní. Duch tento přispívá slabosti naší.“ „Nevíme totiž, zač bychom se měli modliti, jak jest potřebí; ale Duch sám přimlouvá se za nás vzdechy nevyslovenými.“ K Řím. 8, 26.

O t e v ř e l n e b e. Ve svém prvním listu učí sv. Petr (3, 19), že po ukřížování sestoupil Ježíš do předpekli. Oznamil těm duchům, kteří byli v žaláři, že dokonal vykoupení, čímž je vysvobodil. Po třech dnech vyšel doprovázen velikými zástupy těch, kteří tam čekali bez holestí, až je Spasitel odtud odvede. Nemohli dojiti do nebe, až je přečesl ten, který jest počátkem, prvorozenem z mrtvých (vstalých), aby ve všem on měl přednost.“ Ku Kol. 1, 18. Jinde čteme: „Vystoupiv do výše, odvedl zajatce, dal dary lidem.“ K Ef. 4, 8.

Kéž bychom byli tak živi, abychom si opatřili k l i č k n e b i. Nejjistějším klíčem jest konati dobré skutky. Každý dobrý skutek může pomoci ku věčné spáse. Ve staré klášterní kronice čte se: Jistý bratr žil mnoho let vzorně v klášteře, byl krejčím. Jeho povinností bylo, všem příslušníkům kláštera ušiti nové šaty a staré udržovati v pořádku. Když se blížila jeho poslední hodinka, posíl pokorně opata, aby mu dali do rakve jehlu, kterou v poslední dnech pracoval. Žádost tuto odůvodňoval takto: „Vizte tuto jehlu, doufám, že mi bude klíčem k ráji, každý steh, který jsem jí učinil, obětoval a zasvěcoval jsem Bohu, všechno šití šil jsem k větší cti a slávě Boží.“

U s e d l p o p r a v i c i B o ž í. Je náš pán a král. „Dána jest

mu všechna moc na nebi i na zemi. Ponížil sebe, stav se poslušným až k smrti a to k smrti kříže. Proto také Bůh povýšil ho a dal mu jméno, kteréž jest náde všecko jméno, aby ve jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno, nebesčanů, pozemšťanů i těch, kteří jsou v podsvětí a aby každý jazyk vyznal, že Pánem jest Ježíš Kristus ke slávě Boha Otce.“ K Filip. 2, 8—11. Sedě po pravici Boží jest Ježíš hlavou jím založené církve, kterou vykoupil svou předrahou krví, jest jejím zákonodárcem skrze Ducha svatého, jest jejím panovníkem, který ji stále ochraňuje, zůstává s ní co nejužší spojen co všechny věky až do konce světa a jak ujistil, brány pekelné ji nepřemohou.

Je naším přímlovčím u Otce. „Máme v něm velekněze, který vešel do nebe, má slitování s našimi slabostmi, kromě hříchu stal se nám ve všem podobným, je svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšenější nad nebesa, jonž nemá potřeby každého dne, jako velekněží, konati oběti nejprve za hříchy svoje, potom za hříchy lidu, toto učinil najednou, obětovav sebe sama.“ K Žid. 7, 26-27.

Neopustil nás, neustále povolává nás k Bohu Otci vírou, po všechny věky bude se obětovati jeho nekrvavá obět na usmíření hříchů, uděluje vždy milost požehnání a skrze jeho jméno obdržíme zač žádáme, v žádném jiném není spásy než v něm, „chce, aby všichni byli spaseni a přišli k poznání pravdy.“ I. K Tim. 2, 4.

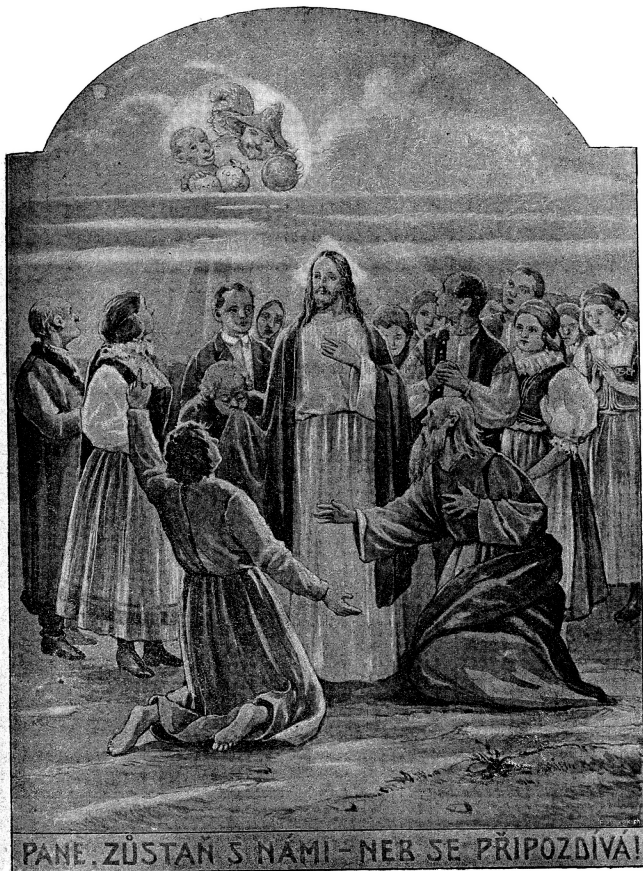
Přistupujeme s důvěrou ke trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a vyprosili si milosti v čas potřebný. I když jsme zhřešili, nesmíme zoufati, nýbrž s důvěrou se k němu obracet. „Dítka moje, toto vám piši, abyste nezhrěšili. A zhřeší-li někdo, máme přímlovčího u Otce, totiž Ježíše Krista, spravedlivého a on jest obětí smírnou za hříchy naše, ale nejen za hříchy naše, nýbrž i (za hříchy) celého světa.“ I. Jan 2, 1.

Je naším příštím soud-

cem. Ježíš vstoupil na nebesa na hoře Olivetské. Vyzdvižen byl před jejich (apoštolů) zraky a oblak vzal jej s očmi jejich. A jak hleděli upřeně do nebe, když se tam ubíral, aj dva muži stáli u nich v rouše bílém a řekli: „Muži galilejští, proč stojíte hledíce do nebe? Ten Ježíš, který vzat jest od vás do nebe, přijde tak, jak jste ho viděli do nebe jíti.“ Sk. apošt. 1, 11. Sám předvídal, že přijde den, kdy se objeví Syn člověka s velkou mocí a velebností v oblacích nebeských. Syn člověka zajiště přijde ve slávě Otce svého s anděly svými a tehda odplatí jednomu každému podle skutků jeho.“ Mat. 16, 27. „Neboť kdo se bude stydět za mne a za slova má v tomto pokolení eizoložném a hříšném, za toho bude se stydět také Syn člověka, když přijde v slávě Otce svého s anděly svatými.“ Mar. 8, 38.

Jak nám bude, až přijde Syn Boží, aby vzal své věrné do sídla Otce nebeského? Budme vždy připraveni na zavolání, možná, že se co nejspíše, zajiště dříve, než se nadějeme a očekáváme, vyplní na nás slovo: „Hle, stojím u dveří a tluku.“ Zjev. 3, 20. „Hle, přijdu brzy a odplata moje se mnou, abych odplatil každému podle skutků jeho.“ Zjev. 22, 12. „Mějme se na pozoru abychom neztratili toho, čoho jsme se dopracovali, nýbrž abychom dostali úplnou odplatu.“ II. Jana 1. 8. Sv. Bernard učí, že především mají býti očištěny dvě naše síly, rozum a vůle. Rozum, aby znal, věděl, co činiti, vůle, aby to také skutečně provedla. Sv. Augustin radí, prositi a utíkati se k milosrdenství Božímu, aby nám propůjčilo pravou víru a radostnou odhodlanost vykonávati dobré skutky, aby, „když se ukáže Kristus, náš to život, ukázali jsme se i my s ním ve slávě.“ Ke Kol. 3, 4.

Kéž žijeme tu krátkou dobu, kterou nám popřeje nejvyšší milosrdný Bůh na světě tak, aby nám byl den druhého příchodu Spasitele zároveň dnem našeho nanebevstoupení. Kéž platí o jednom každém z nás slovo jeho příslí-

bení: „Přijdu zase a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ Jan 14, 3. Má-li se takto státi, slavme den Nanebevstoupení Páně, toužíce celou duší po miru, který nám přinesl Ježíš Kristus. „Chodme na světě, jako ve

dne. Odložme skutky a roucho temnosti, oblecme se v odění světla.“ K Řim. 13, 12. Přemáhejme se, činme si násili; jenom ti, kteří si je činí, vejdou do království nebeského a uchvacují je.“ 11, 12. Amen.

Misie františkánů v přítomné době.

K sedmistiletému výročí úmrtí assiského světce.

(Dle P. Schwagera S. V. D.)

(Dokončení.)

V černém dile světa synové sv. Františka jsou činni kromě v části Egypta patřící ke Svaté zemi v severních oblastech mezi mohamedány a osadníky, kde je misijní práce nesmírně obtížná, pročež nemůže dosáhnouti větších úspěchů. Španělští františkáni pracují v Maroku (apoštolský vikariát Tanger), Francouzové ve vikariátu rabatském (Rabat) a v Tripolisu Italové. Františkánští misionáři egyptští přísluší různým národům. Kromě toho jsou činni v misiích v Mozambique a v belg. Kongu (prefektura Lulna-Katanga) Belgičané.

Další důležité oblasti františkánů jsou v severní a jižní Americe, kde zvláště Němci pracují mezi tamními indiánskými kmeny. Ve Spoj. Státech severoamerických žije asi 316.000 Indiánů, z nichž je okrouhle 70.000 katolíků, ostatní jsou pohany a protestanty. Mezi katolíky a pohany působí 196 kněží ve 149 kostelích a kaplích; k tomu dlužno přičísti 63 bratrů a 446 sester. Německo-američtí františkáni působí především v Arizoně mezi Indiány Navajo, mezi bojovnými Apachy, kde první misijní stanice byla založena r. 1919, a ve velké rezervaci Papago. Počet katolických Indiánů v Arizoně je větší než v kterémkoliv jiném z 22 států, obydených Indiány; je jich tam asi 10.000, mezi nimiž roku 1923 působilo 42 františkánských kněží, 11 bratrů a 177 sester, v 35 stanicích s kostely a v 35 stanicích bez

kostelů. Kromě toho opatrují ještě 15.000 ne-Indiánů. Ve Wisconsině františkáni působí jako misionáři mezi Indiány Chipoewa, taktéž v Kalifornii a v Novém Mexiku.

Bohatou činnost rozvíjí františkáni též ve státech jihoamerických. V severní Brasilii začali r. 1909 němečtí řádoví bratři malou, ale nadějnou misii nad řekou Cururu v částečně ještě neprozkoumaném pralesi mezi kmenem Munduruku (prelatura Santarem pod biskupem Bahlmanem). R. 1925 napočteno tam již 14 malých indiánských vesnic s křesťanským obyvatelstvem a sedm vesnic, ve kterých bydlí pospolu pohané a křesťané. Působí tam čtyři františkáni a čtyři misijní klarisky (z Münsteru ve Vestfalsku). Též v jižní Brasilii jsou němečtí františkáni činni mezi Indiány mimo řádnou duchovní správu. Tyrolští františkáni postavili asi od 40 let jistý počet kněží do služby indiánské misie v Bolivii, kde v rozlehlých lesích žije ještě asi 200.000 divokých Indiánů. Středisko tvoří kolej v Taratě s 10 kněžími, 8 kleriky a 4 bratry-laiky. Kvetoucí misie mezi Indiány Guarangos čítá 5823 katolíků v 5 obcích. Mimo tyrolské františkány působí v Bolivii Italové a Španělé v apoštolských vikariátech Chaco a Ben-Františkánské misie jsou též v Argentině (Španělé), v Chile (Španělé a Belgičané), v Ecuadoru apoštolský vikariát Zamora (Ecuadoriáni) a v Peru

prefektura Ucayali, r. 1925 povýšena na vikariát, v němž vykonávají misijní činnost Peruánci.

Krátce budiž ještě připomenuta činnost synů sv. Františka v orientální misii, jejich činnost v balkánských státech a v Turecku, jakož i zvláště kustodie Svaté země, objímající Palestinu, Kyper, Armenii a Horní Egypt a která r. 1333 svěřena františkánům za účasti krále Roberta ze Sicilie; představuje nejstarší misijní řádovou oblast.

„Bylo to ustavičně tiché mučednictví na sv. místech, jimž řádová rodina sv. Františka s nezvratnou věrností a nevinností po dobu šesti let až do dneška obhajovala a ochraňovala křesťanské svatyně a tím sama sobě nehynoucí

korunu a vděčnou úctu všeho křesťanstva si získala.

Dodatek. Františkáni provincie česko-moravské mají pro vzdělání kněžského dorostu následující ústavy:

1. Studentská kolej sv. Antonína v Uh. Hradišti pro české chlapce.

2. Konvikt sv. Josefa v Mor. Třebové pro německé chlapce.

3. Noviciát v Kadani, kam přijdou hoši po odbytí VI. tř. gymnasia.

4. Klerikáty v Kadani a v Praze.

Kdo chce se státi bratrem-laikem, nechť hlásí se u dp. P. provinciála františkánského řádu v Praze II., Jungmannovo nám., klášter u Panny Marie Sněžné.

A. M. Kadlčáková:

TŘI HVĚZDY KŘESŤANA.

První hvězda — víra svatá,
jíž jsme na křtu přijali,
tou nám hlavy ruce kněží
v chrámě prvně žehnaly.

Druhá hvězda — naděj sladká
silí duši umdlenou,
že se jednou po svém žití
dostanem v říši nadhvězdnou.

Třetí hvězda — láska čistá,
symbol všeho křesťanství,
zachováte-li ji v duši,
našli jste své vítězství!

Nový klášter.

Divčí klášterní seminář v Rajhradě.

(Dokončení.)

Jak užitečno jest dívce, která má touhu vstoupiti do kteréhokoliv kláštera, když předem učiní první pokus svého povolání a přípravu v onom semináři.

Je-li nutno, aby se člověk připravil před volbou nového stavu a uvážil, kam hodlá jíti, jakou povinnost na

sebe vzíti, jest nevyhnutelně daleko více nutné učiniti tak před volbou řeholního stavu. Neboť jest to krok velmi důležitý, který rozhoduje o celoživotním i věčném blahu a štěstí člověka. Vždyť stav řeholní jest rada Krista Pána, nikoliv příkázání. Pán Ježíš nikoho nenutí, pouze radí, a co Ježíš radí,

to zajisté jest nejlepší co jen býti může. Neplatí však tato rada pro všechny.

Kristus Pán jest to, který povolání rozdává. On pravil výslovně svým apoštolům: „Ne vy jste mne volili, ale já vyvolil jsem Vás.“ Kdo tedy jest povolán a cítí v sobě ono povolání, ať jde jenom blíž za Ježíšem, luposlechne jeho hlasu a řídí se jeho radou.

Když přišel onen mládenec, o němž zmínka ve svatém evangeliu, ke Kristu Pánu s otázkou: „Pane, co mám činiti, abych přišel do království nebeského, řekl mu Pán Ježíš klidně a krátce: „Zachovávej příkázání!“ Více mu neřekl, neboť zachovávání příkázání Božích stačí, aby člověk byl spasen a přišel do nebe. Mládenec však nespokojil se s touto krátkou odpovědí a řekl, že tak čini již od svého mládí, co by mohl ještě činiti více. Ježíš na něho mile pohlédl, byl s ním jistě spokojen a poradil mu dále. „Chceš býti dokonalým? Rozdej vše chudým, co máš a pojď a následuj mne!“

Nepřikazoval mu toho Ježíš, nýbrž jen radil: Chceš? . . . Uvažme ono „Chceš?“ K mnohé dívce volá Pán Ježíš „Chceš?“ Ona cítí ono „Chceš?“ ve své duši již snad dlouho anebo teprve začíná se v ni ozývati . . . a ona snad neví, co ono chceš má znamenati.

V dívčím klášterním semináři se jí objasní, co ono „Chceš?“ znamená a jak daleko a kam vede.

Mnohá snad se domnívá: Jsem chudá a jen bohaté mohou jíti do kláštera a zapominá, že jí Pán svěřil velké bohatství a poklady jako: zdraví, schopnosti, ducha, nadání. To vše jest vzácnější bohatství, nežli pozemské statky.

Nezapomeňme ještě na volbu Páně!

Když Kristus Pán volil apoštoly, byli oni většinou neučení, chudí rybáři. Ale měli dobré srdce a dobrou vůli, byli obětaví a měli svého Mistra rádi. Když povstala hádka mezi nimi, který z nich bude větším v království nebeském, řekl: Nebudete-li

jako maličci, neřekl bohatší, ale jako maličci. Tedy žádal dětskou prostotu, poslušnost, dětského pokorného ducha! Nemůže toho každá povolaná dívka častou a věrnou cvičbou s pomocí Boží sobě osvojit? Zajisté, že ano. Vždyť to duch řeholní, duch Ježíšův.

Na otázku, kterou mu svatí apoštolové položili, co obdrží za to, že vše opustili, může snad některá říci: Já jsem měla málo anebo nic, co jsem mohla opustiti. Odpověď zní: Právě tolik jako ta, která měla mnoho, to jest všecko. Obě opustily všecko. To všecko jest svůj domov, rodiče, příbuzní - známí, tvá rodná víska, pohodlí. A ještě více! I nyní máš opustiti samu sebe! A to jest to nejdražší, největší, nejobtížnější však nejdůležitější a také nejcecnnější.

Nejsou všichni povoláni do kláštera. Kdo však jest povolán, nechť děkuje Bohu za onu velikou milost a snaží se spolupůsobiti. Kdo však povolán není nechť plní povinnosti svého stavu, ke kterému jest Bohem předurčen. Může býti člověk jen tenkrát šťasten, když jest spokojen. Spokojen však jest, když nalézá se na místě neb v povolání Bohem vytknutém.

Člověče. zkusíš sebe sám. Ke zkoušce řeholního povolání pro dívky jest zřízen tak zvaný dívčí seminář v nově postaveném ženském klášteře v Rajhradě. Protektorem semináře jest nejdůstojnější pan Dr. Josef Kupka, biskup brněnský. Dívky jsou přijímány od 15 do 28 let. Jsou poučovány o stavu řeholním, o rozdílu mezi předpisy různých řeholí, učí se základním vědomostem předpisů slušnosti, náboženství atd.

Za učení a vydržování se nic neplatí. Tedy zdarma. Ze semináře mohou býti hned přijaty do kteréhokoli kláštera, neb zůstatí v klášteře samém, kde jest zřízen seminář. Mohou také dle přání ještě jíti domů.

Podmínky ku přijetí:

Touha po životě řeholním, zdraví,

vysvědčení mravů, křestní list, velký k a t e c h i s m u s, Biblická Dějeprava, Katolická Liturgika Prádlo a oděv. po dobu pobytu.

Divky přijímají se každou dobu; přihlášky na adresu: Sestry Těšitelky Božského Srdce Ježíšova v Rajhradě u Brna.

Obrázky z katolických misí.

Podává *Maxmilian Weinberger.*

Mučedníci zimy.

Další obrázek z misí v moři Ledovém. Možná, že mnohý čtenář se bude tázati, co misionářům za takových okolností dodává zmužilosti, aby vytrvali a neunavně slovo Boží kázali? Zeptáš-li se některého z nich, odpoví tobě: „Dříve to bylo skutečně hrozné a mnozí netroufali, že to vydrží. Ale náš biskup našel příčinu naší malomyslnosti. Odebral se do Říma a prosil sv. Otce, aby misionářům při moři Ledovém dovolil, aby směli Nejsvětější Svátost přechovávatí bez věčného světla. Udržovati totiž věčné světlo, je tam na dalekém severu nemožno. Sv. Otec nechtěl zprvu k tomu svoliti. Teprve když biskup padnuv na kolena ujišťoval sv. Otce, že to misionáři bez Velebné Svátosti za dlouhých zimních nocí a v ledové zimě nevydrží, dal sv. Otec k tomu své svolení.

Také pěkné ač řídké úspěchy v duchovní správě misionářům skýtají povzbuzení a chuť k další práci. Takového povzbuzení jest také nevyhnutelně zapotřebí, neboť celkem dělají tito národové misionářům málo radosti. Jejich mravy, obzvláště života rodinného se týkající, jsou více méně nelidské, barbarské.

Zmínky zasluhuje podivný zvyk Eskymů, který s jejich vírou ve stěhování duší souvisí. Eskym má za to, že vždycky jeden z jeho předků si přejde dále žíti v nějakém dítěti. Za tou příčinou koná se sezení duchů, při kterém prý některý z předků se objeví a svou vůli, že chce dále žíti, dá najevo.

Dítě obdrží jeho jméno, i když je jiného pohlaví. Tak se stává, že chlapec, ve kterém žije babička, smí nositi ženské šaty a naopak děvče, v jehož těle žije pradědoušek, smí nositi oděv mužský.

Možná, že se mnohý mezi vámi diví, jak mohou vůbec Eskymové a Indiáni, kteří na vysokém severu žijí, života svého uhájiti. A přece mnohem obtížnější je život misionářů, kteří v jiném podnebí vyrostli. Často jest jim snášetí zimu 20—68 stupňů pod bodem mrazu, při této nízké teplotě vydržovati si svou domácnost a domorodcům dobrým příkladem předcházeti. Nicméně pracovali a pracují podnes neohroženě na této drsné vinici Páně. Přicházejíce do země porůznu staví si jednoduché chýže, ve kterých často dlouhá leta žijí. Avšak jakkoli pro svou osobu sebestmenším se spokojují, snaží se Spasiteli, jehož učení hlásají, důstojný stánek postavit. Kostely a kláštery stavěti ovšem nemohou, ale nicméně zvedají se již tu a tam v ledových pouštích přivětnivé osady s úhlednými kapličkami, které nápadně se liší od bídných stanů Indiánů a ledových chatrčí Eskymů.

Než s postaveným obydlím není ještě starost misionářů u konce. Nemění strostí jest, za krátkého teplejšího počasí ročního postarati se o potraviny pro celý rok. Hlavní potravou jsou ryby a maso sobí. Prostřední stanice misijní potřebuje ročně asi 30.000 ryb. Avšak byť i řeky a jezera byly na ryby bohaté, není to nicméně žádnou maličkostí, takové

množství sehnati. Větrné bouře roztrhají často přes noc sítě, vlci loupí to, co byvší ukořistěno, leží na břehu, a podobné nehody ničí výsledek lovu. Jestliže však přesto potřebná zásoba je pohromadě, přicházejí často Indiáni, kteří byli příliš lenošní, než aby pracovali, a na dobré srdce misionářů spoléhají. Tak se stává, že zásoba před časem se vyčerpá. Tu nezbyvá jiného než lovit ryby v zimě, což je však mnohem obtížnější a namahavější. Do ledu na řekách a jezerech vysekají se otvory, pod ledem se rozetře síť a jeden muž chodí od otvoru k otvoru a holi tluče do ledu rychle tvořícího, aby se otvor zase nezavřel. Někdy pak se stává, že vlci ulovenou kořistí bývají přilákáni a teprve po urputných půtkách mohou býti zahánáni.

Uschování a udržování ryb vyžaduje námahy mnohem menší. Celá zásoba hodí se na hromadu a polévá se vodou tak dlouho, až všechny ryby zamrznou. Tak se maso nekazí a vlci by si spíše všechny zuby vylámali, nežli by jen jednu malou rybkou z ledu vykousali. Je-li v kuchyni ryb zapotřebí, vyseká se patřičná porce z ledu a v kuchyni se roztaví. Na některých stanicích zřídili misionáři kuchařské školy a učí mladá děvčata ryby po evropsku upravovati. Eskymové požívají totiž ryby celé jak jsou, aniž je dříve vykuchali.

Mimo ryby je potravou misionářů, jak už bylo povědino, maso sobí. Musí proto misionář občas chopiti se ručnice a jíti na lov. Dvakrát do roka naskytuje se k tomu příležitost, tehdy totiž, když sobí mění svá bydliště. Na toto stěhování zvířat čekají také Eskymové a Indiáni, neboť i jim jest potřebnou zásobou masa se zaopatřiti. Místa, kudy zvířata táhnou, jsou známa. Ale běda, jestli sobí směr svého stěhování změnili; pak nastává jak pro domorodce tak i pro misionáře hladomor.

O trochu jiné potravě starají se misionáři v oněch dvou nebo třech mě-

siích, kdy půda rozmrzá. Pak se vezme pluh, kousek půdy se zoře a některé rychle rostoucí zeliny se zasadí. Čas k tomu je velmi krátký. Brzy začínou zase burácti sněhové bouře a misionář požívá zase sobí maso a ryby, ryby a sobí maso, pořád dokola. Že taková jednotvárná strava Evropanu neslouží, je nábledni. Případně pravil jistý misionář, jenž následkem přestálých námah a útrap byl na úmor, říka: „Mám za to, že bych zase docela ozdravěl, kdybych měl aspoň trochu zeleniny.“

Jak už bylo řečeno, nic netíží ducha misionářova v ledových končinách dalekého severu, jako dlouhé polární noci. „Pomyslete si,“ píše jeden z tamějších věrozvěstů, „co to znamená po osm dlouhých měsíců v ledu a sněhu a nepřetržité noci býti pochovanu, bez náležitě potrav, bezze všeho i toho nejmenšího pohodlí, jakého v Evropě ani nejhudší rodina nepostrádá! Co však ještě tíže neseme, je úplná odloučenost od celého ostatního světa, od našich církevních i řádových přátel, se kterými si dopisovati možno sotva jednou do roka.“ „Můžete se snadno domysleti,“ píše jiný misionář, „jak je nám kolikrát čas dlouhý za nekonečných zimních večerů. Slunce vychází teprv k polednímu a hned po poledni s námi se zase loučí. Pak sedáváme většinu času potmě. Máme totiž jen jednu lampičku a ani ta není celá. Jednak stojí šikmo a povážlivě se viklá, jednak pozůstává cylindrovitě se šestí kousků. Při takovém světle nelze mnoho dělati a proto trávíme většinu času potmě nebo při svítu měsíce. Duchovní čtení konáme za svitu svíčkového oharku a večerní modlitbu zase potmě. Lampu rozžeháme jenom v neděli a ve svátek. Přitom ukazuje teploměr průměrně 20 stupňů pod bodem mrazu, někdy více, jindy méně. Naše kamna jsou červená a my — modří!“

Z řečeného vidíme, jak oprávněný je název misionářů v moři Ledovém: „mučedníci zimy“.

Různé zprávy.

A n t. Š p a l e: *Kniha poutníková.* Díl první. Se 212 obrázky, 19 mapami a nákresy. Vydalo Zemědělské knihkupectví A. Neubert v Praze. Za Kč 88.—, v polokožené vazbě Kč 148.—. S radostí bereme do ruky toto originální, bohatě ilustrované a pietně vypravené biblické dílo, jakousi lidovou bibličkou čítankou nazvanou „K n i h a p o u t n í k o v a“. Autorem jejím jest kněz Antonín Špale, žák zvěčnělého prof. Jaroslava Šedláčka. Vytiskla ji s chvályhodnou péčí a krásným písmem Československá akc. tiskárna pražská. „Kniha poutníková spojuje dvoji obsahový živel: bibli dle překladu dra Hejčla a Špalův slovní doprovod, který je vhodně doplňován obrázky, náčrtý, mapkami v hojném počtu a pékným provedení. Špale vylovil z moře Pisma sv. nejvzácnější perly. Do své knihy snesl vše, co členáře bible nejvíce poutá, vše, co má v bibli význam náboženský, ethický, historický, a umělecký. Do biblického textu večlenil nenápadně a originálně svůj výklad, jenž s posvátným textem organicky srůstá. Autor „Knihy poutníkovy“ je nejen učenec, ale i psycholog a pedagog. Je znamenitý vůdce po propastných cestách bible. Od prvního dne, kdy vstoupil do theologie, bible byla jeho stálou průvodkyní. S horlivostí, pilí věnoval se studiu jazyků, ve kterých se nám uchovalo původní znění Pisma. Za tím účelem poslouchal i na filosofické fakultě pražské orientalistu Dvořáka. Osvojil si také potřebné znalosti moderních řečí, aby používati mohl cizojazyčných děl exegetických. A studoval potom bibli v originále i v překladech. Meditoval o každém slovu. Navštívil Palestinu a vlastními očima spatřil posvátná místa. Ovládá moderní bibliickou vědu a to nejen katolickou nýbrž i protestantskou a racionalistickou. Jako kaplan a katecheta vnikl do psyché prostých lidí a naučil se i nejtěžší problémy vykládat způsobem i dětěti

pochopitelným. Jest tedy nyní Špale, autor „Knihy poutníkovy“, po třicetiletém téměř životě kněžském, v němž každá volná chvíle náležela bibli, dokonale poučený a dosti zkušený po biblických nivách. Kdo se svěří jeho vedení, jde bezpečně a jistě. Ve věrouce i jinak. Kniha má církevní „Imprimatur“! Kniha poutníková“ je vynikající dílo theologické, jež by bylo pýchou i bohovědné literatury velkých katolických národů. „Kniha poutníková“ je dílo originální. Překladatel bible, dr. Hejčl, knihu pročítal již v rukopise a byl nadšen její originalitou. Je to dílo moderní a klasické. Jeho sloh je křesťalově čistý, prostý a krásný. Svědčí, že knihu psal nejen učenec, dokonale ovládající látku, ale i mistr slova. Jsme přesvědčeni, že zvláště naše duchovenstvo uvítá Špalovu „Knihu poutníkovu“ s nadšením, že řekne: „Takové dílo už dávno jsme čekali!“ „Kniha poutníková“ podává duchovenstvu význačné události biblické dle oficiálního překladu Hejčlova, ale obohacuje je i výkladem, do textu vloženým, a tak jim uspojuje namáhavé studium drahých a cizojazyčných děl exegetických, jejichž žeň je do knihy krásně vřazena. Duchovnímu správci vychová a vyškolí tato kniha, šíří-li se mezi věřícími, osvěcené posluchače kázání. Může jí užití ke křesťanským cvičením a podle ní probrat za rok celou bibli. Budou to duchovní hody a radostné neděle! Katecheta, přečte-li si partii, kterou hodlá vykládat ve škole, bude vyučovat lehce a poutavě. S knihou duchovenstvo půjde na náboženské výboje, víc než čím jiným prohloubí její četbou duchovní život věřících. Celé dílo bude mít dva díly.

První díl, který právě vyšel, obsahuje biblické děje od nejstarší doby až do zániku říše deseti kmenů (israelské). Druhý díl, jenž vyjde ještě tohoto roku, obsahovati bude události v říši

jižní (judské) exil, návrat a dobu po-
exilní, konečně pak náplň proroctví a
předobrazů starozákonních: Život Pána
našeho Ježíše Krista. (Nový zákon.)
Špale podává duchovenstvu a všemu
katolietvu svoji „Knihou poutniko-
vou“ veliký duchovní dar. Sáhňte po
něm vděčně a s radostí!

(Zasláno.)

REV. IN CHRISTO PATER! PAX CHRIS-
TI! Ad commercium fraternum ac mutuam
inter „Nuntiorum“ Directores favendum vo-
luntus abhinc mittere Rev.-ae Vestrae fascicula
„Nuntii“ nostri Lituani, cui nomen „Žvaig-
ždė“ (Stella). Humillime rogamus, ut et nobis
concedatur „Nuntius“ Rev.-ae Vestrae Directore
editus.

Ad majorem Dei et SSI Cordis Jesu gloriam!

Rev.-ae Vestrae servus in Christo

F. Kipp Sf.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám
na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti
oltářní pe vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě
celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem
nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a my-
šlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní
jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda
brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu,
za obrození rodin dle sv. Rodiny nazaretské a na všechny
úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům
Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce
Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké
Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé
odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plno-
mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou-spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius
IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Od-
pustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás! a za
všecky národy slovanské, aby v jednotu víry byli
shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Hájit posvátnost rodinného krbu.

Úmysl v červnu 1927: **Aby nejsv. Srdce Ježíšovo víc a více pozná-
váno bylo.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Obrození křesť. rodin podle sv. Rodiny.. (Hlavní úmysl.) — Opatství Maria Laach v Porýnsku.
(Obrázek.) — Srdce Ježíšovo trpělivé a mnohého milosrdenství. — Vzpomínky biskupa. —
Královna máje. (Obrázek.) — Dobrý pastýř. (Báseň.) — Díla katolických misí. — Vzati
jest do nebe a usedl po pravici Boží. — Pane, zůstaň s námi! (Obrázek.) — Misie františkánů
v přítomné době. — Tři hvězdy křesťana. (Báseň) — Nový klášter. — Obrázky z katoli-
ckých misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. ČERVEN 1927.

ČÍSLO 6.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Vzestup poznání a lásky k bož. Srdci Páně.

(Hlavní úmysl.)

Když slavné paměti papež Lev XIII. chtěl celý svět zasvětit božskému Srdci Páně, vydal tehdy okružní list, jímž poučil nás, co jest pobožnost k bož. Srdci Páně, co to znamená modliti se k bož. Srdci Páně. Modliti se k bož. Srdci Páně znamená nic jiného, než modliti se k Pánu Ježíši samému. Činíme tak, modlíme-li se před křížem, nebo konáme-li pobožnost křížové cesty. Chceme-li však vnitřní život Spasitele našeho poznati a pochopiti, pak jest to jeho neskonalá láska a dobrota jako Boha-člověka k nám, hříšným lidem, láska pravím, která všecky jeho skutky, myšlení, modlitby a práce, jeho utrpení a smrt řídila. Chceme-li tuto lásku a dobrotu Spasitele našeho jedním slovem vyjádřiti; chceme-li tuto lásku jeho nějakým symbolem či znakem označiti, nemůžeme jiného a vhodnějšího obrazu voliti, než ten, který sám Spasitel náš naznačil a církev sv. nám doporučí, totiž božské Srdce Pána Ježíše, tak jak ono za jeho pozemského 33letého života v prsou jeho tlouklo, jak nyní v nebi, ale také ve svatostánku žije a bije. Jediný pohled na kopím probodené a trním ovinuté Srdce Ježíšovo řekne ti: Zde uctivéj bolestiplnou, zneuzna-

nou a těžce uráženou lásku Spasitele tvého; snaž se zadostčiněním a usmířením napraviti nevděk lidu ne tak slovy, ale více skutky, malými i velkými obětmi lásky k Pánu Ježíši. V lásce Spasitele záleží pobožnost k nejsv. Srdci jeho, které jest s jeho božstvím podstatně spojeno.

Pobožnost k nejsv. Srdci Páně byla ponechána době naší, době, v níž rouhání, nepravost vítězí, kdy láska k Bohu v srdcích tak mnohých uhasla a docela vymizela. Pobožnost k bož. Srdci Páně byla pro dobu naši ponechána jako poslední prostředek lásky Boží, aby nesčíslné duše od věčné záhuby ochráněny byly. Kde máme se naučiti tuto lásku Pána Ježíše poznávati jako čtením a rozjímáním sv. evangelií! V nich září láska Boží od Betlema až na Kalvarii a ve všem, co následovalo po jeho zmrtyvýchvstání a nanebevstoupení, jak skutky apoštolů nám vypravují. Vezmi knihu sv. evangelií a čítej v nich, a poznáš víc a více vždy jasněji lásku a dobrotu Srdce Ježíšova, které se slitovalo nad nemocnými, nad slepými, nad hladovými, nad hříšníky, nade všemi, kdož s důvěrou k němu se obrátili a pomoci potřebovali. Přičiň se, duše křesťanská, aby i tvoji domácí rádi četli ve sv.

evangelích, neb aspoň poslouchali čtoucího a tak v poznání lásky a dobroty Pána Ježíše prospívali. Víme, že Srdce Pána Ježíše touží po naší lásce. Právě Pán Ježíš při zjevení svém služebnici své sv. Markétě Ala-coque: Ejhle, Srdce, které tolik lidí milovalo a něčeho nešetřilo, aby jim svou lásku dokázalo. Odměnou pak za svou lásku dostává se mi jen nevděku, zneuznání, chladnosti, neuctivosti, opovržení a nenávisť. Čím lépe poznáme lásku a dobrotu Srdce Ježí-

šova, tím horlivější, vroucnější bude naše pobožnost k božskému Srdci Ježíšovu.

Začněme tedy hned poznávat a porozumět této lásce nejsv. Srdce Páně! Prokazujme Jemu lásku, o kterou nás žádá skrze sv. Otce Pia XI. v tomto měsíci červnu. Všichni členové Apoštolátu modlitby, všichni čtenáři těchto řádků přičiňte se víc a více poznati lásku Srdce Páně a milovatí Spasitele našeho Ježíše Krista, Krále srdci našich!

A. M. Kadlčáková:

OBRAZ RODIČŮ.

Medailonek zlatý
s tatičkem a máti
v životě teď často
musím zulibati.

Slzy vřelé kanou
v tahy jejich tváří,
z nichž mi láska čistá
v trudný život září.

Na ně vzpomínám,
jak jsem šťastna byla,
když jsem v rodném domku
s nimi ještě žila.

Ale dnes již otec
v chladném hrobě leží,
a matičku k žití
probudíme stěží.

Medailonek zlatý
s jejich milou tváří,
ten mi zůstal pouze
a mé srdce blaží.

Církev – dílo Boží.

Úvaha na Boží Hod svatodušní. Zpracoval Ignát Zháněl.

Vše, co jest od Boha, má na sobě značku Boží. Svět viditelný i neviditelný má na sobě značky svého Stvořitele. Má je i církev, společnost založená Kristem ke spasení lidí, „sloup a základ pravdy“ (I. Tim. 3, 15.)

Rozšířila se vzdor všem překážkám, působí až dodnes! Vyplnilo

se, co Ježíš předpověděl: „Budete mi svědky v Jerusalemě a po všem Judsku a Samařsku až do končin země.“ (Sk. 1, 8.) Jakou velkolepou a obětavou činnost rozvíjí církev až po dnešní den vzdor všem pronásledováním, jež prodělává až dodnes! Nikomu se nepovedlo a nepovede ji zničití, protože stojí na skále, již

nikdo nezdolá. (Luk. 21, 33.) Církev pochází od Boha, vychovává pro Boha.

Církev pochází od Boha. Založil ji jednorozený Syn Boží Ježíš Kristus. Zakládají sice lidé různé spolky, společnosti, což se však vše časem rozpadává. Syn Boží doplnil a dokončil zjevení, kteréž bylo učiněno ve Starém Zákoně Bohem osvicenými muži. Ježíš podal nejvěrnější důkaz o Bohu; byl „věrný svědek“, „přišel proto na svět, aby vydal svědectví o pravdě“. (Jan 18, 37.) Založil církev, aby se v ni uchovávalo jeho učení neporušeno, čisto. Neboť řekl: „Aj, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat. 28, 20.) Církev káže učení Kristovo od jednoho konce světa ke druhému, shromažďuje kolem sebe všechny národy, kteří se klanějí Bohu v duchu a v pravdě.

Jaká útěcha pro nás! Nejsme vydáni na pospas různým pochybnostem, vyznáváme pravdu, které učil Syn Boží, který řekl o sobě: „Já jsem cesta a pravda a život, nikdo nepřichází k Otcí, leč skrze mne.“ (Jan 14, 6.) V církvi obdržíme útěchu, mír, pravdu, milosti, odpuštění hříchů, posvěcení, život věčný, což vše a mnoho jiného tuto nevyjmenovaného jsou dary Boží. Bydlíme v příbytku Boha nebeského. Pod jeho střechem nacházíme ochranu i teplo v bouřích, v mrazu životním, tu učíme se znáti svého dobrotivého Otce, děkovatí mu, jej milovatí, jemu se klaněti. Dům tento je Ježíšem založená církev, — je tedy z Boha.

Hned na počátku, sotva se počala církev rozšiřovati, potvrdilo se, že není dílo lidské, ale Boží. Jaký byl její začátek? Duch svatý sestoupil na apoštoly ve způsobě ohnivých jazyků. „Povstal náhle hukot s nebe, jako když táhne silný vítr, a naplnil dům, kde seděli; a ukázaly se jim jazyky jako ohnivé a posadil se na každém z nich.“ (Sk. 2, 3.) Tento oheň neusmrcuje, ale oživuje k vyššímu životu. Není blesk, který se objeví a zmizí, způsobil v apoštolech, že se již nebáli, vyšli ven a kázali ukři-

zovaného Krista, osvětil je, že rozuměli všemu, co jim Kristus zjevil, co učil, mluvili v cizích řečech, aniž se jim učili. Petr jako první promluvil ke shromážděnému lidu: „Muži israelští, poslyšte slova tato: Ježíše Nazaretského, muže osvědčeného mocnými skutky a divy i zázraky, jste ukřižovali a usmrtili, tělo jeho neuzřelo porušení, tohoto Ježíše vzkřísil Bůh, my všichni jsme svědky toho.“ (Sk. 2, 22, 31, 32.) Mnozí byli v srdeci protknuti a ptali se: „Co máme činiti, muži bratři?“ Petr pak pravil k nim: Čiňte pokání a pokřten buď jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista. A připojilo se jich v ten den asi tři tisíce duší.“ (Sk. 2, 27, 41.) Není-liž tuto patrna moc Boží? Zázrakem byla církev Kristova rozšířena tehdy ihned po svém založení i po všechny další doby a století, je tedy dílo Boží.

Ježíš chrání stále církev. Vstupuje na nebesa, pravil apoštolům: „Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat. 28, 20.) „Nenechám vás sirotků... Utěšitel pak Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem a připomene vám všechno, co jsem mluvil vám.“ (Jan 14, 18, 26.) Bůh vládne celou přírodou, která se řídí jím určenými nezměnitelnými zákony. Podobně vládne ve své církvi, udržuje v ní pravdu, uspokojuje potřeby duší, vede je k cíli, k nebi. O tomto působení Ducha svatého mluví sv. Pavel, když se loučí s představenými církve efezské: „Mějte pozor na sebe i na všechno stáde, ve kterém Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste spravovali církev Boží, které si dobyl krví svou.“ (Sk. 20, 28.) O tomto působení Ducha svatého mluví sv. apoštolové, když jsouce shromáždění v Jerusalemě, posílají dva muže Judu a Silu se vzkazem, který počíná slovy: „Vidělo se totiž Duchu svatému i nám nevkládati na vás žádného břemene více kromě těchto věcí potřebných.“ (Sk. 15, 28.)

O působení tohoto Ducha svatého, který sestupoval i na neapoštoly, kteří přijali viru v Krista s důvěrou, láskou, touhou po spáse, čteme: „Když Petr ještě mluvil tato slova, připadl Duch svatý na všechny, kteří tato slova slyšeli.“ (Sk. 10, 44.)

Církev vychovává pro Boha, což poznáváme na posvátných místech. „Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě.“ (Sk. 2, 1.) Podobně shromažďovali se první křesťané, shromažďujeme se i my na zvláštních místech ke společnému uctívání Boha. S počátku, za dob pronásledování činili tak v místech skrytých, v domech soukromých, v katakombách. Později, když byla dána církvi a jejím vyznavačům svoboda, stavěli si vyznavači víry Kristovy chrámy, kdež se klaníme Bohu v duchu a v pravdě. Naše obyčejné přibytky připomínají nám příliš jasně a zřejmě všechnu bídu, starosti světské i pozemské, rány osudu, takže často zapomínáme na své vyšší povolání. Docela jinak je nám, když vstupujeme do chrámu Páně. Tam připomínají nám všechny předměty, vše, co tam zříme, že jsme ditkami Božími, že jsme spoludědici království nebeského.

Víra naše potřebuje vnějšího povzbuzení, příkladu, napomenutí, což vše lze obdržeti v kostele. Tu můžeme se sebe okovy setřásti, řetězy, provazy, kterými jsme připoutáni ke světu a k jeho statkům, tu se společně modlíme k Otci, doufáme v Něho, dokazujeme mu svou lásku. Do kostelů volá nás církev, poroučí, že aspoň v neděle a zasvěcené svátky, nechceme-li se prohřešiti proti příkázáním, musíme jíti do kostela. Tam okřejeme na duši, tam býváme napomínáni nezapomněti, proč a k čemu jsme stvořeni? Opakujeme si v kostele často slova sv. Augustina: „Ó Bože, ty's nás stvořil pro sebe, nikde nenachází srdce mé pokoje, jenom v tobě!“

Církev nás vychovává posvátnými

dobami. Církev zavedla místo starozákonné soboty jako den pokoje neděli, aby si bohatý i nechudší mohli odpočinouti od práce a starati se o svou nesmrtnou duši. Během roku církevního opakujeme v duchu celé dílo našeho vykoupení. Světlo přišlo osvětit temnost pohanskou, zrodil se v Betlemě Vykupitel světa Ježíš Kristus, což nám připomíná každoročně Boží Hod vánoční. Hřích vládl lidstvem, tížil je. Přišel se nebe Ježíš, zbavil nás tohoto potupného jha. Usmířil spravedlnost Boží svou smrtí na kříži, zlomil moc hříchu svým zmrtvýchvstáním, což se připomíná o svátcích velikonočních. Poslal apoštolům Ducha svatého, kterého lze nazvati Stavitelem církve. Vrátil se do nebe, nezanechal Ježíš své církve bez ochrany, bdí a stará se o ni po všechny věky až do skonání světa. Sv. Ambrož píše: „Církev je jako měsíc; zdá se, že jí ubývá jako měsíce, ale neubývá jí; může býti sice zatměna, ale nikoliv zničena.“

Dobře praví moudrý Spirago: Národní církve jsou nesmyslem. Vždyť přece není zvláštního Boha pro Italy, pro Němce, pro Čechy, pro Rusy atd., nýbrž jest jenom jeden Bůh v nebi, Otec všech lidí. Proto také není pro jednotlivé národy zvláštní víry, zvláštních příkázání, modlitby. Právě tak není nějakého národního náboženství, jako není národních počtů. $2 \times 2 = 4$. Na tom nelze dělati žádných národních změn; právě tak se má s pravdami náboženskými. Bídne zahynuli, kteří nebyli v čas potopy v Noemově arše, podobně zahynou, kteří nejsou v lodičce Petrově, v církvi.

Ještě mocněji působí církev na náboženskou výchovu svých svatými obřady a vůbec svým celým působením. Hlásá evangelium po všechny věky, je věrnou hlasatelkou všeho, co má víra povzbuzujícího, vníkáajícího až do nejtajnějších záhybů srdce. Držíc v jedné ruce svaté Písmo, poukazuje druhou

rukou na živou víru devatenácti století, uvádí moudrost tohoto světa na pravou cestu, poráží nadutou pýchu nevěry, očisťuje malomyslnost, ona potěší pokorné, osvětluje cestu do věčnosti.

Jaké nesmírné duševní bohatství uděluje nám církev svatými svátostmi! Je nám po celý život nejstarostlivější matkou. Každodenně zve všechny své děti ke svému stolu, ku posílení naší duše, aby mohla žít pro věčnost. Nejsme s to, abychom vypočítali všechna dobrodini, která nám prokazuje církev svým učením, místy, obřady, posvátnými dobami, svým celým působením.

Mějme na paměti, že v církvi katolické vždy brzy následuje po Velkém pátku velikonoční jitro. Při vhodných příležitostech hajme církev i její učení. Opatřme si takové spisy

a čtème je pozorně. Polský františkán Karel Surowicki byl horlivý duchovní polemik († 1827), statně, neohroženě hájil církev katolickou proti nájezdům, ať pocházely od kohokoliv. Vynikl v tomto ohledu nade všechny své předchůdce v Polsku. Jakmile se objevil nějaký spisek církvi nepřívznivý, byl tu Surowicki ihned po ruce s ostrou, vše potírající polemikou.

Církev je dílo Boží, vychovává všechny lidi pro Boha. Modleme se: Vlij nám, Duchu svatý, teplo do srdce, očisti naši duši ode všeho pozemského, zažehni v nás oheň své lásky, abychom hořeli pro vše nebeské, dej nám své světlo a své milosti, dej, aby modlitby, které vysílá církev za spásu všech lidí, plály k tobě do nebes, plály k tvému trůnu, svatý Duchu, který vládneš s Bohem Otcem i Synem na věky věkův. Amen.

Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Pokrač.)

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátky v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hedínky smrti!

XII. zaslíbení.

II.

MNOHÉHO MILOSRDENSTVÍ.

Vrťavý lid israelský vzbouřil se po vyjití z Egypta nejdennkrátě proti vůdci svému Mojžíšovi. Tak učinil nevděčný ten národ i tenkrátě, když byli pro svou vzpouru a pro svévolné zasahování do moci kněžské potrestáni Kore, Dathan a Abiron. Všechna obec synův israelských reptala proti Mojžíšovi a Aronovi, pravíc: „Vy jste

usmrtili lid Hospodinův!“ Když pak vznikala bouře a rozbroj se rozmáhal, Mojžíš a Aron utekli ke stánku úmluvy. Když do něho vstoupili, přikryl jej oblak a ukázala se velebnost Hospodinova.

Podobně máme i my ve všech nesházích duše i těla, když svět a pokušení dorážejí na nás, utíkati se ke stánku Hospodinovu, totiž k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, poněvadž je mnohého milosrdenství, vždy a všude smilovává se nad námi.

Milosrdenství.

Co znamená slovo „milosrdenství“? České slovo toto podobně jako slovo

latinské „miseriordia“, — německé „Barmherzigkeit“, je slovo složené, obsahující ve znění svém též slovo „srdce“. Kdežto latinské a německé slovo, obsahující kromě výrazu „cor“ — „Herz“ — t. j. srdce —, ještě slovo „miser“ — „barm“ — t. j. bída, smilování, — vyjadřuje hlavně naši soustrast s bídou bližního, vidíme v českém slově „milosrdenství“ kromě kmene „srd“, — který jest zjevně pouze zkráceným slovem „srdce“, — ještě slabiky „milo“; kmen „milo“ jest jistě příbuzen slovu „smilovávati se“, a vystihuje tak nejenom účinek, nýbrž i příčinu „milosrdenství“: „smilováváme“ se nad bližním, poněvadž máme „milé čili milující srdce“.

Dle významu slova „milosrdenství“ je tedy „milosrdným“ ten, kdo má „milé srdce“ k bližnímu, v jehož srdci přebývá opravdová láska křesťanská, tak že se smilovává nad svým bližním, zvláště když je v neštěstí. Cit tento je tak pevně a hluboce vkořeněn v srdci lidském, že slovní výraz jeho slovo srdce jímá v sobě! Ušlechtilý cit tento, který tedy je všem srdcím vlastním, sídlí dojista v míře nejdokonalejší a nejsvrchovanější v srdci nejlepší, totiž v nejsvětějším Srdci Pána Ježíše! Co dí o sobě nejvíce trpělivý (Job 31, 18): „Od dětství rostla se mnou soustrast, z lůna matky mé vyšla se mnou!“ — totéž můžeme daleko větším právem říci o nejsvětějším srdci Ježíšově.

Od prvního okamžiku, kdy toto nejdokonalejší Srdce počalo bít, již s nebe přišlo s ním největší milosrdenství. Neboť milosrdenství k nám, tvorům nejubozším, povolalo Syna Božího s nebe, toto milosrdenství provázela ho po všech cestách vzdejšího života: když svaté Robátko v chudých jesličkách betlémských vlidně vztahuje k přichozím pastýřům a mudrcům své dětině ruce, je to totéž neskonale milosrdenství nejsvětějšího Srdce, jaké jeví se nám, když opět na konci svého života na kříži rozevívá ruce své, aby takoruka celý

svět přivínil ke zraněnému, zboděnému srdci.

Pohlédneme-li do nejsvětějšího Srdce Ježíšova, nevíme v něm ničeho jiného, než samé milosrdenství: milosrdenství, jehož neobsáhne žádná jiné srdce, milosrdenství, jež objímá všechna století, všechny věky a všechna pokolení, ale jehož zvláště nám se dostává, kteří máme to nevýslovné štěstí býti dětmi právě církve římsko-katolické a jsme v nejužším spojení s tímto srdcem nejsvětějším.

V nejsvětějším Srdci Ježíšově „přebývá plnost božství tělesně“ (Koloss. 2, 9), — proto je milosrdenství jeho právě jako milosrdenství Boží, — nevyčerpateľné a bez mezí. Proto oslavuje žalmista David, když pje chvalo zpěvy na milosrdenství Hospodinovo, též milosrdenství nejsvětějšího Srdce, an dí: „Milosrdenství Hospodinovo od věkův nad věky trvá nad těmi, kteří se ho bojí“ (Žalm 102, 17); — „Oslavujte Hospodina, neboť dobrý jest; a na věky trvá milosrdenství jeho“ (Žalm 117, 1).

Ježíš je našim Vykupitelem a Spasitelem, proto hlavní úlohou nejsvětějšího Srdce jeho jest slitovávati a smilovávati se nad námi, jak učí též výslovně sám, rovněž jeho apoštolové a evangelisté. Proto přirovnává se k dobrému pastýři, který hledá ovce ztracené, všechnu péči vynakládá, aby ti, kteří jsou mimo ovčinec, zase vrátili se do něho. Nepřišel svět souditi, nýbrž vykoupiti, aby všichni, kdož uvěří v něho, měli život. —

Celý pozemský život milého Spasitele našeho není ničím jiným než samými projevy přemnohého milosrdenství jeho nejsvětějšího srdce; tak dal se nám poznávati při každé příležitosti. Jedva nastoupil Ježíš svůj veřejný učitelský úřad, tu již hned první jeho vystoupení je provázáno zázračným projevem milosrdenství srdce jeho. Na svatbě v Káni Galilejské smilovalo se ve veliké dobrotě své a pomohlo chudým svatečkanům z neza-

viněné nesnáze; Srdce jeho je tak vlídné pozorné, laskavé, třebaš neběží o věc nutně potřebnou, nýbrž jen aby předešlo se nemilé nesnázi, jakémusi zahánění, rozpakům, projevuje svou Božskou moc, třebaš ještě nepřišla hodina jeho. Neminulo dne, ve kterém by nejsvětější Srdce nebylo se smilovalo nad bēdou, bolestmi, utrpením četných ubožáků, kteří vzývali jeho nevyčerpatelné milosrdenství. Musili bychom při této kapitole opsati všechna evangelia, provázeti Ježíše na všech cestách jeho, kdybychom alespoň část těchto slitování nejsvětějšího Srdce chtěli uvést!

„Lítost mám nad zástupem; neboť již tři dny trvají se mnou a nemají co jísti; a rozpustiti je lačné nechci, aby nezemdleli na cestě!“ (Mat. 15, 32). Hle, jak dojemná slova promlouvá Ježíš z hloubi svého nejsvětějšího Srdce, jak pečlivě stará se o ty, kteří horlivě Ho následují! K dojemným slovům poji se hned veliký zázrak: sedmi chleby a několika rybičkami nasycuje veliký zástup. Bylo, pak těch, kteří jedli, čtyři tisíce mužů, mimo ženy a děti“ (Mat. 15, 38).

Nejsvětější Srdce Ježíšovo vidělo velikou bolest ubohé matky Naimské, jak provázela umrlého jediného syna

svého na cestě poslední. Ubohá, ani nepřednesla Božskému Divotvorci žádné žádosti, nýbrž Ježíš nežádán ujímá se dila. „Spatřiv ji Pán, pohnul se milosrdenstvím nad ní a řekl jí: Neplač! A přistoupiv dotekl se mar; ti pak, kteří jej nesli, zastavili se. I řekl: Mládenče, tobě pravím, vstaň! A posadil se ten, jenž byl mrtvý, a počal mluvit. I dal jej máteři jeho“ (Luk. 9, 14).

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Srdce mnohého milosrdenství, ochotně slyšelo prosbu židovských starších z Kafarnaum, když se přimlouvali za pohanského setníka a služebníka jeho nemocného, bližičiho se k smrti; prosili, aby uzdravil tohoto, řkouce: „Hoden jest, abys mu to prokázal; neboť miluje národ náš a sám postavil nám synagogu.“ Dojista způsobila radost nemalou nejsvětějšímu Srdci tato zpráva i prosba starších z lidu; proto bez meškání šel s nimi (Luk. 7, 6) a vyplnil žádost jejich, uzdraviv služebníka z dále pouhým svým slovem.

Neméně bylo dobrotivé milosrdné soucitné Srdce Jeho dojata zármuťkem sester Lazarových, šel s nimi k hrobu, pln soustrasti, a zaplakal (Jan 11, 35), potom však vzkisil Lazara, vrátil ho sestřám živého. (P. d.)

A. M. Kadlčáková:

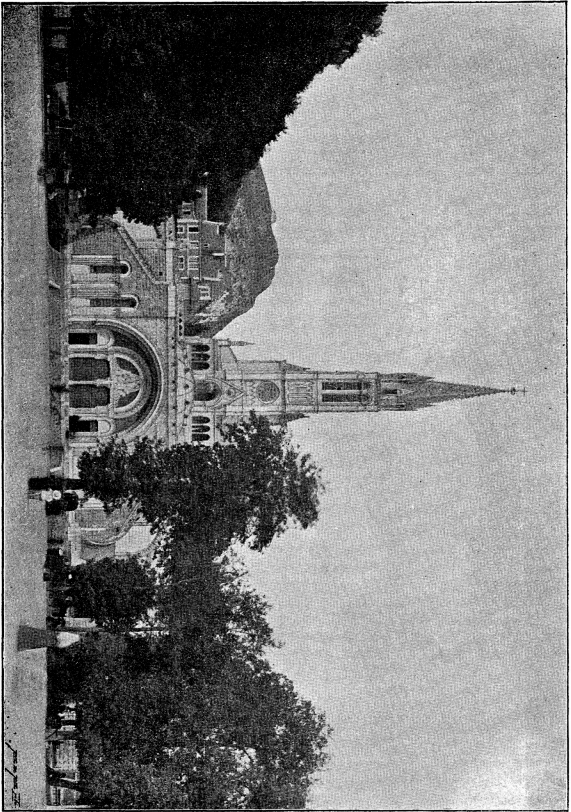
KŘÍŽ.

Stojí kříž vetchý u cesty
a na něm Kristus Pán,
když se naň lépe podíváš,
užšíš krev z jeho ran.

A čelo trnem zbodané
v červácích slunce skví,
bolesti jeho srdce tvé
ve hrudi žalem se chví.

Človče, když jdeš okolo,
zastav zde na chvíli krok,
popros, by ráčil ti do duše
vliti své lásky tok.

Tok lásky, blaha, milosti,
po níž tak toužíš,
když v duši tvoji znavené
bol krutý bouřivá.

Basilika v Lurdech.

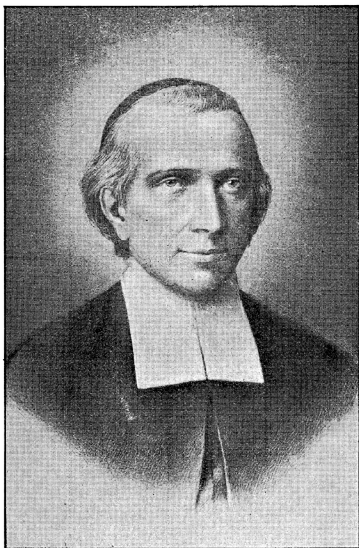
Blahoslavený bratr Šalomoun, mučenic z kongregace Školských bratří.

Za francouzské revoluce v roce 1792 bylo mnoho kněží a biskupů zatčeno a v pařížském karmelitském klášteře vězněno. Mezi nimi byl také školský bratr Šalomoun, generální sekretář kongregace. Nechtěl vykonati přísahu, kterou papež zavrhl, a proto zemřel jako mučedník.

Kéž by jeho život opis všechny, kteří jej čísti budou, rozohnil, aby žili věrně podle katolické církve, aby se nikdy neoddělili od pravé víry, ano aby jako on stali se mučenic, a ne-li to, aby alespoň dovedli pro svou víru a své náboženské přesvědčení přinést i značné oběti na majetku, na cti a dobrém jménu.

Zbožné dítě a pilný školák.

V první polovici 18. století žil ve Francii v Boulogni, městě to na severu Francie, velkoobchodník jménem František Le Clerque. Obchodoval vínem a lihovinami; také prodával slanečky, které zvláště upravoval pro překupníky. Jeho veliké obchodní místnosti a udirny na slanečky zaujímaly celou ulici v městě. Le Clerque byl poctivý obchodník, který neztrácel důvěry v Boha ani v těžkých zkouškách pozdějších válek. Žena jeho Marie Barbora Dupontová byla z bohaté sladkovské rodiny. Kromě svého velikého věna donesla do rodiny velikou zbožnost a dětinou úctu k Panně Marii. Z jedenácti dětí, kterými Bůh tento vzorný křesťanský sňatek požehnal, obdrželo sedm jméno Panny Marie.

Páté dítě se narodilo 1. listopadu roku 1745. Byl to chlapeček, který obdržel na křtu jméno Ludvík Mikuláš. Maličký Mikuláš byl drobný, velmi tichounký klouček, který byl svým bratřím a sestrám milým společníkem. V rodině Le Clerquově byl duch křesťanský, duch pravé zbožnosti a praktické víry. Každého večera klečela celá rodina před velikým křížem ze slonoviny, který se až podnes chová v této rodině, a vykonávala hlasitě a zbožně svou večerní modlitbu.

Otec předřikával uprostřed děti kleče na holé zemi. Později, když děti dorostly, četlo se po ukončené modlitbě něco zbožného, buď z Následování Krista Pána, nebo jiné duchovní knihy.

Když se setmělo a domácnost byla uklizena, chodivala zbožná matka s dětmi do kostela kapucinského, který byl přes cestu, aby tam s nimi vykonala návštěvu nejsv. Svátosti oltární. Když se vrátila, usedla s dětmi do kouta světnice a vypravovala jim něco ze života svatých. Jelikož byla vzdělaná paní, připojovala na události ze života svatých praktické aplikace, které se pro její děti hodily. Odchytky takové se zdály našemu maličkému Mikulášovi někdy příliš dlouhé a kdysi uklouzlo mu naivní povzdechnutí: „Ale matičko! já přece nechci být svatým!“ A přece měl být nejen svatým, nýbrž dokonce i mučedníkem. V jednom ze svých dopisů lituje později, že něco takového řekl z jakési dětské lehkomyšlnosti.

Jak hluboko se v maličkém Mikulášovi zakořenilo křesťanské náboženství a výchova, poznáváme z následujícího: Ještě v karmelitánském vězení v Paříži vzpomněl si bratr Šalomoun na modlitbičky, které se jako maličký Mikuláš modlival doma se svými sourozenci. Dále vzpomíná jako mladý muž v jistém dopise na tuto křesťanskou výchovu a píše: „Jaké štěstí mít takového otce a takovou matku, kteří se tak horlivě starali o naši křesťanskou výchovu! Všechno čelilo k tomu, aby nás vedlo k dobrému a odvádělo od zlého.“ Dobrá matka pečovala hlavně o to, aby od svých dítek odvedla i stín nečesti a proto říkávala často: „Raději bych chtěla, aby vás potkal vzteklý pes, než špatný, nemravný přítel, který by vás zkalil.“

Zatím naplnila se rodina Le Clerquova rusými a černými hlavičkami a vzrostla tak velice, že se matka počala ohlížeti po nějaké zástupkyni, která by se mohla dětem cele věnovat, a našla ji ve své nejstarší dceři Marii Barboře. Tato brala úřad sobě

svěřený vážně a snažila se zavést do maličkého sobě svěřeného stádce poslušnost a pořádek. Proto ji hoši dráždili z dětské svévole, ale jenom žertem, jak později poznamenává Mikuláš, a radovali se, když se rozčilovala a zlobila.

Malé šarvátky, jaké se přiházejí v nejlepších rodinách mezi sourozenci, odpouštěl Mikuláš vždy první, aby se usmířil s protivníkem. Kdysi měl s bratrem svým Viktorem jakousi hádku. Ale zanedlouho již mu padl kolem krku a nabízel mu jako smír lahůdky, které byl krátce před tím obdržel. Jindy opět sly děti procházkou po břehu mořském. V tom spatřil malý Mikuláš chudobného starce. Ihned k němu přistoupil a dal mu vše, co měl k jídlu s sebou: kousek bílého chleba a dvě jablka. Pak se vrátil k ostatním zpět a pravil, aby maličky svůj heroický skutek zastřel: „Však jsem neměl hladu.“

Zatím přiblížila se pro malého Mikuláše doba, kdy musel do školy. K důležitému tomu kroku ho připravila matka, naučila ho čísti a psát. Že ho také učila katechismu, nepotřebujeme zvláště podotknouti. V téže ulici, kde bydleli Le Clerquovi, byla také obecná škola. Tam se učili žáci počátkům latiny a zdokonalovali se v mateřštině... Tam tedy se dostal maličký náš Mikuláš. Za několik let museli se rodičové rozhodnouti, na kterou vyšší školu své dítě dají. V Boulogni byly takové školy dvě: kolej Oratoriánů a obecná škola Školních bratří, při níž byla také obchodní škola. Oba starší bratři Mikulášovi chodili k Oratoriánům a také později oba mladší bratři. Mikuláš však byl poslán ke Školským bratřím. Možná, že také otec do ní chodival, možná však také proto, poněvadž u maličkého slabikanta v první škole se ukazovaly nepřemožitelné překážky pro výuku v latině. Anebo snad byla ještě třetí příčina: Nemohla ho právě Boží prozřetelnost již poslati tam, kam ho kdysi chtěla dovést?

Mikuláš byl tichý, svědomitý a pilný žák, který postupoval z třídy do třídy. Jeho kamarády, s nimiž si hrával, byli jeho bratři, jeho světem byl otcovský dům, rodina byla mu vším na světě, její radosti a bolesti sdílel upřímně. Když třeba očekávali loď s nákladem nebo náklad slanečků a moře bylo neklidné, nebo hrozila bouře, a vše doma bylo v úzkostech, modlilo

se za šťastný návrat, vynutil strach v domě Mikulášovi povzdech: „Jakživ nebudu námořníkem!“

Roku 1757 přijal ve farním chrámu Páně první sv. přijímání a rok nato obnovil na svátek Nejsv. Trojice svůj křestní slib. Mikulášovi bylo právě třináct let a měl za rok ukončit obchodní školu u Školních bratří. (P. d.)

Podobenství Páně.

(Z knihy „Úvahy o evangeliu.“)

Biskup dr. Otakar Procházka. — Z maďar. Boh. Kyselý.

I. O rozséváči.

Aj, vyšel rozséváč, aby rozséval. A když rozséval, některé zrno padlo vedle cesty, i přiletěli ptáci a sezobali je. A jiné padlo na místo skalnaté, kde nemělo mnoho země a vzešlo hned, poněvadž nemělo hluboké země, a když vyšlo slunce, uvadlo a poněvadž nemělo kořene, uschlo. A jiné padlo do trní; i vzrostlo trní a udusilo je a nevydalo užitku. A jiné padlo v zemi dobrou a vydávalo plod, který vzešel i rostl a přinášelo na třicet i na šedesát i na sto zrn (Marek 4, 3).

1. Rozséváč rozsévá. Sémě je slovo Boží a působení milosti, z víry vyplývající myšlenky a dojmy. Z ruky jeho semene neubývá a milost jeho chví se v duši jako krůpěje na větvích stromu za tichého deště, třpytí se a tetelí jako v podzimu na louce nitky babiho léta. Ve vnitřním světě vše plno duší, jako v přírodě vše přeplněno výtrusy, bakteriemi, semeny. Samé zárodky života. Budou z nich palmy, traviny, jedle i keře, rostliny silné i slabé, krásné i churavé. To záleží na nebi, na teple, zdatnosti a v duši na ochetě, klidu, svěžesti, odevzdanosti. Aj, Bože můj, duše má je pole, ty pak jsi rozséváč. Nuže, orej, zavlačuj, zalivej, pronikni mne svými zbožnými

myšlenkami, paprsky své milosti, zky-při rosou svých citů, provaň vánkem svého toužení. Dej to vše a řci: ty pole mé, ty milovaná půdo má, neklameš!

2. Některé padlo vedle cesty... I cesta je rozryta, ale jsou to stopy kol a ne brázdy. Tam šlape pitomá podešev, pata, kopyto, svět chodí tamtudy semo tamo. I taková duše se najde, která je otevřena všem nsmyslým a špinavým myšlenkám, kam se dostane kde jaká novinka, kde jaký dojem. Jsou duše, které jsou jako krémy nebo cikánské boudy u cesty; v nich bychom darmo hledali prohloubení, ponoření v sebe, vnitřní život. Tam se nic nezakoření. Ptáci, kteří sezobou sémě Boží, toť lehkomyslné, přelétavé, prchavé vášně. — Strakatina denního života, náruživost a špatná či dobrá náladozost sezobe símě. „Einkehr — Umkehr“, dí Němec. Nutno obrátiti, nutno se vrátiti k sobě, nutno se sebrati, chci-li, aby milost Boží přinesla ve mně ovoce.

3. Jiné padlo na místo skalnaté... to jsou ti, kteří, když uslyší, přijímají slovo s radostí, ale ti nemají kořene... Je-li pohotovost k dobrému, není u nich vytrvalost, není vnitřního zápalu. Dovedeme se nadchnouti, ale

což platno, nemá-li to nadšení vnitřní vroucnosti, žáru. Rostlinstvo potřebuje ke vzrůstu „humus“ — půdu, ale i „humor“ — vláhu. Jest potřebí přijmouti slovo Boží i sílu, ale také učiniti své a ukázati rázný odpor proti všem protichůdným vlivům. Budíž naší radosti vůle silná a vytrvalá!

4. Oním pak, jež padlo do trní, ti se rozumějí, kteří slyší slovo, ale starosti tohoto světa a klam bohatství a žádosti jiných věcí udušují slovo a stává se neplodným . . . Ó, duše v trní, kde nitro znešvaruje shon po bohatství nebo požitku, nebo kde je hrůza z úporného boje o život, z neustálé práce a trpké nouze! Bohatství odvádí bojovat, požitkářství vychovává k smýšlení nízkému a sprostému, trpká chudoba pak ochromuje srdce. To jsou samé překážky, aby se duše rozvila k blahému vzrůstu. A proto se modlím slovy Písma: Nedávej mi, Bože, bohatství, ale i chudoby mne

uvaruj! Obé je trním, které snadno rve lupení a květy duše!

5. Které zrno padlo v zemi dobrou a bylo v ní zahrabáno, vsádo do sebe z půdy vlhkost, probudilo se teplem s nebe, rozklíčilo se a vzpřímilo, vyšvihlo se v stéblo a rozvinuvši svou sílu, přineslo užitek třiceti-šedesáti- a stonásobný dle vnitřního uschopnění a dle pomoci zvenčí. A to vše bylo dobré. — I ode mne očekává Bůh užítku. Mnoho mi dal a jest nutné, abych žil u vědomí, že bych byl člověkem ničemným, kdybych se ze všecku sil nesnažil působiti s jeho milostí, abych vydal ovoce dobré. Patřím do duše své: dovedl bych třicet-, šedesát-, stokrát tolik vykonati, než konám nyní? Není tím míněna rozmanitost, nýbrž hojnost smýšlení podle víry, ušlechtilého citění, horlivosti a lásky. V těchto věcech bude mi zajisté lze dosíci stupně ještě vyššího!

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Hrdinský čin katolického misionáře při záhubě Města Encarnacionu.

Malčbě položeno, v zeleni ukryto, na pravém břehu veletoku Parana, leží pohraniční město paraguayské Encarnacion. Má asi 14.000 obyvatelů a je co do velikosti třetím městem malé republiky Paraguay. Naproti na levém břehu řeky, asi 3 km vzdáleno, rozkládá se argentinské pohraniční město Posadas, hlavní to město provincie Misiones, úrodného to území, kde se v poslední době mnoho evropských osadníků usadilo.

Bylo to 20. září minulého roku. Misionář P. Josef Kreuser, z řádu Božského slova, ubíral se z rána do svého kostelíčka, stojícího v Horním městě, aby sloužil mši svatou. Byl nemocen a do tohoto dne ležel, dnes však cítil

se dosti silným, aby službu kostelní převzal. Jeho dva spolubratři z téhož řádu odebrali se na sever, aby ve své rozsáhlé farnosti žijící tam roztroušené farníky navštívili a v jejich duchovních potřebách jim posloužili. P. Kreuser byl v misijní farce sám.

Den byl dusný a horký. Na modré obloze vynořily se po poledni temné mraky, které nevěstíce nic dobrého příšerně se hromadily. K páté hodině večer bouře se provalila. Děsná víchřice hnala se od jihu na sever, provázena strašným hukotem a lomozem. Zdálo se, že všecka stavidla nebes se otevřela a celé potoky na zem spouštěla. Nadešel večer, všechno bylo ponořeno do neprůhledné tmy. Chvilkami jen ozařovaly blesky obzor, který pak zdál se státi v jednom pla-

meni. P. Kreuser pozoroval bouři ze své farky, stojící vedle kostela.

Najednou povstal hrozný rachot a lomoz, jakoby se střelilo z těžkých děl. Polekán vyběhl ven. Jeho kostelíček stál tu neporušen. V městě byla čirá tma, všechna světla zhasla. Kolem ležely potrhane dráty telegrafu. Kněz chtěl k radnici, ale nic tu nebylo — bylo viděti jen zříceninou, pod kterou leželi zasypaní její obyvatelé. Spěchá k poštovní budově, ale i ta zmizela. Byla to nádherná budova, teprve nedávno vystavěná. Hřůzou naplněn, spěchal do dolního města. Co tam viděl, div mu neztuhlo srdce. Všechny domy, malé i velké, nádherné domy obchodní a bankovní, skálopevná zánovní celnice — všechno leželo v ssutinách. Tornado, t. j. větrná smršť, v několika minutách zničila všecko, co píle a pracovitost po mnohá desetiletí zbudovala. Čtyři sta pevně stavěných domů dolního města, kde smršť nejvíce řádila, bylo v pravém slova smyslu s povrchu smeteno. Pod zříceninami leželi mrtví, ranění volali, křičeli o pomoc. Matky běhaly jako smyslů zbavené po zříceninách a volaly své dítky.

P. Kreuser dal se do záchranné práce. Z několika mužů, kteří katastrofu přežili, utvořil záchrannou tlupu, on sám vysvobodil ze ssutin deset raněných. Nyní bylo lze celý rozsah katastrofy přehlédnouti, byl to obraz k zoufání. Kde, odkud hledati pomoci? Pošta, telegraf i nově zřízená radiová stanice ležely v ssutinách. Domluvit se s paraguayskými vládními úřady nebylo možno. Hleděl tedy P. Kreuser dostati se do argentinského města Posadas, na protějším břehu řeky Parany ležícího. Pospíšil tedy do přístavu, ale tam bylo poměrně dosti daleko. Pospichaje, šokbrtal o zříceniny, bezpočtukrát upadl, ale vstav, zase běžel přes potrhane dráty a přes klády a mrtvolky. Cestu mezi zříceninami nebylo lze pro čirou tmou rozeznati. Odevšad ze zřícenin ozývaly se děsné výkřiky, pláč a na-

fikání. Ale málo platno, jedině tam na druhém břehu u Argentinských bylo možno pomoci se dovolati.

Konečně dostal se P. Kreuser do přístavu. Avšak i tam bylo vše zpuštěno. Všechny parníky a čluny se ztroskotaly. Jenom na odlehleém, chráněném místě našel člun, stržžený jedním domorodcem. Misionář chtěl s jedním ještě Evropanem, jenž se cestou do přístavu k němu přidružil, do člunu vstoupiti, ale majitel mu to zrazoval, poukazuje na to, že za této bouře nelze řeku skoro tři kilometry širokou přeplavovati. „Na jednom nebo více životech nyní nezáleží,“ zvolal P. Kreuser a skočil s Evropanem do člunu.

S největší námahou pracovali oba hrdinové, ozbrojeni pouze obyčejnými lopatami, které někde v přístavu našli — vesla se ztratila — rozbouřenou řekou ku protějšmu břehu. Byla to za tmavé noci plavba na život a na smrt. Nicméně dosáhli šťastné cíle, oba s roztrhanými šaty a bez klobouků.

V městě Posadas neměli o hrozně záhubě sousedního města ani tušení. S počátku měli P. Kreusera za šileného a nevěřili mu. Přes to pospíšil srdnatý kněz na farní úřad a na politickou správu, vzbudil představeného a prosil o pomoc a záchranu. Teprve nyní odhodlali se argentinští svým sousedům přispěti ku pomoci. Přepравivše se na motorovém člunu na paraguayský břeh, viděli, že spousta byla děsnější nad lidské pomýšlení. Proto v záchranných pracích nyní celé město Posadas závodilo. Místodržitel a policejní velitel dali veškeré své mužstvo k dispozici. Také vláda byla telegraficky požádána o peněžitou výpomoc. P. Kreuser stál s několika spolubratry v čele ochránců. Rovněž Milosrdné sestry, řeholnice z řádu Ducha sv., při záchranných pracích neméně se vyznamenávaly. Více než 300 těžce raněných mohlo ještě ze zřícenin býti vytaženo a v nemocnicích umístěno. Mnohým umírajícím byly též noci uděleny svátosti umírajících.

V následující dny přinášely paraguayské a argentinské noviny obšírné zprávy o neštěstí v Encarnacionu. Ve všech stkvěl se v čele obraz P. Kreusera a všechny oslavovaly ho jako hrdinného ochránce nešťastného města.

Indické vedro.

V předešlém čísle „Školy“ bylo vypravováno a kruté zimě v krajinách při moři Ledovém a o strastech a útrapách misionářů tam působících, jež sv. Otec Pius X. „mučedníky zimy“ nazval. Avšak nemění útrapy snáší misionář v krajinách tropických, kde je zase vydán děsnému vedru, jako na př. v jižní Indii. O tomto tropickém vedru dovidáme se z listu misionáře P. Dieckmanna, jež píše mimo jiné:

„Jsem nyní v měsíci květnu. V Evropě nazývá se tento měsíc lahodným, zde v Indii zasloužil by spíše jména mučitele. O vedru, jež zde v tomto měsíci dosahuje nejvyššího stupně, nemůžete si učiniti pravého pojmu. Žhavé západní větry udržují teplotu i ve světnici dobře uzavřené na 50 st. Celsia. Můžete si představit, co to znamená? Venku padají ptáci mdlobou se stromů, jiní hledají s otevřenými zobáky v našem domě útolek a usazují se v naší bezprostřední blízkosti. Dokud je člověk mlád a silen, udrží se na nohou, ale staršímu se zdá,

jako by byl natažen na skřipci. Údy ztuhnou, všecko bolí. Držím sotva pero, abych to nejnutejnější naškrábal. Pán Bůh dal nám zde pěknou příležitost, abychom si už zde na světě odpykali očistec.

Již od několika neděl sloužím denně mši sv. s napětím všech sil o 2. hod. ranní. V té době totiž ustane poněkud žhavý jižní vítr, aby s východem slunce plnou silou zase začal. I mešní kalich musím přede mši sv. položit do vody, jinak bych holýma rukama se ho nemohl ani dotéknouti. Tohoto ranního času používám také k udělování sv. svátostí a k vyučování. Až do polovice června změna počasí sotva nastane; třeba tedy cvičiti se ve svaté trpělivosti.

Před dvěma dny byly tři domorodé sestry v klášteře raněny úpalem slunečním. Ježto jim závčas byla poskytnuta pomoc tím, že do vlhkých plachet byly zamotány a vodou na ně bylo stříkáno, šťastně nával úpalu přestály. Bohužel, musíme i s vodou šetřiti, ježto i velkým nedostatkem vody trpíme. Ze 16 novorozených dětí, které jsem ihned pokřtil, zemřelo následkem velkého vedra 13 již prvního a druhého dne. Chatrče domorodců jsou mnohem teplejší, nežli naše příbytky. Za dne je ves jako po vymření.

Nyní nemohu již při nejlepší vůli více napsati a proto končím.“

A. M. Kadlčáková:

PROČ TY HVĚZDY?

Proč ty hvězdy jasně svítí
na nebičku za noci?
Proto, abys věřil, že Bůh
chce člověku pomoci.

Proč ty hvězdy v nebi hoří,
proč k nim denně zvedáš zrak?
Proto, že Bůh láskou svoji
stírá lidem bolů mrak.

Proč ty hvězdy třepotají
na blankytě, ve výši?
Proto, že Bůh chystá lidem
lék, jimž bolest utiší.

Proč ty hvězdy na zem svítí,
ptej se i ty, duše má,
neboť lásky jest ti třeba,
kterou Bůh tě objímá!

Různé zprávy.

Svatocyrilský rok rokem Pisma svatého. V cyrilometodějské písni zpíváme o našich věrozvěstech „... přinesli nám oni Písmo svaté, bychom ze studnice této zlaté moudrosti nebes vezdy vážili...“ Za překlad Knihy knih do jazyka slovanského děkujeme sv. Cyrilu. Což nemohlo by být praktickým užitekem tohoto jubilejního roku, že by každá katolická rodina si koupila levné vydání evangelií? Dědictví sv. Jana právě oznámilo radostnou zprávu, že všechna čtyři Evangelia stojí teď pouze 3 Kč. Navrhují, aby v roce svatocyrilském zaznělo a též se splnilo heslo: Do každé rodiny evangelia! Apoštolátní odbory mají příležitost projevit apoštolickou činnost po této stránce. Apoštolský kněz P. Fr. Strnad, vydavatel „Hlasu malého Petříka“ volá: „Potřebujeme, aby děti čtením evangelia dospěly k poznání svého Ježíše a zahřeuly k Němu osobní láskou!“ A myslí si snad někdo, že dospěli poznají Ježíše bez četby evangelií?

Misionářské a etnologické museum v Lateráně v Římě. Vatikánská misionářská výstava, uspořádaná v jubilejním roce 1925, má být trvale proměněna v museum, pro něž jsou vykazány místnosti v Lateráně. Zařízením a ustavením musea byl pověřen P. Schmidt S. V. D. z Mödlingu u Vídně a též již za tím účelem do Říma přesídlil. Prokurátorem musea byl jmenován msgr. Ercole. Jako vědeckí pracovníci byli P. Schmidtovi přiděleni P. dr. Pankratius O. F. M. pro misijní oddělení a dr. M. Schullien S. V. D. pro etnologii. Museum má sloužit srovnávací vědě náboženské. Z musea má vyrůstí vzdělávací ústav pro misionáře i laiky učence.

Hrozná čísla. Henri Béraud uveřejňuje v knize „Co jsem viděl v Moskvě“, tuto hrůzoplounou statistiku lidí od začátku revoluce v Rusku zastřelených: 28 biskupů, 1219 kněží, 6000 učitelů, 9000 lékařů, 54.000 důstojníků, 260.000

vojáků, 70.000 policistů, 12.950 statkářů, 355.250 intelektuálů, 193.200 dělníků, 815.100 rolníků. Připočteme k tomu ještě miliony lidí, kteří vinou bolševiků hladem a morem zahynuli a uvidíme, jak vypadá v praxi vláda dělníků a rolníků a „vědecký“ marxismus! Toto řeznické střelení lidí bezbranných a zavedení hladomoru jest jediná práce, kterou bolševici „pro lid“ vykonali.

Drzost maďarské židovky v Luhačovicích. Dne 16. července 1926 vystavila americká společnost „Anaplas“ na kolonádě v Luhačovicích řadu obrazů, z nichž vyčnívá svou velikostí symbolický obraz Ukřižovaného, který vybízí lidského poutníka, aby zapřel sebe sama, vzal svůj kříž a následoval jej. Obraz patrně nebyl vhod jisté maďarské židovce, dlejí v lázních; neboť v neděli dne 18. července odpoledne, když pila minerální vodu, obraz vodou polila. Chování židovky vyvolalo oprávněné pohoršení. Jméno její bylo zjištěno. Za výsledku na otázku odpověděla, že učinila tak úmyslně a pronesla, že je s to žádané odškodné 1000 Kč beze všeho zaplatiti. Kdo má jen poněkud náboženského, kulturního a společenského citu, jest ještě dnes nad chováním židovky pohoršen.

Nejrozšířenějším katolickým časopisem na Slovensku je „Posol Božs. Srdca Ježíšova“, jež vydávají jesuité v Trnavě. Časopis je velmi oblíbený a má 28.000 odběratelů.

Francouzské státní obecné školy bez žáků. Jak „Semaine religieuse de Viviers“ oznamuje, je v okrese d'Ardeche na 60 obcí, které mají ve státní škole buď málo nebo žádné žáky. Jsou obce, v nichž pro tyto laické školy je ustanoven učitel nebo učitelka, kteří jsou státem placeni, ale ve skutečnosti neučí. A prázdné budovy nepropůjčí se katolíkům, aby zde mohli mítí svoji svobodnou (t. j.

soukromou) školu, ale budovy nechají se raději propadati zkáze.

—
(*Prošba.*)

Bolestná poznámka P. Zemana o „smutné zkušenosti“ jest obžalobou našeho národa, nás všech. V protestantském Holandsku žije asi tři miliony katolíků, kteří vydrží v zámořských misích několik set misiónářů a my? V celé obrovské Číně působí jen jeden jedinký Slovan, Moran P. Zeman, a ten je odkázán na

milodary jiných národu, jeho krajané by ho nechali snad zemřítí hladu. Ovšem, máme jakousi omluvu, že jsme o něm nevěděli, že jsme však dosud pro misie tak málo vykonali, pro to omluvy nemáme. Chceme-li povznést náboženský život u nás, chceme-li, aby Bůh vzbudil v našich vlastech hojně kněžských povolání, pak podporujme dle sil svých zámořské misie, pomozme přivádět do ovčince Kristova ubohé pohany, kteří dosud úpi v porobě satana. Milodary pro P. Zemana a jeho misii přijímá a jemu odešle Jahoda Michal, Sv. Hora u Příbramě, Čechy.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní: pe vsí zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za v z e s t u p p o z n á n í a l á s k y n e j s v. Srdce Tvého a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás! a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a by byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: P o u č o v a t s e b e a j i n é o ú c t ě S r d c e P á n ě .

Úmysl v červenci 1927: **Aby nesmírné množství pohanů ke světlu svaté víry přivedeno bylo.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

Vzestup poznání a lásky k bož. Srdci Páně. (Hlavní úmysl) — Obraz rodičů. (Báseň) — Církev — dílo Boží. — Srdce Ježíšovo trpělivé a mnohého milosrdenství, (výklad litanie). — Kříž. (Báseň), — Basilika v Lurdech, (Obrázek) — Blah. bratr Šalomoun, mučeník z kongregace Školských bratří (s obrázkem), — Podobenství Páně. — Obrázky z katolických misí. — Proč ty hvězdy? (Báseň) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. ČERVENEC 1927.

ČÍSLO 7.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Aby nevěřící k světlu sv. evangelia přivedeni byli.

(Hlavní úmysl.)

Než vstoupil Pán Ježíš na nebesa, pravil apoštolům: Dána jest mi veliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce do celého světa, učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha sv. a učíce je zachovávat všecko, cožkoli pověděl jsem vám. Poslušni rozkazu svého božského Mistra rozešli se apoštolé po příchodu Ducha sv. do celého světa, aby hlásali učení sv. evangelia židům a pohanům a aby za pravdu svatou položili i životy své. Od té doby nepřestává církev sv. rozesílati hlasatele učení Kristova do všech dilů světa k různým národům, aby všichni k poznání pravdy dospěli a spaseni byli. Žeň jest veliká, ale bohužel dělníků málo. Neboť nyní je třeba dobrých hlasatelů učení Kristova netoliko pohanům, ale i nynějším křesťanům, kteří upadají do nevěry a nového pohanství.

Považme, že většina národů na celém okrsku zemském trvá v temnostech pohanstva, že k nim ještě nedošel hlas a světlo sv. víry. Nesmírný počet pohanstva a nepatrný počet hlasatelů sv. víry nás zaráží. Dnes po 19 stoletích křesťanstva jest ještě 1000 milionů nevěřících a pohanů

(785 milionů pohanů a 227 milionů mohamedánů). A jak nepatrný jest počet katolických misionářů! V Africe jest ze 140 milionů obyvatel jen 3 miliony katolíků s dvěma tisíci kněží. V Indii je 350 milionů obyvatel, z nich 3 miliony katolíků a 3 tisíce kněží; tedy na každý milion katolíků jeden toliko kněz! V Číně je asi 400 milionů obyvatel, z nich 2½ milionů katolíků se 3000 kněží. V Japonsku je asi 50 milionů obyvatel, 80 tisíc katolíků s 800 kněží. Pak kolik milionů je těch, kteří žijí v rozkolu a kteří vězí v bludech a rozličných sektách! Jest tedy výsledek horlivých misionářů přes jejich námahu přece jen nepatrný. Proč? O přiznejme se, že se tak děje naší vinou. Kdyby po uplynulá století byl býval dostatek kněží misionářů a vroucných za ně modliteb, jistě by byl počet pohanů a nevěřících menší, jistě by se daleko mnohým dostalo spasení. Proto musíme nahradit, co bylo zanedbáno, aspoň modlitbou a podporou misionářů. Jest tedy naší svatou povinností, abychom nejsv. Srdce Ježíšovo vroucně prosili za milost obrácení pohanů a nevěřících, protože je jeho přáním, aby všichni lidé

spaseni byli a ku poznání pravdy dospěli. (1 Tim. 2, 4.) K tomu je třeba milosti Boží a o tu musíme prosit, a to mnoho prosit a ditky učiti a vésti k této modlitbě za obrácení pohanů a nevěřících. Prosit musíme, aby nejsv. Srdce Ježíšovo vzbudilo hojně dělníků-kněží na vinici svou. Bez kněží-misionářů nebude prospívati tak důležité dílo, jako jsou misie mezi pohany.

Mimo nedostatek kněží-misionářů jsou ještě jiné překážky, že víra sv. nemůže tak pronikati mezi pohany, jak si přeje Bůh a jeho sv. církev. Jsou tu veliké obtíže, v Africe zmáhání se mohamedanismu, v Indii vzpoura obyvatel, v Číně ty mnohé krvavé rozbroje, v Japonsku šíření budhismu. Mimo to protestantské misie s jejich zlatem z Ameriky a z Anglie, snažící se získati pohany pro své protestantství.

Není divu, že katolické misie tolik

leží na srdci sv. Otci Piu XI., který svými okružními listy k biskupům a ke všem věřícím srdečnými slovy nabádá k horlivé modlitbě za povolání misionářů k obrácení národů pohanských a vyzývá všechny věřící k podporování katolických misii v zemích pohanských, ku podpoře misijních spolků a spolku Dětství Ježíšova, jakož i spolku sv. Petra Klavera pro misie africké. Poslechněme tedy hlasu nejvyšší hlavy sv. církve, modleme se za povolání dělníků na vinici Páně, jak u nás, tak v zemích pohanských a podporujme peněžními dary spolky misijní, protože bez peněz nelze dočiniti pravého úspěchu. Je třeba stavěti kaple, školy, ústavy sirotčí a je vydržovati. Ne pouhým hlásáním sv. evangelia, ale též takovými dobrými skutky a dobročinnými ústavami lze očekávati lepšího výsledku. Nejsv. Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi a nad národy pohanskými!

A. M. K.:

KRISTU PÁNU.

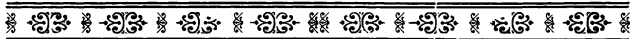
Jezu Kriste přelaskavý,
shlédni na mne s nebe,
vlej do srdce lásky trochu,
vroucně prosím Tebe.

Osviť rozum, uděl síly
v denní práci mojí,
láska Tvoje bol a žaly
ať mi všechny zhojí.

Jezu Kriste přelaskavý,
chraň mne v světa viru,
nedej, abych v bouři této
ztratila svou viru! —

Ty jsi láska nejčistější,
kterou chovám v duši,
Otčenášem Tebe slavím,
pro tě srdce buší.

Jezu Kriste nejmilejší,
láska moje čistá,
vím, že srdce Tvé mi těchu
každého dne chystá.

Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Dokončení.)

Jak dojemně vyznívá „mnohé milosrdenství“ nejsvětějšího Srdce Ježíšova z příběhu o hříšné ženě! Když Ježíš ráno seděl a učil v chrámě, přivedli k němu fariseové a zákonníci ženu, dopadenou ve hříchu, postávilš pak ji uprostřed, pravili: „Mistře, tato žena byla dopadena při hříšném činu; v Zákoně pak Mojžíš přikázal takové kamenovati. Co tedy pravíš Ty?“ — To pak pravili, pokoušejíce ho, aby ho mohli obžalovati. — Ježíš ovšem nahlédl do falešných srdcí jejich, nicméně dal ošemetníkům i hříšnici odpověď, jakou může dáti jen Srdce mnohého milosrdenství. Zprvu činil Ježíš, jakoby jich neposlouchal: shýbnuv se dolů, psal prstem na zemi. (Jan 8, 6.) Fariseové ovšem nepřestali, nýbrž neustále přede všim shromážděným lidem dotazovali se ho. Tu Pán zvednuv se řekl: „Kdo z vás jest bez hříchu, vrz první na ni kamenem!“ Žalobníci uslyšeše toto, pozazili se, potom vycházeli jeden po druhém, počavše od starších, a zůstal sám Ježíš a žena stojíc uprostřed. I pozvedl se Ježíš a řekl jí: „Ženo, kde jsou ti, kteří žalovali na tebe? Nikdo-liž tě neodsoudil?“ A ona řekla: „Nikdo, Pane!“ Ježíš pak řekl jí: „Ani já tě neodsoudím. Jdi a již neřeš!“ (Jan 8, 1—11.) Jak vzácný obraz mnohého milosrdenství nejsvět. Srdce podal nám tuto sv. evangelista Jan? Láskyplně vysvobozuje Pán kající hříšnici z rukou potměšilých pokrytcův a propouští ji se spasitelným napomenutím.

Totéž Srdce mnohého milosrdenství jeví se nám v slzách nad zatvrzelostí města Jerusalema. Kolem něho

plesají zástupové, ale Ježíš vidí v duchu slavné město otcův, nádherný Jerusalema a vystavený jeho chrám, povalený, zpusťošeny nepřáteli, proto pláče a dí pln zármutku: „Kdybys bylo poznalo i ty, a to alespoň v tento den svůj, co jest tobě k pokoji, — ale nyní je to skryto před očima tvýma!“ (Luk. 19, 42.)

Toto jest pouze několik ukázek z moře mnohého milosrdenství Srdce Ježíšova; podobně mohli bychom všechny činy Božského Spasitele, jeho zázraky, jeho slova a veškeren život vyličiti jako nestálý veliký projev mnohého milosrdenství Srdce jeho: jak byl milosrdný, prokazuje dobrotiní tělesná i duševní, poučuje chybnující, bloudící a nevědomé, zvláště pak láskyplně ujímaje se hříšníkův. Nejlépe však ozřejmí nám mnohé milosrdenství Srdce Ježíšova, když rozjímati budeme ještě o jeho umučení, kdy dle slov posvátného žalmisty (21, 15) „jako vosk se rozplývalo Srdce v jeho těle!“

Jako vosk se mi rozplývá srdce!

Žalm 21, 15.

„Jako vosk se mi rozplývá srdce v těle mém!“ Takto mluví messiášský žalm 21, o nejsvětějším Srdci Ježíšově. Žalm 21., počínající známými slovy Spasitelovými na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ vyličuje nám v podivuhodném prorocvi utpení Ježíšovo. Žalmista, který vidí v tajuplném vidění Spasitele, pnicího na kříži, klade mu v žalmu tomto 21, 17—19 do úst známá slova: „Zbodli

ruce mé i nohy moje, rozdělují sobě roucha moje, o můj oděv metají los!“ A tak i nejsvětější Srdce představuje nám ohněm lásky a milosrdenství jako rozpuštěné. Či nebylo to pouhé mnohé milosrdenství toho Srdce nejvzácnějšího, že vzalo na sebe bolesti největší a nejhorší smrt, že vyprázdnilo hořký kalich umučení až na dno, aby jenom nám dostalo se vykoupení a věčného spasení? Abychom ještě hlouběji vnikli do tajů tohoto mnohého milosrdenství, vzpomeňme si na některé výjevy z posledních hodin Ježíšových!

Dojista bylo Srdce Ježíšovo nebolelnější dojata tím, že po smutném zajetí v zahradě Gethsemanské všichni apoštolové se rozprchli; nejvíce však bylo něžné Srdce to zraněno bojácným zapřením Petrovým. Kolik dobrodiní dostalo se Petrovi od nejsvět. Srdce Ježíšova? Jak vyznamenával ho dobrý Mistr při každé příležitosti? A jak hájil a tvrdil Petr sebevědomě, byť všichni Mistra opustili, že nikdy nestane se mu nevěrným! Po poslední večeři pravil Pán ke všem apoštolům: „Vy všichni pohoršíte se nade mnou této noci: neboť psáno jest: Bíti budou pastýře a rozprchnou se ovce stáda! Ale když vstanu, předejdu vás do Galileje!“ Odpovídaje pak Petr řekl jemu: „Byť by se všichni pohoršili nad tebou, já se nikdy nepohorším!“ Řekl mu Ježíš: „Amen, pravím tobě; této noci, prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapřeš!“ Dí mu Petr: „Bych měl umřítí s tebou, nezapru tebe!“ Při téže příležitosti utěšoval se Petr pevně (Luk. 22, 33): „Pane, s tebou jsem hotov i do žaláře i na smrt jíti!“ Ale po nedlouhé hodině náš ohnivý apoštol vychládá a silný stal se slabým dítětem. Přišla děvčeka vrátná: „Nejsi-liž i ty z učenníků člověka toho?“ I řekl: „Nejsmi!“ (Jan 18, 17). Zatím uvnitř Ježíše soudili. Když pak Šimon Petr stál u ohně a zahřívál se, řekli jemu: „Nejsi-liž i ty z učenníků jeho?“ Po třetí dí jemu jeden ze služebníků nejvyššího kněze, příbuzný toho, je muž Petr uťal ucho: „Zdaliž jsem já

tebe neviděl s ním v zahradě?“ (Jan 18, 27.) Tehdy zapřel Petr opět! Zapřítí Boha patří mezi hříchy nejtěžší, vždyť Kristus pravi výslovně: „Kdož by mne zapřel před lidmi, zapru i já ho před Otcem, jenž v nebesích jest“ (Mat. 10, 33.), a při jiné příležitosti řekl Pán: „Kdo se bude stydět za mne v tomto pokolení, za toho bude se stydět i také Syn člověka, když přijde v slávě Otce svého s anděly svatými!“ (Mar. 8, 38.) A velikého tohoto hříchu dopustil se apoštol, k němuž byl Spasitel obzvláště milostiv a laskav! Nejenom ho zapřel, nýbrž i slavnostně se ho zřekl, proklínaje se a přísahaje: „Neznám toho člověka, o němž pravíte!“ (Mar. 14, 71.) Ale nejsvětější Srdce Ježíšovo ve svém mnohém milosrdenství nehledí na smutnou pohanu, již se mu dostalo od apoštola, který měl býti nejvěrnějším a nejstálejším, nepřemítá o trestuhodnosti toho, který tak velice se zapomenul, nýbrž má před očima toliko a jediné přemutný, žalostný, přebídný stav duševní, největší neštěstí to, do něhož se uvrhl svou neprozřetelností, opovržlivostí a schlubností nevyslovitelnou nehodu, jež stala se jinak hodnému a horlivému apoštolovi. Nelze si věru představití většího milosrdenství, než projevuje tuto nejsvětější Srdce; u lidí stává se, že ve svém neštěstí jsou k jiným nevrlymi, tvrdými, popudlivými: ne tak u nejsvětějšího Srdce. Spasitel nevzpomíná sebe sama, že jest odsouzen k smrti, nýbrž jenom bolestného neštěstí, jež přihodilo se jeho nejprvnějšímu apoštolovi. A proto čteme v evangeliu sv. Lukáše památná slova (Luk. 22, 61): „I obrátil se Pán a pohleděl na Petra!“ Milostný pohled, toť jediný trest nejsvětějšího Srdce, je to pohled, jehož pramen tkví hluboce v Srdci mnohého milosrdenství, v němž apoštol vidí spolu s největší bolestí, kterou způsobil, též neupřímnější soustrast, nejlaskavější milosrdenství, jež se mu nabízí, milostiplné odpuštění, jež mu pohled ten oznamuje. Ale nejsvětější Srdce nejenom ukazuje své milosrdenství, jež

v něm sídlí, nýbrž otevírá zároveň neviditelné poklady svého milosrdenství a vnuká v srdce Petrovo tak mocnou milost, že rozplývá se jako vosk, přetéká slzami kajícími, opouští hned špatnou společnost, jež byla mu příležitostí k smutnému pádu, a oplakává své provinění. „I vyšel ven a plakal hořce!“ (Mar. 22, 62.) Dojista jak veliká byla vina Petrova, jak bolestně trpěl tenkrát Pán náš, tak jasně září nesmírné milosrdenství jeho nejsvětějšího Srdce, kteréž za takových okolností tak velikou provinou tak rychle a snadno odpuští!

Abychom ještě jasněji poznali velikost milosrdenství, sídlícího v nejsvětějším Srdci Ježíšově, vzpomeňme si též na jiná odpuštění, jež prokázalo v největších mukách a bolestech ještě jiným provinilcům! Jest to především to největší, nejvznešenější, nejvzácnější a nejnezištnější odpuštění, jež povolal Pán hlasitými slovy v kříže, když krutost jeho nepřátel dosáhla stupně nejvyššího: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ (Luk. 23, 34.) Jak vzácný pohled skýtá nám tato velkodušná modlitba do hlubokosti milosrdenství, jež tají se v nejsvětějším Srdci jeho! Tenkrát dostoupilo milosrdenství jeho nejvyššího vrcholu: neboť tenkrát dostalo se ho netoliko těm, kteří ho urazili hříchy, jako Magdalena, netoliko těm, kteří ho zapřeli s Petrem, nýbrž dokonce i těm, kteří v nepochopitelné zaslepenosti a v hrozné krutosti přibíjeli ho na kříž! Největší a nejhorší nepřátelé to byli, jichž ujímalo se tu Srdce nejmilosrdnější, jež přiměli ho přimluvit se za ně u Otce nebeského. Zda nemizí veškeré lidské milosrdenství, lidská soustrast a smilování, třebaž bylo i největší a nejpodivuhodnější, jak jen může pocítiti srdce lidské, srovnáno s bezedným nevyvážitelným milosrdenstvím Srdce Ježíšova?

Zda mohl by který člověk tak odpuštěti, jak odpuštělo toto

nejdražší Srdce, neboť zda možno, aby tak člověku bylo ublíženo, jako nejsvětějšimu Srdci? A přece nebylo jeho milosrdenství tímto ještě vyčerpáno!

Odpouští, když pni na kříži na doklad, že ani nejhorší zloba i v posledních okamžicích života není vyloučena z milosrdenství jeho Srdce, že toto nejsvětější Srdce chce se smilovati ještě v poslední hodině, třebaž by byl hříšník zapuzoval milost, lásku a milosrdenství po veškeren život svůj; proto odpuští lotrovi po pravici, zločinci, lupiči, nešlechtníku, na jehož rukou snad lpěla lidská krev, odpuští mu zcela a úplně veškeren život, ztrávený ve hříších a zločinech, a to za drobet soustrastí, jež ještě zbyla v tomto zanedbaném srdci, pro několik dobrých hnutí, jež se ještě v něm ukázala. Přispívá tomuto doposud zaslepenému ubožákovi svou mocnou milostí, osvěcuje ho a proměňuje ve zkroušeného kajícího; odpuští mu dokonale, jako doposud neodpustil nikomu, promíjí mu i všechny skutky zadostiučinění a slibuje slavnostně: „Amen pravím tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji!“ (Luk. 23, 43.)

Ba i po smrti září nám s posvátného kříže krvavé Golgothy mnohé milosrdenství nejsvětějšího Srdce. Jemu, jež bilo jenom milosrdenstvím pro nás až do poslední chvíle a nyní ve smrti odpočívá, zasazují lidé, — pro něž pouze žilo a bilo, — ještě po smrti krutou ránu. Pohanský setník, který měl stráž pod křížem, má se dle rozkazu místodržitele Piláta přesvědčiti o skutečné smrti Ježíšově. Běře proto kopí a probodává jím nejsvětější Srdce.

Za tuto krutost odplácí se toto Srdce tím, že nejen hlava tohoto muže vojína je zbrocena nejdražší Krví, nýbrž že i jeho posud chladné srdce svlaženo je milostí a milosrdenstvím. Setník pak, překonaný mocí viry, volá: „Jistě tento byl spravedlivý, jistě byl Syn Boží!“ (Luk. 23, 49; Mat. 27, 54.)

*Misericordiae non est numerus! —
Milosrdenství Jeho není počtu!*

(Slova církevní modlitby.)

„Milosrdenství nejsvětějšího Srdce není počtu,“ milosrdenství to je nevyčerpateľné, tak dojista přiznati se jest každému, kdo jen poněkud rozjímá o projevech tohoto Srdce nejsvětějšího. Milosrdenství to je daleko větší, než můžeme my vystihnouti, daleko rozsáhlejší, než ukázala nedostatečná slova této naší úvahy, dokonce i pronikavější, než všechna hrozná zloba a nešlechtnost všech lidských srdcí. A proč je to milosrdenství tohoto Srdce nejušlechtlejšího tak veliké, čeho má se tím dosíci u našich tak chladných, tak bezcitných, tak hříšných srdcí?

Ničeho jiného nechce dosíci nevýslovná milosrdnost nejsvětějšího Srdce Ježíšova, než aby se naše tvrdá, studená, bezcitná srdce obměkčila,“ aby jako vosk se rozplynula,“ aby stala se vnímavějšími projevům jeho lásky a milosrdenství. Rozjímání tato předvádějí názorně to, co vyjadřují slova prorocká (Ezechiel 33, 11.): „Rei jim: Jakože živ jsem já, — praví Bůh — nechci smrti bezbožného, ale aby se obrátil bezbožný od své cesty a živ byl. Obratťe se, obratťe se od svých velmi zlých cest; proč byste měli umřít, dome Israelův?“

Ale ještě jiný účinek má míti v srdcích našich rozjímání o mnohých milosrdenstvích nejsvětějšího Srdce Ježíšova! Srdce naše, rozplynuvše se Božským ohněm lásky a milosrdenství jeho jako vosk, mají tento vtisk lásky a milosrdenství podobně v sobě zachovati a projevovati bližním. Naše srdce mají tedy býti milosrdnými a láskyplnými k bližním i všem ostatním tvorům, máme vypuditi z nich všechnu tvrdost sobectví, chladnost zistnosti, neochotu sbehlásky, necitelnost ke strastem a žalům bližních, všechnu nelásku a lhostejnost k bolestem a neštěstí bližního. Nejsvětější Srdce sděluje nám své nevyslovitelné množství milosrdenství, abychom též i my účast brali na bolestech bližního, měli s ním soustrast a litost.

Modlíte se tedy zbožný vzdech: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství, smiluj se nad námi!“ děkujeme především tomuto Srdci za všechnu trpělivost a vše milosrdenství, jež prokazuje nám, nejubožším hříšníkům! Ale sami též snažme se, abychom srdce své připodobnili tomuto nejskvělejšímu vzoru srdcí všech! Zvláště pak při slovech „mnohého milosrdenství“ uveďme si vždy znovu na paměť překrásná slova, vyplynouví z téhož nejmilosrdnějšího Srdce, totiž: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou!“ (Mat. 5. 7.)

Vy jste skutečně naší slávou a radostí!

Úvaha na slavnost sv. Cyrila a Metoda. Napsal Ignát Zháněl.

Často se citují slova básníka Kollára: „Slavme slavné slávu slavných Slávů.“ Toto vyzvání vytrysklo jistě z Kollárova vlasteneckého srdce a užívá se někdy i o osobách méně o náš národ zasloužilých. Lze ho však bezesporně v nejvyšší míře užítí o našich slovanských věrozvěstech, o našich zemských patronech svatých Cyrilu a

Metoději. Není ovšem dějinně dokázáno, že by byli rodem Slované, ač se tvrdí, že otec jejich byl Řekem, matka však Slovankou, což nijak nevádí, abychom je nazývali slovanskými apoštoly. Ovládali tento jazyk, působili výhradně jenom v zemích slovanských.

Naši svatí věrozvěstové donesli

k nám nejenom učení Kristovo, nýbrž položili též základ k naší kultuře, zavedli abecedu, kterou nazýváme hlaholskou. Letos, roku 1927 připadá jedenáctistoleté výročí narození našeho svatého zemského apoštola sv. Cyrila. Dle prastaré legendy zemřel v Římě dne 14. února 869 ve věku čtyřiceti dvou let, tudíž se narodil roku 827 čili před jedenácti sty lety. Dne narození ovšem neznáme.

1. Buďme věrnými sluhy Kristovými. Svati apoštolové používali o sobě nejraději čestného názvu: Sluha Kristův! Nazývá se takto sv. Petr, když píše na počátku svého druhého listu: „Šimon Petr, služebník Ježíše Krista.“ List, který zaslal svatý apoštol Pavel k Filipenským, počíná: „Pavel a Timotheus, služebníci Ježíše Krista.“ List svatého Jakuba začíná slovy: „Jakub, služebník Boha a Pána (našeho) Ježíše Krista.“ V prvním verši Apokalypse čili Zjevení svatého Jana jmenuje se Jan rovněž „služebníkem Ježíše Krista“. Všichni svatci a svätice Boží, tedy i naši svatí patronové Cyril a Metoděj nazývali se služebníky Kristovými, považovali tento název za významnější a ctilodnější než každý jiný, který svět dává. Ovšem nejvíce záležití bude na tom, zda dle slov svatého Pavla: „shledán bude služebník věrným?“ (I. Kor. 4, 2.) Božský Spasitel mluví totiž o služebnících věrných a nevěrných, lenivých čili špatných. (Mat. 25, 26.) Nároky na odměnu mají pouze služebníci věrní, kteří snášeli trpělivě břímě po celý život, kdežto služebníci nevěrní budou vrženi do tmy, kdež bude pláč a skřípění zubů. Jenom ke služebníkům věrným řekne Pán: „Dobře, služebniku dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnoha věcmi ustanovím tebe; vejdi v radost pána svého.“ (Mat. 25, 21.) Abychom mohli býti připočtení ke služebníkům věrným a mohli býti odměněni věčnou spásou, zachovávejme všechna přikázání Boží, přičiňme

se, abychom nikdy nebyli neposlušni nebo vzdoroviti.

K Mistrovi přistoupil jeden mladík a řekl: „Mistré dobrý, co mám činiti, bych obdržel život věčný?“ On pak odpověděl: „Chceš-li vejti do života, zachovávej přikázání.“ (Mat. 19, 16.) Nevyňal žádného přikázání, ale všechna vyjmenoval, což potvrzuje také výslovně svatý Jakub slovy: „Kdo by celý zákon zachovával, prohřešil by se však jednou, provinil by se proti všem.“ (Jakub 2. 10.) Týž Bůh, který poručil: „Nesesmilniš“, poručil také: „Nezabiješ, nepokradeš.“ Kromě přikázání Božích nutno zachovávat také přikázání církevní, protože jsou rozkazy Božími, neboť Ježíš sám výslovně řekl: „Kdož pak ani církve neuposlechne, budiž tobě, jako pohan a publikán.“ (Mat. 18, 17.) Ježíš sám shrnul obsah všech přikázání stručně ve dvě hlavní: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a ze vši mysli své. To jest největší a první přikázání. Druhé pak jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těchto dvou přikázáních záleží veškerý zákon i proroci.“ (Mat. 22, 37.)

2. Plňme věrně povinnosti svého stavu. Pán sám ustanovil různá povolání, rozmanité stavy. Rozděluje své dary, milosti, pozemské i duchovní statky různým způsobem. Někomu dal pět hřiven, jinému dvě nebo vůbec toliko jednu. (Mat. 25, 15.) Není možno, aby žili všichni lidé v jednom a témže povolání, stavu. Nutno, aby byla představenstva, aby byli poddaní, někteří jsou boháči, jiní chudáci. Má-li zavládnouti mezi námi štěstí, pravá spokojenost, třeba, aby každý byl spokojen se stavem, který si s přispěním Božím vyvolil. „Každý má od Boha dar vlastní, jeden tak, druhý onak... Jenom každý žije tak, jak každému udělil Pán... jak každého povolal Pán... bratři, každý zůstávej u Boha v tom, v čem byl povolán.“ (Kor. 7, 6, 17, 24.)

Jako má lidské tělo různé údy, některé více, jiné méně ušlechtilé, podobně pozůstává i celé lidstvo z nejrůznějších stavů, z osob různého nadání, věku, pohlaví. Jako by nebylo myslitelné, aby pozůstávalo celé tělo na příklad toliko z očí, podobně by bylo s pokolením lidským, kdyby byli všichni lidé stejně bohatí, stejně šťastní. K lidské spokojenosti je nezbytně potřeba, aby každý byl spokojen se stavem, ve kterém žije.

Přijme každý ve svém stavu co nejsvědomitěji své povinnosti, v čemž vlastně pozůstávají dobré skutky, jak napomíná svatý Petr, když píše: „Vynasazte se, abyste dobrými skutky upevnili své povolání (totiž ku pravé víře), neboť činíce to, nikdy nezapadnete (neodpadnete od víry a nepřijdete o věčnou spásu). (II. Petr 1, 10.) Má ovšem každý stav své obtíže, starosti, nebezpečí, v každém stavu nutno dle slov, která promluvil Bůh již v ráji k Adamovi, jisti svůj chléb v potu tváře své.“ (Gen. 3, 19.) Výslovně praví svatý apoštol: „Kdo nepracuje, nemá jisti. Slyšíme totiž, že někteří žijí mezi vámi nepořádně, nic nedělajíce, nýbrž všetečně si počínajíce, takovým prikazujeme a napomínáme v Kristu Ježíši, aby, pokojně pracujíce, jedli chléb svůj.“ (II. Thes. 3, 10. nn.) Není stavu, v němž by kvetlo jediné kvítí, kde by nebylo plevle, v každém stavu a věku jsou útrapy tělesné i duševní, utrpění zevnější i vnitřní, kříže, které si sami připravujeme, i které nám způsobují jiní. Všechny tyto strasti nazývá Ježíš Kristus „kalichem, který musíme pít“ (Mat. 20, 22.) Kdo chce s Kristem vládnouti v nebi, musí s ním tu na světě vše trpělivě snášeti, neboť ke všem bez výjimky pravil: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapří sebe sám a vezmi kříž svůj každodenně a následuj mne.“ (Luk. 9, 23.)

· O našich svatých věrozvěstech Cyrilu a Metoději můžeme užití slov Pisma: „Vy jste zajisté naší slávou

a radostí.“ (I. Thes. 2, 20), jsou nám celým svým životem vzácným příkladem, jak máme žiti a nejsvědomitěji vykonávati povinnosti svého stavu. Jako mladi mužové opustili vlast, nedbajíce žádných obtíží, přišli roku 863 k nám na Moravu, hlásali Krista ukřižovaného, snaželi, oddáni do vůle Boží až do své smrti obtížel dne i noci, horka i zimy. Sv. Cyril zemřel v Římě, sv. Metoděj na Velehradě za oltářem Panny Marie; bohužel, dosud nebyl vypátrán jeho hrob. Dosáhli věčné slávy, protože kráčeli po úzké cestě, která vede ke spasení, nesli své kříže věrně za Kristem. Jednejme podobně i my, neohlížejme se ani vpravo, ani vlevo, abychom nespadli do propasti, stále mějme na paměti i před očima našeho Pána a Spasitele, jak napomíná ve Starém Zákoně žalmista: „Hle, jako oči sluhů (hledí) na ruce svých pánů, jako oči služebné (jsou upřeny) na ruce své paní; tak zrak náš k Pánu, našemu Bohu, až by se smiloval nad námi.“ (Žalm 122, 2.)

Jako praví a věrní sluhové Kristovi vykonávejme dobré v Jeho jménu. Nikoliv pouze z poslušnosti k Němu, nýbrž i ve víře v Něho, v naději k Němu, z lásky k Němu, s milostí a silou, která od Něho přichází, již máme od Něho a nikoliv ze sebe. Kristus jest netoliko našim Pánem, nýbrž i Bohem. Co nám jako náš Pán poroučí konati, k tomu nám jako náš Bůh propůjčuje i svou milost i silu. Bez jeho pomoci nic bychom nezmohli. Vysvětluje tuto pravdu, použil Ježíš Kristus podobností, řka: „Jako ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstane-li ve kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy (jste) ratolesti; kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší ovoce mnoho, neboť beze mne nemůžete nic učiniti. Jestliže kdo ve mně nezůstane, vyvržen bude ven, jako ratolest uschne a seberou ji a vrhnou na oheň a bude hořeti.“ (Jan 15, 4—6.)

3. Vážme si svatého Písma. Svatí Cyril a Metoděj přinesli k nám s vírou pravou osvětu, vynalezli abecedu, přeložili do našeho jazyka svatě knihy. Vážme si tohoto jejich dědictví. Pořídme si pro svůj dům především Nový Zákon, pilně čtème v něm, neboť „cokoliv bylo napsáno, k našemu poučení, bylo napsáno, abychom trpělivostí a útechou Písma měli naději.“ (Řím. 15, 4.) O této svatě knize praví svatý Hugo: „Je v ní všechna pravda, které nás učili, všechna ctnost, která se nám hlásá, všechna blaženost, která jest nám slíbena.“

Každý z nás milujeme, hledáme pravdu, toužíme po pravdě. Čerpejme ji z knihy knih, z Písma. Pravda je z Boha, Bůh je pravda, neboť „slovo tvé jest pravda“. (Jan 17, 17.) Písmo svatě jest škola nebes, vyučování života, učební síň pravdy, učitel, vyvýšený nade všechny učitele. Je zrcadlem ctnosti, v němž můžeš uzříti celé své nitro. Vidiš v něm, jak jsi krásný nebo ošklivý, cítíš, jak dalece jsi pokročil v křesťanském životě, v křesťanské dokonalosti, jak jsi vzdálen od cíle. Ukazuje cestu, po níž nutno kráčet k věčné blaženosti. Svatý Pavel píše k Timotheovi: „Od dětinství znáš Písma svatá, která tě mohou naučiti ke spáse věrou, (jež jest) v Kristu Ježíši.“ (II. Tim. 3, 15.) Písmo je každému, kdo se jím obírá, „svíci, osvěčující tmavá místa, až den zavítne a dennice vzejde v srdcích našich.“ (II. Petr

1, 19.) Čím více se jím obíráme, tím více se přesvědčíme, že je vodou, kterou dává Pán: „kdo se z ní napije, nebude více žizniti; voda, kterou já dávám, stane se v něm pramenem vody, vytryskující do života věčného.“ (Jan 4, 14.)

Svatý Augustin nacházel v pilném čtení Písma svatého největší sladkost, útěchu. Piše: „Vše, co mne ve světě dojme, vše, co nade vše miluji, jest tvůj hlas, ó Pane, který ke mně mluví ve tvém Písmu, v něm tebe slyším. Je to pro mne radost, nad níž není sladší a větší.“ Tomáš Kempenský říkával, že není pro něho většího štěstí, než seděti v samotě ve své komůrce a prodlévati při knize, z níž mluví k srdci sám Pán.

Kardinál dr. Bauer pravil jako biskup brněnský ke kněžím, které vysvětil v jubilejním roce Metodějském roku 1885 (885 zemřel svatý Metoděj): Nestačí toliko volati: „Svatí Cyrile a Metoději, orodujte za nás! Především však nutno následovati jich po celý život. Čím větší bude podobnost našeho života se životem těchto našich svatých věrozvěstů, tím budeme dokonalejší, bohatší na křesťanské ctnosti, bližší svému cíli — šťastné věčnosti.“ Každý z nás poklekní v nejhlubší pokoře a z celé duše rci: Nehynoucí sláva budiž sv. Cyrilu a Metoději, našim věrozvěstům a po Bohu největším dobrodincům; přivedli nás ke Kristu, který kraluje na věky věkův. Amen.

A. M. K.:

KDO JEST TO?

Kdo jest to, jenž svět náš stvořil
a v něm stále vládne,
kdo jest to, jenž láskou hřeje,
duše když nám chřadne?

Kdo jest to, jenž slunci velí,
řídí okruh světa?

Kdo jest to, jenž bouří tíši
za parného léta?

Kdo jest to tak mocný, slavný,
zde na tomto světě?
Toho není k nalezení,
k nebi hlas čis zve tě.

Bůh všemocný tam na nebi,
Pán celého světa,
ten svět řídí a spravuje,
sta tisíců léta! —

Blahoslavený bratr Šalomoun, mučenic z kongregace Školských bratří.

(Pokračování.)

Mladý kupec.

Zatím vzrostl dům Le Clercqův, jak počtem členů rodiny, tak také obchodními styky a závazky. Z jedenácti dětí, kterými Bůh rodičům požehnal, zůstalo devět na živu. Jako obchodník přál si otec, aby všichni jeho synové byli vychováni pro obchod. Ale Bůh dal některým dětem jiné povolání, než jim otec ustanovil. Jan František, nejstarší syn, ukončil u Oratoriánů filosofii a vstoupil do služeb obchodního domu svého strýce v Boulogni. Za několik let však shledal, že je povolán k životu dokonalejšímu a vstoupil k Oratoriánům. Zemřel věren svému povolání 1764 v Troyes. Antonín Vavřinec, druhorozený a Maria Augustin, třetí syn, stali se rovněž obchodníky. Augustin šel později do Ameriky, kde zemřel 1790. Marie Barbora, nejstarší sestra, o níž jsme se již zmínili, prodala se za kupce Ricarta; zemřela 1794. Po Mikulášovi, který byl pátým dítětem, byl šestý František Viktor, který zemřel 1821. Po něm byl Petr Eustach, který vstoupil ke Školním bratřím a zemřel u nich roku 1775 v Yonu u Rouenu. Pak byla sestra Rosalie, která zemřela r. 1830. S tou si Mikuláš nejvíce dopisoval. Uschovala všechny dopisy pozdějšího Bratra Šalomouna ve veliké účtě. Na smrtelné posteli pravila odevzdávajíc tyto dopisy svým dědicům: „Dobře tyto listy uschovajte, jsou to dopisy svätce a mučedníka za víru.“ Deváté dítě byl Maria Achilles Baltazar. Vstoupil v Paříži do kněžského semináře a zemřel jako kněz v domě otcovském r. 1782.

Roku 1756 vypukla sedmiletá válka, do níž i Francie byla zatažena, a zni-

čila veškeren námořní obchod. Antonín Le Clercq, druhorozený syn, vstoupil jako dobrovolník do armády; dostal se do anglického zajetí a byl ve vnitrozemí internován. Podařilo se mu uprchnouti a dostal se šťastně pomocí námořních lupičů do vlasti. Volný život na vojně se mu tak zalíbil, že se dal opět se svým bratrem Augustem na vojnu, aby bojoval proti Angličanům.

Zatím studoval pilně Mikuláš u Školních bratří a opustil, maje 16 let, obchodní školu a byl otcí nápomocen v obchodě. Když pak se oba bratři vrátili šťastně z války, myslil otec, že již Mikuláše nebude potřebovatí a hledal pro něho příhodné místo v blízkém městě Desvresu. Zde byly továrny na hliněné zboží, t. z. kamenné nádoby, veliké lihovary a koželužny. Tam byl zaměstnán Mikuláš u svého bratrance v koželužně asi dva až tři roky.

Kolem roku 1766 odhodlal se Mikuláš, aby se ve svém oboru zdokonalil a studia svá doplnil, že se odeběře do Paříže. V Paříži kvetlo právě období zhoubné nevěrecké filosofie. Všechno se hnalo za osvícením. Přšlo tam takměř nevěreckými letáky a spisy. Otec věděl o všem, co se zde dalo, znal nebezpečí, které se v tom všem skrývalo a proto svěřil svého syna dobrému a poctivému kupci. V tomto domě byl Mikuláš dobře kryt před nebezpečím, které hrozilo jeho duši, a jak se doma domnívali, nebylo tam žádných špatných vlivů, které by byly zhoubné na mladého muže působily. Ale nebezpečí přišlo odněkud jinud. Všichni mládenci z onoho obchodu obědvali v blízkém hostinci.

Hospodský, Versette, byl nesvědomytý člověk, který nevěděl o ničem jiném pro své mladé hosty, než že je za oběda bavil nejnesmyslnějšími vtipy o náboženství a převratnými řečmi proti stávajícímu státnímu pořádku. Snadno se domyslíme, že u takového člověka kupečtí mládenci pustili uzdu své bujnosti. Předcházeli se ve vtipech na vše vážné a zvláště na náboženství. Chápeme, jak úzko bylo v této společnosti mladému Mikuláši. Jak veliké nebezpečí se v tomto ovzduší pro něho krylo, vysvitá z dopisu, který psal roku 1771 svému bratrovi Eustachovi, když se chystal, aby rovněž v Paříži vstoupil do kupeckých služeb. „Kdybych byl znal Paříž,“ tak psal, „byl bych nikdy nebyl šel k Versetovi.“ Pak ho nejdůtklivěji napomíná, aby si hledal byt jinde.

V tomto dusivém ovzduší hanebných plánů a osklivých řečí přicházely mu dopisy zbožné jeho matky jako mírný osvěžující vánek od moře. Z nich čerpal novou odvalu a sílu, aby byl s to odporovati zlým nájezdům, které mohly i silnějšího ducha a mravnějšího člověka zviklati. Paříž se mu hnusila, vzpomněl-li si na svou zbožnou čistou rodinu doma. Tak se sstěžil a hleděl se vyhnouti osidlům zla, které mu byly kladeny krok za krokem. Jeho nezkažené srdce sstěžilo svědomí, aby zůstal pevný proti denním nájezdům pokušení a svodům ke hříchu. A podivno, nejen že zvířel v tomto úporném boji s hříchem, nýbrž právě v Paříži, kde již tenkrát byla moderní sodomá, dal mu Bůh pokyn, aby vstoupil do klášterní samoty.

Až dosud mohl si věrně plniti všechny povinnosti náboženské, protože jeho bezbožní spolustrávníci nevěděli, že chodí na mši sv. a k sv. svátostem. Ale jak se měl zachovati, když nastávala doba postní? Snese jejich posměšné pohledy a kousavé poznámky, až si bude poroučeti postní jídla? (tenkrát ještě nebylo v postní dny onoho osvobození pro ty, kdož se

stravují u cizího stolu, jak je máme dnes). — Vydržím až do konce? tak se tázal sám sebe. Často mu bylo úzko při pomyslení na to, co na něho čeká. V tomto těžkém postavení mu byla blízká pomoc s nebe. Mikuláš si zachoval také v Paříži své zbožné zvyky z dětství. Tak na př. kdykoliv šel kolem chrámu Páně a byl otevřený, vždycky vešel do něho, aby se svátostnému Špasiteli poklonil. 19. března 1767 šel časné z rána na mši svatou, aby oslavil svátek sv. Josefa. I spatřil v kostele Školního bratra a poznal v něm svého dlouholetého učitele z Boulogně. Pln radosti nad tímto neočekávaným, tak milým setkáním zůstal ještě celou hodinu po mši sv. před oltářem v modlitbě. Zde zaslechl ve svém nitru jasný hlas Božského přítele dítek, který mu pravil: „Staneš se také Školním bratrem!“ Pln radosti šel do svého farního chrámu Páně, St. Sulpice, a vyznal se z celého svého života knězi ve zpovědnici. Když vyšel ze zpovědnice, byl již pevně odhodlán státi se Školním bratrem. Za několik dní opustil mladý muž své zeměstnání v Paříži a vrátil se domů, kde se rodiče velice podivili nad jeho náhlým návratem. A ještě více se podivili, když jim milý jejich syn zvěstoval, že je jediným jeho a nejvroucnějším přáním státi se Školním bratrem, a když je uctivě prosil o dovolení, aby směl podle tohoto vnuknutí jednati. Se slzami v očích vyplnili rodičové jeho prosbu a tak odjel Mikuláš do Rouenu, kde byl u kostela St. Yon noviciát Školních bratří.

Řeholník.

Náš mladý přítel přišel roku 1767, tedy máje 22 leta, do noviciátu v St. Yonu. Nejdříve šel do kaple, kde byl pochován svatý zakladatel kongregace, kterou si vyvolil. Jak uklidňovala samota a duch sv. Jana Křtitele de la Salle, který vanul celým domem, mladého čekatela! Vyznal se brzo v novém způsobu života a přizpůsobil

se mu velice snadně. Našel tam svého starého známého, bratra Raimunda, asistenta generálního superiora Klaudia. Byl velmi šťastný ve svém povolání. Když byl vykonal předepsané řeholní zkoušky, obdržel téhož roku na Nanebevstoupení Páně řeholní roucho a zároveň nové své jméno: Šalomoun. Z noviciátu jeho nemáme žádných zvláštních záznamů. Ale z jeho listů, které psal v té době domů, vidíme, jak velice sobě vážil svého řeholního povolání. Roku 1769 psal svým rodičům: Jsem ochoten raději nejnižší úřady zastávat v řeholi a podrobiti se nejnamáhavějším pracím, než bych kdy chtěl vystoupiti. Jindy opět píše: „Co na tom, že mnozí považují naši řeholi za nepatrnou. Moudrost tohoto světa je pošetilost před Bohem. Budu se vždycky chlubit, že jsem Školním bratrem, a s pomocí Boží budu věrně povinnosti svého stavu zastávat.“

Bratr Šalomoun byl vzorným novicem. Vůně jeho ctností nevyzimela ani po letech. Neboť když roku 1771 jeho bratr Eustach také si vyvolil kongregaci sv. Jana Kř. de la Salle, psal svým rodičům: „Na svátek sv. Josefa jsem měl to nevysslovné štěstí, že jsem obdržel řeholní roucho. Kéž mi udělí Bůh té milosti, abych je věrně nosil až do smrti a žil vždy jako horlivý řeholník, jako můj bratr Mikuláš. Všichni milí bratři, kteří ho kdy znali, považují ho za svědomitého řeholníka. Budu se snažiti, abych ho následoval.“

Když skončil bratr Šalomoun svůj noviciát, byl ustanoven za učitele na ústavě v Reměši. V jeho třídě bylo 120—130 žáků. Jak se mu tam dařilo, vypravuje sám: „Mám 10 až 11 tuctů malých, špinavých, lehkomyšlných a štěbetavých klučíků. Mám dosti námahy s nimi, ale přece někdy nějakou malou radost. Ale kde by kdo zde nalezl místo na zemi, kde by nebylo nějakého trápení a zármutku?“ — Následujícího roku byl poslán do St. Yonu, aby tam konal duchovní cvi-

čení, jako přípravu na své sliby na tři roky. Pak byl ustanoven za učitele na městských školách v Rouenu. Dům bratří byl nedaleko kathedrály. Bratr Šalomoun se velmi rychle vpravil do nových poměrů, neboť psal odtud: „Je-li kde nějaká radost, pak je jistě tam, kde je láska a svornost.“ V jiném listě doznává: „Jistě že není vždy rájem, býti ukován mezi stem dětmi. Co se mne týče, mám mnoho starostí, ale snáším je radostně. Jsem velice spokojen a prosím Boha, aby mi dal milost, abych věrně vytrval v jeho svaté službě a svědomitě plnil všechny své povinnosti.“

Jeden z jeho přátel, který s ním zároveň vstoupil do řehole v St. Yonu, opustil ji právě v tomto čase, a aby jaksi svoje vystoupení doma v rodišti bratra Šalomouna omluvil, dával na jevo, že prý ani bratr Šalomoun dlouho nevydrží. Když to rodičové našeho milého bratra zvěděli, byli tím zneklidněni. Psali mu o tom. On jim odpověděl: „Nejmilejší otče a matko! Jestliže jste o řeholi, které že námžím považují za největší štěstí, něco nepřiznivého uslyšeli, nevěřte tomu, neboť obyčejně ji ti snižují, kteří nejsou hodni, aby v ní setrvali. Takové špatné příklady mne nejen v povolání mém nezviklají, nýbrž právě naopak, více mne v něm utvrzují a činí mne ve službě Boží horlivějším a pevnějším, abych mohl zadostučiniti Pánu Bohu za ty, kteří ji nevěrně opustili.“

Bratr Šalomoun zůstal v Rouenu jen rok. Odtud byl poslán jako učitel počtů do Maréville v Lotrinsku a vyučoval tam v pensionátě dva roky. Tam složil dne 28. května 1772 své věčné sliby. Tenkrát měla kongregace tři noviciáty: V Rouenu, Avignonu a Maréville. Ještě téhož roku stal se bratr Šalomoun podříditel v Noviciátu Marévillském a následujícího roku ředitelem. Pomocníkem jeho ustanoven vlastně jeho bratr Eustach, který se jmenoval řeholním jménem Salvator. Tento byl churavý a následkem toho trochu úzkostlivý

a nerozhodný. Zůstal u něho jen rok a zemřel brzo na to.

Jak vykonával bratr Šalomoun svůj úřad jako novicmistr, ukazují ně- která jeho hesla a zásady: „Vzhůru srdce! Povznesme se až k Ježíši Kristu!“ Dále: „Žádná obět není pro mne příliš těžká, jedná-li se o to, aby byla v duších rozšířena svatá láska.“ Zamilovaná jeho modlitbička byla: „Povšvěť mé srdce, Pane Ježíši! Učín, aby chápalo tvou dobrotu a rozplameň je láskou, kterou jsi přinesl na zemi. Jelikož sobě tak velice přeješ, aby svatý oheň, který jsi přinesl na zemi, hořel v našich srdcích, vezmi z mého srdce vše, co by odporovalo tvému přání. Učín, abych všechny své povinnosti plnil v tom duchu sv. víry a v tom čistém úmyslu, v němž se Ti jedině naše skutky mohou líbiti a jsou hodny slávy nebeské.“

Když byl bratr Šalomoun pět let zastával úřad novicmistra, vložili představení na něho úřad správce a sice opět v Maréville. Řeholní dům v Maréville byl založen od Stanislava Leszczynského, bývalého polského krále a panujícího knížete Lotrinského. Byla to velická budova, k níž patřilo mnoho polností. Byla tam ochranná, obecná škola a pensionát pro děti z lepších rodin. Kolem domu se prostíraly zahrady zelinářské, ovocné a vinice. Pak byla pole a dvory, která se táhla až téměř k hranám města Nancy. Pro vše to bylo třeba hojného dělnictva.

Jak se asi vpravil bývalý novicmistr, který až dosud žil životem Marie, do rušného života Marty? Ale bratr Šalomoun vše výborně zastal. Řidil senoseč a polní práce, jakoby nebyl nikdy nic jiného konal a jakoby nebyl býval nikdy ve škole učil. Výborně uměl pomáhati na poli a ve stájích. Po celé dny neslezl s koně, musel-li bdíti nad polními pracemi. Pak sedl k psacímu stolu, aby byly všechny účty hospodářství v pořádku. Kromě toho se právě tenkrát v Maréville stavělo a to jistě správci domu starostí neubrало. Při všem tom však zůstal bratr Šalomoun horlivým pokorným a sebraným řeholníkem, který se především staral o věci nebeské a pak spravoval pozemské. V roce 1780 visitoval bratr generální superior Agathon ústav a bratr Šalomoun prošil pokorně, aby byl svého úřadu zbaven. Jeho přání bylo vyhověno. Generální představený ho ustanovil pro další studie. Trvalo však přes půl roku, než ho zavolal do St. Yonu roku 1781.

Zatím zůstal bratr Šalomoun klidně v Maréville, aby se připravil na svá studia v St. Yonu. Ani ho nenapadlo, aby se nějak rmoutil, že již není v domě mužem, na něhož se všichni ve svých požadavcích a obtížích obraceli. 1781 přišel, jak již bylo řečeno, do St. Yonu. Ale již roku 1782 je ustanoven za učitele počtů v Melunu. Téhož roku také navštívil staříckého svého otce v Boulognu. (Pokrač.)

Podobenství Páně.

(Z knihy „Úvahy o evangelii.“)

Biskup dr. Otakar Procházka. — Z maďar. Boh. Kyselý.

II. S k v a s u.

Podobno jest království neteské kvasu, kterýž vzavší žena, zadržela do tří měsíců mouky, až zakynulo všecko. (Mat. 13, 33.)

1. Království nebeské ujímá, šíří se v lidstvu, podobno jsouc kvasu, který

duši uvádí v kvašení, který ji mění, přetvořuje. Kvas ničí surovost mouky, činí ji chutnou, jako i kvašení čistí mošt, mění cukr v sílu, v líc. Takovou vše pronikající a přetvořující mocí jest evangelium, milost Kristova a Svátost oltářní. Duše zlomí svou divou sílu a

přirozené pudy a stává se rozkoší pro Boha i sebe samu. Činí to důkladně: rozleptá všechny žilky lidského, pozemského smýšlení a pronikne do každého údu. A je to pak vpravdě Boží síla, jež prostupuje duši i tělo, zušlechťuje naše myšlenky, zasahuje ve hnutí našeho srdce, prolíná naše řeči a ovládá i skutky.

2. Žena zadělává kvas do tři měřic mouky. I svou duši musím přetvořit trojím směrem. Do rozumu svého vpravím jas a pravdu Kristovu, na základech správných filosofických a theologických zásad vybuduji svůj život duchovní a budu se snažit, aby ve mně bytovaly jenom myšlenky rozumné, pravdivé a svaté, všechny pak myšlenky nerozhodné, vrtkavé, nejapné vyloučím. — Vniknu do bohatého světa citů, z něhož arci nemohu vypuditi dezděké pocity smyslné přirozenosti, ale posadím se tam na prahu sobevědomí a budu od sebe vzdalovati ulici, luzu. „Limpidezza“ — průzračná nedotknu-

telnost, čistota, po té zatoužím. Kvas evangelia vpravím také do své vůle. Chci býti korektní, přesný. Nechci blouzniti, nechci se uspávat. Nejpřednější snahou mou bude chtít jen to, co chce Bůh, i kdyby se mi to nelíbilo. Nejsem syn nějakého advokáta, ale jsem dítě Boží, netočím řečí, nýbrž pokorně a ochotně se poddávám.

3. Kvašení v duších zvolna pokračuje. Křesťanstvo v době apoštolské bylo kvasem silným, rychle se šířilo a vykonalo proměnu velkolepou. V nás šíří se milost Boží zvolna. Mnoho jest i nákazy jiného to kvasu, o němž pravil Pán: „Chraňte se kvasu Fariseů.“ Jsme plni citů nízkých, smyslných, sobeckých, jsme hrdí a nadutí, nedbáme, abychom se po odpuštění také hříchů varovali.

„Vymette starý kvas,“ dí apoštol. (I. Kor. 5, 7.) Vystříhejme se i lehkých hříchů, tím se duše naše udrží svěží a čerstvou a zároveň posílí se tak i naše láska k Bohu.

A. M. K.:

LÁSKA.

Do světa láska vyšla si,
chudička velmi byla
a mezi těmi chudáky
se tiše usadila.

Na čele zářil diadém
a v očích drahokamy,
do chudé chatky vstoupila
a řekla: „Pokoj s vámi!“

Na čelo lidi zlíbala,
ke stolu sedla s nimi
a denně je zde dařila
ze srdce ctnostmi svými.

Leč zhrdli lidé láskou tou,
tam v široširém světě,
a proto zase nenávisť
tak mnoho u nás kvete.

Ó milujte se vespolek,
jak Kristus vám to káže!
Když lásku v srdci skryjete,
jak bude vám všem blaze! —

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Císařův pohřeb v Tokiu.

Řídká a zvláštní událost odehrála se v hlavním městě japonské říše Tokiu večer 7. února t. r. a v následující noci. Smrtelné pozůstatky císaře, 25. prosince r. 1926 zemřelého, byly uloženy s velkou nádherou k poslednímu odpočinku. Tak aspoň řekli bychom po našem způsobu křesťanském. Podle japonského nazírání však císař jako potomek bohyně slunce neumírá. Jeho odchod z tohoto světa nemá se smrtí co činit; ale jak Japonec uctivě o této události mluví, Jeho Veličenstvo císař ráčil se uchýlit do zátěší. Tak toho vyžaduje národní náboženství japonské, tak řečený šintoismus. Výrazem tohoto smýšlení byly i jiné jednotlivosti, jevící se při pohřebním průvodu. Krátký jeho popis od očitého svědka, jeuity P. Rossa v Tokiu, nebude zajisté čtenářům „Školy“ nevhod.

Celé dni, ba týhodny, byl na celé, šest kilometrů dlouhé cestě, kudy se pohřební průvod bráti měl, čilý život. Jestliže již celé město při této příležitosti odšlo se rouchem smutečním, musel smutek tím více vyniknouti na poslední cestě, kterou zemřelý císař se měl ubírat. Penězi na to potřebnými se nespořilo, obnos několika milionů byl státem k tomu účelu povolen. Zvláštní pozornost v ulicích vzbuzovaly obrovské ze dřeva umělecky zhotovené svítilny a více ještě velké strážné ohně, které na mnohých místech cesty jmenovitě na větších náměstích v krátkých přestávkách hořely. Pohřební průvod byl totiž pořádan v noci, což ostatně nemálo ku zvýšení všeobecného dojmu přispívalo.

Již všechny přípravy byly skončeny, když tu najednou 5. února začalo sněžit. Sněžilo celou sobotu, v noci na neděli a v pondělí večer měl se konati pohřeb. Než nebe mělo slitování,

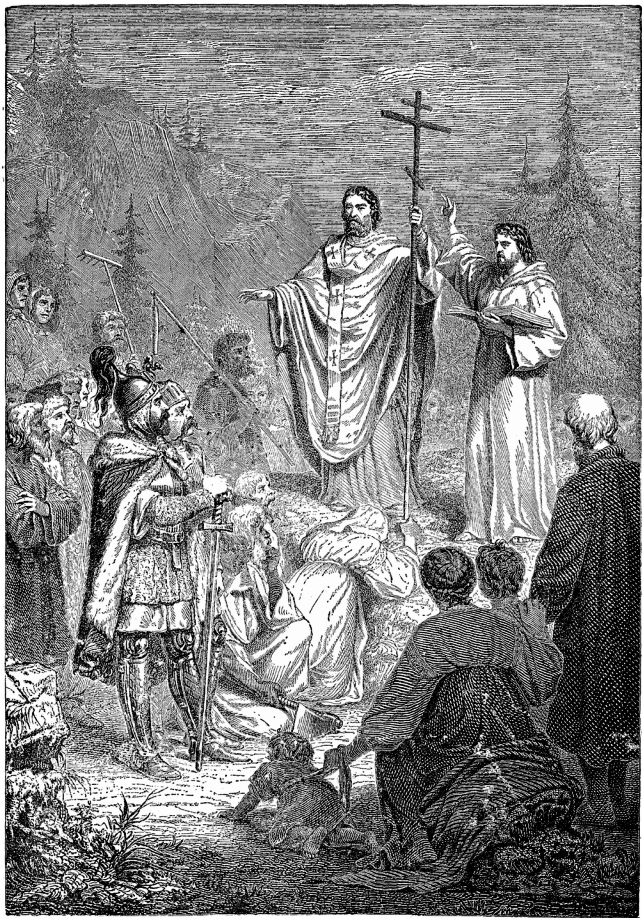
v neděli již přestalo sněžit a v pondělí hrálo slunce tak, že sněhová voda tekla v proudech a v pondělí odpodně nebylo již o sněhu ani potuchy. A bylo tak dobře; neboť ohromné zástupy z venkova proudily do města, aby aspoň jako diváci zesnulému panovníkovi vzdaly poslední poctu. Počet diváků páčil se na milion a staré město Tokio sotva kdy takové množství lidí ve svých ulicích vidělo. Mnoho hodin před začátkem průvodu stáli nebo se krčili, kde jenom bylo lze nějakého místočka se dopídití. Pisatel těchto řádků musil též plně čtyři hodiny na tomtéž místě v nejhustší tlačnici vydržeti a přece bylo to místo pro deputaci katolické university v Tokiu vyhrazeno.

Půl druhé hodiny trval pohřební průvod. Slavnostně odměřeným krokem táhlo 10.000 účastníků kolem. Zástupové, kteří tvořili špalír, zachovávali naprosté ticho. Hlubokým dojmem působilo, že šepotu tím více ubývalo, čím více blížila se šestá hodina, až konečně bezprostředně před šestou nastalo úplné ticho. Když bilo šest hodin, zazněla rána z děla, první ze 101, které v blízké dělostřelecké kasárně byly vypáleny. Sotva první rána dozněla, dány povely a průvod se hnul. V čele kráčely deputace vojska a loďstva, pušky s hlavní dolů obrácenou. Všecky druhy zbraní byly zastoupeny a trvalo to dosti dlouho, nežli přešly.

Následovala vlastní historická část pohřebního průvodu. To bylo skutečně staré Japonsko, jak je kdysi nalezl sv. František Xaverský. V krásném, malebném kroji předků následovala skupina za skupinou. Byly neseny prapory ne nepodobné našim kostelním korouhvim, jenom že delší a užší, ozdobené japonskými znaky a nápisy. Následovali nosiči zbraní, luků, šípů, štítů a helebardy, po nich nosiči vel-

Navštívení Marie Panny.

Sv. Cyrill a Method kůžl.

kých bubnů, zvonů a posvátných zrcadel. Tyto předměty byly upevněny na nosítkách, jejichžto konce nesli nosiči na ramenou. Také byly nesený objemné truhly se šaty císařovými a dva posvátné stromy v obrovských nádobách na způsob našich do pyramid tážených stromů vavřínových.

To všecko bylo vlastně jaksi předehrou k vlastnímu pohřebnímu divadlu. Středem či jádrem průvodu byl krytý vůz šesti volí tažený, na němž tělo zemřelého císaře spočívalo. Svršek vozu trpytl se zlatem. Skvostně byla okrášlena i kola, velké to kulaté a plné plochy. Kola byla tak stavěna, že ustavičně jaksi žalostivě, úpěnlivě skřípala. Kudy vůz jel, všichni diváci hluboce se před ním skláněli a nebylo slyšeti nic než smutné skřípání kol. Výstřely z děl, v přestávkách po sobě následující, jejichžto ozvěna přes milionové město se přenášela, zvyšovaly ještě slavnostně vážný klid a výraz smutku důrazněji vyjadřovaly. Nelze upřít, byl to obraz velmi dojmavý.

Zakončením tohoto dílu pohřebního průvodu byly opět postavy ve starojaponském kroji, mezi nimi nosiči židlí, vozové pokrývky pro případ deště a jiných předmětů. Všichni představitelé starého Japonska poskytovali nádherný pohled ve svých zelených a květnatých „kimonech“ s bílou hedvábnou podšívkou, která se při každém kroku objevila a široké, dolů visící rukávy vroubila. K tomu bělostné „tabi“, t. j. ponožky a čepice zvláštního útvaru s ozdobami nazad visícími. Lze si těžko představit něco krásnějšího a malebnějšího.

Průvod uzavíral mladší bratr nového císaře a zároveň jeho zástupce, princ Chichibu, v uniformě generála.

Následovali jiní princové císařského rodu; vysoká šlechta, všichni v moderních vojenských nebo diplomatických stejnokrojích. Potom nekořečná řada vysokých důstojníků vojska pozemského a loďstva a jiné vynikající osobnosti. Poslední částí průvodu bylo několik tisíc vojinů a námořníků.

Tímto způsobem pohyboval se průvod ulicemi města, po nedávném velkém zemětřesení rozšířenými a znovu vyzdobenými, do paláce Shinjuku jménem, 6 kilometrů od města vzdáleného, kam začátek průvodu po půltřetí hodině dospěl. Tam za přítomnosti císaře, císařovny vdovy, cizích vyslanců a mnohých pozvaných hostů konaly se slavnosti pohřební dle obřadu domácího náboženství, tak řečeného shintoismu, načež daleko po půlnoci byla mrtvola císařova do nového, drahou dobrou hodinu vzdáleného, mausolea v Asakavě dovezena.

Tam bude mrtvola odpočívati a místo stane se svatyní, ve které zemřelý císař bude jako vyšší bytost uctíván. To je však právě veliký stín, který v očích křesťanského diváka na celou krásnou a dojemnou slavnost padá. Kdy asi nadejde den, kdy ubohý národ pozná, že toliko jeden Bůh jest, Pán nebes a země, Soudce živých i mrtvých, před jehož soudnou stolicí i vládce „říše vycházejícího slunce“, t. j. Japonska, musí počít klásti z vladařství svého? Bohužel v dozírné době se tak sotva stane, neboť jak pravil sám Božský misionář, „žeň je ohromná, ale dělníků málo“, t. j. bezmála tisíc milionů pohanů čeká podnes, až světlo sv. evangelia mu zasvitne, ale věrověstů, misionářů je až příliš málo. Proto ne nadarmo modlíme se denně v Otčenáši: „Přijď k nám království tvé!“

Kalasantýni.

Kristus pravil: „Já jsem vinný kmen, vy (jste) ratolesti; kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší ovoce mnoho, neboť beze mne nemůžete činiti nic. Jestliže kdo ve mně nezůstane, vyvržen bude ven jako ratolest i uschne a seberou ji a vrhnou na oheň, a bude hořeti.“ (Jan 15, 5—6.) „... kdo jí mne, živ bude pro mne.“ (Jan 6, 58.) „Amen, amen, pravím vám; nebudete-li jisti těla Syna člověka a piti jeho krve, nebudete mít v sobě života.“ (Jan 6, 54.) „Bude-li kdo jisti z chleba toho, živ bude na věky.“ (Jan 6, 52.)

Co schází našemu lidu? Časté přijímání nejsv. Svátosti. Též duše má hlad, musí jisti, jinak slábne, nemůže pak odolávat svodům těla, světa a ďábla čili troji zlé žádostivosti, totiž žádosti těla, t. j. nezřízené touze po tělesných rozkoších, žádosti očí, t. j. nezřízené touze po majetku, pýše života, t. j. nezřízené touze po cti a vyznamenání. Ale jak nakloniti lid, aby přijímal sv. svátosti? Je třeba tak upravit jeho životní podmínky, a to každé jednotlivé duši, aby se k nábožnosti přiklonila, neboť musí-li člověk zápasiti s nouzí a bídou, nezbyvá mu pro vezdejší starosti času a chuti mysliti na Boha. Ve mnohých případech, kde duše již úplně na Boha zapomněla a se od něho snad i odvrátila, je dokonce nezbytno, aby se jí ukázala Boží láska a milosrdenství, a to tím, že ti, kdož duši chtějí obrátiti, nejprve jí prokazují skutky milosrdenství tělesného, jak to ostatně činil sám Spasitel. Je rovněž jisté třeba ukázati, že to dobře smýšlíme s tím, jehož chceme přivesti k přijímání sv. svátosti. Neboť nepřátelé náboženství a tím i nepřátelé lidu balamutí lid, že náboženství vynalezli kněží k svému hmotnému prospěchu. Kněží a jejich přívrženci (klerikálové) prý jsou nejhoršími lidmi, ohlupující lid, aby jej mohli vykořisťovati. Konečně se nejedná pouze o duševní bla-

ho dělníkovo, nýbrž i o naše vlastní duševní blaho, a nejen o to, nýbrž i o svobodu a majetek jednotlivce. Do jaké strašné bídy upadají národové bez náboženství, vedle mnohých jiných strašných příkladů ze světových dějin (vzpomeňme jen na francouzskou revoluci), ukazují nyní zvláště Rusko a Mexiko. Musí býti tudíž snahou každého správně smýšlejícího a každého vlastence, aby náboženství bylo vštěpováno do srdcí.

Byly založeny řádové společnosti, mající za účel činnost pro věčné a časné blaho dělnictva. Výlučné pro dělnictvo však založen byl jen řád Kalasantýnů čili zbožných dělníků.

Kongregace zbožných dělníků čili Kalasantýnů jest řeholní společnost, jichž členové mají úkol činnost pro věčné a časné blaho dělnictva. Dle slov velikého papeže Lva XIII. náboženská otázka vstoupila do popředí celého časového hnutí. Její řešení však je obtížné a je spojeno velkými a mnohými nebezpečími. Celé miliony dělníků stali se již přívrženci nejnesmířitelnějších nepřátel sv. církve. Dle slov velikého papeže Lva XIII. záleží řešení dělnické otázky jedině v návratu ke křesťanským zásadám, k naukám církve a její hlavy. Kalasantýnové prokazují skutky milosrdenství tělesného a duchovního dělníkům každého věku, zvláště pak dělníkům mladistvým, aby je naváděli k životu dle přikázání sv. víry, a aby je v něm utvrdili proti všem protiběžným proudům. Jsou to: vyučování náboženství, dobou a povahou přízřusobené poměrům dělníků, horlivé udělování sv. svátostí, vedení chlapeckých oratorií*) a útulků uč-

*) Chlapeckým oratoriem nazývá se ústav, kde se chlapcům v jejich volné době za dozoru spolehlivé osoby dovolují různé hry a zábavy a jiné, aby před zpustnutím b. současně dostávali se jim křesťanské výchovy.

ňovských, dělnických domovů, zprostředkování učňovských míst, vedení průmyslových zemědělských, obchodních, realních a umělecko-průmyslových škol, dílen, ozdravoven, starobinců a polepšoven, přednášky, sociální kursy, spisovatelská činnost, podpora odborných družstev dělnických atd.

Kalasantýnská kongregace byla založena dne 24. listopadu 1889 ve Vidni (Fünfhaus) se zvláštním požehnáním velkého dělnického papeže Lva XIII. tehdejší nejdušejší knížetem arcibiskupem kardinálem Ganglbauerem. Sestává z kněží a z bratří-laiků, snažících se dosáhnouti vlastního posvěcení a řeholního účelu podle částečně pozmeněné řehole sv. Josefa Kalasanckého, zakladatele piaristického řádu (* r. 1556 v Peraltě ve Španělich, † r. 1648 v Římě).

Kongregace má dva učňovské útluky (jeden ve Vidni a jeden v Pešti), jednu zprostředkovatelnou učňovských míst, dva konvikty pro studující průmyslových a technických učelišť, dvě učňovská oratoria, tři dělnická oratoria a dvě chlapecké vychovatelný, řídí sedm Mariánských družin, dva dobročinné ústavy pomocí ženských spolků atd.

Z těchto ústavů vyšlo tisíce zdatných tovaryšů a mistrů, děkujících Kalasantýnům za svou záchranu před pádem do propasti bezvěří a nemravnosti. Mnozí z tohoto zástupu působí jako apoštolé, šíříce dále ve svém okruhu zdravé křesťanské názory.

Kongregace má obrovské pole činnosti. Potřeba doby mocně povzbuzuje ano nutí vynaložiti všechny síly. Kalasantýnům však ani zdaleka nelze vyhověti všem požadavkům. Církevní a světské úřady a jiné vynikající osoby obracejí se již opětovně na představené s velmi naléhavou žádostí, aby jim přenechali řeholníky. Představeným však většinou nelze než s hlubokým politováním poukázati na nedostatek pracovníků a modliti se k Bohu: „Pane, pošli přece dělníky na vinici svou!“

Kongregace potřebuje členů! Ano

členů, členů naplněných duchem víry, obětovnosti a vroucí touhy získati pro Krista masy dělníků, zbloudivších od Boha. Potřebuje kněží a bratřů-laiků, prvých však zvláště nutně. Přijímá maturanaty, též i studující gymnasia; též jinochy prosté povinnosti vojenské. Podmínkou přijetí krom jiných potřebných vlastností je vůle státi se knězem kalasantýnské kongregace a obětovati se pro dělnictvo a aspoň částečná znalost němčiny. Inteligentním bratřům-laikům nabízí se u Kalasantýnů široké pole působnosti, kdež mohou rozvinouti svá nadání a znalosti v oboru vyučování a výchovy mládeže.

„Nejbožštější ze všech skutků jest spolupůsobiti na záchraně duší,“ jak praví otcové církevní, „Tolik ubohých dělníků věčně hyne nevěrou. Co by se dalo vykonati, kdyby Kalasantýnům pomáhali horliví spolupracovníci, zvláště modlitbou, milodary k podpoře stávajících ústavů, na výchovu kněží, zaplacení dluhů a zakládání nových ústavů, doporučením hodných hochů, toužících státi se členy kongregace.“

Mateřinec Kalasantýnů je ve Vidni XV., Gebrüder Langgasse 7. Tam sídlí generál kongregace, t. j. dp. P. Antonín M. Schwartz. Tam zřízena i jednota mešní. Za několik jednou pro vždy zaplacených Kč mají členové jednoty podíl na třech mších sv. týdne s požehnáním, které slouží se na úmysl živých a k potěše zemřelých členů, krom toho na každodenním večerním sv. požehnání a na zvláštních modlitbách i j. Tamtéž zřízen adorační svaz, jehož členové se zavazují aspoň jednou měsíčně půl hodiny se klaněti nejsv. Svátosti, buď veřejně vystavené neb uzavřené ve svatostánku, aby dělnictvu vyposili požehnání Božského Srdce. Požívají značných duchovních výhod. — Kéz hlásí se mnoho hodných hochů ke vstupu do kalasantýnské kongregace, aby táž pak mohla působiti též ve Velké Praze a mnoho horlitelů a horlítelek pro mešní a adorační svaz!

TICHÁ MODLITBA.

Les šumí tichou modlitbu,
když soumrak ve kraj spěje,
a ptactvo v hnízda letí spát,
kam měsíc světlo leje.

Je ticho kolem posvátné,
kam oko mé se dívá,
a s věže zvony klekání
zni píseň jejich tklivá.

Zde plno lásky, milosti,
již Pán Bůh s nebe dává,
zde v lese zdá se, že všemu
Bůh dvakrát požehnává.

Zde vůkol tichá modlitba
ti v ucho tiše šepce,
zde krásně, jako v nebi je
a pryč se odtud nechce!

Různé zprávy.

Co dnes patří k úřadu duchovního.
O faráři z pařížského předměstí Blanc-Mesnil se dočítáme zajímavé zprávy. Farnost jeho patří bez odporu k nejobtížnějším, poněvadž majíc 17.000 farníků, je jistě z celého tuctu národností složena, tedy opravdu kosmopolitická. Aby neobyčejné obtíže snadněji zvládl, chtěl nejdříve dobýt srdce dětí. Zřídil tedy ve staré jedné budově školní kuchyni, kde každé dítě dostane za 30 sous (od faráře) teplou polévku a kousek masa se zeleninou, když napřed všechny děti, a to katolické, protestantské či židovské a mohamedánské, se společně pomodlí. Tak rozdělují dnes tento stařec měsíčně 1687 obědů, které dětem vlastnoručně sám předkládá; pak si sedne k nim a jí s nimi. Tím si úplně získal celou obec, takže když státní úřady chtěly zříditi kuchyni státní, energicky se ohradila. Známe ty státní péče o chudáky dobře všude.

Čínští biskupové v Belgii a Nizozemí.
Čtyři z biskupů čínských, nedávno svatým Otcem vysvěcených, byli přijati na své cestě Belgií a Nizozemskem s velkým nadšením. Belgičský primas, arcibiskup Van Roey, vítal je stejně vřele jako později studentstvo ka-

tolické university v Lovani; bylo tu mezi studenty i 40 čínských studentů, z nichž 25 katolíků. Biskup Čao, jehož bratr je již 16 let profesorem čínštiny na lovaňské universitě, sloužil v universitním kostele slavnou mši svatou. V kázání nato bylo připomenuto, že otec biskupa a profesora Čao padl jako katolický mučedník už rukou boxerů. Předseda studentské misie odevzdal biskupům dar 50.000 franků na jejich domácí, čínské semináře. V Bruselu byli uvedeni u dvora papežským nunciem. Při bohoslužbě Čaově byla přítomna i královna s nejmladším princem.

Jubileum katolického institutu v Toulouse. Katolický institut v Toulouse, založený kardinálem Dupréem, slavil své padesátileté jubileum. V basilice byla za přítomnosti 17 arcibiskupů a biskupů sloužena děkovná mše sv. Byli tu i zástupci university z Lovaně a z Montreálu. Svatý Otec poslal blahopřejný list, v němž vděčně vzpomíná vzorné výchovy kněží na ústavě.

Primice bývalého francouzského admirála. Bývalý francouzský admirál Malcor vstoupil před 3 lety jako šedesátiletý muž k Bílým otcům a byl nyní vysvěcen na kněze. První

mši sv. sloužil v Toulonu za přítomnosti mnoha svých bývalých námořníků.

Jak pracují jesuité v misích, ukazuje město Zi-ka-wei nedaleko Šanhaje v Číně. Město toto je nejenom střediskem katol. vědy na dálném východě, s universitou a observatoří, nýbrž je vzorným i v náboženském ohledu. Farnost Zi-ka-wei měla roku 1922—23 5974 katolíků a sv. přijímání za tento rok bylo 612.755. Jsou v tomto počtu zahrnuti ovšem i misio-náři a sirotci, kteří chodí každodenně ke stolu Páně, ale i bez nich při 4450 duších bylo 294.320 přijímání, takže na jednoho domorodého věřícího připadá 66 sv. přijímání za rok. Kolik je takových farností v Evropě?

Americká mariánská národní svatyně. Stavba americké mariánské národní svatyně Neposkvrněného Početí ve Washingtonu je již zahájena. Spodní kostel, krypta a j. se již staví ve slohu přísně prvokřesťanském. Náklad na hlavní oltář, který má být pořízen z masivu afrického alžírského onyxu v ceně 50.000 dolarů, mají věnovati ženy a panny, mající jméno Marie. Oltář bude zdoben 14 obrazy ve zlaté mosaice provedenými. Budou zobrazovat nejsv. Vykupitele, Pannu Marii a 12 apoštolů.

Projev katolických mas ve Filadelfii. U příležitosti 150. výročí amerického prohlášení svobody byly konány ve Filadelfii katolické děkovné bohoslužby s průvodem a slavnou mší sv. pod širým nebem. Imposantního průvodu se zúčastnilo 85.000 katol. mužů a na 200.000 katolíků obcovalo mši sv., kterou sloužil kardinál Dougherty. Mše sv. byla čtena, podobně jako v Chicagu, na velkém sportovním hřišti městském, na stadioně. Pozoruhodné je, že americké katolické listy nezapomněly dodat, že je to týž stadion, na němž zvítězil katolík boxer Gene Tunney nad Jackem Dempseyem.

Strach před obrazem papeže. V ma-lířské výstavě města Toronta v Ka-

nadě měl být vystaven i miniaturní portrét papeže Pia XI. Je to dílo Aly-na Wiliama se, významného anglického malíře, jenž je zároveň členem angl. Royal Miniature Society. Papež jest na obraze vlastnoručně podepsán. Majitelem obrazu, jenž jest ceněn na 1100 dolarů, jest římská kolej sv. Bedy, vyšší studijní ústav pro anglikánské duchovní, kteří se stali katolíky. Nad zamýšleným vystavením tohoto obrazu se velmi pobouřila oranžová lóže krále Jiřího v Kanadě. Svolala schůzi, na níž se kromě holdu anglickému králi jednohlasně usnesla, že nemůže schváliti vystavení papežova obrazu v umělecké síni. „Takový zlořečený úmysl!“ — stálo v usnesení — „byl by provokací našeho spolku, kterou bychom mlčky nesnesli.“ Bylo usneseno, obrátiti se na předsedu umělecké síně Johna G. Kenta a napomenouti jej, aby změnil své rozhodnutí, jinak že vznikne bouře, za níž „musí už předem odmítnouti lóže odpovědnost“. Jaká to hrůza před papežem, i když chce předstoupiti před oči snášenlivých lóžních bratří pouze v miniaturním portrétu!

Prostý dělník pro katolický tisk. V Itálii není katolický tisk příliš silný. „Italia“, jediný katolický deník v Miláně, čistě katolického městě skoro s milionem obyvatelů, byl nedávno už před zánikem. Milánský kardinál arcibiskup uveřejnil výzvu k podpoře listu. Brzy na to obdržel peněžní příspěvek s dopisem od jednoho katolického dělníka, šoféra z Francie. Dopis zněl takto: „Eminence! Četl jsem v časopise „La Croix“ vaši výzvu k záchraně katolického listu italského a dovoluji si zaslati Vám jako prostý francouzský dělník svůj skromný příspěvek. Jsem šoférem; ztratil jsem víru a 20 let jsem byl nepřitelem církve. A pouze četba listu „La Croix“ mne přivedla zpět k Bohu. Citím, že jsem katolickému tisku zavázán věčností za to a proto považuji za svou povinnost ozvati se na Vaši výzvu, ačkoliv neznám ani Vás ani Itálie, ani Milána.

„Italia“, pro niž prosíte za pomoc, jest však katolickým listem a považují katolické listy za nejmocnější zbraň pro záchranu duší. Doufám, že najdete cestu, jak byste dosáhl i od svatého Otce slova povzbuzení, aby rozohnila srdce celého katolického světa pro katolický tisk. Vaší Eminenci zcela oddaný E. Garnier.“ Jděte a činite podobně!

Chovanci ve vojenské akademii uctívají kříž. Noviny italské přinesly zprávu o zvláštní slavnosti ve vojenské akademii v Římě. Chovanci se rozhodli, že do učeben zavěsí kříže. Na nádvoří akademie spočívalo na květinách 20 dřevěných křížů. Polní biskup sám tyto kříže posvětil. Na to 20 chovanců neslo kříže v průvodu po chodbách a zavěsilo je na čelné místo v jednotlivých místnostech.

Slavný polský spisovatel Przybyszewski — konvertitou. Celé Polsko mluví o této konverzi. Stanislaw Przybyszewski jako moderní literát za svého dlouholetého pobytu v Německu a Skandinávii získal si svými německy psanými pracemi zvučné jméno. Před lety vrátil se do Polska a napsal ve své mateřské řeči dvě veliká díla: „Program nahé duše“ a „Literární zpověď“, která byla v duchu naturalismu a šířila fatalismus. Obě tyto práce získaly autoru mnoho úspěchu; ale pro svoji nebezpečnou tendenci byly též katol. spisovateli důrazně odmítány. Byl to zejména kněz P. Pawelski, který rozhodně proti autorovi vystoupil. A po 20 letech též kněz Pawelski byl nástrojem Prozřetelnosti, že se vrátila k víře katolické tato zbloudilá duše. Przybyszewski obrátil se na svého dávného protivníka a otevřel před ním svoje nitro; a nyní se vrátil do církve katolické. Ale nejde tu o nějaký návrat v posledních dnech na smrtelném loži, ale o konverzi tvůrčího, v květu života se nalézajícího muže. Je narozen 1868.

Blamáž moderních evolucionistů. Je známo, jak někteří moderní přírodopisci přímo s fanatickou vášnivostí

dokazují původ člověka ze zvířete. Kde jen se vykopají v diluviu nějaké kosti, ihned v nich hledají spojující články mezi člověkem a zvířetem. Jejich fantazie roste na úkor střízlivé a opatrné vědecké práce. Je známo, že již slavný Cuvier, zakladatel moderní anatomie, prohlásil domnělou lebku člověka-opice za lebku naprosto zvířecí. Nyní dochází jiná zpráva. Profesor Dubois na schůzi Královské akademie věd v Amsterdamě měl přednášku, v níž dokázal, že domnělá lebka, nalezená nedávno na ostrově Javě, v níž viděli evolucionisté spojující články mezi předhistorickým člověkem a opicí, je částí ramenní kosti předhistorického slona. — Jak se oznamuje, američtí přírodopysci již se připravovali na zvláštní výpravu, aby na Javě hledali další lidské lebky. Po senačním projevu prof. Duboise sotva asi půjdou hledatí sloní kosti.

Národní koncil portugalský konal se v listopadu 1926 v Lisaboně za předsednictví patriarchy kardinála Mendes Bello, který zároveň zastupoval sv. Stolicí. Přítomen byl také nuncius msgr. Nicotra. Podobný koncil nebyl v Portugalsku od roku 1381. Koncil byl živě sledován celým veřejným míněním. Úkolem jeho bylo odstranění různé závady náboženského života. Koncil zahájen byl pontifikální mší svatou, které byli přítomni čtyři ministři nynější vlády.

Princ, bydlící v dřevěné chatrči. Je to Vladimír Ghika, vnuk posledního panovníka moldavského Řehoře V., sám tedy královský princ. Asi před 20 lety se stal katolíkem a roku 1922 byl vysvěcen na kněze. Působí nyní v nejchudších předměstích pařížských, mimo staré pevnostní hradby, jako chudák mezi chudáky a bydlí doslova v dřevěné chatrči, v níž jest malá kaplička, pak jeho pokoj a místnost pro lékařské porady nemocných chudáků.

Papežská ročenka pro rok 1927 uvádí 67 kardinálů (39 Italů, 28 příslušníků jiných národností). Církevní hierarchie

obsahuje 6 patriarchátů, 1164 arcibiskupských a biskupských sídel. K tomu se druzí 242 apoštolských vikariátů a 92 apoštolských praefektur a několik opatství nullius. Svátá Stolica je zastoupena u 27 vlád, 27 států u svaté Stolice. Náboženské řády vykazují 6 kongregací řeholních kanovníků, 10 monastických řádů, 11 řádů žebravých, 8 kongregací regulérních kleriků, 65 církevních kongregací a 8 náboženských ústavů.

Prónásledování katolické církve v Mexiku. Dle oficiálních dokladů, ve

Washingtonu známých, bylo dosud v Mexiku zavřeno 73 klášterů. Všichni cizí kněží-řeholníci byli ze země vyhnáni. Jest jich 185 a vesměs byli označeni za nebezpečné cizince. Vedle toho uzavřeno bylo 42 kostelů, 7 náboženských ústavů. Vláda v této činnosti proti katolické církvi a katolíkům je rozhodnuta pokračovati.

*

Polské ministerstvo vydalo nařízení, kterým se zakazuje jakékoliv pořádání veřejných spiritistických seancí a produkci hypnotiserských.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pohanské národy, aby k světlu sv. evangelia byli přivedeni a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás! a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a by byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modlitise za unii.

Úmysl v srpnu 1927: **Za obranu proti spiritismu.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Aby nevěřící k světlu sv. evangelia přivedeni byli. (Hlavní úmysl.) — Kristu Pánu. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo trpělivé a mnohého milosrdenství (výklad litanie). — Vy jste skutečně naší slávou a radostí. — Kdo jest to? (Báseň), — Blah. bratr Šalomoun, mučeník z kongregace Školských bratří. — Podobenství Páně. — Iáscó. (Báseň) — Obrázky z katolických misií. — Navštívení Marie Panny (obrázek.) — Sv. Cyrill a Method (obrázok.) — Kalasantiáni. — Tichá modlitba. (Báseň). — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. SRPEN 1927.

ČÍSLO 8.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen bojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Obrana proti spiritismu čili duchařství.

(Hlavní úmysl.)

Mnozí ze čtenářů budou se tázati, co je to duchařství? Duchářstvím rozumíme smyslně pozorovatelné obcování s duchy zemřelých, abychom jejich prostřednictvím něco tajného zvěděli. Takové duchařství nalezlo se již v pohanství i u židů, jak svědčí Písmo sv. v I. kn. král. v 28. kapitole. Změnil Saul oděv svůj a oblekl se v jiné a šel sám a dva muži s ním, až přišli k ženě věšticího ducha v noci. I řekl jí Saul: Hádej mi skrze ducha věšticího a vzkřís mi, koho ti povím. I řekla žena: Aj, ty víš, kterak král povraždil čarodějníky a hadače v zemi; proč ukládáš o život můj, abych byla také zavražděna? I přísahal jí Saul skrze Hospodina, že se jí pro tu věc nic zlého nestane. I tázala se žena: Koho mám tedy vzkřísiti? Saul řekl: Samuele mi vzkřís. I řekla žena k Saulovi: Jako boha vidím vystupujícího ze země, muž to starý, přioděn pláštěm, kterýž řekl k Saulovi: Proč mne znepokojuješ, abych byl vzkříšen? Hospodin odstoupil od tebe a proto odtrhne království od tebe a dá je Davidovi a Israel Filistinským vydán bude. Po těch slovech strachem a hrůzou omdlel Saul a přišel k vědomí teprv, když slibil čarodějnici, že se jí nic nestane a když mu ona pokrmu

připravila a dala. Když Saul a služebníci jeho pojedli, vstali a šli domů přes celou tu noc. Toto stalo se z dopuštění Božího; avšak to se velmi zřídka stává. Častěji se stává za doby naší, že lidé zli na klamání jiných pověřivých lidí svou obratností, přetvařováním a použitím jiných neznámých sil přírodních, hanebně zneužívají. Kde není víry, tam je pověra a té je nyní mnoho mezi lidmi. A proto je duchařství od církve sv. přísně zapovězeno. Zakládá-li se duchařství jen na obratném šibalství, povinni jsou všichni lidé dobré vůle proti němu bojovati pro smutné následky duchařství, jako jsou: neurasthenie, bolení hlavy, nervosa, srdeční vady, padoucnice, zbláznění a mrtvice. Mravní následky bývají: nevěra, zatvrzelost srdce a zoufalství, věčné zatracení. Jsou lidé tvrdící, že úkazy duchařství působí neznámé síly, síly to nadpřirozené. Odkud asi vycházejí tyto nadpřirozené síly? Od Boha a dobrých andělů zjevny ony pocházeti nemohou, jelikož sami spiritisté tvrdí, že bývají řeči při zjevení ducha nevěrecké, Bohu se rouhající a často nejvyšš nemravné. Bůh ani jeho andělé nemohou se propůjčiti hříšným věcem. A proto nezbyvá, leč že ony výkony duchařství jako ně-

jaký mor v některých krajích, proti čemuž třeba úsilově bojovati. Církev sv. od nejstarších dob proti spiritismu bojovala. Tak papež Jan XXII. vydal zákon: „Ti, kdož pomoci ďábla mrtvé vyvolati a od nich pomoci dosáhnouti se snaží, buďtež z církve vyloučeni.“ Tento zákon opakoval a trest potvrdil též papež Pius IX. V novější době vydal papež Lev XIII. proti duchařům zákon: „Pod trestem vyloučení z církve svatě zakazujeme knihy čísti nebo vydávati, nebo je i přechovávat, v nichž se učí nebo doporučují vyvolávání nebo dotazování duchů mrtvých.“ Proč dali papežové takové přísné zákony proti spiritismu? Protože je proti víře jako špatná náhrada a co do mravnosti je tu nebezpečí a odvrácení se od přikázání Božích, obzvláště od 1. a 2. přikázání a potom též od 5., 6., 7. a 8. přikázání. Proto je naši

svatou povinností s církví sv. statečně bojovati proti zhoubnému duchařství a jeho zlým následkům. Při pohřbu zpívává se obyčejně píseň, končící slovy: „Na shledanou, na shledanou!“ Ano, shledáme se po smrti, ale ne ve smyslu pobloudilých spiritistů, kteří o hříšné shledání s mrtvými se pokoušejí, ale ve smyslu církve svaté, která nám káže, abychom svatě ctili, za duše v očistci se modlili a nešťastným duším zavržených naprostý pokoj dali. Přísnými tresty zakázal Hospodin ve Starém zákoně a cíkev svatá v Novém zákoně všechny pokusy zlé duchy vyvolávat. Odstranění tohoto moru duchařství doporučil sv. Otec Pius XI. všem členům Apoštolátu modlitby jako zvláštní úmysl, na kterých i modlitby i dobré skutky naše máme nejsv. Srdeci Ježíšovu obětovati.

A. M. K.:

MATCE BOŽÍ.

Maria, ty nebes Máti,
dej se povždy k nám tu znáti,
slyš vždy prosby naší hlas,
neopouštěj v žalu nás!

Pomoci své přej svým dětem,
šťastně ať jdou tímto světem,
od zlého je ostříhej,
lásku svou jim znáti dej!

Když se na nás hrnou strasti,
v jménu Tvém ať dojdem slasti
a v růženci útěchy,
ať netíží povzdechy.

A v Tvé krásné, tklivé písni,
vyprchá ať, co nás tísní,
milostí svou dař nás jen,
Matko milá. každý den!

Nezapuď nás, svoje děti,
modlitba když k Tobě letí,
vyslyš, Matko, děti hlas,
láskou objímej svou nás!

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátky v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hodinky smrti!
XII. zaslíbení.

Nám katolíkům předhazují nepřátelé často a rádi, že prý nevážíme si Písem svatých, ba že prý dokonce církev zakazuje nám je čísti! Není věru větší nepravdy, ba hrubší, nemotornější lži, než tatol Pravdou je čirý opak této řeči: žádná společnost křesťanská neváží si posvátné knihy Písem svatých více, než naše církev římsko-katolická. Řídit se v tom slovy apoštolskými (II. Tim. 3, 16—17); díť sv. Pavel milému svému Titovi: „Ty zůstávej v tom, čemu jsi se naučil a o čem jsi se přesvědčil, neboť víš, od koho jsi se naučil a od dětinství znáš Pisma svatá, která tě mohou naučiti ke spásce věrou, jež jest v Kristu Ježíši. **V š e c k o P í s m o** od Boha vdehnuté jest užitečno k učení, ke kárání, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby člověk Boží byl dokonalým, způsobilým ke každému skutku dobrému!“ Totéž opětuje sv. Pavel ve svém listu k Řimanům 15, 4: „Cokoliv zajisté bylo napsáno, k našemu poučení bylo napsáno, abychom trpělivostí a útěchou Pisma naději měli.“

My, katolíci křesťané, sami víme nejlépe, jak velikou úctu má církev ke knihám Pisma svatého; při všech bohoslužbách předčítají se části Písem sv., jež se potom vykládají lidu, též skoro všechny církevní modlitby jsou vyňaty z Písem. A tak jest to, jak jsme se přesvědčili, též v krásné a obsažné litanii k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Zbožné vzdechy její, jež jsme doposud prebrali, jsou skoro všechny vzaty z Písem svatých. Totéž platí i o zbožném vzývání, jehož hluboký smysl chceme si nyní uvědomiti, totiž o slovech: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi.“ Slova tato čteme hned na počátku evangelia sv. Jana, miláčka Páně.

Počátek evangelia sv. Jana.

„Z plnosti jeho všichni jsme obdrželi, a to milost na milost!“ Tato slova, dle nichž byl sestaven zbožný vzdech: „Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi,“ jsou vzata hned z počátku evangelia sv. Jana 1, 16, o němž jsme dále rozjímali již hned na počátku svých úvah o litanii nejsvět. Srdce Páně, totiž při zbožném volání: „Srdce Ježíšovo, se Slovem Božím podstatně spojené.“ Tam jsme hlavně objasňovali si význam „Slovo“, kterým počíná sv. Jan své evangelium. Tento první odstavec Janova evangelia jest odjakživa u veliké vážnosti v církvi; úctu tuto jeví církev hlavně tím, že dává jej předčítati na konci každé mše svaté jako poslední evangelium, jakož i, že nejdůležitější větu celého tohoto začátku, totiž: „A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi!“, velí nám modliti se každý den třikráte, když ráno, v poledne a večer dává se zvonem znamení k modlitbě „Anděl Páně“.

Odstavec tento, který je pravidelně posledním evangeliem naší mše svaté, končí slovy: „Viděli jsme slávu Jeho, slávu jako jednorozeného od Otce,

plného milosti a pravdy“ (Jan 1, 14). Slova tato, jakož i následující 4 verše, velmi nám poslouží, abychom rádně pochopili a si vyložili význam vzdechu: „Z jehož plnosti jsme obdrželi.“

Na potvrzení všeho toho, co pravil sv. evangelista o Slovu a Synu, dokládá se autority toho, který byl ode všech uznáván nesporně za proroka, totiž sv. Jana Křtitele. Pravi 1, 15: „Jan vydal svědectví o něm a volal: „To byl ten, o němž jsem pravil: Ten, jenž přijde po mně, přede mnou jest, neboť byl prve než já!“ Doloživ myšlenku svou slovy velikého kazatele Jordánského, pokračuje posvátný spisovatel dále a rozvádí poslední svá slova o plnosti šířeji 1, 16—18: „A z plnosti jeho my všichni jsme obdrželi, a to milost na milost; neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost však a pravda přišla skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl; jednorozený Syn, jenž jest v lůně Otcově, ten to zjevil!“ Klade tu sv. evangelista Starý Zákon proti Novému, aby zdůraznil, že dostalo se nám daleko vyššího zjevení, než starým. Vždyť prostředníkem naší spásy, jejíž všechnu plnost jsme obdrželi, není toliko pouhý sluha Boží, jakým při vši své velikosti přece jenom byl starozákonní Mojžíš, nýbrž sám jednorozený Syn Boží, který je v lůně Otcově Boha, kteréhož nemůže viděti žádné oko stvořené, viděl a dobře zná.

Jeho plnost.

Plnosti jeho nejsvětějšího Srdce Ježíšova vystihnouti nelze. Musili bychom tu především opakovati, co jsme rozjímali již dříve o zbožném vzdechu „Hlubina všech ctností“: „Srdce Ježíšovo, ve kterém jsou všechny poklady moudrosti a vědomostí“, jakož i „Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá veškerá plnost božství“. Nemohouce tedy nikterak vyčerpati obsahu významného tohoto volání, omezíme se toliko na to, co naznačuje sv. Jan evangelista, když opětovně na počátku svého spisu dí: „plné mi-

losti pravdy“. Obdrželi jsme všichni všechno, co jsme a máme z Jeho plnosti; tedy i z tohoto hlediska — jak bychom řekli subjektivního, kdežto v předešlých řádcích jsme zaujímali stanovisko objektivní, — lze jenom velmi těžko vyličiti celou tuto plnost. Proto podle poukazu sv. evangelisty, který mluví o „plnosti“ vysvětluje hned a omezuje pojem ten slovy „milost a pravda“, jakož i „milost nad milost“, budeme rozjímati o plnosti Srdce Ježíšova pouze ze dvou hledisk, totiž „milost“ a „pravda“.

Spokojující se toliko těmito ukázkami veliké té „plnosti“, jednáme zcela správně a dle úmyslu církve i svatých spisovatelů. Vždyť i sv. Petr ve svém 11. listě připouští (3, 16), kterak v Písmech, — ač jsou psána podle Moudrosti shůry dané, — „jsou některé věci těžko srozumitelné, kteréž lidé nevědomí a neutvrzení překrucují ke své vlastní záhubě!“ Je proto třeba při slovech Pisem výkladu spolehlivého, autentického, a kdež najdeme ho dokonaleji, než opět ve slovech těchž svatých spisovatelů, osvěcených Duchem svatým? A to činíme, vykládajíc slova sv. Jana evangelisty „z plnosti jeho jsme obdrželi všichni“ opět jeho slovy, k pojmu tomuto se vztahujícími, totiž „milost“ a „pravda“.

Milost.

Pojem „milost“ náleží k nejdůležitějším, ale též i k nejtěžším pojům křesťanské věrouky. Proto vysvětlíme si ho nejlépe v příkladech.

Šavel, soptě hrozbu i vraždou proti uředníkům Páně, přistoupl k nejvyššímu knězi a žádal od něho listů do Damašku k synagogám, aby nalezne-li tam některé následovníky toho učení, muže i ženy, přivedl je svázané do Jerusalema. Stalo se pak, když byl na cestě a blížil se k Damašku, že ho náhle obklíčilo světlo s nebe, a on padnuv na zemi, uslyšel hlas, an k němu pravi: „Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ? On pak řekl: „Kdo

jsi, Pane?" A on: „Já jsem Ježíš, jehož ty pronásleduješ! Ale tvrdo ti bude proti ostnu kopati!" Tu on, chvěje se a žasna pravil: „Pane, co chceš, abych učinil?" A Pán k němu: „Vstaň a jdi do města, a tam poví tobě, co máš činiti!" Ti muži však, kteří šli s ním, stáli ohromeni, slyšíce hlas, ale nikoho nevidouce. I vstal Šavel se země a otevřev oči, neviděl nic! Pojavše ho tedy za ruku, uvedli ho do Damašku; i byl tam tři dny nevida, a nejedl ani nepil. (Sk. ap. 9, 1—9.)

Ten okamžik, kdy promluvil k Šavlovi Spasitel, byl okamžik milosti; v té chvíli stal se Šavel Pavlem, nádobou vyvolenou, aby nesl jméno Ježíšovo před pohany a krále i syny israelské. (Sk. ap. 9, 15.)

Jiný příklad. Roku 354 narodil se v Tagastě, městě africkém, Augustin; otec jeho byl pohan Patricius, matka zbožná křesťanska sv. Monika. Záhy přišel Augustin na zcestí, ctnostný příklad a napominání dobré matky zdála se býti marnými, vedl život hříšný, ba přidržel se i bludného učení manichejského. Touže po vzdělání a vědách, ale neměně též po slávě a cti, odešel do Karthaga, odtud do Říma, potom do Milána, kde byl učitelem řečnictví. Tam poslouchal nadšená kázání sv. Ambrože, zdruv sice jenom pro jejich dokonalou formu řečnickou, ale potom i čistý katolický obsah jejich vnikal do srdce Augustinova. Tak poněnáhu začala v duši jeho působiti milost. Jednou vykládal mu jeho přítel Pontianus o životě svatého poustevníka Antonína, kterak vzdal se všeho a chud sloužil Bohu do smrti na poušti. „Neučení zmocňují se království nebeského, my pak se svou bezcennou učeností povalujeme se ve vášních a neřestech!" Tak zvolal Augustin a odebral se všecken rozrušen do zahrady. Tam rozjímal, truchlil nad svým poblouzením, plakal a přemýšlel. Tu zdálo se mu, jako by slyšel hlas, řkouc: „Vezmi a čti!" I spěchal rychle k místu, kde si položil listy sv. Pavla; otevřev knihu, četl zrovna slova listu

k Řimanům 13, 13—14: „Ne v hodování a opilství, ne v nečistotě a nestydatostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblect se v Pána Ježíše Krista a nemějte péče o tělo tak, aby povstávaly chťiče!" Od toho okamžiku byla vůle jeho pevná, temnoty opustily jeho duši, Augustin věnoval se výhradně službě Boží. Dal se pokřtiti sv. Ambrožem, stal se knězem, později biskupem v Hippo, velikým učitelem a spisovatelem církevním, slavným světlem církve křesťansko-katolické.

Než nejenom před věky, nýbrž dodnes působí milost Boží divy v srdcích. Slečna C. byla dcerou vyššího důstojníka a jak otec, tak i ona kalvínkou. Byla velmi nadaná, mluvila několika jazyky, byla živé povahy, ale nábožnou nikdy! Po smrti matčině, kdy bylo jí 16 let, nevydržela již doma, nýbrž chtěla užiti světa a trochu se po něm rozhlédnouti. Po různých příhodách, kterými se nestala ani nábožnější, ani ctnostnější, šla k divadlu. Navštěvovala tedy školu dramaticko-řečnickou. Jednou rozdělval profesor posluchačům úlohy a přidělil slečně C. Heineovu báseň „Pout na Kevelaer" (Marianské místo v Porýní). „Ale, pane profesore, co vám to napadá?" dí slečna s nevolí. „Přece nejsem jeptiškou nebo modlíčkou, abyste si myslil o mně něco takového!" — „Ale, slečno C., jak to mluvíte? Od vás byl bych to nejméně očekával! Až dosud považoval jsem vás za ctnostnou, zbožnou dívku!" Od té doby mluvívala dívka častěji s profesorem o literatuře, umění, ale nejvíce o náboženství. Probírali různé víry, na konec pak jí řekl: „Výsledek mého neustálého 20letého studia jest: je-li která víra pravá, pak je to jenom víra katolická!" — Slečna C. loučila se s profesorem pevně přesvědčena, že poznala katolíka, který došel po pilném studiu ke svému přesvědčení: ale to jí nepřesvědčilo, ani neobrátilo! Zanedlouho četla v novinách, že profesor umřel. Vydala se hned na pohřeb. Ale jak se podívala, když pohřeb se konal obřadem evangelickým! „Byl

tedy protestantem, a přece mluvil o církvi katolické nadšeně a přesvědčivě! Tak hučelo v hlavě vlažné kalvinky. „Tak tedy smrt překazila nebo předešla jeho obrácení!“ Toto „Zklamání“ stalo se nyní předmětem jejich myšlenek. Od té doby studovala a četla pilně, ale místo aby zmoudřela, zdála se jí věc ještě spletenější, sama pak stávala se úzkostlivější a starostlivější. Tu nahodila se jí příležitost, že mohla kterémusi klášteru prokázati ochotu, následkem čehož se seznámila blíže s představenou. Zkušaná řeholnice poznala brzo, že v duši její potýkají se různé proudy, získala však rovněž rychle důvěru herečky, že se jí svěřila se svým kalvinstvím, náboženskou lhostejností, s její bezmocností a kolísavostí. Představená poradila, jak mohla, ostatní přenechala božskému milosrdenství a učenému zbožnému knězi ústavnímu. Slečna C. stala se katoličkou, byla v církvi celá šťastná a blažená, nechápajíc nyní ani své bývalé pošetilosti a zaslepenosti. Ale tu vzpomenu si na své příbuzné, o které se nestarala několik let. Vyhledala je a byla přijata s otevřenou náručí, zvláště, že nikdo netušil její

konverzi. Za rok a den byla celá rodina obrácena, dva bratří, sestra a švakrová; jenom otec vyžádal si ještě čas na rozmyšlenou. Slečna C. přijala potom místo vychovatelky v hraběcí rodině, aby se tam ve vzorné rodině posílila ve ctnosti, zbožnosti a praktickém katolicismu. Protože se mnoho cestovalo, poznala rychle různá církevní zařízení, viděla Řím a navštívila různé kláštery přísného rozjímavého života. Tyto líbily se jí obzvláště, jakoby ji přitahovaly magickou silou. Myslila nyní neustále jen na klášter. Konečně, když se hodně modlila, mnoho uvažovala a se radila, nastoupila skutečně pout na Kevelaer, odebravši se mezi sestry sv. Terezie do řádu Panny Marie s hory Karmelské. Tak vedla ji a její příbuzné milost Boží. (Srovnaj Koresp. Associat. Persev. Sa-cerd. 1906, str. 113.)

Na těchto skutečných událostech z dávné minulosti a nejbližší přítomnosti vidíme vskutku podivuhodné cesty milosti Boží. Tak praktickými příklady objasní se nám snáze pojem milosti, kterýž vytkli jsme si hned na počátku tohoto odstavce.

(Pokrač.)

M. A. Kadlčáková:

B Ů H.

Když tak večer polem kráčíš
a ve chladné rose smáčíš
svoje nohy, hlavu, ret,
musí ústa tvoje pět
chválu Pánu Bohu.

Zdá se ti, že kolem tebe
krásný ráj je i snad nebe,
že vše zpívá, šumí jen,
temnou noc i jasný den
stvořil Pán Bůh milý!

Že ty hvězdy, měsíc planou
láskou Boha svrchovanou,
že vše, co zde vidí zrak
od země až do oblak,
řídí ruka Boha!

Dobře učinil všecky věci.

Úvaha na 11. neděli-po sv. Duchu. Napsal Ignát Zhaněl.

Ježíš přišel do krajiny nedaleko jezera Genezaretského. Přivedli k němu hluchoněmého. Na jejich žádost jej uzdravil. Když to viděl zástup, pln nadšení volal: Dobře učinil všecky věci. (Luk. 7, 37.) Jak bylo tehdy, jest i nyní: vše, co Bůh činí, jest dobré. Jest našim svrchovaným pá-nem, je neskonalá láska, je nesmírná dobrotivost, je nevyčerpatelná moudrost, nemůže jinak, než dobře činiti. Jeho úmysly jsou nejčistější, jeho nařízení nejvýše moudrá, jeho činnost neskonalá, dobrotivá. My lidé býváme často někteří skro vzdy, ve všem a se vším nespokojeni. Jsou lidé, jimž je vše proti myslí. Mají-li někteří mnoho, chtějí mítí ještě více, kdo má málo, reptá proti prozřetelnosti Boží, proti samému Bohu. Ba vyskytnou se i nerozumci, kteří nejsou srozumění s nařízeními Božími, žádné ze čtvera počasí, žádné ze čtyř ročních období není jim vhod, všemu něco vytýkají. Namlouvají si, že by svět lépe uspořádali, než učinil Bůh! Ve své pyšě staví se mnohý nad samého Boha!

Kdyby někoho z nás napadlo podobné nesmyslné myšlení, připomeňme si slova svatého evangelia z neděle 11. po sv. Duchu, kde čteme: „Dobře učinil Bůh všecky věci.“ Dobře učinil Bůh a uspořádal vše v přírodě, v milosti.

I. V přírodě. Očíma vidíme svět, který je dílem rukou Božích. Bůh stvořil nebe i zemi, i vše, co na nebi i zemi jest. Když bylo všechno učiněno, „Viděl Bůh všecko, co byl učinil a bylo to velmi dobré.“ (Gen. 1. 31.) Kdo si jenom povrnehně povšimne tohoto božeho díla, je nucen vysloviti největší podiv nad tímto nejvýše uměleckým činem, nade vším, co vidí v tomto obrovském domě, naplněném uměním všeho druhu. Vše vydává svědectví, že je dílem mistra

nad mistry. Vše, nejmenší travíčka, nejmenší součástka sebe menšího broučka hlásá slávu a všemohoucnost Boží.

Povšimněme si nebeské oblohy. Jak je obrovská, jak podivuhodná! Jako obrovský stan klene se nad zemí, je vyzdobena nesčítnými tělesy, z nichž dosud mnoho je naprosto neznámo. Všechna kráčeji ustanovenými drahami, podle nichž se řídí náš čas, naše hodiny. Slunce žíví zemi i nás lidi; světlo, teplo, které zemi dodává, je pramenem našeho celého žití. Čím více se zahlubáme do tohoto pozorování, tím větším podivem budeme naplněni, dáme za pravdu slovům žalmisty, kdež čteme: „Nebesa vypravují slávu Boží a díla rukou jeho hlásá obloha. Den dni výmluvně podává tuto zprávu a noc noci dává to poučení. Není to mluva, aniž jsou to řeči, jejichžto hlasu bylo by možno neslyšeti. Po celé zemi rozléhá se zvuk jejich a až na kraj světa jejich slova.“ (Žalm 18, 2—5.)

Pozorujme zemi, která jest nám vykázána za obydlí. Jaká moudrost, jaká účelnost všeho, co je na ní. Mnohdy pochybuje člověk, proč to, ono jest, a přesvědčí se, že moudrost Boží je nevyzpytatelná. Čím více vniká člověk v tajemnosti všeho stvořeného, tím větším podivem jest naplněn nad moudrostí, kterou vše Bůh uspořádal. Po dni, plném práce, ruchu, námahy následuje tichá, klidná noc. Po zimě, v níž příroda spí, odpočívá, následuje jaro, v němž se vše roz-zelená a oživne, jakož i horké léto, kdy vše dozrává. Přichází podzim, příroda se připravuje k zimnímu odpočinku.

Vrochem lásky Boží jest člověk. Na otázku: „Co je člověk, že si jej všímáš (Panc, co je smrtelník, že o něj pečuješ?“ odpovídá Písmo sv.: „Učinil's jej rovna bezmála andělu, slávou a ctí jsi jej korunoval. Usta-

novil's jej nad díly rukou svých, všecko jsi podřídil jeho nohám. Všecek brav a hovězí skot, ano i zvířata polní; nebeské ptactvo a ryby mořské, cokoli prochází cestami moře, Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno po veškeré zemi.“ (Žalm. 8, 5—10.) Kdo by věnoval i sebe nepatrnější pozornost milionům tvorů, kteří jsou kolem nás, počínaje polní travou až k pyšným cedrovým stromům na pohoří Libanonském, od orla, létajícího vysoko ve vzduchu, až dolů k červu, plazícímu se v prachu zemském, shledal by, že každé z těchto stvoření je na svém místě, k jistému účelu, k určité úloze. Žádné není zanedbáváno. Rok co rok uštěďruje Bůh zemi své požehnání, dává úrodu polím i všemu, čím jsou zasetá a posázena; dává plody stromům, révě, činí dobře všem věcem. „Oči všech doufají v tebe, Pane, a ty dáváš jim pokrm v čas příhodný, ty jim otvíráš ruku svou a sytíš všecko, co žije, dle přání.“ (Žalm 144, 15.)

II. *M i l o s t i.* Dobře učinil Bůh všechny věci v oboru přírody, ale rovněž i dobře vše uspořádal v oboru milosti. Bůh postavil prvního člověka do ráje, porušil však pořádek Bohem stanovený, prohřešil se neposlušností. Bůh se smiloval, slíbil Vykupitele, který přijde až se doby naplní. Podivuhodným způsobem byla udržována paměť na toto příslibení po mnoho století u národa vyvoleného, jemuž nosilal Bůh proroky, kteří připravovali lidstvo na příštího Vykupitele. Aby lidstvo vykoupil, poslal neskončeně milosrdný Bůh svého jednorozrozeného Syna na svět. Člověčenstvím Syna božského, smrtí na kříži stal se zázrak zázraků. Pod křížem nemůžeme než udivovati se, klaněti se, zpívati chvalozpěvy, ale i plakati, litovati, prositi, vzlykati. Mýšlenku tuto vyjadřují překrásně slova, která se modlí kněz při mši svaté, když nalévá do kalicha víno a vodu, kterou žehná znamením sv. kříže a říká modlitbu: „Bože,

jenž jsi důstojnost lidské přirozenosti podivně stvořil a podivněji obnovil, dej nám, abychom skrze tajemství této vody a tohoto vína byli účastní božství toho, jenž člověčenství našeho společníkem se státi ráčil, Ježíš Kristus, Syn tvůj, Pán náš, který s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh po všechny věky věkův.

Na Bílou sobotu zpívá se při svěcení velikonoční svíce překrásný chvalozpěv, který počíná slovy Exultet (plesej) a připisuje se sv. Augustinovi. Církev svatá pje tu obracejíc své zraky ke spasení našeho milého Spasitele takto: „Ó jak podivné jest tvé laskavé s námi slitování! Ó toho neocenitelného smilování lásky; abys sluhu vykoupil, Syna jsi vydal! Ó jisté potřebným hřích Adamův, jenž smrtí Kristovou zničen byl! Ó šťastná to vina, jež takového a tak velkého zasloužila mítí Vykupitele!“

V díle Spasitelově pokračuje jim založená církev, vedena Duchem sv. Byla s počátku nepatrná, čítajíc nemnoho dítek, byla semenem hořčičným, vzlažila je krev nesčetných mučovníků, rozšiřovala stále více a více své větve, až vyrostla ve strom, v jehož stínu jsou shromážděni všichni národové světa. Kolik urputných bouří přeletělo přes jeho korunu, kolik síly bylo vyplýváno, aby ho vyvrátili, kolik obtíží bylo mu způsobeno, aby nemohl růsti, prospívati! A přece stojí církev, působí dále, zakořeňuje se více do hloubky, zůstala vítězem nade všemi nepřáteli, jichž bylo příliš mnoho a nikoliv slabých. Celé peklo se vzepřelo, avšak nic nepořídilo, za přispění Ducha svatého církev se rozšiřuje, kvete, proniká všechny vrstvy lidské, celý svět.

My dítky této svaté, Ježíšem založené církve nacházíme v ní poklady milosti, které nám dopomohou dosíci cíle, Bohem lidem stanoveného. V ní máme pravé světlo víry, pravé slovo Boží. Ukazuje nám neomylně cestu, po které nutno kráčet, abychom došli cíle. Má sedmero svatých svátostí,

Sv. Joachim a sv. Anna s Marii P.

nevysychající prameny tekoucí vody, která uhasí žízeň duše, naplní ji milostí Boží a svatým požehnáním. Jenom slepý může zůstatí lhotejným, tupým, nerozehrátí se láskou k činné ruce Boží, když pozoruje nestranně činnost naší svaté církve.

Uvažujeme-li o skutcích Božích v přírodě, v milostí, jsme nuceni zvolati: „Dobře učinil Bůh všecky věci!“ Doufejme v něho! Zdají-li se nám někdy býti cesty Jeho prozřetelnosti nejasné, nesrozumitelné, buďme z celé duše přesvědčeni, že „dobře vše činí.“ Neoddávejme se malomyslnosti, nebuďme krátkozrací. Nezapomínejme,

že čteme: „Nejsouť myšlení má myšlení vaše, ani cesty vaše cesty mé,“ di Pán. Oč totiž převyšují nebesa zemi, o tolik cesty mé vyšší jsou než cesty vaše a má myšlení než myšlení vaše.“ (Is. 55, 8.) Úmysly Boží nebudou nám nikdy zjevný, jasny a průzračny. Ať prožíváme příjemné, ať nepříjemné chvíle, pozdvihujme oči, mysl k všemohoucímu, nejvyšší moudrému i dobrotivému Otci, který řídí všechn svět i vše, co v něm žije.

Z plna srdce volejme: „Vše, co učinil, co činí Pán, jest dobré!“ Amen.

A. M. K.:

K T O B Ě, M A T K O . . .

Svatá Panno, Matko Boží,
k Tobě kráčím v pokoře,
doufaje, že vyslyšíš mne,
neopustíš v důvěře.

Slyš mne, Matko, Panno svatá,
slyš mé bolné duše hlas,
dej všem lidem lásky poznat,
vrať je k sobě všecky zas.

Nechej, Matko milosrdná,
Zdravas tiché Tobě pět,
aby láska, spokojenost,
vrátila se k lidem zpět.

K Tobě Matko ruce zvedám,
abych byla slyšena,
ať se k Tobě zpět zas vrátí
každá duše umdlená!

P. Jan M. Černý T. J

Blahoslavený bratr Šalomoun, mučovník z kongregace Školských bratří.

(Pokračování.)

Dojemné jsou dopisy, které náš blahoslavenec psal po celý svůj řeholní život svým rodičům, a když matka zemřela, svému otci. Těšil a posiloval je ve všelijakých křížích a utrpeních, které se ve velikých obchodních domech přiházejí. Velmi jemně poukazuje v těchto listech na to, že není hlavním našim cílem zde

na zemi, bychom si nahromadili co nejvíce majetku pozemského, že máme dny svého stáří posvěcovati zbožnými modlitbami, čtením duchovním a svatými úvahami. Otec byl šťastný, že má tak zbožného syna. Bratr Šalomoun schovával dopisy svého otce jako předrahou památku.

V Melunu onemocněl dosti těžce

bratr Šalomoun roku 1787. Mnoho měsíců musel ležeti a nemohl vycházeti. Jeho starostí v této době bylo, že se nebude moci postiti v době postní a že nebude moci býti přítomen krásným obřadům svatého týdne a s ostatními bratřími. Téhož roku 1787 byl bratr Šalomoun jmenován sekretářem generálního superiora a tak dospěl vrcholu své řeholní činnosti.

Mučeník.

Ve Francii nastaly pro katolickou církev smutné doby. Již šlehy tu a tam jednotlivé blesky, proticírkevní zákony objevily se na temně dusivém obzoru politickém. Generální představený Školních bratří používal nepatrného na pohled bratra Šalomouna, aby skrze něho vykonal některé velice důležité posláni. Mnohé se již nemohlo tenkrát svěřiti papíru, proto nosil sekretář generálního představeného ústně nařízení jeho jednotlivým domům. Kromě toho byla rodina Le Clercqova spřízněna s některými členy Národního shromáždění. Když se jednalo o zrušení Školních bratří, vešel bratr Šalomoun ve styk s vlivnými členy Národního shromáždění, aby je získal pro řád. Jelikož však bylo ustanoveno, aby tento řád byl zničen, namáhal se bratr Šalomoun, aby alespoň větší část majetku řeholního zachránil pro budoucí časy. Vymohl také, že byla bratřím vyplacena veliká renta. Ona část duchovenstva, která složila přísahu papežem zamítnutou, byla proti Školním bratřím, poněvadž tito nechtěli býti se svými žáky přítomni bohoslužbám, které takoví kněží konali. Tenkrát se od veřejně ustanovených úředníků žádalo, aby složili předepsanou přísahu na ústavu, která se v mnohých bodech přičila církevní disciplíně a zřízení. Proto byli všichni Školní bratři odstraněni.

Bratr Agathon, generální představený, byl od roku 1791 v Paříži, jeho sekretář ho tam provázal. Odtud vydávali jednotlivým domům různá na-

řízení. Nejdříve bydleli v domě St. Sulpice a snažili se jej zachrániti. Ale 8. dubna 1791 museli jej vydati. Blahoslavenec náš psal žertem v jednom svém listu: St. Sulpice je ještě dnes našim majetkem; zítra možná napadne Národnímu shromáždění, aby jej prohlásilo za majetek národní; prozatím postavilo jen stráž u vchodu našeho.“

Ke konci roku opustil generální představený Paříž a bratr Šalomoun zůstal v městě samotem. Jak tenkrát vypadal, líčí nám v jiném listu ze dne 22. ledna 1792: „Zde chodím jako světský člověk s pěknou kokardou na klobouku, která již zdaleka hlásá, že nejsem aristokratem. (Zde naráží na svou rodinu, která byla rozkřičena jako aristokratická a měla mnoho co trpěti od luzy. Mladší jeho sestra vyvázla sotva životem při jedné návštěvě služeb Božích a starší jeho sestru, vdovu s osmi dětmi, dokonce zavřeli do vězení na několik dní). Vlasy nosím jako statečný vojn v copu spleteny. Vidíte, že to není zde k smíchu v těchto dobách.“

Jistě, že nebylo k smíchu v těch velmi vážných dobách. Vařil si sám. Několik zemáků, kousek chleba, to byl celý jeho oběd. Měl-li kdy kousek sýra k tomu, byla to pro něho slavnostní hostina. Takové pamlsky uschovalával obyčejně na večer, když k němu přišel některý spolubratr, aby s ním povečeřel. Bratr Šalomoun měl u Revolučního shromáždění velice zlou poznamku. Je podezřelý! Vědělo se zcela určitě, že bývá přítomen téměř denně mši sv. některého kněze, který se zdráhal přísahati a sice buď v soukromém domě nebo na některém vyslanectví. Dále se vědělo, že rozšiřuje mezi lid letáky náboženského obsahu. Honba po biskupech a kněžích, kteří nechtěli přísahati, trvala již několik měsíců. Jakobíni, kteří měli národ očistiti od katolických kněží a laiků věrných svatě víře, ho nedali nadarmo na listinu podezřelých.

Co činil náš blahoslavenec? Tužil,

jaká bouře se stahovala nad jeho hlavou? Zajisté, neboť z jeho dopisů ví ne zcela určitě, že se již Pánu Bohu nabídl jako obětí krvavou. Snad myslel s počátku, že jeho prostá tichá povaha, jeho nepatrná osoba, nezavdají příčinu k pronásledování. Tak psal ještě v květnu 1792: „V Paříži mne málokdo zná, pro mne je to jen zisk, zůstanu-li nepovšimnut.“ Ačkoliv již nebydlel v Št. Sulpice, byl přece jeho byt v Rue Neuve-Notre Dame-des-Champs sličičím po věrných kněžích velmi dobře znám. Brzo ho chytli.

Že byl bratr Šalomoun na vše připraven, ano, že si přál, aby se mohl stát mučedníkem, poznáváme z mnohých okolností. Hlavně vidíme to z dopisů, které psal své sestře Marii Barboře! Byla to táž, která byla uvězněna. Psal jí 15. srpna 1792 takto: „Trpme vše, jak se Bohu líbí a zůstaňme mu věrni. Tyto strasti, které se zde na nás valí, přejdou a odměna, kterou za to vše doufáme dostat, bude věčná.“

Co se mne týče, nejsem hoden, abych něco pro Boha trpěl, protože se mi ještě nic zlého nepříhodilo, ač-

koliv se tolik vyznavačů Božích nachází v okovech.“ Z jiného psaní z oné doby je zřetelné, že nejen si přál nastávající smrt mučednickou, nýbrž že ji dokonce důvěrně očekával. „Nevím, co mne do budoucna stihne, ale dosud jsem pro katolickou víru ani maličkého úrazu neutrpěl, aniž což jiného. Kéž mne uzná Ježíš Kristus za hodna smrti mučednické.“

Neměl dlouho čekat. Ještě téhož dne, 15. srpna 1792, kdy psal tento poslední dopis své rodině, večer kolem 8. hodiny vrazilo 50 mužů Národní gardy do domu, kde bydlel a prohlédali stavení křížem krážem a zapečetili vše, pak k půlnoci slavnostně vedli jediného svého zajatce, bratra Šimona k ostatním vězňům v karmelitském klášteře. Bratr Amaranthus, který byl posledním ředitelem školy v Bouloni a nyní obdržel místo v Paříži v ústavu hluchoněmých, chtěl bratra Šalomouna dva dni na to navštívit a zvěděl, co se stalo. Neměl dříve klidu, dokud svého spolubratra nenavštívil ve vězení. Dne 22. srpna sdělil rodině Le Clercqové, co se s jejím synem přihodilo. (Pokračov.)

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

V srdci Asie.

Akademický spolek misijní, jehož členy jsou posluchači vysokých škol vídeňských, usnesl se, s některou misijní stanicí zámořskou vejíti ve spojení. Volba padla na jednu misijní stanicí v západní Číně. Předseda spolku obdržel nedávno odpověď od misionáře P. Huklenbrucha, která pro svou zajímavost zasluhuje, aby v širší známost vešla. P. Huklenbruch náleží řádu Božího slova, jenž právě letos slaví padesátileté výročí svého trvání. List jeho ze dne 10. června r. 1925 popisuje nejprve misijní území, kde působí, a zní:

„Na každé mapě Asie najdete snadno jezero Kuku-noor a východně odtud město Sining. Toto území, okolí jezera až ke zmíněnému městu, je mé duchovní správě svěřeno. Je to náhorní planina 2500 až 3000 metrů nad hladinou mořskou, prostoupená nesčíslnými horskými hřbety, které výše až i 4000 metrů dosahují. S vrchů sněhem pokrytých spadají divoké bystřiny, svažující četná údolí, proměňují je v rajské zahrady a ženou pohorské mlýny. Na zelených svazích hor pasou se ovce, kozy, yakyvé a koně a pod nimi popěvuje si pastýřský výrostek své veselé písničky. V po-

stranních údolích jsou hory namnoze pokryty lesem a medvědy, vlky, liškami a jinou zvěří obydleny.

Přes vysokou polohu máme zde téměř totéž podnebí jako doma ve vlasti, toliko v zimě je chladněji. Tak daří se zde tytéž plodiny, obilí, zelenáky a ovoce, ano i meruňky. Ve výši 3000 metrů rostou ještě topoly, jedle, jilmy a hory přes 4000 metrů vysoké jsou v létě časem bez sněhu.

Ridké osady v údolích jsou v okolí města Siningu obydleny většinou Čiňany, kteří však jsou vlastně ve-třelci. Dále na sever a k jezeru Kuku-noor udrželi se původní obyvatelé země se svou vlastní řečí, svým krojem a svými mravy. Na severu je to kmen mongolský, který Čiňané Tu-jen, t. j. praobyvateli nazývají. Četnější a mocnější je kmen k jezeru Kuku-noor se prostírající, jménem Fänd-se. Jsou to kočovní pastýři, kteří dále uvnitř země jsou značně divočí. Jejich duchovní a světskou hlavou je Dalai-Lama v hlavním městě tibetánském Lhasse, čínské vládě v Pekinku posílají se jednou za rok libovolné dary.

Náboženstvím těchto kmenů jest náboženství Buddhovo. Země je jako poseta buddhistickými kláštery a bylo mi řečeno, že každá rodina kmene Fänd-se musí jednoho syna poslati do kláštera. Tam žijí mniši, tak zvaní lámové, na útraty pošetilých lidí hanebný život lenochů. Nedaleko mé stanice stojí jeden z největších klášterů „Kumbum“, kde na 4000 lámů lenoší. Tyto kláštery, lamaseraje jménem, chovají se ke katolickým misiím nepřátelsky, neboť čím více tyto nabývají půdy, tím více jest jejich bytí ohroženo. Minulého roku navštívil jsem o velké bužkové slavnosti lamaseraji Oel-ku-lung-se a to by mne a jednoho z mých druhů bylo bezmála připravilo o život. Proto jsou případy obrácení na víru křesťanskou u kmene Fänd-se velmi řídké, hlavně však z té příčiny, že se nedostává misionářů, kteří by se této misii plně věnovali. Mezi mými křesťany mám ně-

kolik příslušníků řečeného kmene, kteří mají za manželky Čiňanky a proto křesťanství přijali.

Tak vztahuje se zatím naše misijní činnost hlavně na přistěhovalé Čiňany a v této příčině můžeme se pěknými úspěchy vykazati. Minim zde pouze území okolo Siningu, neboť v krajinách Lachovu, Liangchovu a Kan-chonu mají se věci jinak. Tam žijí četní křesťané, kteří před staletími z východních končin byli sem vypo-vezeni pro svou víru. Tito křesťané si s křesťany cvopskými v ničem nezadají. Zde však začalo simé křesťanství dlouho nadarmo rozsíváné teprv před pěti roky klíčiti a již čítáme přes dva tisíce novokřesťanů. Jestliže pak počet dělníků na vinici každým rokem se zvýší a pramen podpor nám z vlasti poskytovaných nevyšchne, může se žeň brzy zdvoj- i ztrojnásobiti.

Žijeme zde na osamělých, daleko vpřed posunutých stanicích, každý pro sebe. Misijních sester a bratří laiků zde ještě není. V městě Siningu působí otec představený. V městě samém řídí chlapeckou školu, která má právo veřejnosti a vede duchovní správu v údolí jižním. V údolí východním pracuje domorodý kněz Čiňan, v severním údolí misionář P. Götsch a mně jest přiděleno údolí západní až k jezeru Kuku-noor. Avšak cesta takovým údolím není žádnou procházkou, neboť osady leží často několik dní cesty od sebe. Na své stanici bydlím sám se svými dvěma sluhy a učitelem, který řídí školku, do které zatím dochází 16 chlapců. Kostel a obydlí stojí uprostřed pěkné zahrady. Opodál nalézá se škola a stáj pro koně. Jsou to má jizdní zvířata, bez jakých se zde misionář neobejde. Jižně od misijní stanice proudí řeka Sining a k severu vypínají se hory a na nich zřítí pověrečné hromady kamení a pagody, t. j. pohanské chrámy. Také naše kostelíčky jsou většinou bývalé pagody, ano i mé obydlí bylo kdysi chrámem pohanským.

Naše odloučenost od světa zde

v nitru Asie, nebyla by tak citelná, kdybychom časem měli nějakých zpráv z domova. Ale těch je velmi pořídku.“

List končí dotazem, zdali by mezi vídeňskými studujícími medicíny se někteří neodhodlali svým časem jako lékaři působiti v čínských misiích, ježto tamější misionář musí se aspoň poněkud vyznati v léčení nemocí, které mezi domorodým obyvatelstvem epidemicky vystupují.

Nelidské obyčje pohanské.

Jak velkým dobrodiním je víra křesťanská pro ubohé pohanské národy, dosvědčuje mimo jiné tento případ:

Před několika roky vzbouřili se na ostrově Borneo v Indickém oceánu Čínané tam usedlí proti panujícímu knížeti a oblehli hlavní město. Misijsní biskup dal ženy a děti bělochů dopravit na větší loď a po lodi na nejbližší misijsní stanici, kde by byly v bezpečnosti. Byla to hrozná plavba. Ve spodní části lodi stlačení uprchlíci byli za krátko všichni mokří, neboť voda prosakovala nesčíslnými štěrbinami dřevěné střechy a kropila je nemilosrdně. Výpary byly nesnesitelné. K tomu družil se ošklivý zápach jako z mrtvol, jehožto původ byl nevysvětlitelný. Proto, jakmile loď se dostala do klidnějšího proudu, bylo zahájeno vyšetřování. A ejhle, na spodku lodi byl nalezen koš, jakých domorodci, tak řečení Dajakové, užívají a v něm hlava Číšana. Nebylo pochybnosti, že mladý Dajak, jenž na lodi se nalézal, jest jeho majitelem. Když mu to bylo vytčeno, odpověděl hrdě, že si hlavu osvojil způsobem

co nejpočestnějším. Když totiž Čínané město obsadili, ploužil se městem v naději, že za všeobecného zmatku také nějaké kořisti se dopídí. Tu zpozoroval otevřeným oknem v jedné světnici Číšana, jak se samolibě shlíží v nástěnném zrcadle. Jeho krk byl obnažen, hlava nakloněna. Tak velkému pokušení milý Dajak neodolal. Vytasil svůj meč, hlavu jednou ranou utal, vhodil do koše a odešel klidně středem nic netušících Čínanových soukmenovců.

Vrah jednal v tomto případě jako pravý Dajak. Není totiž pro domorodce ostrova Borneo většího bohatství nad sražené lidské hlavy. V jejich jinak čistých a pěkných chatrčích viděti celé řady umrlelých lebek. Vášnivá záliba v tomto druhu kořisti svádí domorodce ke stálým pútkám a jenom nerado podává dajacké děvče ruku mladíku, jenž nemůže aspoň jednu hlavu k nohám jí položit. Avšak také obyvatelé ostatních Sundajských a jiných ostrovů v Tichém oceánu holdují tomuto příšernému zvyku. Nejobávanější v této příčině jsou obyvatelé ostrova Formosy, kde každá rodina má ve své chatrči prkno a na něm vysušené umrlelých hlavy. Mužové v území Assaru ve Východní Indii smí se tetovati teprve tehdy, až aspoň jednu lidskou hlavu ukořistili. Za každou hlavu zavěšují si jeden zub z kance na svůj nákrčník; kolik hlav, tolik zubů. Za dobu asi 40 let ukořistili Assamité na 12.000 lidských hlav!

Rozumí se, že kde se šíří křesťanství, tam i tento nelidský obyčej mizí a že zásluhou katolických misionářů pohanská surová pověra ustupuje křesťansko-evropské vzdělanosti.

Různé zprávy.

Hrdinství kněží. Z Filadelfie přichází zpráva o hrdinství kněží P. Regneryho, rektora kostela sv. Augustina, a jiných dvou kněží z katedrály sv. Petra a Pavla. Při zřícení cukrovary následkem výbuchu 10.000 galonového kotle prokřestili si tito kněží cestu ledovou vodou mezi zříceninami, kam se nikdo neodvážil pro hrozící ještě sesutí stojících dosud zdí, a tam v nebezpečí dostali se k umírajícím, jimž posloužili svátostmi umírajících.

Duchovní cvičení pro bankéře a bankovní úředníky. Na papežském venkovském statku Castelnuovo Fogliani byla konána duchovní cvičení pouze pro bankovní zaměstnance. Pořádal je svaz katolických bank italských. Účastnilo se jich čtyřicet úředníků, někteří z nich byli z nejvyšších míst. Sv. Otec, jemuž tento statek darovala teprve nedávno jedna italská hraběnka, poslal exercitantom své zvláštní pozhnání. Smíme-li v této o sobě dosti nepatrné události spatřovati krok k opětnému pokřesťanění hospodářského života, pak je to jistě mnoho-slibný začátek právě v tom oboru lidské činnosti, kde křesťanská myšlenka až dosud stála velmi v pozadí.

950 seminaristů v jednom semináři. Kromě kněžského semináře v Mundeleinu, jenž se stal eucharistickým kongresem světoznámým, má tato chicagská arcidiecése ještě chlapecký seminář pro kandidáty kněžství v Quingley. Svědčí o velkém nadšení pro kněžský stav u mládeže této arcidiecése, že se letos na podzim přihlásil do tohoto přípravného semináře 301 nový chovanec. Počet jich se tím zvýšil na 950. Vůbec se zdá, že v Chicagu všecko má neobyčejně velké rozměry. Tak nedávno byly pozvány školní sestry z arcidiecése na katechetský kurs. Dostavilo se ne méně než 4500 sester.

Přehled o Tovaryšstvu Ježíšova. Jeden americký jezuita vydal malý

spisek o dnešním stavu Tovaryšstva Ježíšova. Dle jeho zjištění dosáhlo Tovaryšstvo v tomto roce značného počtu členů, asi 20.000. Od založení řádu roku 1540 zemřelo v řadě 750.000 členů. Z těch bylo prohlášeno za svaté 14, za blahoslavené 201, z laiků-bratří byl 1 světec a 23 blahoslavených. V dalekých misiích je dnes činně více než 4000 jezuitů, tedy celá pětina. Řád jezuitský má nyní ze všech mužských řádů nejvíce členů a předčí jej pouze řád františkánský, počítají-li se ovšem různé větve tohoto řádu (totiž františkáni, kapucini a minorité) dohromady.

Pronásledování posiluje mexické katoliky. Dr. Samuel H. Wood, protestantský episkopální duchovní z Filadelfie, pravil nedávno ve veřejné řeči: „Mexického presidenta Callesa bude nutno počítati k největším mexickým misionářům, kteří žili ve 20. století. Jsem sice protestant, ale považuji všechny lidi za dítky Boží, ať náleží ke kterémukoliv národu, náboženství, či pleti. Ale musím říci, že, kdo si dá práci a bude studovati dějiny, nalezne v nich, že vždy, kdykoliv byli pronásledováni, ať katolici či protestanté, přišla reakce. Nemůžeme účinnějšího apoštolátu pro kterékoliv náboženství konati, než když je pronásledujeme.“

Revise vulgaty. Acta apostolicae sedis uveřejňují list Pia XI. francouzskému benediktinovi Henri Quentinu, jimž mu papež děkuje za vydání Genese; je to první výsledek práce komise, již sv. Otec pověřil revisí vulgáty. „Šťastnou událostí“ nazývá papež vydání tohoto prvního svazku, „jenž, odhlížeje od stkvělé typografické umělecké ceny, díky užití moderní kritiky odpovídá zcela slibům a přáním tridentského koncilu a našich předchůdců Pia X. a Benedikta XV.“

Neslýchané úspěchy jezuitského misionáře v Indii. Z Kalkuty se dovídáme

o neobyčejně úspěšném působení misionáře P. Le Telliera T. J., jenž káže v Bombaji a okolí. Kostel, v němž mluví denně od 6 do 11 hodin v noci, je doslova obléhán domorodci, kteří rozbili i všechna kostelní okna, aby i venku jeho slova mohli slyšeti.

Maďarští misijní lékaři. Tyto dny odešel první maďarský lékař do belgického Konga, kde chce svůj úmysl, léčiti v misiích, provésti. Mši sv. na rozloučenou sloužil sám nunciuss Msgr. Orsenigo, jenž také přijal slib tohoto lékaře, dra Ant. Molnara a

jeho průvodcích. Dojem rozlučení v kostele i vůbec v celém Budapešti byl hluboký, poněvadž jest to první lékař-laik, jenž své služby dává k dispozici misiím. Doufá se, že ročně odejdou asi 4 lékaři do misií v Africe a v Číně.

Domorodý klerus ve východní Asii. Dle statistiky z roku 1927 je na Dálném východě 2440 domorodých katolických kněží. Na Japonsko a Korei připadá 60 kněží, na Čínu 830, na západní Indii 700, na Přední Indii a Ceylon 850.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahosladené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obranu proti šířícímu se duchařství a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: *Potírat ispiritismus.*

Úmysl v září 1927: **Aby právo autority ode všech uznáno a hájeno bylo.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Obrana proti spiritismu čili duchařství. (Hlavní úmysl.) — Matce Boží. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi. — Bůh. (Báseň.) — Dobře učinil všechny věci. — Sv. Joachim a sv. Anna s Marií P. (obrázek.) — K Tobě, Matko, (báseň.) — Blah. bratr Šalomoun, mučeník z kongregace Školských bratří. — Obrázky z katolických misií. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. ZÁŘÍ 1927.

ČÍSLO 9.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Važme si autority.

(Hlavní úmysl.)

Záležitost tato božského Srdce Páně a jeho sv. církve zasluhuje plného uvážení a podpory všech katolíků, ale hlavně členů Apoštolátu modlitby. Zkušenost denní nás učí, jak válkou a převratem utrpěla autorita ve státě, v obci, v rodině a vůbec po celém světě. Slyšme, co praví sám Spasitel náš k apoštolům. Pravit: „Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.“ Slovy těmi chtěl Pán povznést autoritu apoštolů a jich nástupců v úřadě. Byliť apoštolé zástupci samého Boha a proto autorita jejich vyžadovala úctu a poslušnost, což platí až podnes. V církvi svaté platí autorita papeže jako nejvyšší hlavy a biskupů jako jeho pomocníků a kněží jako pastýřů duší nesmrtelných. A sv. apoštol Petr napomíná poddané slovy: „Služebníci, poddáni buďte ve vši bážni pánům netoliko dobrým a mírným, ale také nehodným. (I. Petr 2, 18.) — A sv. Pavel v listu k Římanům praví: „Každá duše mocnostem vyšším poddána buď; neboť není mocnosti, leč od Boha a kteréž jsou, od Boha zřízeny jsou.“ (Řím 13, 1.) Z těchto výroků apoštolských patrně, že jak v církvi sv. se žádá úcta a poslušnost ku představeným, zrovna tak i v rodinách

i ve státech. Rodina spočívá na účtu a poslušnosti dítek k rodičům, služebných k jejich chlebdárcům, dělníků k jejich zaměstnavatelům. V tom právě záleží pořádek ve společnosti lidské. Kdyby každý byl svým pánem a nebyl nikomu povinen úctou a poslušností, rozpadla by se každá rodina, každá společnost. Podobně je to ve státě. Jsou představení a poddaní; oboji mají navzájem povinnosti. Od Boha jsou ustanoveny mocnosti k hájení dobrých a k potrestání zlých lidí. Všude je třeba autority, jak v duchovním, tak světském ohledu. Toť ustanovení Boží. Kdo by se protivil tomuto ustanovení, spojuje se s tím, který pravil: „Nebudu sloužiti!“ To znamená brojiti proti Božimu právu, podrývati základy společnosti lidské, ničiti blaho a štěstí rodin. Na poslušnosti k autoritě záleží proto všecken pořádek. A právě v době naší se neuznává žádná autorita, ani autorita rodičů, ani autorita představených, ani autorita vládců a proto se celek rozpadává. Schází nejhlavnější základ: vira v Boha a bážeň Boží, slovem, schází náboženství! Jak moudře a časově jednal tedy svatý Otec Pius XI., že právě v této rozbořeně době ustanovil pro Apoštolát

modlitby hlavní úmysl vážnost k autoritě. Jedenkaždý snaž se, aby plnil čtvrté přikázání Boží, které se týká netoliko dětí a rodičů, ale všech představených a poddaných a je základem všeho pořádku mezi lidmi. K tomu cíli obětujeme denně všechny své modlitby a dobré skutky a prosíme

nejsvětější Srdce Ježíšovo, aby rodiny, obce a stát vždy víc a více se podrobaly ustanovení a plánu božské prozřetelnosti. Obětujeme na ten úmysl sv. přijímání. Pracujeme všim úsilím k povznesení a uznání autority jak světské, tak duchovní.

A. M. Kadlčáková:

HLA HOL Z VON Ů.

Celým krajem hlahol zvonů
vzvání
Matce Boží třikrát denně
klekání.

Třikrát za den zvuky zvonů
Matičce
vzvánější krásné Zdravas
sladičce.

Duše lidská k Pánu Bohu
zalétá
něžným Zdravas Matku Páně
oplétá.

Příroda i všecko tvorstvo
utihá,
zvon když krásné „Ave“ večer
zavzdychá! —

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Dokonč.)

Slovo „milost“ ve smyslu všeobecném znamená blahosklonnost, dobrotivost a laskavost osoby vznešenější k osobám nižším, dále pak i všeliký dar, jehož se nám dostává beze vší zásluhy naší z pouhé toliko vůle dárce. Také „milost Boží“ znamená laskavou blahosklonnost a přízeň Boží ke tvorům, — jak na př. mluvil o ní anděl Gabriel, an pravil k Panně Marii: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha“ (Luk. 1, 30) — pak též i dary, které Bůh nám vůbec

uděluje k našemu dobru a prospěchu, ať již i tělesnému, jako život, zdraví, rozum, časné statky a pod., — zvláště však dary, jichž se nám dostává k našemu spasení. Milost Boží je dle katechismu vnitřní nadpřirozený dar, který nám Bůh uděluje pro zásluhy Ježíše Krista, abychom mohli dojítí spasení. Nazývá se pak milost „darem“, protože si jí nemůžeme zasloužití, nýbrž bývá nám dána jenom pro zásluhy Ježíše Krista. „Vnitřním“ darem jmenuje se proto, poněvadž se

uděluje přímo duši a tudíž je něčím vnitřním. Je darem „nadpřirozeným“, protože jí člověk od přirozenosti ani nemá, ani nabýti nemůže, aniž vůbec má na ni práva, dýbrž bývá mu udílena od Boha nad jeho přirozenost. Uděluje se pak nadpřirozená milost člověku, aby byl povýšen k nadpřirozené důstojnosti dítka Božího a stal se schopným zasloužití sobě nebe.

Co jsme doposud v dlouhém tomto pojednání o milosti řekli, platí toliko o tvorech rozumných. Slovo „plný milosti“ o nejsvětějším Srdci Ježíšově je bráti ve smyslu zcela jiném. Přirování vysvětlíž nám pojem tento:

Každý suverén, mocnár, hlava státu, president, císař nebo král, má právo občanům zasloužilým udíletí vyznamenání a řády. Sám je jaksi vrchním představeným všech těchto čestných znaků, každý pak podělený považuje takové vyznamenání za zvláštní hlasklonnost, projev přízně, čili zkrátka milost.

Tak je nejsvětější Srdce Ježíšovo plno všech milostí, jež jsou — lidsky řečeno — jeho největší ozdobou a bohatstvím. Z této plnosti nejsvětějšího Srdce obdrželi jsme všichni a dostáváme neustále všech milostí, jichž je nám ke spasení třeba!

Pravda.

Před skoro dvěma tisíciletími stáli dva muži proti sobě, v nichž jevíly se nejkrásnější protivy tehdejší doby, zároveň protivy všech věků, způsobem nejvýznačnějším, jako nikdy dosud, — Kristus a Pilátus: světlo proti temnotě, pravda proti lži, spravedlnost proti nespravedlnosti, naděje proti zoufalství. Pilát táže se Ježíše, kým je? „K tomu jsem se narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě! Každý, kdo jest z pravdy, slyší hlas můj!“ Dí mu Pilát: „Co jest pravda?“ (Jan 18, 37.) Na polo se tázaje, na polo pochybuje, pravi tak vladař; nečeká ani odpovědi, nýbrž odvrací se a vychází ven. Římský

prokonsul nevěří v pravdu; odvrátil se ovšem jako většina doby tehdejší od pohanských fantastických bájí; ale též nesčetné, navzájem si odporující a se potírající systémy filosofické nemohly ho uspokojiti. Snad nevymřela ještě úplně v něm touha po vyšším; proto je smuten; slovo „pravda“ vyvolává v něm vzpomínky na ony dny, kdy ještě toužil po ní, kdy doufal, že smrtelník dosáhne jí! Ale nyní již nedoufá! Když vznešení mistři a učitelé hellenské filosofie nemohli mu poskytnouti tohoto vyššího poznání, kterak by mohlo toho dostati se mu skrze Galileje, který ještě k tomu stojí před ním jako zločinec!? Proto odpovídá trpkou ironií, z níž vyznívá všechna vnitřní beznaděnost: „Pravda! Co je pravda? Či není všechno pouhé zdání, klam a sen?“

Nevíme, jak Pilát mínil tato slova! Ale to víme, jak vykládá svatý evangelista (Jan 18, 19, 1), „Pilát vzal Ježíše a dal ho zbičovati; vojáci pak, spleťše korunu z trní, vložili mu ji na hlavu. Pak vydal jim ho, aby byl ukřížován.“ Za svědectví o pravdě trpělo nejsvět. Srdce Ježíšovo tolik muk až do bolestné smrti na kříži. V tom okamžiku, kdy Ježíš „nakloniv hlavy vypustil duši“ (Jan 19, 30), rozechvěla se celá příroda: „opona chrámová roztrhla se na dvě půle od hora až dolů, země se třásla, skály pukaly a hroby se otevřely“ (Mat. 27, 51).

Tak veškerá příroda zjevně pronášela své „Věřím“ — „Credo“, a souhlasně s ní volal i setník, „jakož i ti, kteří byli s ním hlídající Ježíše, vidouce zemětřesení a to, co se dělo: „V pravdě, jistě Syn Boží byl tento!“ (Mat. 27, 54). Tak umřel král věčné nepamějejíci pravdy, jenž jest pravda sama!

Ano, tam na hoře Golgotě u pat kříže, na němž umírá Král pravdy, tam poklekněme a vyznávejme s věřícím setníkem: Zde je nejsvětější Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi, zde jest zdroj věčné

pravdy, učitel učitelů, prorok proroků, král všech mučenníkův pro pravdu.

Je snad třeba dlouho dokazovati, co dí nejsvětější Srdce: „K tomu jsem se narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví o pravdě?“ Či nebyly všechny jeho řeči a skutky, jeho učení a konání samým projevem pravdy? Pravda, nadzemská pravda vyznívá z každé jeho řeči, z každého podobenství, z každého slova! Veškerá moudrost celého světa, všechny vědy a umění nemohou vykázati se ničím podobným ani dle obsahu ani dle krásy! Z každé paraboly, z každé věty vychází slunce božských pravd, jeho přednáška a způsob učení jest jednoduchý, prostý, ale též pln síly a jasnosti, že porozumí mu i srdce dětinné a hlubokosti nevyváží nejučenější mudrlec. Jediné nejsvětější Srdce Ježíšovo může o sobě říci: „Já jsem cesta, pravda a život!“ (Jan 14, 5.)

„Tvé slovo jest pravda!“ Tak volá nejsvětější Srdce k nebeskému Otci ve své velekněžské modlitbě. (Jan 17, 17.) Ale neméně i každé slovo, vycházející z nejsvětějšího Srdce Ježíšova, který je pravý Bůh a člověk, je pravdou, neboť „všechno je zřejmé a otevřeno před jeho očima“ (Žid. 4, 13), „Bůh není jako člověk, aby lhal“ (4. Mojž. 23, 19), „lživé rty jsou ohavností před Hospodinem“ (Přisl. 12, 22), čili zkrátka: „nelze Bohu klamati!“ (Žid. 6, 18). „Tráva uschne a květ opadne; slovo Hospodinovo však zůstává na věky!“ (Is. 40, 8). „Nebe a země pomínou, ale slova má nepomínou“ (Luk. 31, 33).

Bezpečna je loď, jež při veliké bouři, když skučí větry, vzdýmají se vlny a za hromového rachotu se lámou bílými pěnamy o skály, je pevně zakotvena, jsouc v krytém přístavě: ještě bezpečnějším je plavec, který v takovém zmatku všech živlův utekl se na vysokou tvrdou skálu; neboť pevně, nepohnutě a velebně vypíná se nezdočná skála nad mořem, zuřící víchor a ječící vlny odrážejí se bezmocně

o ni! Tak máme i my Slovo Boží pokládati v příbojích a bouřích ve zdejším životě považovati za kotvu naděje, Slova Božího máme se jako neochvějně skály pevně a neohroženě přidržeti! Neboť spíše vytrhne se nejpevnější kotva ze dna mořského, a spíše spláknou proudy mořské tvrdou skálu, než aby Bůh, který je pravda sama, mohl klamati!

„Pravdu mluďte, pravdy hajte a zastávejte, pravdy přejte každému, pravdu milujte!“ Tato a podobná slova slyšíme nyní často, ba i na pomníky je napsali, hlásají je v novinách a ve veřejném životě! Jenom že slovo „pravda“ není tu vždy míněno v opravdovém svém smyslu! Ba právě naopak! Nynější „moderní“ svět libuje si význam slov převraceti, pravdu si vytvářeti dle svého názoru a dle své potřeby, ba se zálibou nazývati skutečnou pravdu temnem, a nejhorší bludy přeměňovati v nejjasnější pravdy!

Tak na př. na XI. mezinárodním lékařském sjezdu roku 1897 v Římě dovolil si profesor Mofic Benedikt z Vidně tuto frázi: „Naivnost dřívější doby vytvořila pomocí viry potěšitelné, povzbuzující životní lže. Naše svobodomyslná doba zacpala tento pramen, a jest úkolem lidské společnosti vytvářeti potěšitelnou životní pravdu!“ — Na slova tato odpovídá mimoděk veliký konvertita přítomnosti Jan Jørgensen ve svém spise, ve kterém líčí svůj návrat do církve římsko-katolické a který nadepsal: „Životní lže a životní pravda.“ Tam čteme: „Ještě nikdy se nevidělo na světě, že by potřebovala některá bytost lži k svému životu! Jenom člověk by měl potřebovati lži? Nevěřím! Věřím, že je k životu třeba pravdy, bez pravdy nemůžeme žiti, bez pravdy nemůžeme býti šťastni. A ptáš-li se jako Pilát: „Co jest pravda?“ — pak znáš odpověď: To jest pravda, aby žádný, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl život věčný!“

Otevřeně, jako veliký Augustin, vyznává Jørgensen, že chtěl se přenést přes hradby mravní pravdy, domnívaje se, že jich není: snažil se namluviti sobě, že není hříchů, připouští, že člověk může dojít tak daleko, že „mysli, jako by ctnost byla škaredá a zvadlá, kdežto hřích mu září jako nejluznější květ na libezném stromě poznání!“ Ale polekán vnitřní prázdnotou a uděšen mravní skutečností, která vítězí nad smyšlenými domněnkami, volá: „Hřích je hříchem přese všechny vytačky, mzdou hříchů je smrt! Běda nám, že poznali jsme to tak pozdě a tak trpce, běda těm, kteří nás svedli ke zlému!“ — „Zde vidím tebe,“ tak mluví ke svému příteli nevěrci, „jak potřásáš hlavou, snad se usmíváš a řekneš: Ale vždyť nebylo to přece tak hrozné! Žili jsme více méně nepravidelně, a domnívám se, že proto můžeme býti zrovna tak dobrými muži a umělci!“ — „Milý, drahý příteli,“ odpovídá Jørgensen, „ano, to jsme minili, to nám namlouvali, a my jsme jim věřili ke své záhubě! Ale není to pravda. Již mne to neoklame, že kazatelé tohoto názoru se zdobí vznešeným peřím, že vyhlásují nemravnost za duchovní svobodu a bezuždnost za jemnost! Prohlédl jsem si je z nejbližší blízkosti a vím, že v obyčejné mluvě neužívají ani v nejmenším podobných obrátů! Tu jmenují věci jejich pravým jménem! Tu kluše hřích zcela nekrytě a nevázaně a nesnaží se, jako když posílají ho v čistounkém šatě do města lehkovážnému obecnstvu, sobě a jiným namluviti, že je vlastně nejsvrchovanější ctností! To není nic jiného než fráze, pozlátka, básnický nátěr na zvadlých lících neřestí!“ Toto je též právě jméno pro nahoře uvedenou frázi vídeňského profesora!

Lidstvo není tedy bez útěchy a nemusí bez ní býti, nechce-li; nemusí teprve nové těšivé hřejivé pravdy životní si vytvářeti, poněvadž křesťanská víra se projevila jako neodolatelná

pravda, přinášející štěstí, život, pokoj, blaženost. Jenom odvrátiti se musí lidstvo od smrtonosné lži, jakoby člověk byl stvořen zde na zemi užívatí, a musí přilnouti ku pravdě, kterou označilo nejsvětější Srdce jako jedinou cestu ke štěstí, totiž: „Vezmi kříž svůj, zapři sebe sama a následuj mne!“ (Mat. 16, 24.) A opět čteme: „Zůstanete-li v mém slově, budete vpravdě učenníky mámi: poznáte pravdu a pravda vysvobodí vás!“ (Jan 8, 32).

Než i v denním životě řídme se slovy sv. apoštola (Efes. 4, 25): „Proto odložte lež, mluďte pravdu jedenkaždý s bratrem svým!“ Takovým rozhodným milovníkem pravdy za všech okolností byl světec bratrského našeho národa, Poláků, sv. Jan Kentický, jak čteme v jeho životopise. Maje srdce bezelstné, zošklivoval si všecken klam, z úst jeho nevyšla nikdy lež. Jednou na cestě do Říma napadli a oloupili ho lotři; když se ho ptali, nemá-li více peněz, odpověděl, že nikoliv. Když však od loupežníků podošel, vzpomněl si pojednou, že kdesi ve svrchním rouše svém zašil několik zlatníků. I zavolal hned zbůjníky zpět, aby se vrátili, a řekl jim: „Nechci vás klamati; vezměte i to, nač jsem zapomněl! Toto překvapující vyznání oloupeného poutníka mělo mocný účinek. Lotři zasnouce nad touto upřímností, umkli, zachvěli se a padli na klena; Jan znamenav hnutí Ducha svatého v nich, řekl jim laskavě: „Prahnete-li po nebeské útěše, dám ji rád, ale nejprve vyznejte své hříchy!“ Touto láskou sluhu Božího byli zbůjníci dojati tak, že zvolali: „Okradli jsme Boha samého; neboť napadli jsme světce!“ Plesaje v duchu z obrácení kajících lotrů těch, vyslechl Jan zpověď jejich, přijal též radostně pohoštění pod střechou jejich, jako kdysi nejsvětější Srdce Ježíšovo v domě Zacheově. I přioděl ho novým rouchem a vrátili mu odcizené peníze; když pak se s ním loučili, prosili s pláčem svatého muže,

aby přimlouval se za ně u Boha a po-
žehnal jim k novému bohabojnému ži-
votu, kterýž započali. Tak osvědčil se
sv. Jan Kentský dokonalým učeni-
kem nejsvětějšího Srdce Ježíše, který
ve velekněžské modlitbě za všechny,
i za něho, volal k nebeskému Otcí:
„Posvětiž je v pravdě; slovo Tvé jest
p r a v d a !“ (Jan 17, 17.)

Více má Bůh, než rozdál.

Z plnosti nejsvětějšího Srdce Ježí-
šova obdrželi jsme všichni, a to milost
nad milost, obzvláště však pravdu,
která osvobodí nás! Než daleko více
má nejsvětější štědré S r d c e, než co
doposud rozdalo: obsahuje nepřer-
bnou plnost všech dobrých darův.
Objasní nám to několik přirovnání!

Více má Bůh, než rozdál; tak dí
staré naše přísloví. A totéž platí i o
plnosti S r d c e Ježíšova, z níž obdr-
želi jsme všichni. Není Bůh jako lidé!
Kdyby člověk ze svého jmění daroval
jinému, má méně. Kdybsy odebral
z moře kapku, je v něm o ni méně.
Jest ovšem moře ohromné, ale přece
konečné, proto by se kapkami přece
jedenkrát vyčerpalo! Ale vezměme
jiné podobenství! Představme si ve-
líký oheň; můžeme oň zapáliti tisíce
svíček, ohně přece neubude. Anebo

zajdeme do školy! Učitel sděluje dě-
tem z toho, co ví; ubývá mu proto
jeho vědomostí? Anebo lékař: rozumí
nemocem, léčí je, ale pozbývá snad
proto svého umění a vědomostí lé-
kařské? Ani v nejmenším! Podobně
nejsvětější Srdce Ježíšovo představuje
nám takovou plnost všech dobrých
darů, že můžeme z ní bráti neustále
a přece ji neubývá!

Obraťme se proto s důvěrou ve
všech svých potřebách k nejsvětějšímu
Srdci Ježíšovu, z jehož plnosti dostane
se nám všeho! Krásně vybízí nás
k tomu svatý Bernard: Čehokoliv žá-
dáme, nalézáme to u Ježíše! Jsme-li
nemocní, nalézáme v něm lékaře; po-
bloudíme-li, vůdce; jsme-li opuštěni,
ochránce; bojuje-li se proti nám, nej-
mocnějšího spojence. Trpíme-li žízni,
jest nám pramenem; nemáme-li se čím
přikryti, jest nám oděvem; jsme-li za-
rmoučení, je nám potěchou; jsme-li
v temnotách, je naším světlem; jsme-li
sirotky, je naším otcem, přítelem,
bratrem. Toužete po něm, žádejte,
proste ho! Onť jest tou perlou jedinou
drahocennou, za kterou dáti můžeme
vše, co máme. A máme-li tento veliký
poklad, tuto plnost všech dobrých
darův, pak nechybí nám ničeho, pak
nemusíme se lékati a báti nikoho a
ničeho!

M. A. Kadlčáková:

K R I S T U.

Kriste milý v každé chvíli
k Tobě zvedám zrak,
srdce tiše v hrudi dýše,
smutno je mi tak!

Tolik bolu v světa dolu
žřím tu den co den,
Tvoje láska srdce laská,
přítel můj jsi jen!

Tvoje slova v duši znova
oživí se hned
když mé zraky nad oblaky
obraz Tvůj mi zved.

Kriste milý, v každé chvíli
při mně v žití stůj,
v světa dolu, v hoři, v bolu
vždy mne opatruj!

Jaká setba, taková žeň.

Úvaha na 15. neděli po sv. Duchu. Napsal Ignát Zhaněl.

I. Setba.

Žádný z nás nemůže říci, jak dlouho mu dopřeje Bůh, aby mohl simě rozsévati. Od okamžiku, kdy jsme přišli k rozumu, až do posledního našeho vydechnutí je pro nás všechny příhodná doba rozsévati simě. Když jsme začali rozeznávati dobré od zlého, mohli jsme vědomě konati dobré skutky a shromažďovati zásoby do stodoly svého svědomí. Na příležitosti nikdy nechybí. Rozsévati můžeme ne snad jenom každý den, nýbrž každou hodinu, ba každý okamžik. Vše, co konáme, může býti spojeno s dobrým úmyslem chváliti Boha, konati dobré skutky. Simě může býti rozdílné. Sv. Pavel píše v dnešní sv. epištole: „Kdo totiž rozsévá na svém těle, z těla bude sklizet záhubu, kdo však rozsévá na duchu, z ducha bude sklizet život věčný. Dobré činné bez ustání, neboť časem svým budeme sklizeti, neochabneme-li. (Gal. 6, 8.)

Bůh ponechal každému s v o b o d n o u v ů l i, může rozsévati, co chce. Bobužel mnozí rozsévají špatné simě, t. j. žijí podle těla, poslouchají tělo, vykonávají skutky špatné. Počínaje mladým věkem, jsou zlí, nepolepší se, když dospívají, založí rodinu, jsou ve věku dospělém, ba i ve stáří neustávají v rozsévání semene špatného. Jejich skutky nejsou dle zákona Božího, ale dle jejich tělesné zlovolie. Jejich slovům nelze nikdy věřit. Podobá se, jakoby jim dal Bůh jazyk i řeč, aby ji zneužívali k řečem lživým, podvodným, nečistým, nestoudným, nacti-utrhačným, svévolným. Jejich myšlenky nejsou o nic lepší, nejsou zvyklí obrátiti se něčím ušlechtitým, týkajícím se života a prospěchu duše. V jejich rukou je nešlechtnost a vše, co s ní souvisí. Jejich řeči jsou sobecké, utrhačné, v jejich srdci sídlí zlost, závist, nepřátelství, šizení, okrádání.

Takové a podobné jsou skutky dle těla konané.

Skutky konané dle ducha jsou simě dobré. Kdo hledá, najde vždy a všude vhodnou a častou příležitost konati je. Kolik milostí je každému pohotově, kdo chce konati dobré. Každá práce, vykonaná z lásky k Bohu, každé sebe menší sebezapření, které si někdo uloží a vykoná, každý důkaz lásky k bližnímu, každé utrpení trpělivě snášené, všechno, co kdo koná, myslí, mluví, jako křesťan, spojený milostí s Bohem, všemi těmito a podobnými skutky rozsévá simě dle ducha, simě dobré. Uposlechněme proto napomenutí sv. Pavla v dnešní sv. epištole: „Nuže, pokud máme čas činné dobré vůči všem, zvláště vůči domácím víry“ (Gal. 6, 10), t. j. vůči spoluvěřícím, kteří přináležejí jaksi k domácnosti víry, tvořice jednu velikou rodinu věřících.

Nejlépe se zařídí, kdo se přičiní, aby žil v milosti Boží, pak všechny jeho dobré skutky získají mu odměnu. Učitel církevní vysvětloval tuto pravdu tímto podoběnstvím: Polož za tmavé noci, nerozžehnuv světla, vedle sebe kus zlata a kus hlíny; krásnou umělou malbu a zpotvořenou postavu ďábla. Shledáš, že vše jest černé, nerozeznáš jednoho předmětu od druhého. Podobně i skutky ve stavu nemilosti Boží vykonané nemají před očima Božíma žádné ceny, kdežto ve stavu milosti Boží vykonané skvějí se příjemným leskem nebeským.

Činíš-li dobré, nikdy nečíš, abys byl chválen, ale raději ve skrytě. Na výšinách nenajdeš fialky. Kvete tiše ve skrytém místě, okrášlena jemnou vlnadou, čarovnou krásou, blankytnou barvou, perlovým leskem, vůní nebeskou, bydlíc v nivách svěžích, zelených, jsouc ovívána čilým větrkem. Podobně rozsívěj i ty tiše semeno,

ve skrytu čin dobré skutky rukou silnou, pilností stálou. Napotom bude se zajisté usmívati na tebe již zde na zemi záře nebeské radosti a podána ti bude jednou palmová ratolet na odměnu. (Sv. František Saleský.)

II. Ž e ň .

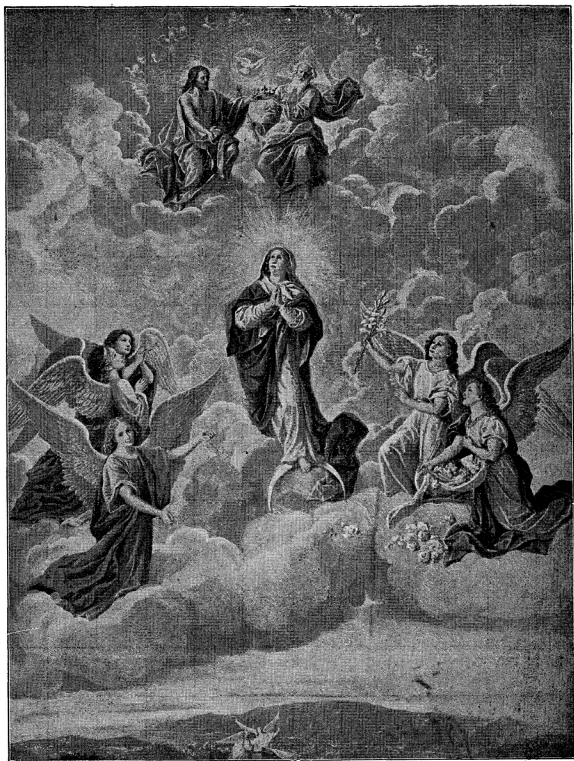
Naše žeň bude v den poslední, když přijde Ježíš souditi živé i mrtvé. Když se dostavíme po smrti před soudnou stolicí Boží, budeme souzeni z celého svého života, bude den žně. Čtème: „Syn člověka zajisté přijde ve slávě Otce svého s anděly svými a tehda odplatí každému podle skutků jeho.“ (Mat. 16, 27.) Bylo-li simě, které jsme rozsávali špatné, rozsávali-li jsme podle těla, bude i žeň špatná. Vyplní se, co již napsal prorok starozákonní Oseáš: „Ježto vítr rozsévají, bouří budou kliditi.“ (Os. 8, 7.)

Ježíš vyprávěl jednou toto podobentví: Podobno jest království nebeské sítí, která byvši spuštěna do moře, shromažďuje ze všeho druhu ryb; vytáhnou-li ji na břeh a posadíce se vyberou dobré do nádob, špatné odvrhnou pak pryč. Tak bude při skonání světa; vyjdou andělé a oddělí zlé od spravedlivých a uvrhnou je do pece ohnivě; tam bude pláč a skřípot zubů.“ (Mat. 13, 14 nn.) Nikdo nespolehej na sebe, ale pros Boha o milost, abys vytrval. Vypravuje se, že žil znamenitý vojevůdce jménem Agesilaus, muž velmi dovedný, největší hrdina své doby. Byl však malé postavy. Král Agis chtěl ho poznati, povolal ho k sobě a když ho spatřil, řekl k němu opovrhlivě: „Spatřuji nepatrného mraveněčka a myslil jsem, že uvidím mohutného lva.“ Vojevůdce však duchaplně odvětil: „Vidiš ve mne sice mravence, ale pocítíš mne jako lva.“ Podobně bude při posledním soudu. Velikáni tohoto světa ukáží se jako trpaslíci a mravenci před obličejem Božím. Opovržení, nepatrní však tohoto světa budou velikáni a miláčci Boží. Při posledním

soudu nebude žádného rozdílu mezi předvolanými. Židé a Egyptští, kteří je pronásledovali, přišli k Červenému moři. Suchou nohou přešli s pomocí Boží jenom židé, kdežto Egypťané se všichni v moři utopili. Podobně postaví se před soudnou stolicí Boží při soudném dni všichni lidé, zbožní i hříšníci. Zbožní budou povoláni k věčné blaženosti, hříšníci však ku věčné záhubě. Lidé, pokud žijí, nedbají na napomenutí, které jim dává Bůh různým způsobem, proto bývá pak jejich konec špatný. Prorok Jeremiáš píše: „Čáp ve vzduchu zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dhají času svého stěhování, avšak lid můj nechce znáti zákona Hospodínova.“ (Jer. 8, 7.)

Kdo rozsával simě dobré, kdo konal dobré skutky, bude mítí dobrou žeň „Kdo rozsévá na duchu, z ducha bude sklizet život věčný.“ (Gal. 6, 8.) Jak radostná to bude žeň pro všechny spravedlivé a zbožné. Uplynul čas setby, obtíží, práce, boje, utrpení a nastal čas žně, klidu, odpočinku, radosti, vítězství věčného. Platí tu slovo žalmisty řkoucího: „Kteří se slzami sejí, jásajice budou žnouti. Chodíme nyní sice s pláčem, nosíce simě na zasetí, budeme však chodit domů s radostí, snášejice svoje snopy.“ (Ž. 125, 5.) Při této žni se vyplní slova Spasitelova: Kdo se povýší, bude ponížen, kdo se poníží, bude povýšen. (Mat. 23, 12.) „Každý odbrzí odplatu vlastní podle své vlastní práce.“ (I. Kor. 3, 8.) „Kdo rozsévá skoupě, skoupě též bude žnouti.“ (II. Kor. 9, 6.)

Kéž si všichni, kteří chceme žítí podle ducha, vřtípíme hluboce v paměť slova sv. Petra: „Proto, bratři, vynasnažte se tím více, abyste dobrými skutky upevnili své povolání a vyvolení, neboť činice to, nikdy nepadnete.“ (II. Petr. 1, 10.) Bůh odměňuje tisíceronásobně vše dobré. Za málo dává mnoho. Jistý herec pravil jednou v představení, že v příští hře, ve které bude v určitý den hráti, řekne každému, co si přeje. Byl velký

Nanebevzeti Marie Panny.

zájem u všech, proto dostavili se všichni určitého dne ku představení. Každý byl zvědav, co mu herec řekne. S největším napjetím očekávali okamžik, kdy vystoupí a co řekne. Vystoupil a ihned oznámil, že odpovídá na otázku: co si každý přeje? *D r a z e p r o d a t i a l a c i n o k o u p i t i*, zněla jeho odpověď a byla zajiště třetina i duchaplná. Používajíc tohoto výroku pro svůj duchovní život, kupujme si za poměrně málo námahy, malých obětí mnoho i velké milosti pro život věčný, abychom byli věčně šťastni a blaženi.

Konajíc dobré, nehledme tak na početnost těchto skutků, ale na dobrou úmysl a dobro vůli. Ježíš Kristus dokázal tuto pravdu apoštolům příkladem. Byl v předšíně chrámu jerusalemského a díval se, jak lidé, přicházející do chrámu, dávali dary do pokladnice. Boháčci metali mnoho. Přišla pak i jedná vdova chudá a hodila tam dvě lepty (naš halíř). I povolal k sobě Ježíš učeníky své a řekl jim: Amen pravím vám. Tato chudá vdova dala více než všichni ti, kteří házeli do pokladnice; neboť všichni metali z toho, co jim zbývalo; tato však dala ze svého nedostatku všecko, co měla, všecko živobytí své. (Mar. 12, 41—44.) Dobro,

kteří činíme dle tohoto příkladu, vynese nám velké úroky.

Na nás všechny přijde doba, kdy zvolá Otec nebeský: „*P ř e s t a ň s i t i*, je doba odpočinku!“ Jakou radost pocítí, kteří zasévali símě dobré, jak zle bude těm, kteří toho opomenuli a rozsévali símě zlé. „Činíme proto dobré bez ustání, neboť časem svým budeme sklizeti, neochabneme-li. (Gal. 6, 8.)

Prosme Boha o milost v y t r v a t i v d o b r é m. Oheň má-li hořeti, potřebuje dřevo či vůbec palivo. Čím více dřeva, tím větší oheň. Podobně neustaňme i my v dobrém, čím více dobrého vykonáme, tím více zazáří v nás plamen ctnosti. Krásné stavení, byť bylo sebe pevněji vystavěno, časem by se zhořilo, kdyby ho nikdo neopatroval. Podobně i naše duše, i když má pevný základ ctnosti, by zahynula, kdyby člověk ustal v dobrém. „Každý strom, který nenese ovoce dobrého, vyřazen bude a na oheň uvržen.“ (Mat. 3, 10.) Volejme zkroutě: „K tobě, Hospodine, utíkám se, nedej mi zahanbenu býti na věky... rač mi býti skalou útočištnou, pevností, ve které bych ochrany došel... ve tvé ruce poručím ducha svého, ty mne zachrániš, Pane, Bože věrný.“ (Ž. 30, 2 a nn.) Amen.

A. M. Kadláková:

Ó NEOPOUŠTĚJ! . . .

Ó neopouštěj dítko své,
Ty Panno, Matko Boží,
když žal a bolest duši rve,
Ty veď mne přes trn, hloží!

Ó neopouštěj ve světě,
když hlava na hrud padá,
přej, štěstí ať mi rozkvetě
a v duši ať se vkrádá.

Ó neopouštěj v dobách zlých,
když chci se k Tobě vinout,
vem strach a hrůzu z ňader mých
a nech mne odpočinout.

Ó neopouštěj dítko své,
stůj při mně v každé době,
když nepřítel mé nitro rve,
nech přivinout mne k Tobě!

Blahoslavený bratr Šalomoun, mučenic z kongregace Školských bratří.

(Dokončení.)

O zatčení bratra Šalomouna není žádná úřední listiny; nebyla asi také žádná napsána. Neboť tenkrát stačila jednoduchá otázka: Občane, přísahal jsi? a každému, kdo se nedovedl vykázat, že přísahal, otevřely se ihned brány vězení dokořán.

Poohlédneme se poněkud po vězení našich svatých mučedníků! Karmelitský chrám, který ještě dodnes stojí, je jednoduší prostředně veliký kostel, v němž je několik postranních kaplí. Kněžiště je od lodi odděleno velikou mříží. Malými dveřmi byl presbytář spojen s klášterní zahradou. Uprostřed zahrady bylo malé křoví, kde kvetly divoké růže; bylo tam také několik laviček. V jednom rohu zahrady byla kaplička Panny Marie.

Můžeme si poněkud představit, co vše vytrpěli svatí vyznavači první dny. Jenom v chrámu na studené kamenné dlažbě si mohli trochu odpočinouti. Zde byli po celý den uzavřeni. Po několika dnech dovolili hrozni jejich soudcové, aby se jich lid ujal. Obyvatelstvo si nedalo dvakrát říkati a přineslo slámkový a žíněnkový kolik se jich tam vešlo. O jídlo pro zajaté se staral jeden z vojnů. Každý vězeň si musel sám stravu zaplatiti. Kdo neměl ničeho, byl nucen žebřiti od jiných nebo prositi, aby se mu něčeho dostalo zvenku. Tak poručila jedna paní, aby bylo 20 kněží živeno na její útraty. Pro nemocné, slabé a starce přinesli lidé pokrývky a peřiny a jiné věci. Na zakročení vězeňského lékaře bylo vězňům dovoleno, aby se procházeli ráno a večer v zahradě klášterní.

Můžeme si představit, jak hrozný

vzduch byl v kostele, kde bylo namačkáno na 200 osob celý den a noc a nikdo z nich nesměl s počátku ven! Mezi biskupy — Du Lau, arcibiskup arelatský, František Josef de la Rochefoucauld, biskup beauvaiský, jeho bratr Petr, biskup sainteský — a mezi jinými vysoko postavenými duchovními našel bratr Šalomoun mnoho známých a také svého spolubratra Abrahama, který byl nedávno zatčen ve faře st.-sulpicijské, kdež učil pod ochranou starého tamějšího faráře. Jak se asi oba bratři těšili, jak se objali, jak se vzájemně posilňovali k mučednické smrti! Bratr Amaranthus psal sestře bratra Šalomouna: „Bratr Šalomoun je přešťastný, že náleží k proslaveným za víru!“

Zatím nařídilo Ústavodárné shromáždění, aby všichni kněží, kteří nechtějí složití státní přísahu, si zadali o pasy do čtrnácti dnů, aby se mohli z Francie vystěhovati. Nemajíce ani tušení, co na ně čeká, dali se mnozí chytiti do velmi chytře naláčené pasti, a hlásili se o pas. Byli okamžitě zatčeni a buď u Karmelitů nebo jinde uvězněni. Denní tisk a množství letáků zpracovávalo lid; že musejí tito zrádcevé býti usmrceni. Když bylo v novinách oznámeno, že se blíží rakouská armáda, která byla vyslána proti Francii, ozval se pokřik na ulicích: „Nesmíme táhnouti na hranice vlasti, dokud máme nepřátele vzadu. Nejprve musejí býti zničeni nepřátelé ve vnitrozemí, než zdoláme vnější!“

Přišel nešťastný 2. září 1792. V městě se již v předvečer rozšířila nejistá zpráva, že musí býti se zrádnými nepřáteli vlasti učiněn konec. Záhy

ráno 2. září podařilo se některým přátelům vězněných dostat se do karmelitského kláštera a připravit ubohé vězně na to, co je očekávalo. Až k polední šlo vše dobře, jenom ruch na ulicích zdál se nastávajícím mučedníkům trochu neobyčejný. Pozvali času, aby se vzájemně vyzpovídali a povzbudili k statečnému vstřípení mučednictví. O 2. hodině odpolední zarachotily najednou ve městě děla, všecko vyběhlo na ulici. Do kláštera pak se vedrala divoká rota, která začala spílati, vězňům nadávati a hroziti jim smrtí.

O 4. hodině dovolil vojin, který byl na stráž, aby se vězňové prošli v klášterní zahradě. Žádný nesměl tentokráte zůstat v kostele, i nemocní museli se pracně belhati ven. Najednou začal na ulici křik: Již přicházejí! Již jsou zde! Byli to červení bratři Dantonovi, kata to republiky, mladí fanatičtí lidé. Měli červené čepice, červené kravaty, a červené stuhy kolem těla. V jedné ruce bambitku, v druhé šavli, hnali se do zahrady. Banda, která ještě před chvílí nadávala na kněze z oken mnišských cel, skočila náhle do zahrady a spojila se s vrahy.

Začala divoká honba na lidi. Střili se a seká do ubohých obětí. Tyto chtějí prchnouti do kostela, jiné se ukrývají do houští, nebo do kapse. Již leží na všech cestách postřelení kněží, rozsekané mrtvoly. Také svatí vyznavači a mučedníci neztratili pud po sebezáchráně. Někteří vylezli v smrtelné úzkosti na stromy, aby se tam skryli, jiní se ukrývají pod křoví, jiní v největším smrtelném strachu lezou námáhavě po zdi nahoru, aby skočili se zdi na ulici. Jakmile to vrahové zpozorovali, začali po ubohých střílet a sekati jako po divé zvěři. Několik málo se zachránilo přes zahradní zeď. Po cestách ležela lidská střeva, kaluže

krve, mozek vytrysklý, kus lebky a noha nebo ruka utatá, všude stříkala lidská krev a mezi tím honili své oběti diví vrazi.

Nyní nastal v pronásledování obrat. Komisař, který houfci vrahů velel, se obával, že by mu mohlo ještě více uvězněných upláchnouti. Možná, že také chtěl tomuto hromadnému vraždění lidí dáti jakýsi právní nátěr, i rozkázal, aby byli všichni vězňové ve hnání do kostela. Vrahové dávali bedlivě pozor, aby ani jediný neunikl. Ubozí biskupové a kněží byli nahnáni do kněžiště a mříže ihned za nimi zavřena. Všichni pokleklí kolem hlavního oltáře a obdrželi naposledy ještě rozhršení. Začali se společně modliti modlitby umírajících.

Zatím byl v kostele zřízen jakýsi soudní tribunál. U stolu nedaleko dveří do zahrady stál velitel rotý uprostřed svých vrahů a před ním ležela na stole listina, na níž byla všechna jména vězňů. Zajatci byli vyvoláváni po dvou a byla jim pokaždé předložena otázka: „Občane, přísahal jsi?“ Jakmile odpověděli: „Nikoliv,“ byl nad nimi ihned vyrčen rozsudek smrti. Nato byli vedeni do zahrady a na schodech, které vedly do zahrady, byli usmrcováni. Za tři hodiny bylo na těchto schodech povražděno 114 mučedníků za víru.

Také blahoslavený bratr Šalomoun prodělal tuto hroznou honbu v zahradě a ukrutnosti v chrámě. Kleče jako ostatní přijal také on hroznou zvěst, že zemře. Pevným krokem šel před soudce a vyznal jako ostatní svou víru a přijal mučednickou palmu, která ho vedla k vítězství.

Přes 200 mučednických věnců rozdala nebesa téhož dne v karmelitském klášteře v Paříži. Tak ozdobeni vtáhli vítězně svatí mučedníci, mezi nimi také náš milý bratr Šalomoun; do nebe.

BOŽÍ MUKA.

U řeky tam na dolině
v křižovatce cest
stojí tiše Boží Muka,
o níž pověst jest.

Jedenkrátě poutník kráčel
tudy do města,
a v náprsní tašce nesl
zlatých peněz sta.

Z lesa k němu přispěchali
krutí zbojníci,
hlavu jeho rozstříleli
svoji ručnicí.

O zlato jej oloupili
a nechali tak,
druhý den jej lidé našli
vystydlého pak.

Na památku v té dolině
Boží Muka jsou,
za mrtvého ať se modlí,
kteří kolem jdou!

Podobenství Páně.

Biskup dr. Otakar Procházka. — Z maďar. Boh. Kyselý.

III. O zrnu hořčičném.

Podobno jest království nebeské zrnu hořčičnému, které vzav člověk jeden, zasel na poli svém; ono jest sice nejmenší mezi všemi semeny, ale když vzroste, větší jest nežli všecky byliny a stává se stromem, takže ptáci nebeští přilétají a bydlí na ratolestech jeho (Mat. 13, 31.).

1. Evangelium a milost Kristova je hluboká, vždy pohotová energie. Kdo na ni patří zvenčí, neuvidí na ni mnoho, ale kdo ji prožívá, zakouší sám na sobě, kterak se v něm úžasně rozvíjí a jej nad zemi a tento svět pozvedá. Nezáleží ve mnohých slovech, nýbrž v síle, síla pak je v duchu a duševní činnosti. Toho zakouší jednotlivce, zakouší i celý svět. O evangelium, ty sílo skromná a tajemná, jak tě ctím a miluji!

2. Co jest mi činiti, aby se království Boží ve mně rozvíjelo?

a) Musím víru rozšířiti na svůj svět

rozumový a mravní a přičiniti se, aby vládla ona. Patřím na vše očima Ježíšovýmá a nikoli zrakem světa, zvyku, tradice a lidských ohledů. Svět má dnes imperialistické, zítra kosmopolitické názory, hned je tvrdý a klasičtý, hned zase sentimentální, ale víra má nemůže kolisati podle módy. Je-li někdy v něčem veliký odpor proti víře, později přece je zlomen, víra opět zvítězí! Proto věřím bezpodmínečně.

b) Je třeba účasti, zájmu, snažení, abych osobitě, svým způsobem víru prožíval totiž zároveň s čerstvou, vždy svěží a působivou svérázností křesťanstva. Na cestě naší nesmí se vyskytnouti malomyslnost, pohodlnost, která by duchovní prohloubení ochromovala. V rozmanitých svých záležitostech, v sociálních obtížích, ve styčích společenských potkáváme se za každým krokem s úkoly, které jest nám řešiti podle zásad víry. Čiňme tak, postavme se těm úkolům celým

rozumem i srdcem, rázně, ale podle víry.

c) Náš duševní život se rozvíjí, neboť zákon, milost, vůle Boží mění se v něm v pravdu, čistotu, trpělivost, mírnost a projevuje se tím, že člověk je si vědom silného a šťastného života. Ssají do sebe milost, jako les rosu i paprsky sluneční. S toho stanoviska pravil Carlyle, když nabyl hlubší víry v Boha: „Teprve od té chvíle stal jsem se člověkem.“

3. Ptáci nebesí přilétají a bydlí v jeho ratolestech. — Církev svatá jest naše hnízdečko, v němž odpočíváme. I když se rozlétáme do světa a ohlížíme se po pokrmu, přece naše srdce vrací se k ní: tam je doma.

Každá krásně ctnostmi vybavená duše je jako letorost, jako větev církve a vábí mnoho jiných duší k sobě, takže lze říci, že na těch ratolestech bydlí a odpočívají duše. Jaká přitažlivá moc bytovala ve svatém Františku z Assisi, ve sv. Ignáci, sv. Vincenci! Každá krásná, svatá duše je přitažlivější a vábivější než apologie víry. Ne tedy mnoho disputovat a kritisovat, ale sám svatě, krásně žít!

IV. Koukol na poli.

Jiné podobenství předložil jim řka: Podobno jest království nebeské člověku, který nasil dobrého semene na poli svém a když lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasil koukole mezi pšenici a odešel . . . Když pak bylaa vyrostla a vydala plod, ukázal se i koukol (Mat. 13, 24.).

1. Bůh nasil na svém poli dobrého semene. Duše jest pole jeho. On miluje toto své pole, nad nímž se událo tolik změn, nad nímž táhla mračna a stíny, jež stíhalo tolik požehnání i kletby. Podivná to země s nevýslovným množstvím energie od přírody i milosti. Takovým polem jsem i já a na duši svou musím hleděti jako na předivo nesčetných součástí. Jsem Boží pole a život můj je polem svatým, dbám-li jeho ustanovení a milosti. Budit tedy i polem úrodným. Na poli tom jest mi

žítí i umřítí, jim budu bohat nebo chud, ono stane se mi buď zahradou rajskou nebo pustatinou mého vyhnanství. Boží pole je i polem mým. Obdělávám a okopávám je, pleji, chráním a bráním a miluji je. Se zájmem pozoruji, jak se zelená osením, vždyť je to pole mé!

2. Když pak spali . . . přišel nepřítel. — Spánek v noci znamená tu přemíru tělesnosti a smyslnosti u člověka. Mezi přeludy a stíny maraosti ustrae duch. Klevetí, habře se v práci, obírá se malichernostmi, ale neodhodlává se k opravdové práci, k poctivému snažení a odevzdanému zápasu. Svého pole a zlatého osení si nehlídá. — I ostatní, kteří by měli opatrovati svaté pole, jako rodičové, duchovní pastýři, učitelé, vychovatelé, i ti mohou usnouti. Ale nepřítel nespí a nepozorovaně se blíží. Trnu, vidím-li ve svaté půdě šlépěje a stopy rukou nepřítelových. I on rezsévá: slova, dojmy, příklady, pohoršení, šalba, násilnictví, dráždění, lákání, zvyky a náklonnosti — toť jeho koukol a chyba největší, že my spíme a toho všeho nepozorujeme.

Nestavíme se proti nebo je nám to lhostejno. Jaká pošetilost michtati koukol mezi pšenici, vydávati duši vlivům nakažlivým, ochromujícím! Zapůsobí-li již na nás takový vliv, necht jsme jim povzbuzeni k bdělosti, ne pak k ospalé netečnosti!

3. I přistoupili služebníci hospodárovi a řekli jemu: Chceš-li, abychom šli a vytrhali koukol? A on pravil: Ne, abyste snad trhající koukol, nevytrhali s ním i pšenice. Nechte, ať oboje spolu roste až do žní . . . Pšenice a koukol roste spolu, to cítíme. Jsme smyslní, neradi posloucháme, nebýváme tuze ochotni k řečem a skutkům duchovním, chování naše bývá hrdé, smýšlení neukázněné. Naše světácké, smyslné, honosivé nazírání roste v plevel. Plejme jej ustavičně, ale nevytrhávejme zároveň i to, co dobrého. Nebudme neprávem roztrpčeni, prchlivi. Je třeba ráznosti, ale i trpělivosti.

Použijeme-li tohoto podobenství na

dějiny církve a lidstva, postřehneme velikolepý styl myšlenek a plánů Božích. I zlo je tu činitelem, krásný a vábný je květ koukolový, a Bůh ho nedrtí a neláme, dává i pšenici i semenu koukolovému vzrůst a teprv soud obecný ukáže, že to byla pšenice, ono pak koukol, že dobré zrna bude

uloženo do stodoly, to jest k životu, zlé pak vrženo do ohně. Boží mlýny melou pomalu, já však hledím příliš rychle něco dostatí pod svá kola a proto často nemístně soudím. On má čas, já nikoliv, neboť jest psáno, že „čas krátký jest“.

M. A. Kadlčákova:

SMÁLA SE HVĚZDIČKA . . .

Smála se hvězdička
s nebeské výše,
srdce si povzdychlo,
bouřilo tíše.

Matičko, Matičko,
hvězdičko jasná,
do duše umdlené
vlej slova spasná!

Přimluv se, Královno,
nebeská Máti,
dej se k dítku svému
aspoň Ty znáti!

Přimluv se u Syna,
Ježíše Krista,
neb Tvoje přimlůva
v nebi je jistá.

Zmírni žal v srdci mém,
Matičko milá,
bych zase pobožně
ve světě žila.

Směje se hvězdička,
třeše a třeptá,
v srdci žal ustává,
v duši klid svítí! —

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Mali bolševici v naší misii.

Vypravuje misionář z Jižní Afriky.

Když u vás v Evropě uprostřed žní dostaví se krupobití, plně těžké klasy k zemi sráží a tak tvrdou, úpornou práci celého roku zničí, tu stojí tak mnohý hospodář mezi dveřmi svého statku a běduje. Tu se domnívá, že není na celém světě nešťastnějšího člověka nad něho. Pomalu, milý příteli! Jest něco ještě horšího, nežli taková bouře s krupobitím u vás v Evropě.

Zde dole v Africe stává se nejednou farmáři, když jednoho krásného dne po poledním zdřímnutí vstane, anebo misionáři, když ze své apoštolské cesty se vrátil, že na poli, louce nebo zahradě nespátí nic, leč okousaná stěhla, se kterými ani hladový hotentotský kozel by se nespokojil. Byly tu kobyly, které v několika hodinách všecko spásly, ale tak důkladně, že by ani dobře nabroušená kosa nedovedla půdu tak hladce oholití.“

Na miliony těchto žravých zvířátek vylézá na jaře z vajíček. O jich ohrom-

ném množství můžeme si učiniti představu, když uvážíme, že jediná samička na 150 vajíček klade do země. Za let zvláště příznivých stávají se kočovné kobyly hroznou útrapou venkova. „Pěšáci“ cestují nezadržitelně v širokých řadách, takže země vypadá jako obrovské špinavé hnědé zemědělské pole. Ani bouři nedají se rozehnati. Na velké vzdálenosti viděti pahorky a hory, jež obmyslily svou návštěvou. Běda obzvláště louce, která se octne pod nohama těchto bolševiků! Za krátko je spasena dokola, takže se pak ani za bídnou pastvinu nehodí.

Když kobyly povyroستly, dostávají křídla, jsou 5 cm dlouhé a přepadají hlavně stromy, podobně jako u nás chrousti. Když takové okřídlené hejno kobilek v uzavřené černé spouště přiletí, zastíní za bílého dne slunce. Je to zatmění slunce v pravém slova smyslu. Že černoši i kobilek dovedou využítkovati, je známo. Pečené kobileky náleží v mnohých krajinách k hledaným lahůdkám černých lahužníků.

Je zajímavé, co jeden z našich nejzasloužilejších a nejznámějších afrických misionářů, P. Eder, o takovém dobrodružství s kobylykami vypravuje:

„Konečně přišly kobyly, bylo to takové vojsko, ať tak dím, malých džblů. Jedny poskakují, jiné litají. S počátku jsou to malá zvířátka, sotva tak velká jako mouchy. V milionech vylézají z vajíček a začnou hned žráti. Žerou mnoho. Jakmile našly nějaký trávník, dají se do něho, postupují ustavičně vpřed, až konečně po jedné nebo dvou hodinách nezůstane ani stébélka. Zastavují se a odpočívají pouze v noci. Rostou rychle, tloustnou a dostávají křídla. Nyní se jim cestuje snadněji. Lehce zvedají se do vzduchu a letí a bzučí rychle jako malé aeroplány. Je to zajímavé divadlo, když se blíží.

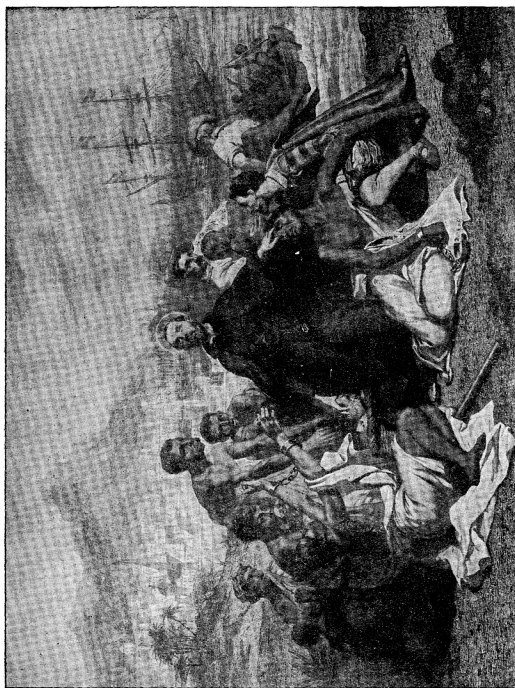
Letos v létě pracoval jsem jednou k desáté hodině ve své světnici. Na-

jednou slyším dunivý lomoz, podobný vzdálenému hřmění děl. Divám se z okna. Bylo jakoby sněžilo; ale při 38 stupních tepla v Africe nesněží. Dostavily se kobyly, na prostranství před domem bylo jich plno. Křepčily a spouštěly se dolů jako v zimě sněhové vločky. Na slunci třpytily se jako stříbro. To všecko bylo pěkné, ale podívejte se jenom na zem! Poslední zelené větvičky na křovinách zmizely. Na obežraných větvičkách visí kobyly jako roje včel. Vždy nová a nová hejna vylézají zpoza protějšších pahorků, jako načervenalý kouř z pekelné výhně.

Rychle přilétají na perutích větru. Kdybyste byli zde, nepozorovali byste dlouho tohoto divadla, ale obrátili byste všechn svůj zřetel na zahradu. Hle, kobyly jsou již tam a dávají se do žrádla. Hlasitě zaznívá můj hlas a školní děti se sbíhají. Přes 70 malých Hotentotů probíhá zahradu křížem a křížem, křičí a rozhání se rukama. Někteří snášejí suché dříví, rozestavují v koutech zahrady, na to na všechno nahazují suché smetí a zapalují. Vesele plápolá oheň a kobyly, kterých oheň nesžehl a neumřel, přehají. Tak jsme tentokrát svou zahradu zachránili. Za hodinu nebylo po kobylykách ani památky. Totéž opakovalo se u nás letos ještě šestnebo sedmkrát. V okolí ovšem všecko zeleň vzala za své.“

Oslava na rozloučenou.

V St. Gabriel u Mödlingu poblíž Vídně stává od mnoha let již misijní dům misijní společnosti Slova Božího. Jest to tatáž misijní společnost, která před třemi roky se usadila v Nitře na Slovensku a tam letoz započala stavbu ústředního misijního domu pro republiku československou. Ze St. Gabriel odebralo se nedávno 75 nových misionářů, 69 kněží a 6 bratři laiků na misie do různých dilů světa: do Číny, Japonska, na ostrovy Filipinské, do Holandské Indie, Nové Guineie a Se-

Sv. Petr Klaver káže černochům.

verní a Jižní Ameriky. Za tou příčinou byla v řečeném misijním domě uspořádána dojemná slavnost na rozloučenou. Na slavnost sešli se příbuzní odcházejících misionářů, množství katolického lidu z okolí a četní hodnostáři církevní i světské.

Církevní slavnost započala slavnou mší sv., kterou sloužil za četné přísluhy apoštolský nuntius rakouský, arcibiskup Dr. Jindřich Sibilia. Po mši sv. byla otevřena výstava paramentů, která celý týden trvala. V čele velké dvorany stál ve velkých rozměrech model chrámu Jerusalemského, z něhož vlastně vyšla misijní idea; nad modelem visela mapa světa, na které bylo zřítí paprsky vycházející z misijního domu St. Gabriel do oněch zemí zámořských, kde misionáři Společnosti Slova Božího pracují. Vystavené paramenty byly vesměs umělecká díla velké ceny. Byly to dary katolických rodin anebo ženských mariánských spolků. Byly vystaveny oděvy pro domorodce, cenný misijní kufř s veškerým náradím ke mši sv., dar to jednoho vídeňského holiče, četné mešní kalichy, zhotovené z darovaných prstenů a stříbrných mincí, které darovala jistá selka z Vorarlberku a p. Krásné paramenty věnovaly mnichovské spolky katolických žen a dívek, většinou dělnic a služebných, mimo jiné skvostné pluvíaly, monstrance a jiné bohoslužebné předměty. Papežský vyslanec Sibilia navštívil výstavu a dal si tam představití misionáře, kteří se do zemí pohanských chystali na cestu. Promluvil k nim o nebezpečích a starostech,

kteří je čekají, avšak také o pozhnaní plném misijním povolání a přál jim zdárné působení a někdy i šťastný návrat do vlasti.

Zatím seznávaly zvony na odpolední služby Boží; případné kázání měl jeden z domácích kněží na téma, co táhne misionáře do světa pohanického? Není to ctižádostivost, hrabivost, touha po zlatě, touha po dobrodružství, náboženský fanatismus; to všecko by se zhroutilo před obětmi, které misionáři jest přinášeti. Je to Božská síla, která vysoko stojí nad silou lidskou. Tato Božská síla jest Ježíš Kristus sám. Kristus vchoval své apoštoly k světovému apoštolátu. Kazatel líčil pak misijní činnost apoštolů, zvláště sv. Pavla a misie všech století až na naše časy, které zvláště misím jsou příznivy. Konečně prosil přítomné o lásku k misionářům a misím a skončil vyzváním na odcházející, aby odvahy a zmužilosti si vyžádali od Spasitele. Po kázání předčítali čtyři z odcházejících novokněží začátky sv. evangelií a nuntius Dr. Sibilia udělil přítomným sv. pozhnaní.

Po službách Božích konala se v aule misijního domu slavnost na rozloučenou. Domácí hudební sbor zahrál ouverturu k Beethovenově „Stvoření Promethea“. Na to sehráno dojemné oratorium „Matka a misionář“, načež jeden z novokněží poděkoval jménem loučících se misionářů profesorem a přátelům misii za všechna obdržená dobrotiní a slíbil, že ani za mořem na svou milou otčinu nezapomenou. Slavnost zakončena papežskou hymnou.

A. M. Kadlčáková:

UKŘIŽOVANÉMU.

Na kříži tu Kristus visí,
ruce rozbodané,
z boku jeho přesvatého,
rudá krev Mu kane.

A On trpěl bez vši viny
tak, jak bylo psáno,
aby vše, co svět Mu chystal,
bylo vykonáno.

Zloba lidí rozvášněných,
jež Ho bičovali,
za lásku a dobro samé,
ještě křížovali.

Hlava trním ověčená,
v posměch Jemu byla,
aby nás všech lidí hříšných,
k Němu obrátila.

On teď v nebi oslavený,
prosí za nás Boha,
by přímluvou odpuštěna
vina byla mnohá!

A. M. Kadlčáková:

CO JSOU SLZY?

Co jsou slzy v očích lidí,
mnohý již se ptal,
odpověď zní nejčastěji,
že je v nich vždy žal.

Pán Bůh dobrý slzy vložil
všemu tvorstvu v zrak,
aby byly ulevním
lidem v žalu pak.

A kdo slzy nevypláče,
bolest pocítí,
ve své duši i v srděčku,
jež tam zasvítí.

Nejdražší však na tom světě
tyto slzy jsou,
které lidi ze soucitu
z duše vypláčou.

Různé zprávy.

Dar čl. republiky newyorské kathedrále. V denních listech z 18. března uveřejněna byla zpráva čl. tiskové kanceláře, dle níž při slavnostních službách Božích v newyorské kathedrále sv. Jana Křtitele odevzdal čl. generální konsul dr. Novák křišťalový lustr, dar to čl. vlády zmíněné kathedrále. Biskup Manning prohlásil, že s hlubokým díkem přijímá dar československé vlády. — Z celé zprávy nikdo, kdo newyorských poměrů není znalý, nemohl vytušiti, že se v daném případě nejedná o katherdrálu katolickou, nýbrž protestantskou, poněvadž kathedrála katolická v New Yorku zasvě-

cena jest sv. Patriku, arcibiskupem je při ní kardinál Haves a biskupem Jan Dum. Katolického biskupa jména Manning v celé Americce není, jde tedy bezpečně o biskupa anglikánského (protestantského). — Poněvadž se jedná o dar československé vlády, stálo by za dotaz, proč se takového daru dostalo právě protestantské kathedrále a proč ne také katolické? Katolická církev nemá sice absolutní většiny mezi různými vyznáními, ale pro roztržitost protestantských sekt jest relativně nejsilnější náboženskou společností v Americce. Za takového stavu věci je s podivem, že vláda naší republiky

takovým nápadným způsobem dává přednost protestantské kathedrále.

Cena kláštera, kdysi státem konfiskovaného. V Hybernské ulici v Praze je bývalý klášter hibernů, za Josefa II. zrušený a konfiskovaný. Klášterní budova je obrácena čelem k Pražské bráně. Za tento klášter, na jehož místě mají být postaveny jiné moderní budovy, žádá erár jenom 120 milionů Kč. Pouze při jedné budově byla tedy církev oloupena o takovou sumu. Právem tedy žádají katolici, aby stát přispíval na výdaje katolické církve!

Mexický kněz souzen pro zpověď. Kněz Prudencio Reys-Domingue byl v Mexiku zatčen, protože vypovídal jednu umírající paní. Přiznal se, že tento „zločin“ spáchal. Soud jej osvobodil s odůvodněním, že zpovídání není přestupkem Callesových zákonů. Vláda se však proti osvobození odvolala k vyššímu soudu.

Náboženská vyznání v Jugoslavii. V pobratimské této zemi je 5,600.000 pravoslavných (46 proc.) s 2560 kněžími, 4,735.000 římskokatolíků (39,4 proc.) s 3248 kněžími, řeckokatolíků je 41.600 s 34 kněžími, 216.000 je evangelíků s 135 pastory, 64.000 židů vede 94 rabinů; 17.600 připadá na různá vyznání jiná.

Svatořečení anglických mučedníků. V Římě se konají přípravy k svatořečení blahoslavených Johna Fishera, biskupa, a kancléře Tomáše Mora, umučených za Jindřicha VIII, jenž se neostýchal donutiti celou Anglii k odpadu, protože papež nemohl a tedy nechtěl prohlásiti jeho manželství za neplatné. Svátý Otec jeví živý zájem o tuto oslavu prvních anglických mučedníků. Doufá se, že přípravy budou vykonány do roku 1929, kdy angličti katolíci oslavují 100. výročí své svobody a kdy bude zároveň slaviti sv. Otec zlaté kněžské jubileum.

Konec pronásledování církve v Guatemale. Republika guatemalská ve střední Americe zahájila po vzoru Mexika také kruté pronásledování katolíků. Po náhlé smrti presidenta Orre-

lany byl však zvolen presidentem L. Chacon, jehož prvním nařízením bylo odvolání protikatolických nařízení jeho předchůdce. Tak hledí církev vstříc opět v Guatemale klidnějším dobám.

Kulturní činnost bratra-laika. Belgický jesuita-laik v Kisantu ve vnitřní Africe v belgickém Kongu, bratr J u s t i n Gillet, jest po dlouhá leta činný v botanické pokusné stanici. Jeho snahou jest zjistiti podmínky, za nichž by mohly být africké rostliny zušlechtěny a cizí v Kongu zdomácněny. Bažinatá krajina byla odvodněním vysušena za účelem založení květinářských školek a uměle vymyšlený kanalisační systém umožnil bratru, zajistiti si pro zkoušené rostliny potřebnou vlhkost nebo sucho. Dík obětavé a vytrvalé činnosti podařilo se bratru Gilletovi zjistiti podmínky zdárného pěstění na africké půdě, skoro s vědeckou důkladností, pro neméně než 2000 druhů rostlin. Před ním nebylo v Kongu vůbec luštěnin a zeleniny. Pěstování bramborů patřilo k nejobtížnějším experimentům. Dnes jsou tam rozsáhlá pole zeleninová a celé vsi černochů živí se skoro výlučně brambory a jinými plodinami země. Bylo zkoušeno i pěstování ovoce a uvedeno na zcela nové dráhy. Byly provedeny pokusy s více než 50 druhy banánů ve školce za nejrůznějších podmínek. Konečně byl zvolen nejlepší druh, jenž převyšuje daleko jakostí a bohatstvím žně dosavadní domácí druh. Zavedení pěstění jablek bylo jednou z největších novot a první jablka byla postavena na stůl jídelni na svátek bratra Gilleta. Neobyčejně užitečným se ukázalo zavedení trávníků, které dovedou udržeti dešťovou vodu. Teprve po mnohaletých pokusech se podařilo též bratru Gilletovi docíliti druhu trávy, která byla s to udržeti zemi na svazcích pahorků a tak zvýšiti úrodnost těchto míst. Eukalypty byly založeny celé ólesy. A nezapomnělo se ani na květiny. V činnosti prostého bratra misijního tohoto v Kisantu vrací se vlastně kus

evropské kulturní činnosti. Podobným způsobem způsobili mnichové západu, že mohly býti obydleny velké prostory Evropy a položili základ pro další kulturní život. Bratr Gillet je nyní v Belgii, kde připravuje illustrovaný katalog svých výsledeků.

Novinář má býti prohlášen blahoslaveným. Jak se z Říma oznamuje, má býti florentinský novinář Josue Borsi prohlášen blahoslaveným. Jako novinář byl horlivým obráncem katolické kultury. Za světové války vystoupil jako dobrovolník do vojska na obranu vlasti a padl ve válce.

Angličtí horníci stavějí lurdskou kapli. Katoličtí horníci v Abercynonu, ve Walesu, použili uhelné stávky k tomu, že vystavěli nádhernou lurdskou kapli nedaleko svého farního kostela. Vysekali předem jeskyni, v níž ve skále vytryskuje pramen čisté vody. Poblíže jeskyně vysázeli růže a doufají, že pokvetou celý rok. Horníci měli takovou radost z tohoto zbožného podniku, že někteří z nich pracovali od rána od šesti do osmi i devíti večer bez přestávky v poledne.

Nové katolické kostely v Bavorsku. Za rok 1926 bylo v mnichovské arcidiecési posvěceno osmnáct nových kostelů. Když světil kardinál mnichovský Faulhaber v předměstí mnichovském chrám zasvěcený svatému Korbiniánu, pravil mezi jiným: „Rok 1926 jest pro nás opravdu rokem svatým a milostivým. Nikdy jsme nebyli chudobnějšími a nikdy jsme v jednom roce nepostavili tolik kostelů, jako letos. Lid náš trpí nouzí bytovou, ale stará se horlivě o dům Boží. Stavby tyto svědčí nejenom o duchu velké obětavosti, ale jsou také dílem důležitosti sociální. Dal jsi nám, Pane, mnoho nových kostelů, dej nám také mnoho dobrých kněží a mnoho dobrých, apoštolsky smýšlejících laiků.“

Kursy pro pravoslavné konvertity-kněze byly otevřeny při katolické bohoslovecké fakultě ve Vlně arcibiskupem Jalbrzykowskim. Do kursu

se dalo zapsati 30 kněží konvertitů a více diakonů a věřících laiků pravoslavných. Všichni se chystají vstoupiti do služeb unionismu.

Postní neděle. Chtěli byste znáti názvy postních neděl a jich význam z ústního podání? Jmenují se následovně: Neděle „černá“, přichází po Popeleční středě. Jest to neděle smutku, jest první nedělí v čase svato-postním. Druhá neděle se jmenuje „pražná“ (někde „suchá“). Přijala název od postních jídel, hlavně zapražené polévky, která se má do Velikonoc hodně jísti, aby se v příštím roce urodil hrách. Myslím, že se tento těší stejně oblíbě s praženou polévkou. Třetí nedělí nazývali staří „kýchavnou“. Počasi v ten čas nestojívá za nic, rýma bývá na denním pořádku, o kýchání nebude nouze. Ale o kýchavnou nedělí má kýchání ten význam, že kolikrát toho dne člověk kýchne, tolikrát prý se vyplní jeho přání. Čtvrtá neděle „družebná“ náleží svobodným dívkám, které se mají mezi sebou složití na společnou svačinku a v důvěrném kroužku ji snísti, aby přátelství potrvalo. Pátá neděle „smrtná“ ožívá se na venkově zpěvem: „Smrt nesem ze vsi, nové jaro do vsi . . .“ Vidím moji zemřelou malou sestru Dalenu, když tenkrát před lety, dávno, dávno tomu, nesla si na procházku do zoraných poli malý smrček, ozdobený vejdukmy (skořápkami po vyfouknutých vejcích). Kolem ní klubko děti. A ona krásná, zlatovlasá, jako jaro samo. — „Květná“ neděle zakvitá na schodištích našich chrámů koříčkami, fialkami a ožívá se pašijemi. — Neděle „kýchavná“ připadala letos tu nedělí hned po svátku sv. Josefa. Jestli budou Josefové hodně kýchati, mají se na co těšit.

Francouzští katolíci, kteří prožili to, co prožíváme my, už před několika desítkami roků, mohou zcela oprávněně nám říci: „Čím jsme my byli, jste nyní vy, a čím jsme my nyní, tím vy budete.“ Neplatí-li to v plném roz-

sahu ve všech směrech, tedy aspoň na půdě výchovy školní. A jaké tu máme vyhlidky, ukazuje bývalý radikální socialista, volnomyšlenkář G. Hervé ve svém denníku „Victoire“ z vlastní svojí zkušenosti: „Jednoho krásného dne 1880 nebo 1881 nahradil řeholníky v naší obecné škole v Brestu, až do té doby řízené školskými bratry, laičtí učitelé. Za 6 měsíců přešli jsme všichni k ideám „republikánským“. Přestali jsme věřit v Boha i v ďábla, pohlíželi jsme na kněze jako na nepřátele lidu a nebezpečné ohlupovače. Věděli jsme velmi dobře, že středověk byl dobou tmy a odpuzujícího barbarství. . . Tohoto „občanského“ učení — které není ničím jiným, leč ustavičným apelem k třídní nenávisti, ateismu, vzpouře, dostalo se všem pokolením, která prošla veřejnou školou od r. 1881 až do dnešních časů.“

Konverse na smrtelném loži. V celé Francii vzbudily značný rozruch konverse dvou velikých nepřátel církve a náboženství. Znamý zednář a toho času starosta v městě Montaubau Pouché, se vrátil na smrtelném loži do církve katolické, přijal sv. svátosti a učinil, jak církev toho žádá, příslušné odvolání. Druhým konvertitou byl gener. sekretář radikálně socialistické strany Bouffandeau. Byl po dlouhý čas takořka duší opoziční, levičácké strany; zemřel s církví smířen v klášteře Mil. bratří. Blížící se smrt často mění smýšlení člověka. Sám otec francouzských nevěrců Voltaire rád by se byl s církví smířil a přijal sv. svátosti, kdyby mu to jeho přátelé, obkličující jeho lože smrtelné, jenom byli dovolili, nezažalali kněze, po němž téměř zoufale volal.

K blahorečení ctihodného Jana Boska. V neděli 20. února předčítal se v konsistorním sále vatikánského paláce za přítomnosti sv. Otce dekret, kterým uznává se heroický stupeň ctností ctihodného Jana Boska, zakladatele společnosti salesiánů a kongregace Dcer Panny Marie Pomocné. Sv. Otec vstoupil do dvorany o 11.

hod. v průvodu svého dvora a čestné ochranné stráže. Přítomni byli kardinálové Vico, prefekt kongregace posv. obřadů, a Petr Gasparri, protektor kongregace Dcer Panny Marie Pomocné, členové kongregace posv. obřadů, Don Tomasetti, postulátor blahorečení, velká řada vyslanců, biskupů a prelátů. Když byl Don Tomasetti osloven sv. Otcem, pronesl Pius XI. řeč, v níž zdůraznil svatost a blahodárné působení příkladného života těch, kteří stali se hrdiny ctnosti, a zřejmě pohnut zmínil se také o všem, co vyvolává v srdci jeho tolik svatých vzpomínek na Dona Boska. Mimo to podotkl sv. Otec ve své řeči, že ani ne za 40 roků po smrti Dona Boska rozšířilo se jeho dílo v celém světě jako písek na břehu mořském; čítá 70 provincií a více než 1000 domů, kostelů, kapli, nemocnic, škol; nelze ani počítati ony tisíce duší, které již našly útočiště v těchto ústavech křesťanské lásky. Dnes čítá, praví sv. Otec, tato kongregace spolu s novici na 16.000 řeholníků a řeholnic. Po skončení obřadu udělil sv. Otec přítomným své požehnání a opustil dvoranu. — Jak se dovídáme, činí se v poslední době pokusy, aby přišli salesiáni i do arcidiecése olomoucké, do Fryštáku.

Kříž v Číně. Veřejnost bývá občas překvapena zprávou, že se v čínských provinciích tu a tam najdou památníky s křížem, které sahají až do starověku. Tak byly nedávno nalezeny na hřbitově v Chen-dzouze-leang kameny ozdobené křížem. Jeden z nich měl významný syrský nápis: „Podívej se na mne, opři se o mne!“ Tyto památky dokazují, že evangelium bylo hlášáno v Číně dříve, než tušíme. Jsou skoro vesměs již z epochy nestoriánské. A skutečně byli první známi misionáři v Číně nestoriánští křesťané, kteří sem přišli v 6. a 7. století z Persie. Dnes nacházíme jejich stopy.

Otevření nové misijní školy v Číně. Misijní sestry Nejsv. Srdce, které přišly loni v září ze Spojených Států do Číny,

otevřely v Šanhaji před nynějšími zmatky ještě klášterní školu s 58 žákyněmi. Dostalo se jim všestranné podpory čínskými katolíky. Osud jejich nyní je ovšem zatím neznám.

Šlechtitný čínský důstojník. Když vnikl oddíl kantonských vojáků do residence biskupa Mondaini, apoštolského vikáře v Čangcha, představil se biskupu jeden čínský důstojník a pravil: „Jsem bývalým žákem jesuitské university Aurory v Šanhaji, nemáte se čeho báti.“ Požádal jen o několik světnic pro své nemocné vojáky, jinak nechal biskupovi residence i kostel.

Zahraniční ministr kantonský katolíkem. Zahraniční ministr čínské kantonské vlády Eugen Čen, jenž hraje v dnešních zmatech tak významnou roli, je katolik. Byl přijat do katolické církve s otcem i 3 ostatními sourozenci v Trinidadě v západní Indii. Byl vychován otcí svatého Ducha v koleji P. Marie v Port of Spain. Až do svého návratu do Číny se nazýval Eugen Acham.

Náboženské pronásledování v Číně. Asi 30 katolických kněží a řeholnic, kteří byli nuceni hrozným chováním Číňanů utéci z Fou-Chou, vyprávěli po svém příchodu do Hon-Kongu, že asi 380 chovanců španělského dominikánského sirotčince bylo Číňany trýzněno. Protestantští misionáři z Fou-Chou rovněž oznámili, že na útěku byli oloupeni o své šatstvo. Co chvíle byli napadeni demonstrujícími Číňany.

„*Armáda spásy*“, která v Praze i jinde chodí nerušeně po ulicích s bubnem a trumpetami, byla v Vídni vykázána. Viděáci jednoduše prohlásili, že mají dobře organisovanou sociální péči a nepotřebují žádné armády. U nás se tato prazbytečná instituce vyhřívá na sluníčku milosti velikých pánů dále.

Irsko zřizuje vyslanectví u Vatikánu. Svobodný stát irský zřídil před Vánocemi 1926 svoje vyslanectví u Vatikánu. Irsko má dle nového statutu bývalé říše britské — jednotlivé části světového imperia britského mají takovou

samostatnost, že možno říci bývalé — školské a náboženské záležitosti ve své správě, takže může si zříditi také vlastní vyslanectví u Vatikánu. Ve světovém imperiu anglickém je Irsko jediný stát s katolickou většinou obyvatelstva.

Calles nutí katol. kněze k odpadu. Osservatore Romano“ oznamuje, že v arcidiecési Turango v Mexiku byl vykonán nátlak na 61 katolických duchovních, aby odpadli od papeže, při čemž bylo jim pohroženo žalářováním v případě neposlechnutí. — Všichni duchovní odepřeli se státi rozkolníky a zůstali věrni papeži. Proto byli převezeni do hlavního města Mexika a tam vrženi do žaláře. Oficiální nota, uvořejněná v „Osservatore Romano“ upozorňuje při této zprávě, že v Mexiku jsou katolíci stále pronásledováni a že toto pronásledování má průběh výslovně protináboženský. List vyslovuje potěšení nad statečností mexických duchovních, kteří činem dokázali lásku ke katolické víře a odanost papeži.

Letadlo ve službách archeologie. Jesuita P. Poidebard zcestoval letadlem Mesopotamii a Syrii, aby archeologicky probádal území vysokého Džesira. Odkryl při tom 13 starých silnic a 3 staré křižovatky silnic. Francouzská akademie nápisů vyzvala jej po tomto úspěchu k novému výzkumnému letu.

Fara v automobilu. Southwarkský biskup Amigo pověřil kněze Artura Dudleye zvláštní úlohou: má pravidelně navštěvovati roztroušené katolíky po diecési, kteří nemají fary, a obstarávati u nich duchovní správu. Pohyblivou farou tohoto faráře diaspory je automobil, zařízený tak, že se dá přetvořiti v oltář. Vše potřebné vozí ovšem s sebou. Všude byl dosud přijat s velkou vděčností.

Z koncertní síně do semináře. Zmizení jednoho z nejslavnějších umělců pařížských koncertních síní, Syrvala, který celou Paříž dovedl svým zpěvem uvést v nadšení, se tyto dny vysvětlilo. Bylo odkryto, že tento pěvec je

v jednom kněžském semináři v Alpách a připravuje se tam ke kněžskému stavu.

(Zasláno.)

Po vůni tvých růží. Modlitební příručka pro ctitele sv. Terezie Ježíškovy. — Těší se velké oblibě všech ctitelů této světice, zvláště všech členů Sdružení sv. Terezie Ježíškovy, jehož sekretariát je v Přerově na Moravě, Šífava 7. Kěž sv. Terezie získá kouzlem svého dobrovolného dětství mnoho duší pro svou zářivou a jasnou cestu! Teď je doba jejich výbojů a minulost i přítomnost dokazují nezvratně, že sv. Terezie Ježíšková plní své poslání, jež jí Pán přidělil a jež umírající předpověděla. Kěž tato knížečka, psaná v duchu apoštolátním, je prostředkem, jímž nám sv. Terezie zjedná mnoho milostí nejen pro naše osobní potřeby, ale hlavně pro velké zájmy Cirkve sv. — Tuto půvabnou knížečku lze dostati u sester Nepo-

skvrněného Početí Panny Marie v Přerově, Šífava 7. — Cena vázané 10 Kč. — Je velmi žádoucí, aby se hromadně rozšířila mezi mládeží a u všech duší, které mají pochopení pro velké úkoly apoštolátní.

Poděkování. Na moji prosbu o peněžitou podporu pro opuštěného misionáře-krajana v Číně P. Z e m a n a našlo se přece několik ctitelů a milovníků Srdce Spasitelova, kteří zaslali dary. Všem upřímně: „Pán Bůh zaplat!“ Srdce Páně bude Vaším odměnitelem. Nejvíce mne překvapil a dojal dárek chudých továrních dělnic v Brémách, které ze své hubené mzdy věnovaly 140 Kč. Ony samy na sobě cítí, jak je smutno v cizině, a proto cítí s opuštěným misionářem soustrast. Další dary jsou: M. Calábková, Uh. Hradiště 10 Kč, Anna Scharfová, Tišnov 10 Kč, S. K. B. Příbram, 100 Kč. — Další příspěvky je ochoten P. Zemanovi zaslat J a h o d a Michal, Sv. Hora, Příbram Čechy.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za uznání a vážení nísi autority a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokazdě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolátské: Zastávat autoritu.

Úmysl v září 1927: **Abý věřící duchem víry byli proniknuti.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

Važme si autority. (Hlavní úmysl.) Hlahol zvonů. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi. (Výklad litanie). — Kristu. (Báseň.) — Jaká setba, taková žeň. — Nanebevzetí Marie Panny. (Obrázek.) — O neopouštěj. (Báseň.) — Blah. bratr Šalomoun, mučeník z kongregace Školských bratří. — Boží Muka. (Báseň.) — Podobenství Páně. — Smála se hvězdička. (Báseň.) — Obrázky z katoličských misí. — Sv. Petr Klaver káže černochům. (Obrázek.) — Ukřižovanému. (Báseň.) — Co jsou slzy? (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. ŘÍJEN 1927.

ČÍSLO 10.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Ať duch víry proniká a vede věřící.

(Hlavní úmysl.)

Co jest to duch víry? Nic jiného, než život podle víry. Spravedlivý živ je z víry. Duch víry jest tolik, jako schopnost duše naší ve všem podle sv. víry naší smýšleti, souditi, mluvit, jednati a po případě i trpěti. Již na křtu sv. dostalo se nám té milosti zároveň s božskou ctností víry. Ale tato schopnost musí býti pěstěna, aby nezanikla docela. Blaze tomu, kdo hned v rodině byl veden k tomu, aby dle víry sv. také žil. Zasluhu na tom mají rodiče, kteří společnou modlitbou, dobrým příkladem a pevnými zásadami sv. náboženství dítky své vychovali. Kolik však rodin víru sice zachovalo, ale ducha víry ztratily! Obětovaly ducha víry přemrštěné svobodě, přehnanému kultu těla a změkčilosti života. Staly se takové rodiny šťastnějšími? Neztratily sice víry, ale zaměnily ducha víry za ducha světského. Ó, jak se zklamaly! Zkoumejme nitro své, jak daleko pokročil u nás svůdný duch světa a lhostejnost u víře a náboženství! Mnozí nařikají na rozhárané poměry rodin, na nebezpečnost, hrozící naší mládeži, na znemravňující módu, která ubíjí všechen cit mravnosti, všecku cudnost a přece nemají tolik síly, aby ducha světského přemáhali a dle víry sv. živi byli, slovem, aby byli praktickými křesťa-

ny. Schází jim duch víry. Mnozí jsou sice křesťany, neodpadli od víry, ale nekonají, co jim sv. víra přikazuje, k. p. svěcení neděle a svátků, nábožné obcování službám Božím, časté přijímání sv. svátosti, denní modlitbu atd. To vše zanedbávají, nebo jen ledabylo vykonají, ale bez ducha, bez pravého přesvědčení. Jsou to katolíci, ale jen dle jména. Ústy sice vyznávají, že jsou katolíky, ale skutky to zapírají. Schází jim duch víry, nejsou jim proniknutí a nedají se jim vésti v životě svém.

S velkou obavou pamatuje sv. Otec Pius XI. na tyto polokatolíky a svolává všechny členy Apoštolátu modlitby, aby se na tento jeho úmysl modlili, aby totiž věřící byli proniknutí a vedeni duchem víry. Které věřící míní sv. Otec? Míni tím takové katolíky, kteří sice věří ve skutečnou přítomnost Pána Ježíše ve svátosti Oltářní, ale sv. přijímání zanedbávají, spokojí se sv. přijímáním toliko o Velikonoci. Míni takové katolíky, kteří sice církev sv. uznávají jako učitelku pravdy Boží, ale přikázání její lehkomyšlně přestupují. Míni takové katolíky, kterým papež jako náměstek Krista Pána je milým, ale nesmí jim nic poroučet a nic od nich žádat. V neděli jdou na služby Boží, když je jakási touha do

chrámu Božího vede. Nekatolický, nepřátelský tisk podporují, odebirají, čtou, doporučují a zatím katolický tisk, daleko lepší, živoří nebo dokonce hyne úbytěmi. Je to duch víry? Který nepřítel podporuje náš tisk?

Zkoumejme se, jak dalece dáváme se ovládati duchem víry, jaké je naše církevní smýšlení. Zda nás neovládá již duch světa, duch lhostejnosti a chladnosti u víře? Shledáme-li, že se o nás pokouší duch světa, že světlo

sv. víry jen mdle nám svítí, že odbočujeme od pravé cesty sv. víry, nuže, vzhůru k modlitbě, za sebe a za všechny vlašné a lhostejné katolíky, aby opět oživil v srdci našem duch víry, aby vždy víc a více ovládal naše smýšlení a jednání, abychom byli živi z víry! K tomu dopomůžte nám časté a denní sv. přijímání nejsv. Svátosti, v níž přebývá Ježíš Kristus, cesta, pravda a život náš!

A. M. Kadlčáková:

MŮJ RODNÝ DŮM.

Můj rodný dům tam na Hlané
je doposud mi milý,
neb s tatičkem a matičkou
se sejdu tam vždy chvilí.

Mně zdává se, že mluví z něj
duch mého otce, matky,
a proto pobyt v domě tom
mně bývá vždy tak sladký.

Mně zdává se, že i sestry mé
a bratři kolem stojí,
vždyť na ně v domě tom se mi
tak krásné dojmy pojí.

A proto k domu tomu jen
se duše moje vine,
neb láska k němu tak jak k nim
zde nikdy nezahyne!

Srdce Ježišovo, bohaté ke všem, kteří Tebe vzývají.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátky v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, poproje má všemožnou lásku šťastné hodinky smrti!

XII. zaslíbení.

Máme-li jenom milého Spasitele! O slovech těchto vykládá se dojemný příběh z katolických Tyrol. (Korr. Associatio Pers. Sacerd. 1926, str. 101.) Zbožná Tyrolanka z kraje tridentského, která pozbyla v povodních roku 1926

všechno své jmění, píše v červenci 1926 svému bratrovi: Zde v naší domovině řádila nepohoda děsně, vše je zaplaveno: naše pole, louky, příbytky. Voda stojí až do poschodí, letošní žeň je zničena. Jsme žebráky a musíme denně pracovati, abychom alespoň poslední trosky svého domu zachránili před náporom rozezlených vod. Ale to vše nedělá nic, třeba jsme ztratili všechno, přece jsme jedno zachránili,

svého milého Pána Boha. I v kostele stála totiž voda moc vysoko. Byl v nebezpečí svatostánek a velebná Svátost oltářní. Všichni vesničané, mladí i staří, děti i dospělí, zúčastnili se zachraňovacích prací. Vepuli na loďkách do kostela a knězi podařilo se ze člunu zachránit nejsvětější Svátost oltářní. Radost obyvatelstva byla veliká a naše stařenka opakuje neustále slova: Co je všechno to neštěstí, když jenom jsme zachránili milého Spasitele!

Jak krásně vyslovuje tuto prostá venkovská stařenka věčnou pravdu: jediným pravým skutečným bohatstvím našim je spojení s Bohem v milosti. Neboť což pomohou nám všechna bohatství země, všechny statky a poklady, když nemůžeme jich vzít s sebou, až budeme se loučiti s tímto světem? Nadšený hlasatel evangelia mezi pohany, sv. František Xaverský, volával: „Deus meus omnia!“ „Bůh můj — mé všechno!“ Tak i my jsme bohatí, máme-li jenom živé spojení s Ježíšem a jeho nejsvětějším Srdcem, bohatým ke všem, kteří je vzývají.

Abyste srdce naše dostoupilo toho jedině pravého bohatství a plynoucí z něho blaženosti, rozdělíme si hořejší zbožný vzdech na dvě části: v první předvedeme si bohatství nejsv. Srdce, v druhé pak naučíme se způsobu, kterým Srdce toto vzýváti máme!

Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem.

Vypočísti a vyjmenovati všechno bohatství nejsvětějšiho Srdce Ježíšova, Srdce to Syna Boha věčného, podstatně spojeného se Slovem Božím, ve kterém přebývá veškerá plnost božství, není věru nikterak možno. Jeho jsou nebesa i země, požehnání jeho je tak četné, jako písek mořský. Není dne ani hodiny, ba ni jednoho okamžiku našeho života, který nebyl by vyplněn bohatstvím Srdce nejsvětějšiho; nelze si představit ani jediného místa, jež bylo by bez bohatství jeho; časy i prostory jsou plny bohatství nejsvětějšiho Srdce. Kamkoliv se

podíváme, cokoliv činíme, všude shledáváme se s bohatstvím dobroty tohoto Srdce; „v něm žijeme, hýbáme se a trváme (Sk. apošt. 17, 28). Že pisatel může toto rozjímání psáti, že čtenáři mohou jeho myšlenky sledovati, to vše je též dobrodiní z bohatství nejsvětějšiho Srdce.

„Z plnosti Jeho my všichni jsme obdrželi“ (Jan 1, 16) a to nesčetná dobrodiní pro tělo i duši. Vše, zač prosíme a zač děkujeme Bohu trojjedinému, můžeme právem též považovati za projev bohatství Srdce Ježíšova.

Z bohatství nejsvětějšiho Srdce dostává se požehnání úrodě. S jakou starostí hledí rolník k obloze, aby nepřiznivě počasí neohrozilo jeho polí? Zima, vedro, sucho, mokro, přivály a povodně poškozují naše pole, zahrady a sady. Jindy zase vystupují černé hroznivé mraky na obzoru, hrom duní, blesky se kmitají, prudký víchor vyvrací stromy a otrásá našimi příbytky. Ke komu máme se obracet v takových trampotách o pomoc? Je to nejsvětější Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem, kteří je vzývají! K němu utekli se apoštolové, když na jezeře Genezaretském bouře je překvapila. Byla tak veliká, že lodička pokrývala se vlnami! I přistoupili k němu řkouce: „Pane, zachovej nás, hyneme!“ Vstal, přikázal větrům i moři, a nastalo ticho veliké. Lidé pak divili se řkouce: „Kdo jest tento, že větrové a moře ho poslouchají?“ (Mat. 8, 24—27.)

Simě, svěřené zemi, přináší užitek mnohonásobný, stromy ohýbají hluboce k zemi své haluze pod množstvím ovoce, hory a doly, pole a sady jsou pokryty velikým bohatstvím. Vskutku nejsvětější Srdce neoslyšelo modlitby kněžské, když na jaře v křížových dnech vydala se křesťanská obec i se svým duchovním správcem, aby vyprošovali úrodu, neoslyšelo a dalo z nesmírného bohatství svého požehnání všemu stvoření.

Ale všechny statky a všechna bohatství netěší nás nic, nemáme-li

zdraví. Díky nejsvětějšímu Srdci, dostalo se nám zdraví pevného; navštívila-li nás ruka Boží nemoci, byla to jenom zkouška, která jest opět odňata od nás! Kolik je jiných lidí, kteří zdraví nemají, kterým jest úděl nemoci nésti celým životem! Jak děkovati máme tedy Prozřetelnosti a nejsvětějšímu Srdci, že nás ušetřilo toho nejhoršího!

Daleko více však než pro tělo a blaho tělesné dostali jsme z bohatství Srdce nejsvětějšího pro duši a spásu věčnou!

Všímají si sice lidé, jako smyslní tvorové, sobě více dober vezdců, než statků duševních, než přece je bohatství těchto daleko rozsáhlejší, než prvních.

Nejsvětější Srdce smilovalo se v nevyslovitelné lásce své nad padlým pokolením lidským. Hřích Adamův byl největším neštěstím, jež nás potkalo; a nebylo z něho vysvobození, kdyby nebylo se nabídko k tomu nejsvětější Srdce. Ono bylo již ve Starém Zákoně potěšující naději patriarchů. Když pak přišla plnost času, tu vynašlo nejsv. Srdce v nevyvážitelné dobrotě své způsob, kterým vykoupení lidstva stalo se možným! Vtělení Syna Božího bylo vskutku největším vynálezem moudrosti a dobročinnosti nejsvětější Trojice, ale též i nejsv. Srdce. Právem dí proto Církev: Bůh, který podivuhodně stvořil lidskou podstatu, ještě podivuhodněji vykoupil ji! Vpravdě nepochopitelně vznešeným je tajemství vtělení, jímž dostalo se nám vykoupení. Svým životem, svým utrpením vylilo nejsv. Srdce plnost všech potřebných milostí na lidstvo, ba ještě více: jediná krupěj jeho dostačila k úplnému smazání vin všech lidí, nejsv. Srdce však vylilo pro nás všechnu nejdrahoccennější krev až do poslední krupěje, když vojín proklál je kopím na kříži.

Z bohatství nejsv. Srdce nepřijali jsme darů pouze jedenkrát, když tu žilo a bilo mezi lidstvem jenom pro nás, nýbrž bohatství toto plyne ne-

vyčerpateľnými proudy nám neustále. Kolik nás padlo do těžkého hřichu a pozbyli jsme vše! Těžkým hřichem ztrácí totiž křesťan Boha, nebe, ba i všechny zásluhy svých dřívějších dobrých skutků. A nejen ztrácíme vše, nýbrž též jsme těžce vinni a spočívá na nás hněv Boží! Ale sotva jsme se kajícím obrátili k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, již odpouští nám skrze kněze ve svátosti pokání všechny, i největší hřichy.

Byli jsme znaveni v dobrém, pokušení zlého ducha valila se na nás, smyslné vášně dotíraly na nás, byli jsme v nebezpečí padnouti do těžkého hřichu; ale tu zaslechl jsem hlas nejsvětějšího Srdce: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a obtíženi jste, a já vás občerstvim!“ (Mat. 11, 28) i spěchali jsme k oltářům, kde se nám uděluje z nesmírných bohatství Srdce Ježíšova, posílili jsme se živým Tělem Jeho v nejsvětější Svátosti oltářní: tak jsme slavnostně přemohli nepřitele, učinili zdatné pokroky k křesťanské ctnosti a dokonalosti!

Kdybychom přijímali pouze dobrodiní dvou svátostí, totiž pokání a nejsvětější Svátosti oltářní, nemohli bychom nikdy dosti prokázatí svou vděčnost za tolik duchovního bohatství! Nejsme již dosti bohatí tím faktem, tou opravdovou skutečností, že nejsvětější Srdce Ježíšovo je mezi námi přítomno neustále v nejsvětější Svátosti oltářní? Jaké potěchy dostává se nám, když Ježíše v nejsvětější Svátosti oltářní pilně navštěvujeme, jaké posily, když Ho přijímáme pod způsobami chleba!

Kamkoli se obrátíme, všude zříme bohatství nejsvětějšího Srdce Ježíšova, z něhož bereme milost nad milost, dobrodiní za dobrodiním. Pohlédneme-li kolem sebe, pozorujeme dary pozemské, anebo vzpomeneme-li na dary vyšší nadzemské, nebeské, dary pro život duševní: vždy jest duše naše naplněna neutuchujícími díky k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, jež jest tak bohaté ke všem, kteří Ho vzývají.

Jak máme nejsvětější Srdce vyzývati?

Chceme-li dosáhnouti bohatství, jež jest obsaženo v nejsvětějším Srdci Ježíšově, jest se nám o to přičiniti. Podmínkou se strany naší jest pak, abychom nejsv. Srdce vyzývali patričním způsobem. Přednášíme-li patričním způsobem prosby své, není se obávati, že bychom byli oslyšeni. Neboť apoštol národů dí (Řím. 10, 11—13): „Písmo pravi: Žádný, kdo věří v něho, nebude zahanben! Není zajisté rozdílu mezi pohanem a židem, neboť jeden a týž jest Pán všech, jsa bohat ke všem, kteří Ho vyzývají; vždyť každý, kdo vyzývati bude jméno Hospodinovo, spasen bude!“

Nepotřebuje sice Bůh našich proseb, ale přece připouští, ba přeje si je, slihuje, že učiní, oč budeme Ho prositi. Příklad nám to objasní. Slavný, bohatý a dobročinný kardinál Hypolit, blízký příbuzný papeže Klimenta VII., měl veliké množství služebnictva, tak že papež sám mu to vytkl a žádal, aby část propustil. Ale kardinál dal pěknou odpověď: Ovšem nepotřebuji tolik služebníků, ale oni potřebují mne; neboť jsou všichni chudši! Totéž můžeme říci, ale v daleko vyšším smyslu o Bohu. Též on má ve svých tvorech nesčetné služebnictvo; nepotřebuje ani jednoho, ale všichni, chudí a slabí, bídní a nuzní, potřebují jej! Oči všech doufají v něho (Žalm 144, 15), rty všech vyzývají ho, ruce všech spínají se k němu! Svatý Augustin jmenuje proto modlitbu klíčem k pokladům nebeským; sv. Chrysostomus pak povzbuzuje: Jsi-li pronásledován prudkými vášněmi anebo týrán dlouhou nemocí; tisní-li tě chudoba, pronásledují-li tě zuřiví nepřátelé, anebo ohrožují-li tebe jiná protiventství na duchu nebo na těle: pak vezmi útočiště k modlitbě, ochrání a posílí tě! Chceš-li plniti své povinnosti, pokračovati na cestě zbožnosti a ctnosti: utíkej se k modlitbě a dostane se ti potřebných milostí. Bez modlitby nemůžeš obstáti, jako ryba bez vody. Chceš-li trpělivě snášeti nepřijemnosti — píše

zase sv. Bonaventura — chceš-li uvarovati se pokušení, přemoci nástrahy zlého ducha: budiž mužem modlitby! Chceš-li zapuditi lehkovážné myšlenky, povzbuditi mysl posvátnými city a spasitelnými předsevzetími: budiž mužem modlitby! Chceš-li sám se uvarovati a jiné vystřihati před hříchy, budiž mužem modlitby! Chceš-li se pozvednouti k vyšší dokonalosti, hlouběji vniknouti v taje opravdové zbožnosti a dokonalosti, pak vzyvej a modli se k nejsv. Srdci, bohatému ke všem, kteří se k němu utíkají!

Kterak vyzývati a modliti se máme, poučilo nás nejsvětější Srdce samo těmito slovy (Luk. 11, 9): „Proste a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlucte a bude vám otevřeno!“ Máme prositi a to úpěnlivou důvěrností jako žena kananejská. Spatřivši Mistra, běžela za ním a volala neustále. Božský Spasitel však činil se, jakoby nedbal hlasu jejího. I sami apoštolové, pozorující to, prosili Mistra, aby ji vyslyšel. Ale nejsv. Srdce, které chtělo nám dáti příklad, jak máme s úsilím a vytrvalostí se modliti, oddalovalo ještě vyplnění její prosby. Tu žena, ač již dvakráte byla oslyšena, ještě po třetí přednesla úpěnlivě svou prosbu. Nató dí Ježíš: „Ženo, veliká je víra tvá; staniz se tobě, jak žádáš!“ I uzdravena je dcera její té hodiny (Mat. 15, 21—28). Máme dále hledati s moudrou rozvahou, jako Šalomoun, který neprosil ani za bohatství, ani za moc a dlouhé kralování, nýbrž pouze o moudrost. — Konečně máme klepati hlasitou žádostí lásky, jak činili vždy všichni svatí, zvláště pak Královna jejich, Maria Panna. Každý skutek lásky k Bohu a k bližnímu klepá hlasitě a jasně na dveře nebeského dárcе milosti.

Modlitba a vyzývání je všem lidem prostředkem, kterým můžeme získati milosti. Neboť „každý, kdo prosí, bere!“ (Luk. 11, 10). Výsledek řídí se však jakostí vyzývání. Kdo prosí, dostává dar, jinak nezasloužený; ne vždy dosahuje zrovna toho, oč prosí, ale

dojista nedostane se mu ničeho ne-
užitečného nebo škodlivého, nýbrž da-
rů prospěšných a užitečných. Tak
vyjadřuje to nejsv. Srdce těmito slovy:
„Zdaliž kdo z vás podá synu svému
kámen, když ho jako otce bude prositi
za chléb? Anebo jestli rybu, zdaliž
místo ryby dá jemu hada? Anebo bu-
de-li prositi za vejce, zdaliž podá jemu
štíra? Jestliže tedy vy, jsouce zlí,
umíte dobré dary dávatí dítkám svým,
čím spíše Otec váš nebeský dá ducha
dobrého těm, kteří ho prosí?“ (Luk.
11, 11—13). Kdo hledá, nalezne skryté
a zvláště drahocenné statky; kdo klepe,
bude vpuštěn do pokladny Boží.

Vzývající nejsvětější Srdce činme
to též řádným způsobem. „Před mod-
litbou připrav duši svou a nebuď jako
člověk, kterýž pokouší Boha!“ (Sir.
18, 23.) — Modliti se bez důvěry bylo
pak jako: napsati dopis, nechati ho
pak ležeti na stole a říci si: Beztoho
neodpoví; nač list odesílati?“ Mod-
liti se bez pozornosti znamená tolik
jako na dopis, který jsme napsali
nebes Pánu, zapomenouti připsání ad-
resu! — Jak zahanbují nás křesťany
v ohledu zevní slušnosti při pobožno-
stech našich jinověrci a pohané!

Tak píše misionář z Číny (Korr. Assoc.
Pers. Sacerd. 1897 str. 173). Když
jsme přišli ke klásteru bonzů, mod-
lila se část z nich, asi 14. Stáli vedle
sebe, oddělení jakousi dřevěnou stě-
nou, podobně jak jsou u nás stolice
v kúru, jenom že nemají sedadel;
bonzové stojí totiž modlice se. Měli
ruce sepiaty, stáli nepohnutě se sklo-
penýma očima. Když jsme ode dveří
na ně hleděli, nepodíval se ani jeden
na nás, ani se neohlédl zvědavě.
Neveliký prostor, ve kterém se modli-
li, byl dosti temný, takže bylo sotva
vidět velikou modlu, která tam stá-
la. Před ní pálí se neustále kadidlo.
Bonzové nesli na rukou dlouhou, asi
dlaň širokou stuhu, která mimoděk
upamatovalo nás na štolu. Když se
klaněli před modlou, položili tuto
stuhu na zemi před sebe. Měli ještě
jiný oděv modlitebni: veliký čtyř-

hranný šátek, jehož jeden cíp byl po-
ložen přes pravé rameno, druhý pak
pod levou rukou připevněn na prsou.
Představený měl roucho žluté. Je-
jich modlitby měly příjemný rytmus,
šly velmi stejnoměrně, což působily
pravidelné údery na temný buben
a ještě jiný nástroj, znějící jako trian-
gel. Mezi modlitbou chodil předsta-
vený po všech pagodách, klaněti se
bohům. Říkali různé modlitby, dlou-
hé a krátké, rychlé a pomalé, vyso-
kým a hlubokým hlasem. Mezi mod-
litbou uspořádali též kolem domu pro-
cesí, chodíce ve čtyřúhelníku, který
se neustále zúžoval. Jejich volání:
„Vše odevzdávám tobě, buzo,“ stá-
vala se pořad hlasitějšími a rychlej-
šími, až pak konečně vrátili se zase
do modlitebnice. Když tak toto všech-
no pozorujeme, musíme se skutečně
styděti, jak bývalé kolikráte při
modlitbě ncteční, nedbali, klanějíce se
pravému Bohu, kdežto tito ubozí
slouží zlým duchům.

Vzývejme nejsvět. Srdce!

Lidový misionář píše ze své zku-
šenosti: Nedaleko místa, kde jsme
konali misie, je farář a u něho bydlí
staříček otec, který již dlouho se ne-
zpovídal; všechny prosby synovy v té
věci byly marny! Těžce zkrúšen, psal mi
farář, představoval mi nebezpečí, ve
kterém otec je a prosil, abych tam
přišel a jeho otce navštívil. Vyvolil
jsem si k návštěvě den novoroční,
dal do kapsy škapuliř nejsvět. Srdce
a šel. Když jsem se se starým pánem
sešel, přál jsem mu napřed šťastný
nový rok a dal ostatní pokyn, aby
na chvílku odešli. Vyndal jsem ška-
puliř, věnoval mu ho a povzbuzoval
k důvěře na dobrotivost nejsvětěj-
šího Srdce. „Hledte,“ pravil jsem,
„tuto jest obraz nsvětějšího Srdce,
které nás lidi tolik miluje. Též vy,
ctěný pane, jste předmětem jeho lásky;
dokladem toho je váš vysoký věk!
Ale ještě více bude vás nejsvětější
Srdce milovati, když též přijmete
svátosti pokání a nejsvětější Svátost

oltářní, abyste tak nejlépe počal nový rok!“

Dobrý muž ten byl ochoten, vzpovídal se, druhého dne pak přinesl jsem mu Velebnou Svátost. Jeho syn farář byl všecek šťasten a děkoval nejsvětějšímu Srdci za mimořádnou milost, kterou prokázalo jeho staříčkému otci. (Korr. Assoc. Pers. Sacerd. 1891, str. 130).

Nejsvětější Srdce Ježíšovo je nesmírně bohato všemi statky vezdejšími i nebeskými, touží též usilovně z bohatství

tohoto všem udělit. Ne na něm, nýbrž na nás je vina, nedostává-li se nám z bohatství těch! Buď jsme nežádali, nebo žádost naše byla nevhodná! Ježíš čeká ve svatostánku na prosby naše, tam je Srdce jeho připraveno, tam smíme i my otevřít srdce své, vše smíme beze strachu jemu svěřiti. S důvěrou přibližujeme se k němu, a tu zakusíme v každém rozpoložení vezdejšího života, kterak je Srdce jeho bohaté ke všem, kteří vroucně je vzývají.

A. M. Kadlčáková:

MOJE LYRA.

Moje lyra jasně zvučí,
když v ni počnu hrát,
chcete-li i možno vám k ní
trochu zazpívat.

Život lidský tok je řeky,
v moři mizí zas,
proto nikdy není třeba
k pláči nutit hlas.

Kdo se zrodil zde na světě,
má se smáti jen,
neboť v smíchu a ve práci
rychle přehá den.

Proto zpívám a se směji,
tak jako ten pták,
Pána Boha písní chválím,
dobře je mi tak.

A až píseň moje dozní,
zmlkne lyra má,
Pán Bůh dobrý láskou svoji
ať mne objímá!

Výzbroj bojovníků Kristových.

Úvaha na 21. neděli po sv. Duchu. Napsal Ignát Zháněl.

Ježíš Kristus mluvil k zástupům jasně, lidově, aby mu všichni bez výminky rozuměli. Podobně podle jeho příkladu činili jeho učeníci. Hlásal tak i sv. Pavel. V epištole, která se čte na neděli 21. po svatém Duchu, mluví o výzbroji, v jakou se mají věřící obléci. Všichni jeho posluchači znali, jak byli vyzbrojeni tehdejší římská vo-

jáci. Vzhledem na ně pravil: „Oblecte se v plnou zbroj Boží... stůjte tedy pohotově, jsouce opásáni na bedrách pravdou, oblečeni v pancíř spravedlnosti a obuti na nohou hotovostí evangelia pokoje, vezmouce ke všemu štít víry... vezměte přílbici spásy a meč Ducha.“ (1. Efes. 6. 11 nn.) Podle vzoru tehdejších vojáků máme i my bojov-

nici Kristovi býti ozbrojeni štítem víry, přilbicí spásy a mečem Ducha.

1. Štít víry. Sv. Pavel pobízí, aby všichni se oblekli v plnou zbroj Boží, a udává ihned účel, pro který se tak má státi. Pravi: „Naše bojování není proti krvi a tělu, nýbrž proti úkladům ďablovým, proti světovládcům této temnosti, proti zlým duchům.“ Abychom přemohli tyto zlé duchy a bojovali proti úkladům ďablovým, máme býti vyzbrojeni štítem víry. Ve starých dobách hájili se vojáci štíty proti úkladům nepřátel. Podle toho, kam čelily jejich úklady, nastavovali štíty. Byl-li útok na hlavu, byl-li na prsa, na nohy, nastavovali štíty na tyto různé údy svého těla. Podobně máme se i my brániti nástrahám nepřátel své duše a hájiti svou viru i jiné ctnosti, proti nimž se vede útok. Proto píše sv. apoštol Jan: „To jest vítězství, které přemáhá svět, víra naše.“ (I. 5. 4.)

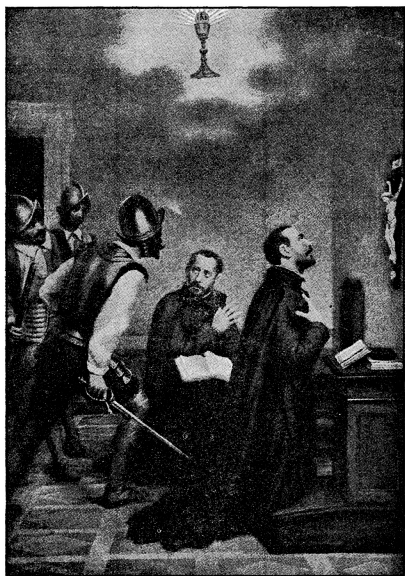
Víra naše bývá přechoasto ve v á ž n ý c h n e b e z p e č í c h. Věru, že se někdy podobá, jakoby se spikl celý svět, aby v nás dětech Ježíše Krista, vzbudil pochybnosti o p r a v é v í ř e. Hledi nám ji učiniti méně cennou, aby chom ji neuznávali za božskou. Svět nechce dovoliti věřícím a milujícím Boha, aby se veřejně modlili, konali procesi, poutě, vysmívá se jim, dává jim nejhanebnější přezdívky. Již se vypláuje, co předpověděl Ježíš svým: „Že synagogy vás vyloučí,“ t. j. ven ze škol vás vyženou. (Jan 16, 2.) Slovem a ještě více tiskem rozšiřuje se nevěra, vyvrací se pravdivost naší sv. víry, zlehčuje se, bojuje proti ní všemi možnými zbraněmi.

Kdo nám pomůže, kdo nám dodá důvěry, statečnosti snášeti tyto šípy nevěry a zůstati statečným bojovníkem Kristovým? Je to štít víry, vědomí, že Bůh je pravda. „My jsme poznali pravdu a pravda nás vysvobodí.“ (Jan 8, 32.) Jsme členy církve, kterou založil Ježíš Kristus, která předkládá k věření, co ji Bůh zjevil, jsme účastni milostí, které ji dal Spa-

sitel. Používajice jich, můžeme býti věčně šťastni. Vyplní se na nás, co pravil Ježíš: „Každý, kdo mě vyzná před lidmi, toho vyzná i já před Otcem svým, jenž jest v nebesích. Kdo by však mě zapřel před lidmi, toho zapru i já před Otcem svým, jenž jest v nebesích.“ (Mat. 10, 32.)

Podobně jako s virou jest i s e v š e m i o s t a t n í m i c t n o s t m i. Bývají vydány v nebezpečí, jsme pokoušeni, vybízeni, sváděni, aby chom se proti některé z nich provinili slovem, skutkem, myšlením. Nikde nejsme jisti proti těmto úkladům. Doma na příklad vybízí nás vše, co slyšíme ke zlosti, naši domácí, jakoby se smluvili, nevyhovují našim rozkazům, jednájí přímo proti tomu, co bylo jim nařizeno. Kolik příležitostí jest nyní v rozháraném světě k nečistým myšlenkám, slovům, skutkům? Nutno se ode všeho ponoukajicicho k nečistotě odvrátiti. Ježíš Kristus výslovně řekl: „Jestliže tě oko pravé pohoršuje, vylup je a vrhni od sebe; neboť prospěšnější jest pro tebe, aby zahynul jeden úd tvůj, než aby celé tělo tvé bylo uvrženo do pekla. A jestli pravá ruka tvá pohoršuje tebe, utni ji a vrhni od sebe, neboť prospěšnější jest pro tebe, aby zahynul jeden úd tvůj, než aby celé tělo tvé odešlo do pekla.“ (Mat. 5, 29.) Ovšem nemíni Ježíš říci, že by člověk měl skutečně vyloupnouti si oko aneb utnouti si ruku, kdyby ho pohoršovala, nýbrž učí, jak nutno jest varovati se všeho, co by člověka pohoršovalo. Jestli některá osoba neb věc dává někomu pohoršení ke hříchu, necht se jí zřekne aneb přetrhne spojení s ní, byť mu byla tak milá a tak potřebná jako pravé oko nebo pravá ruka.

Ve všech nástrahách proti ctnostem všeho druhu pomůže nám uvědomiti si, že jest Bůh vsudypřítomný, vševedoucí, který vše vidí, zná a dle zásluhy odmění i potrestá. Štít víry může nás ochrániti, podepřiti, aby chom vytrvali v dobrém. Hrozné jest upadnouti v ruce spravedlivého Boha.

*Fr. Sales T. J. a Vilém Saullemouche.
Mučenci Eucharistie.*

Proto pozor na vše a vytrvati v dob-
rém, chraňme se štítem pevné víry.

2. Přílbice spásy. S vírou
jest co nejužší spojena křesťan-
ská naděje. Doufáme v milost
Boží a ve svou věčnou spásu. U sv.
Jana čteme: „Budete míti na světě
souzení, avšak důvěřujte, já jsem pře-
mohl svět.“ (Jan 16, 33.) Bůh je naším
otcem i matkou, stará se o nás, my
jsme jeho děti. Bůh stvořil nesčetné
zástupy andělů a přikázal jim, „aby
tě ostříhali na všech cestách tvých,
takořka na rukou budou tebe nositi,
abys o kámen nohou svých nezava-
dil.“ (Ž. 90, 11. Bůh se stará o nás, jak
čteme: „Zdaliž neprodávají dvou
vrabců za peníz? A nespadne z nich
ani jeden na zem bez Otce vašeho.
Však i vlasy vaše na hlavě jsou všechny
sčítány. Nebojte se tedy, dražší jste
nad mnoho vrabců.“ (Mat. 10 29.) Ještě
zřejměji a silněji vyjádřil Bůh tuto
naději, řka: „Až do starého věku já
jsem tůž, až do šedin já ponesu vás;
já jsem tak činil a já nositi budu vás,
já ponesu a spasím vás.“ (Is. 46, 4.)
Stejně jasně čteme jinde: „Aj na své
ruce jsem si tě poznamenal.“ (Is. 49, 16.)

Není tedy pražádné příčiny k ne-
důvěře, k beznadějnosti. My všichni
jsme ditky dne, milujeme den a ne-
návidíme tmou, proto „náležejíce dni,
buďme střízlivi, obleknouce si pancíř
víry a lásky a přílbu naděje ve spásu.
Vždyť Bůh neurčil nás ke hněvu, nýbrž
k získání si spásy skrze Pána našeho
Ježíše Krista. (I. Thes. 5, 8.) Nemožno
si mysliti, že by Ježíš Kristus, d o b r ý
p a s t ý ř, který hledá ztracenou oveč-
ku, nás opustil, odvrátil od nás pro-
sících ho svůj zrak, když toužíme
jíti s ním, chceme ho ve všem poslouchati.
Nemožno, aby Bůh, který klepe
na dveře a touží vejíti k nám, odmítl
nás, když v něj doufáme. Je nám stá-
le blizek, chce býti s námi! Přijímej-
me ho do svého srdce, starejme se,
aby bylo čisté, aby v něm mohl bydleti.

Přílbici chránili si vojínové nej-
důležitější část svého těla, hlavu.
Podobně chrání i naděje naši duši,

aby ji neuškodil nepřátelský útok
a s ním spojené zlé myšlenky a skutky
(Sv. Jan Zl.). Jiný otec církevní
srovnává případně křesťanskou naději
s kotvou. Pravi: Kotva, připevněná
k zemi, drží loď a zabrání, aby se
nedostala v moc větru, který by ji
i ztroskotal. Podobně poji nás kře-
stánská naděje pevně s Bohem, aby-
chom nezahynuli ve zkouškách a
strastech tohoto života. Svätý Tomáš
Akvinský dodává k tomuto podobem-
ství: Naděje je kotva s tím rozdílem
že kotva nalézá svou oporu v hloubce,
naděje však ve výšce (u Boha v nebi
bydlicího). Doufejme, nikdy neztrá-
cejme naděje, jak činil David, když
se modlival: „Hospodin jest světlo
mé a spása má, koho bych se měl
báti? Hospodin jest ochránce mého
života, koho bych se lekal?“ (Ž. 26, 1.)

3. Meč Ducha, kterým se vy-
rozumívá dle slov sv. Pavla slovo
B o ž í m l u v e n é i č t e n é. Lurdský
farář Peyramale těžce nesl, že muži
po mši svaté vždy odešli z kostela
nevyčkáve kázání, které následovalo
po mši svaté. Jednou, když se opět
zdvihali, řekl důrazným hlasem: Mu-
žové, nevycházejte z kostela. Nemíním
nyní mluvit k vašim ženám, ale
výlučně k vám mužům. Ať žádný
neopustí svého místa. Hned vás pro-
pustím. O čem pak rukujete před
kostelem? Jistě o ničem jiném než
o svém zaměstnání, o polích a žních.
A hle, já také chci k vám mluvit
o těchže věcech. Všemú tomu hrozí,
mili farníci, od nějaké doby velké
nebezpečí. Vaše pole, ač jinak velmi
úrodná, nepřinesou letos snad žádného
užitku. Proč, ptáte se? Protože, ač
sice sluneční paprsky mile prohřívají
veškerou půdu, přece nedostačují, aby
země vydala hojnou úrodu. Potřebí
vydatného a ve své době padajícího
deště a toho se právě nyní nedostává.
Vizte, moji draží, obět mše svaté,
které býváte pravidelně přítomni, jest
v náboženském smyslu sluncem duše,
zúrodňujícím i oživujícím, ustano-
veným, aby udělovalo hojně milostí.

Ale, ač jest tak mocné, samo nedostačuje, třeba poslechnouti i slovo Boží, tot' dešť, který sesílá nebe. Čtíte tedy pro sebe, čeho si přejete pro svá pole, aby vám toho udělil Bůh pro úrodu zemskou. V tomto smyslu mluvil tak poutavě, přesvědčivě, pravdivě, že od té doby zanechali muži svého zlozvyku a nikdy více neodcházel z kostela před kázáním. — Ve starých dobách byla báje, že Orfeus sladkým zvukem své lyry krotil lidi i zvířata. I stromy a skály se pohybovaly ke zvukům tohoto hudebního nástroje. Co o Orfeovi se bájí, může se v pravdě tvrdit o slovu Božím. Svätý Vavřinec Justiniani praví: „Slovo Boží jest síť, v níž se chytají malé i velké ryby.“ V Písmě svatém čtete: „Každý, kdo slyší tato slova má a koná je, bude přípodobněn muži moudrému, který postavil dům svůj na skálu. I spadl příval a přišly řeky a zaváli větrové a obořili se na ten dům; a nepadl, neboť byl založen na skále.“ (Mat. 7, 24.)

Poměrně důležitější nad mluvené slovo Boží jest čtené, protože mluvenému může naslouchati toliko obmezený počet posluchačů dle toho, jak velká jest místnost, v níž někdo mluví. Čtené slovo Boží mohou čísti všichni. Každému člověku je vrozena touha po vědomostech. Každá kniha se honosí, že podává více než dřívější. Svätý Jan však napomíná: „Miláčkove, nevěřte duchu každému, nýbrž

zkoumejte duchy, jsou-li z Boha, neboť mnoho nepravých proroků vyšlo na svět.“ (I. Jan 4, 1.) Čtíme jenom knihy dobré, majíce na paměti, že čas jest krátký, nutno ho dobře využití. Aby se udržela duše při životě, nutno ji živiti dobrou četbou. Četby dobré je člověku tak potřebí, jako rybě voda. Čím je tělu čerstvý vzduch, tím je duši dobré čtení. Jako jsou na poli klasy prázdné a plné, jako jsou rostliny léčivé a jedovaté, tak jsou i knihy prázdné a plné, dobré a špatné, prospěšné a jedovaté.“ Sv. Efrém napomíná: „Čti tak, abys svým čtením nevyhledával pouze, co náleží ke kráse řeči, k pobavení, zahrnutí dlouhé chvíle. Ale hleď na způsob pilné včelky, která sbírá z květin med. Vyhledej i ty pro svou duši z toho, co čteš, lék, aby duše měla užitek.

Chceme-li dojiti svého cíle životního, učíme dle rady svätého Pavla! Vyzbrojme se štítem víry, přílbici spásy a mečem Ducha, což jest slovo Boží. Zařídme se dle napomenutí sv. Alfonse Liguori, který píše: Kdo si stavi nový dům, vystavi si ho, aby mu ve všem vyhovoval. Zařídí si vše po své chuti, aby mohl pohodlně bydliti. Nuže, má-li se věc takto s příbytkem, ve kterém bydlíme jenom krátkou řadu let, přičiňme se, abychom si také připravili přiměřený příbytek na věčnosti, abychom mohli Boha chváliti a velebiti na věky věkův. Amen.

Dva mučenníci Eucharistie z Tovaryšstva Ježíšova.

Podle francouzského upravil P. Jan M. Černý T. J.

Eucharistie má málo mučenníků . . . Zajisté byla to Eucharistie, z níž mučenníci Kristovi čerpali sílu, aby mohli snášeti utrpení pro Krista. Avšak kromě Tarcisia, který raději

zemřel, než by byl vydal svátostné Tělo Kristovo pohanům, a několika mučenníků na severu, kteří zemřeli za nejsvětější Svátost oltární, dosud nikomu se nedostalo té cti, aby směl

vylíti krev za dogma o předpodstatnění.

Právě proto jsou mučenníci Aubenští ozáření zcela zvláštní slávou.

Dnes, kdy časté sv. přijímání se stále víc a více rozšiřuje, kdy denně chodí mnoho věřících ke stolu Páně, dojmá nás velice, že nám Bůh odevzdává skrze náměstka Kristova dva světce, kteří raději zemřeli, než aby byli popřeli svátostnou přítomnost Kristovu v Eucharistii.

Dva noví ochráncové byli dáni všem, kdož pochopili příkaz Kristův, aby jedli jeho Tělo, pili jeho Krev. Kéž prosí noví dva blahoslavenci v nebesích za všechna díla eucharistická:

za kongresy eucharistické mezinárodní i národní; za řehole ustavičného klanění nejsv. Svátosti oltářní, za noční adorace, za všechny spolky, které činí zadost za urážky nejsv. Srdci Páně učiněné, za křížové tažení eucharistické děti.

Několik těchto stránek má čtenářům ukázati, jak a kde žili tito dva svatí jesuité a jak zemřeli. Vše je pověděno stručně, jenom o smrti mučednické rozepsali jsme se poněkud šířeji, neboť o životě těchto řeholníků máme málo zpráv.

I.

První leta řeholního života.

P. Jakub Sales a Vilém Saultemouche narodili se oba v kraji Auvergneském ve Francii, první v Leroux dne 21. března 1556, druhý v Saint-Germain l'Herme roku 1557.

Oba pocházeli z rodin poměrně chudobných, neboť otec P. Jakuba Salesa byl mnoho let komorníkem biskupa Clermontského a otec Viléma Saultemouche živil se podomním obchodem.

Jakub ztratil matku v útlém věku. Otec byl dobrý křesťan a vychoval ho velmi zbožně. Hoch rád přísluhoval při mši svaté. Jako malý chlapec rád si hrával na kněze, vystoupil na sud a kázával svým sourostencům.

O prázdninách vstával již ve čtyři hodiny, aby se mohl pomodlití hodin-ky P. Marie.

Biskup Clermontský dal malému Jakobovi jedno z osmi stipendii založených pro chudé žáky v Billomu a Jakub Sales vstoupil 1. listopadu 1571 do tamního gymnasia. Když mu bylo 17 let, prosil, aby byl přijat do Tovaryšstva Ježíšova. Byl přijat a zůstal v témž městě, kde konal také obvyklý řádový noviciát.

Zvláštní shodou okolností byl také mladý Vilém Saultemouche přijat za sluhu do oné koleje asi v téže době, kdy tam vstoupil Jakub Sales do školy. Vilém, syn podomního obchodníka, byl, jak se zdá, vyučen v obuvnictví. Možná, že se asi oba mladí lidé i osobně stýkali, neboť sluhové obsluhovali studující. Není tedy vyloučeno, že čtrnáctiletý Jakub častěji mluvil s patnáctiletým Vilémem.

Brzy však byli od sebe odděleni. Vilém vstoupil teprve později do Tovaryšstva Ježíšova jako bratr laik. Jakub se s ním setkal teprve v městě Tournonu v jihozápadní Francii, několik dní před svou mučednickou smrtí.

Jakub Sales byl horlivý novic, jakých je, díky Bohu, dosti v Tovaryšstvu Ježíšově. Dne 1. listopadu 1575 skládal svoje první sliby; byly také poslední jeho sliby, neboť zemřel dříve, než mohl složit slavné sliby řeholní.

Potom byl poslán do Pont a Moussonu v Lotrinsku, pak do Paříže, kde měl studovati filosofii. Tam vzniklo v něm vroucí přání, aby se směl státi mučenníkem. Tato touha v něm rostla. Častěji slyšeli, kdož mu byli nablízku, jak pronáší tato dvě slova: „Kéž bych...“ Chtěl tím říci pokorný tento řeholník: „Kéž bych byl tak horlivým ve službě boží, abych si zasloužil milost smrti mučednické.“

Když dostudoval filosofii, byl ustanoven ke studiu theologie. Ale krátce

nato poslali ho představení do Pont a Moussonu, aby tam zastupoval jednoho nemocněvšího profesora. Jakub okamžitě poslechl a přinesl obět svou radostně. Neboť tímto posláním byla jeho největší touha, aby se totiž brzo stal knězem, oddálena. Tři leta byl profesorem v Pont a Moussonu. Jistě veliká to zkouška pro srdce, které hořelo tak velikou touhou po nejsvětější Svátosti.

Svou první mši svatou sloužil teprve roku 1585. Plných osm let směl denně obětovati tuto přesvatou obět. Potom ho Bůh učinil obětí za slávu Eucharistie.

Hostia pro hostia — obět za obět!

II.

Knězem.

Od toho dne, kdy se stal Jakub Sales knězem, byla úcta k nejsvětější Svátosti téměř jedinou ustavičnou pobožností jeho kněžského života. Pobožnost tato se u něhojevila vroucí a neutuchající touhou, aby dlel neustále před velebnou Svátostí. Skutečně, téměř každé hodiny za dne byl na několik okamžiků v domácí kapli návštěvou u svátostného Ježíše. Při těchto návštěvách mívál oči sklopeny a po-

zvedal je jenom, aby pohlédl ke svátostánku, aby okem víry patřil na Ježíše, pro něhož si toužebně žádal zemřítí. Toto takměř ustavičné obcování s nejsvětější Svátostí spojilo ho co nejúžejí s Kristem svátostným.

Spojení toto bylo tak pronikavé a tak stálé, že viděl okem víry Krista všude. I pohled na nepatrnou květinu povznesl ho až ke Slovu věčnému, neboť si říkával: „Což nebylo všecko učiněno skrze Něho?“ Když někdo lehce zaklepal na dveře jeho pokoje, povznášel se ke Kristu svátostnému a kdykoliv klepajícímu odpověděl: „Dále!“ připojoval k tomu v duši: „Vstup, ó Ježíši, do mé duše!“

Před svátostánkem se také učil přemáhati svou vznětlivou povahu a snášeti bez reptání a obtíží všechny námahy. Býval trýzněn silnými astmatickými záchvaty a nespavostí, pak také hladem; musil proto několikráte přerušiti studia. Když se stal knězem, zdálo se mu často, že ho tato trápení umoří.

Ačkoliv však byl takto tělesně trápen, přece prosil P. Generála Klaudia Aquavivu o milost, aby byl poslán na misie do Indie. P. Generál mu to odepřel a přidal, aby ho potěšil: „Ve Francii najdete, co hledáte!“ (Pokrač.)

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Mučednice z Khan-hod.

Ve východně-jívní Asii prostírá se říše, jménem Annam. Je to v pravém slova smyslu země mučedníků. V minulých dobách, obzvláště v polovici minulého století byla tam krutá pronásledování křesťanů, ať tak dím, na denním pořádku. Teprv od toho času, kdy se říše dostala pod protektorát francouzský, požívají křesťané dostatečné svobody.

Poslední velké pronásledování křesťanů zuřilo okolo polovice minulého století. Tehdejší král Tü-dük bral se od svého nastoupení na trůn r. 1847 cestou svých křesťanství nepřátelských předchůdců. Čas od času vzplanulo pronásledování. Roku 1858 odhodlal se k rozhodnému kroku. Jeho pomstychtivost rozničil příchod francouzského vojska, které k ochraně francouzských misionářů od jihu do země postupovalo. Od r. 1858 do r. 1862 trval zápas

annamitské církve o bytí či nebytí. S neobyčejnou silou zuřil boj, zvláště v území Khan-hoa. Žaláře plnily se vyznavači. Ale ne všichni osvědčili se jako hrdinové. Mezi mnohými házlivými bylo nemálo i hodnostářů. „Proti bouři a povodni nelze bojovat,“ tak vymlouvali svou zradu na víře, „lépe jest se ohnouti, nežli zlomenu býti. Až bouře přejde, budeme zase tak dobrými křesťany, jako prve; my zapíráme svou viru jen ústy, ale ne srdcem.“

Zbabělost těchto mužů zahanbila svou neohroženosti slabá dívka, která jako mučednice z Khan-hoa v letech onoho pronásledování před námi stojí. Jmenovala se Dan neboli Gian. Pocházela z rodiny chudobné. Bylo jí teprve třináct let, když se svým otcem, matkou a starší sestrou byla do vězení uvržena. Mimo hrůzy žaláře a soudní síně trápil ubohou rodinu hlad. Věznění museli si totiž před vynesením rozsudku potravu zaopatřovati sami. Nemajíce bohatých příbuzných, byli odkázáni na almužnu. Po dvou letech dohnal hlad matku a sestru k odpadu. Otec ještě vydržel. Dan nezakolísala se nikdy.

Dan byla nejmladší mezi vězni. Mandariní, aby její odpor zlomili, dali jí jednou neb i vícekrát v týdnů bítí holemi. I mezi ostatními spoluvězni měla své nepřátele. Odpadlí hodnostáři nebyli z vězení propuštěni, ježto se pochybovalo o upřímnosti jich odpadu.

Zahanbení statečnosti tohoto dítěte, tupili ji, nazývali ji tvrdošijnou a pošetilou a vynaložili všecko, aby ji k odpadu svedli. Vyznavači, kteří víře věrní zůstali, milovali naopak a obdivovali svou statečnou společnici. — Jednou ptal se jí kdosi, jak může bez nářku rány holt, které její tělo pokaždé rozdrásaly, snést. Odpověděla s dětinou prostotou: „Cítím sice rány, ale snažím se, abych na ně nemyslila. Když začnou mne bít, začnu modlit se Otčenáš a nepřestanu se modlit, až ustanou mne bít. Otčenáš je ona

krásná, dojmavá modlitba, která křesťany včas pronásledování silí. K tomu připojují důkuvzdání milému Spasiteli, který pro nás mnohem více trpěl a prosbu za dar síly v bolestném utrpení.“

Po surovém žalárníku Thinh-ovi následoval na několik měsíců mírný Pham-hanh, který vězně nechal na pokoji. Po něm však stal se žalárníkem, když už pronásledování se blížilo ke konci, zuřivec Tuong. Týž pohnul mnohé vězně k odpadu; mezi nimi byl i otec Dan-y. Slaboch sdělil své dcery, že nemá již odvahy ukrutnosti nového mandarina déle snášeti. Při nejbližším výslechu že viru svou zapře. Ubohá dcera prolévala hořké slzy. „Odpadnouti,“ domlouvala mu, „když jsi byl více než tři roky vydržel! Nebudou potom všecka přetrpěná muka bez užítku? Zapřítí Boha! Nebylo by lépe tisíckrátě umřítí?“

V následující dni a noci zapřísahala ho se slzami v očích, aby přece jenom vydržel až do smrti. Nadarmo. Při prvním výslechu šlapal kříž nohama. Když potom z vězení propuštěn se s ní loučil, pravila: „Ty jsi Boha zapřel. Neuznávám tě již za otce. Jdi a Bůh smiluj se nad tebou!“

Brzy nato byla předvedena před Tuonga. Surovec dal jí proto, že následovala otce, s vybranou ukrutností mučiti. Pod nesčetnými ranami holt ztratila vědomí a byla krví zbrocena do vězení nazpět odnesena. Dva dni potom, kdy ještě byly rány otevřeny, opakovali holomci tatáž muka. Opět pozbyla vědomí. Odvlekli ji ze soudní síně a nechali ji u plotu polo-mrtvou ležeti. Sau-dů, jeden ze souvěrců vzal ji na ramena, zanesl ji zpět do vězení a položil ji obličejem dolů na bídné lůžko. Nemohouc již sebou hnouti, zůstala v této poloze nepohnutě ležeti. Ani slova nářku nevyšlo jí z úst. Červi hemžili se ve strašných ranách, které celé její tělo pokrývaly. Marně snažil se Sau-dů ještě s jiným křesťanem vymýváním červy z ran odstraniti. Dan zemřela

za strašných bolestí za 14 dní po posledním výslechu.

Dne 25. května r. 1921 podepsal sv. Otec dekret, kterým se proces svatořečení mučednice z Khan-hoa zavádí. Tak stojí rekovná dívka před námi, ozdobena slavným názvem „ctihodné služebnice Boží“.

Čest budiž tomuto nádhernému květu, jenž uprostřed pohanství pro nebe se rozvinul. Podobá se, jakoby sv. Anežka nebo Agata staré církve křesťanské v ní byly znovu oživly. Kéž by také ona brzy na naše oltáře byla povznesena jako zářivý vzor naší malověrné době a naší po zábavách a rozkoších se shánějící mládeži.

Sen misijní sestry.

Večerní stíny sklání se pomalu na misijní nemocnici v Čínském vnitrozemí. Den ze dne pomáhaly tam dvě misijní sestry lékaři ošetřovati nemocné z venku, kteří v předsíni operačního sálu byli léčeni. Jedna ze sester měla dnes opět silnou horečku; druhá musila proto dvojnásobnou práci konati. Unavena nyní klesla na židli na verandě, odkud se byli její svěřenci pro nastávající večerní chlad právě vytratili. Ještě malé čtvrt hodinky a zvonek bude zvoniti k večerní modlitbě. Vzala tedy svůj růženc a zatím co zrnka růžencová mezi mdlými jejími prsty se pohybovala, pohřžil se duch její v bolestná tajemství. Její oči už se dávno zavřely, ale rty se ještě pohybovaly: „Který pro nás těžký kříž nésti ráčil.“

Tu stojí pojednou zase v čekárně nemocných. Zbýl tu poslední pacient, chudobný kuli (čínský nosič) a čeká trpělivě, až ho lékař nebo ošetřovatel-

ka zavolá. Sedí na kraji dřevěné lavice. Jeho ústa jsou polootevřena, spodní pysk visí mdle dolů; vyzdvížená kolena obejmá rukama, jakoby se bál, že buďto lavice nebo jeho vlastní kostra se náhle zhroutí. Svýma očima hledí do prázdna. Člověk by ani nemyslil, že takový chudás, vyschlý a vysilený, ještě dýchá a žije. Trpí nemocí, která v Číně je velmi rozšířena; tu a tam šíří se jako mor a hubí celé krajiny. Kuli trpí totiž hladem, dlouho již trvajícím, vysilujícím hladem.

Sestra ptá se lékaře, co má s ubohým tvorem, jemuž mimo hlad jinak nic neschází činiti. Lékař miní, aby si ho sestry snad jeden týden podržely a ho zasytily. Jsou sice všechny světlice nemocnými přeplněny, ale sestra praví, že by se na uzavřené chodbě dalo ještě nějaké místo pro nemocného upravit. Obrací se tedy na kuliho a kyne mu, aby ji následoval. S velkou námahou zvedá se vyhladovělý kostlivec a plíží se pomalu ke dveřím. Cokoli se mu cestou namane do rukou, jest mu při chůzi oporou. A tu sestra rozpomenuvši se, že kuli neobdržel ještě přijimacího listku, praví: „Počkej chvíli, musíš mítí listek. Jak se jmenuješ?“ Kuli se opíraje o kliku, odpovídá: „Nepoznáváš mne? Jmenuji se Ježíš.“ Sestra táže se, zasnouc: „Ježíš?“

Se jménem Spasitele na rtech sestra se probudila. Byl to sen. Ale byl to skutečně jenom sen? Její srdce naplnilo se rozkoší. Ne, to nebyl jenom sen, ale byla to skutečnost. V tom okamžiku vzpomněla si na slova Spasitelova: „Cožkoli jste učinili jednomu z nejmenších bratří mých, mně jste učinili!“

Různé zprávy.

Lurdy v roce 1926. Přes to, že železniční sazby ve Francii roku 1926 hodně podražily, lze přece zaznamenati nový rozmach poutních výprav do Lurd i jednotlivých návštěvníků.

Počet poutníků, přibylých do Lurd zvláštními poutními vlaky, dosáhl úctyhodné výše 279.060, z nichž 78 tis. 645 bylo ze 14 cizích států. Celkem se přidalo k těmto poutním výpra-

vám okrouhle 12.000 nemocných. Neméně jako poutními vlaky přibýlo do Lurd poutníků soukromě: drahou, auty neb jiným způsobem. Nelze ovšem zcela určitě zjistiti počet těchto soukromých poutníků, jakož i ne zcela určitý počet sv. přijímání. Těchto však bylo okrouhle 1 milion za loňský rok. Celkem bylo v Lurdech slouženo na 51.000 mši sv. Přišlo tam pět kardinálů a 132 arcibiskupů a biskupů. Zvláště zajímavou je zpráva vyšetřující lékařské komise, která ve zjišťovací kanceláři pracuje a kde též

spolupůsobí jinověrci-lékaři a nevěrci-lékaři a kontrolují lékařská šetření a zkoušky. R. 1926 zaznamenali 14 případů uzdravení z r. 1925 a jeden z r. 1926 (na další z tohoto roku musí čekati aspoň rok, nevrátí-li se nemoc zde uzdravených; pozn. pis.), jež se udála způsobem, kterého věda lékařská nedovede vysvětliti. Tyto číslice jasně ukazují, jakým velikým požehnáním jest toto omilostněné místo pro všechny ubožáky, hledající zde pomoci, z nejrozličnějších národů.

*

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za věřící, aby živou vírou byli proniknutí a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pěstovati církevní smýšlení.

Úmysl v listopadu 1927: **Aby dle příkladu sv. Stanislava Kostky jinoši nevinně a s láskou Tělo Páně přijímali.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

At duch víry proniká a vede věřící. (Hlavní úmysl.) — Můj rodný dům. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem, kteří Tebe zývají. (Výklad litanie.) — Moje lyra. (Báseň.) — Výzbroj bojovníků Kristových. — Dva mučovníci Eucharistie (obrázek.) — Dva mučovníci Eucharistie z Tovaryšstva Ježíšova. — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. LISTOPAD 1927.

ČÍSLO 11.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Časté sv. přijímání dítek dle příkladu sv. Stanislava Kostky.

(Hlavní úmysl.)

Nic na světě nezasluhuje doporučení býti modlitbám a práci, jako časté a denní sv. přijímání dítek. Právě proto, že důležitost častého sv. přijímání dítek nebývá od mnohých pochopeno a dosti oceněno, jest třeba o tom častěji mluvit a psáti a to s největším důrazem a vroucností lásky jak k Pánu Ježíši, tak i k dětem, jeho miláčkům. Praví sám Pán: „Nechte maličkých přijíti ke mně, nebo takových je království nebeské.“ Svět se musí vymaniti ze hmotarství a světáctví, do něhož zabředli lidé vůbec a rodiče s dětmi zvláště, hlavně ale školní výchova, a musíme vésti dítky již v útlém jejich mládí k jejich nejlepšímu příteli, který duše jejich od záhuby zachrániti a k nadpřirozenému životu pozvednouti může. Žádná vychovatelská metoda, žádné i nejvzornější vyučování náboženství, žádná duševní věda není s to dáti dítku to, co mu dáti může Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, v pravdě a podstatně přítomný v nejsvětější Svátosti. Časné a časté svaté přijímání bylo již před 250 lety zavedeno v Německu od biskupa Křištofa Bernarda z Galen, který vydal dekret na synodě r. 1678: „Dospějí-li

hoši a dívky k užívání rozumu, takže mohou ke sv. přijímání, mají býti po důkladném poučení ke sv. přijímání vedeny, když před tím vykonaly sv. zpověď.“ Tehdy mohly dítky choditi záhy ke sv. přijímání, a proč by nyní nemohly? Vždyť máme tak krásné příklady dítek, které v útlém mládí často přijímaly Pána Ježíše ve Svátosti oltářní a tím staly se svatými. Náš kníže sv. Václav, sv. Alois, sv. Stanislav Kostka a jiné dítky nábožných rodičů. Sv. Stanislav Kostka narodil se dne 30. října roku 1550 v Polsku. Již od mládí jevil velikou touhu po dokonalosti a svatosti, neboť mnoho se modlival, často se postil, každé neděle a svátek ke stolu Páně přistupoval a den před tím postem a rozjímáním se připravoval, nosil zíněný šat a v noci k modlitbám vstával. Aby nástrahám světa unikl, hlásil se do řádu Tovaryšstva Ježíšova. Byl přijat od sv. Františka Borgiaše. Brzo však se rozstonal a v 18. roce věku svého svatě zemřel. Bůh oslavil ho mnohými zázraky. A nyní tak milá všem sv. Tereza od Ježíška stala se svatou častým sv. přijímáním. Toto časté sv. přijímání chránilo ji od zlého světa a zdobilo krásnými

ctnostmi tak, že brzy po smrti ve 24. roce věku svého a po několika letech byla prohlášena za svatou. Protož, otcové a matky, vedte dítky své k častému sv. přijímání a přistupujte též s nimi zároveň ke stolu Páně. Uvidíte brzo účinky sv. přijímání na nevinné duši jejich a budete mít z dítek svých radost velikou.

Čteme-li o pronásledování křesťanů v prvních třech stoletích, obdivujeme jejich sílu a statečnost v nekrutějších mukách, když byli žalárováni, divokým šelmám předhazováni, až do krve mrskáni, hladem a žízni mořeni. Tážeme-li se, kde nabrali tolik síly a odvahy nejen starci, mužové a ženy, ale i dítky, mládenci a panny, aby životy své za víru obětovali, tu snadná

odpověď. Sv. přijímání to bylo, jimž se připravovali k mučednické smrti. Ježíš Kristus je silil a radostí svatou naplňoval při všech mukách, jež jim bylo vytrpěti. Proto, otcové a matky, chcete-li, aby dítky vaše v dobrém a ctnostném životě prospívaly, aby vás, rodiče své, poslouchaly, ctily a milovaly, vedte je již od mládí k účtě a lásce k Ježíši Kristu svátostnému a nechejte je okusiti, jak sladký je Pán těm, kteříž ho milují a často i denně hodně přijímají. Kolik milostí a dobrodiní mohou vám takové dítky vyprositi, neboť modlitba nevinných proráží nebesa. Obětujte tedy na tento úmysl všechny modlitby a práce vaše a prostě nejsv. Srdce Ježíšovo, aby přijalo vaše dítky pod ochranu svou.

A. M. Kadlčáková:

NA HŘBITOVĚ.

Za naší vesnici
hřbitov je malý.
tam mého tatička
do hrobu dali.
Na jeho hrobečku
kvítí již zvadá
a přec jej duše má
stále má ráda.

Tam ve svých žalostech
útěchu hledám,
zrak slzou zamžený
ku nebi zvedám.
Prosím, by dobrý Bůh
s otcem i máti
nechal mne jedenkrát
věčný sen spáti!

Srdce Ježíšovo, pramen života a svatosti.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátku v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hodinky smrti!
XII. zaslíbení.

Dva protějšky.

Za nejkrásnější krajinu celého světa považuje se zátoka Neapolská v Itálii. „Vedi Napoli e poi muori!“ — „Viděti Neapol a umřítí!“ — Tak se říká okřídlené slovo o končině té! Jest však italský kraj ten přenádherný:

v širokém kruhu objímá modrý záliv rozložitě bílé město, z modravé hladiny mořské vystupují k nebi četné groteskní ostrovy, na pevnině pak v pozadí zelené krajiny dýmá vysoký Vesuv. Ale spanilý ten kraj skrývá v sobě též dva zajímavé protějšky, jež podivuhodně představují mysl lidské „život a smrt!“

Na jihovýchodním úpatí Vesuvu leží, většinou pod zemí, bývalá římská města Herkulánium, Pompeji a

Stabiae, která výbuchem této sopky roku 79 po Kristu byla zasypana. Dne 24. srpna 79 nastal o jedné hodině odpoledne hrozný výbuch Vesuvu, který dosud byl považován za sopku vyhaslou. Temná noc, strašně ozařovaná jenom křivolakými blesky, zahala celou krajinu. Ohromné spousty malých pemzových kamínků, potom popela, kteréž chrlil jícen, pokryly města do výše 4—5 metrů. Hružo-strašné divadlo bylo provázeno zemetřesením a prudkým lijavcem. Když po třech hrozných dnech zkázy objevilo se opět slunce na nebi a osvětlilo krajinu, tu kvetoucí města Herculánium, Pompeji a Stabiae, zmizela s povrchu země. Obyvatelé většinou uprchli; počet lidí, kteří při této katastrofě zahynuli, možno páčiti na dva tisíce. — Přešla i ta, pohřbená města byla úplně zapomenuta. Kde bylo Herculánium a Stabiae, nevíme; až roku 1718 náhodou objeveno zasypané město Pompeji, jež bylo povolna vykopáno. Tak vidíme tam ulice, náměstí, prostranné výstavné paláce, poměrně dosti dobře zachovalé; jejich vnitřní výzdoba však ukazuje, jak smutně tehdejší obyvatelé při vši jiné vzdělanosti poklesli mravně. Byla to snad trestající ruka Prozřetelnosti, jež smetla lid tak hluboce skleslý pod úroveň mravnosti proti vši přírodě a proti všemu citu lidskému. Cestující navštěvují nyní hojně toto vykopané město, ale noha jejich kráčí vlastně jen po hřbitově.

Pravým opakem tohoto mrtvého pohanského města je nedaleké křesťanské poutní místo Valle di Pompei se svým Santuario della Madonna del Rosarie, jež bývá cílem tisícům zbožných duší. Původ krásného tohoto místa Mariánského je tento: Na podzim roku 1873 přistěhoval se do Pompeji mladý právník Bartolo Longo. Jsa dobrý katolík, byl by rád chodil alespoň každé neděle do kostela. Ale bylo to tam velmi smutné; farní kostel byl moc daleko, kněze též tam nebylo, lid pak velmi pokažen následkem velikého proudu cizinců, kteří

navštěvovali staré Pompeje, takže nebyli málem lepší, než staří jejich pohanští předkové. Ale Bartolo Longo nezoufal, nýbrž všechnu naději svou složil v Boha a Marii. Do neveliké staré kaple, které se již neužívalo, dal papírový obraz Panny Marie Růžencové a vrazil lid k večerním pobožnostem. Přišlo jich málo, ostatní se posmívali. Tu postaral se Longo o misie; přišlo na ně mnoho lidí a stala se veliká změna. Do kaple byl postaven starší olejový obraz Růžencový, lid modlil se s důvěrou a byl nejednou podivuhodně vyslyšen. Poutníci do Valle di Pompeji se množili, kaple ukázala se malou a vystavěn prostranný chrám. Kolem chrámu pak vznikla celá osada zbožných domů účinnivé lásky k bližnímu, k nimž první základy položil zmíněný zbožný ctitel Mariánský Longo; jsou tam křesťanské výchovny pro děti trestanců, sirotčince, školy pokračovací a jiné. Tak jeví se hned vedle mrtvého města římského Pompeji jiné město plné života z víry, života křesťanského a života lásky k bližnímu.

Při svěcení základního kamene promulvil biskup z Noly dne 8. května 1876 památnou řeč, kde pravil: „Kladu tento kámen ve jménu Ježíše Krista, který je pravým kamenem základním, na němž my všichni jsme vzděláni. „Ježíš a jeho nejsvětější Srdce jsou základem a pramenem pravého života. „Já jsem vzkříšení a život (Jan 11, 25.), já jsem přišel, aby měli život a měli hojnost!“ (Jan 10, 10). Tak učí nás nejsvětější Srdce. O svatých vyznavačích pak modlí se církev ve svých hodinkách (III. nocturn): „Vítam petiit a Te et tribuisti ei.“ „Život prosil od Tebe a dal jsi mu!“ Slova ta mohou naplniti duši sladkou radostí! Vyznavač prosil o život, a dostalo se mu ho! Jak potěšitelná to pravda, jak radostná a povzbuzující! Přestál sice též dny, jež oplakal v hořkosti duše své; ale nikdy nezapomenul prositi o život, a toho se mu též dostalo; prosil dě-

tinnou prostotou, které nemůže Pán odolat. Vitam petiit, prosil o život věčný a dosáhl ho, et tribusti ei, Domine! Těž my budeme pokorně prositi o totéž a dojísta dostane se nám ho, zvláště když se vynasnažíme život svůj napravití a vytrvati v dobré vůli. Znamenitý pedagog Bernard Overberg modlival se proto vždy na Veliký Pátek: „Milý Ježíši, pro umučení a smrt tvou prosím, pomoz mi, abych jednou konečně začal žiti toliko Tobě! Ani zdraví, ani dlouhého života, ani duchovních počtích, ještě méně vezdejších statků vyprošuji si, nýbrž toliko milosti, abych Tobě jedinému žil a umíral, té jediné sobě vyprošuji! Pomoz mi a upevni mou touhu, Tobě pouze sloužití, Tebe jen milovati pro Tvé milosrdenství!“ (Dle Korr. Assoc. Perseverantiae Sacerdot. 1905, str. 58.)

Kéž by i srdce naše vzplála opravdovou upřímnou touhou po pravém životě, který jeví se ve spravedlnosti a svatosti! Velmi vhodné ukazuje nám naše vzývání, kde tento život svatosti máme hledati; srovnává totiž nejsvětější Srdce s pramenem; jako z pramene proudí vody, tak ze Srdce Ježíšova plyne svatost, ve které jediné záleží opravdový život.

Ke svému duchovnímu prospěchu budeme proto uvažovati o těchto jednotlivých slovech tohoto významného vzdechu.

Pramen. — U studnice Jakobovy.

Slova zbožného vzývání: „Pramen života a svatosti!“ nejsou sice ve slovném znění svém vzata z Písem svatých, ale vyslovují přece myšlenku bibliickou. Uvádějí nám v paměť slova Spasitelova i slova apoštolská.

Pronášejíce vzývání toto vzpomínáme na Spasitele u studně Jakobovy; tam ukázalo nejsvětější Srdce se jako pramen života a svatosti. Výjev tento je jedním z nejzajímavějších v životě Spasitelově.

Když se Ježíš dověděl, že Jan jest uvězněn, uchýlil se do Galileje „v moči Ducha svatého“ (Luk. 4, 14.) Vnitř-

ní hlas zjevoval patrně nejsvětějšímu Srdci, že se blíží nebezpečí, neboť evangelista Jan (4, 4.) praví, že nemohl si Spasitel vybrati cesty, kterou by byl chtěl: „Musil jíti Samařskem!“ Obyvatelé Samaři byli u všech obyvatel Palestiny ve veliké nenávisti; čas, který vše mírní, spíše ještě přidával této jedovaté rozhorčenosti. Hranice země té přešel Spasitel rychle, a k poledni objevilo se po levici uprostřed luk a zahrad město Sichem. V dějinách Starého zákona je to město veledůležitě. Na místě tom pobyl již patriarcha Abraham a vzdělal tu první oltář Hospodinu. Vnuk jeho Jakub, vrátiv se z Mezopotamie, nalezl tu knížete Hemora, koupil od něho část pole za sto beranův, rozbil tu své stany, živě se orbou a pastevectvím, rovněž vykopali tu studnici čili cisternu, ač byly v okolí hojné prameny; chtěl býti nezávislým na sousedech, Později, když jeho synové nerozvážně z pomsty nad pohaněním své sestry Diny povražili muže Sichémské, musil patriarcha jak ten opustiti; ale miloval údolí to tak, že odkázal je v Egyptě nejmilejšímu synu svému Josefovi. Josef hledal tam též bratry své pasoucí stáda, ale musil jíti dále až do Dothajnu. (Genes. 37, 17.) Krajinu tuto dostal v úděl kmen syna Josefova, Efraim, a pochoval tam uctivě ostatky svého praotce Josefa, jak se doposud ukazuje.

Ježíš nedošel až do města Sichemu. Byl znaven dlouhou cestou a zastavil se na pokraji údolíčka, v němž město leží, blízko studnice Jakobovy. Bylo poledne, hodina šestá podle východanův. Učedníci šli do města, aby nakoupili pokrmů, Ježíš pak znaven usedl na lavičce u studně. Bylo to v zimě v polovici prosince. Zdálo se, jako by nejsvětější Srdce Ježíšovo tu někoho očekávalo, aby projevilo své neskončené milosrdenství.

Tu přišla jedna žena ze Samařska vážit vody. (Jan 4, 7 a nn.)

Dí jí Ježíš: „Dej mi napíti se vody!“ Žena, poznavši dle řeči, že není Samaritán, nýbrž přichází z kraje ži-

dovského, namítala: „Kterak ty, jsa žid, žádáš ode mne vodu?“

Na tuto ne právě zdvořilou odpověď di Ježíš mírně: „Kdybys znala dar Boží, kdybys znala příležitost, kterou ti nyní Bůh poskytuje, a kdo je ten, který žádá vody od tebe, sama bys ho byla prosila, a byl by ti dal vodu živé.“

Vodou živou nazývají na východě vodu pramenitou, opak vody, jež se nachytává do cisteren, jakou byla též studna Jakobova. Kristus Pán mluví tímto obrazem o životě nadpřirozeném, o darech milosti, o učení a poznání spasitelném. Hlubokého tohoto smyslu nevystihla Samaritánka; slyševši o vodě živé, myslila hned na prameny, z nichž plynula voda do cisterny Jakobovy.

„Pane,“ pravila, „ani nemáš, čím bys navázil, a studna je velice hluboká? Odkud tedy máš vodu živou?“

Žena mluví již uctivěji; neboť velebnost a ušlechtilost, jež obklopovala celý zevnější zjev Ježíšův, mimoděk působila i na srdce její! Proto i soudila, že je více, než obyčejný cestující: „Zdaliž Ty jsi větší, než otec náš Jakob, kterýž dal nám studnici tu, sám z ní pil, i synové a dobytek jeho?“

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, chtějíc osvětliti tuto prostou duši, pokračovalo v myšlence nadhozené; proto di: „Každý, kdo pije z vody této, žízni bude opět; kdo se však napije z vody, kterou já mu dám, nebude žízni na věky; nýbrž voda, kterou já mu dám, stane se v něm pramenem vody, tryskající do života věčného!“

Žena nechápala ani ještě nyní slov Spasitelových. Ale uslyševši o vodě tak neobyčejné, zatoužila po ní a přála si ji mít, ať již jest jakákoliv! Proto di: „Pane, dej mi vodu té, abych nežíznila a nechodila sem vážit!“

Tato rozmluva u studnice Jakobovy je nejtklivějším svědectvím dobroty a milosrdenství Srdce Ježíšova, jež ukazuje se tu jako pramen života a svatosti. Samaritánka, žijící životem světáckým, je podivuhodně obrácena, vyznává: „Pane, vidím, že Ty jsi pro-

rok!“ Ve své radosti a úžasu zapomíná tu džbanu svého, běží do města, majíc potřebu s jinými sdělit, co cítí srdce její: „Pojďte a vizte člověka, který mi pověděl všechno, což jsem učinila; není-li on Kristus?“

Tak skutkem ukázalo nejsvětější Srdce to, o čem mluvilo v podobenství pramene a vody k Samaritánce: jí i celému městu stalo se Srdce Ježíšovo pramenem života nadpřirozeného a svatosti, tedy „pramenem vody, tryskající do života věčného!“

Ze studnice Spasitelovy.

Zbožný náš vzdech: „Srdce Ježíšovo, pramen života a svatosti!“ připomíná nám ještě jiná slova Spasitelova, která pronesl ve chrámě Jerusalemském o slavnosti stánkův. Bylo to na podzim, národ vzpomínal své pouště a pobytu ve stanech na poušti. A jak otcové bydlili ve stanech pod širým nebem, tak Israelité přebývali v době slavnosti té v chýžích z listí. Celý týden podobal se Jerusalem zelenému lesu. Radostné zpěvy ozývaly se ulicemi, trubky zněly s teras chrámových, každý žid nosil na znamení veseli zelenou ratolest palmovou nebo větev s citrony, broskvemi a jinými plody té doby. Jásot byl tím větší, že slavnost stánků předcházela významný den očišťování a tu všichni cítili se čistými a hříchu prostými.

Když slavnost, která trvala celý týden, byla asi v polovici, přišel Ježíš do chrámu. Usedl na nádvoří a učil. Příležitostí k poučení lidu byl mu slavnostní obřad, jak konal se denně ve chrámě na památku vody na poušti, vyšlé záračně ze skály. Každého dne ráno sestupoval kněz z chrámu k rybníku Silce na úpatí Ofelu; při tom provázal ho četný lid. Plnival tam zlatou nádobu a přinášel ji zpět do síní chrámových za radostného volání zástupův, za zvuku trub a cimbálův. Pěly se žalmy Davidovy, kněz vystupoval k oltáři, rozléval vodu směrem k západu, lid pak prozpěvoval: „Vážiti budete vo-

dy s radostí ze studnice Spasitelovy!“ (Isaiáš 12, 3.) Tento obřad vyložil Ježíš lidu a zároveň poučil ho o vyšším poslání svém. Stojte uprostřed zástupu, volal hlasitě: „Žizní-li kdo, pojd' ke mně a pij! Kdo věří ve mne, — jakož dí Písmo; — proudové vody živé poplynou z útroby jeho!“ — To pak řekl o Duchu svatém — (tak na objasněnou přidává sám svatý evangelista Jan 7, 39), — kteréhož věřící měli přijmouti. Duch Svatý nebyl totiž dosud dán, poněvadž Ježíš nebyl ještě oslaven.

I při této příležitosti označuje Spasitel své nejsvětější Srdce všem, kdož uvěří v něho, jako pramen života a svatosti. Tuto moc milosti a nadpřirozeného života označuje též svatý Jan Zlatoústý, když k tomuto místu Pisem svatých podotýká: To pozná úplně ten, kdo uvažuje o moudrosti Štěpánově, o výmluvnosti Petrově, o mohutném myšlenkovém proudu Pavlově: jak nikdo nemohl jich překonat; ani zuřivost chátry, ani odpor vladařův, ani nástrahy ďábelské, ani denní nebezpečí smrti. Jako proudy vody živé strhují vše sebou!“ Kdo tedy uvěří v Ježíše a vyzývati bude nejsvětější Srdce jeho, tomu dostane se Ducha svatého, s ním života nadpřirozeného a svatosti; a tento pramen životní nejenom naplní celé srdce věřící, povzbudí je k činům spásitelným, nýbrž prospěje i jiným, jako pramen, který dává život celé přírodě, jež ho obklopuje.

Pili z duchovní skály.

I. Kor. 10, 4.

Voda, záračně vyprýstivši ze skály na poušti, jest i apoštolovi Pavlovi vhodným námětem, přirovnati Srdce Ježíšovo k prameni života. Připomíná milým Korintánům dobrodiní, jež Hospodin prokazoval jejich otcům na poušti, zvláště pak vzpomíná podivuhodného oblaku, many a vody, vyvedené ze skály. Dí: „Nechci zajisté, bratři, abyste nevěděli, že otcové naši všichni byli pod oblakem a všichni

prošli mořem a všichni v oblace a v moři byli pokřtěni v Mojžíše a všichni jedli týž pokrm duchovní a všichni pili týž nápoj duchovní; pili jej totiž z duchovní skály, která šla s nimi, tou skalou pak byl Kristus. Ale ve většině z nich nezalíbilo se Bohu, neboť zahynuli na poušti!“ (1. Kor. 10, 1—5.) Slova tato jsou též epištolou neděle Devítniku.)

Slovy těmito chce říci Pavel milým Korintským: Vzpomeňte jen, bratři, jaká dobrodiní prokazoval Hospodin národu na poušti, jak šťastnými byli, že je chránil, vedl, sytil a napájel! Považte rovněž všechny ty divy, jež tehdy Hospodin pro ně učinil: kterak vysvobodil je z egyptského otroctví skrze Mojžíše, vedl středem moře Rudého, uchránil před stíhajícími nepřáteli, ukazoval správnou cestu světým oblakem, opatřoval jim potřebnou potravu a nápoj, tak mnohonásobným způsobem je zachovával a činil spokojenými! Všechna tato dobrodiní byla znamením mnohých milostí, jichž nám Bůh propůjčuje v Novém Zákoně na křtu sv. a ve Svátosti ctářní. Byla to zvláštní přednost, kterou prokazoval Hospodin národu židovskému; a přece při tom všem ještě mnozí žili tak, že se znelíbili Bohu! Oč více milostí skýtá nám nejsvětější Srdce Ježíšovo v Zákoně Novém? Tim větší je povinnost nás všech, lnouti k nejsvětějšímu Srdci, všeho se vyvarovati, cokoliv by nelibost jeho způsobilo!“

Ježíš je pravá skála; z jeho Srdce prýští proudem voda živá (Jan 7, 38.), která napájí duše, Duch pravdy, spravedlnosti a lásky.

V Rafidim žiznil lid israelský pro nedostatek vody a reptal na [Mojžíše. Počali na něho naléhati: „Dej nám vody k pití!“ Mojžíš odpověděl: „Co máte proti mně? Proč pokoušíte [Hospodina? „Žiznil tam tedy lid pro nedostatek vody a reptal proti Mojžíšovi: „Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Abys nás, naše děti i dobytek zamořil žizní?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co si počnu s tímto lidem? Bězmála

mne bude kamenovati!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Jdi před lid, přiveď s sebou starších Israelových, do ruky vezmi hůl, kterou jsi udeřil do řeky, a tak jdi! Hle, já budu státi před tebou tam na skále na Horebu. Udeříš do skály a z ní vyjde voda, aby lid mohl pít. Mojžíš tak učinil před staršími Israelovými. (II. Mojž. 17, 1—6.)

Jako Mojžíš udeřil ve skálu a ji otevřel, tak jeden z vojinův otevřel kopím bok Páně na kříži. A jako ze skály vyšla voda, aby pil lid israelský, tak i z boku Páně vyšla krev a voda, aby pil lid křesťanský. Lid křesťanský ji pije, když přijímá nejsvětější Svátost oltářní. Skála tedy předobrazovala Pána Ježíše, obzvláště svatý jeho bok a nejsvětější Srdce, a poněvadž krev Páně se uctívá v nejsvětější Svátosti oltářní, i tuto, jako pramen všech milostí, věčného života, křesťanské svatosti, spravedlnosti a dokonalosti.

O skále se vykládá, že následovala Israelity na poušti, protože byl s nimi vždy Kristus, aby se jim nikde ani pokrmu, ani nápoje, ani pomoci, ani ochrany, ani ničeho jiného, čehož k životu potřebí, nedostávalo! A jako následoval lid svůj israelský, rovněž tak provází i nás, lid svůj křesťanský. Hle, již po skoro dvě tisíciletí následuje nejsvětější Srdce lid svůj po celém světě, až do nejvzdálenějších končin, následuje ho do měst a do vesnic, do chrámův a kaplí, do domův i do nejbídnějších chatrčí; kdekoli se postaví a vysvětlí nový kostel, hned tam zavítá nejsvětější Srdce Ježíšovo u velebné Svátosti oltářní, činí si tam příbytek ustavičný, aby lid jeho nepostrádal duševní potravu, pokrmu a nápoje, aby mohl býti živ a svatým se stal. A tak pořád více a více se naplňuje, což nejsvětější Srdce již dávno prohlásilo, že jest rozkoší jeho, dlíti uprostřed se syny lidskými. (Přísl. 8, 31.)

Příklad z dnešní doby.

Při sjezdu katolików v Paříži roku 1926, kde se mluvilo též o nedostatku

kněžstva a jak mu odpomoci, vykládal kterýsi řečník též tento příběh (Dle Deutsche Presse, Praha 27. listopadu 1926, č. 271.): Pařížský kaplan byl volán časně z rána k nemocnému do čtvrti, která byla pověstna dělnickým lidem. Bylo to právě v hodině, kdy všechny dopravní prostředky pařížské, všechna metra, električky, autobusy a jiné jsou přeplněny dělnictvem. Kaplan oblekl rochetu, vzal Velebnou Svátost a přehodil si svrchník. Tak čekal u nejbližší zastávky na vůz, který jel tím směrem. Když konečně dojel, byl přeplněn. Dva pasažéři vystoupili, průvodčí ohlásil: „Jenom dvě místa!“ Než však kaplan došel ke stupátku, byla již obě místa obsazena. Zamešká-li tento vůz, přijde snad pozdě k umírajícímu. V posledním okamžiku rozhal kaplan plášť, že bylo viděti bílou rochetu a štolu, a řekl: „Musím k nemocnému!“ Všichni podívali se na něj překvapeni, konduktér pak zvolal: Vstupte!“ Hned udělali knězi místo. V celém odděle umkl hlasitý hovor, noviny jak je Pařížané vždy čtou, byly složeny. Mimoděk bylo pozorovati, jak všichni jsou si vědomi: zde přistoupil k nám někdo vyšší! Hned povstal též kterýsi dělník a postoupil své místo knězi: „Otče, tak to je pro vás lépe!“ Hluboké ticho zavládlo ve voze. Snad vzpomínali mnozí na své první sv. přijímání, snad napadlo mnohému, že přijde též čas posledního svatého přijímání jemu. Když kněz konečně dojel na svou stanic, pravil vystupuje pohnutým hlasem: „Pánové, děkuji vám!“ Kdosi podotkl: „Není zač! To je nejmenší, co jsme mohli učiniti!“

Referent vyloživ tento příklad, přidal ještě: „Nemyslete, že dalo by se z těchto lidí ještě něco udělati, kdyby bylo kněží více?“

Prostý lid v dělnické haleně s upravenými mوزolovitými rukama mimoděk vycítil přítomnost nejsvětějšího Srdce v nejsvětější Svátosti oltářní a uctil tento pramen života a svatosti, jak ve velikém městě, —

v Babelu nad Sénou, — dle nynějších poměrů možno! Kéz by i srdce naše lnulo k tomuto nejsvětějšímu Srdci, jako letí železo za magnetem! Pramen vod živých, proud milosti, který plyne z tohoto Srdce nejbohatšího, plyne štědře i v srdce každého z nás! Přičiníme se ze všech sil, aby se stal proudem, tryskajícím až do života věčného! Tím stane se, když pramen

milosti Boží budeme radostně přijímati, s ním spolupracovati, by přinášel užitek mnohonásobný. Pak řekne i nám jedenkrát nebeský Hospodář, který plný proud života a svatosti ze Srdce Ježíšova přímo zařídil do srdce našeho: „Dobře, služebníku dobrý a věrný! Ze jsi byl nad málem věrný, vejdi v radost pána svého!“ (Mat. 25, 21.)

A. M. K.:

NA HROBĚ OTCOVĚ.

Tatíčku můj drahý,
v hrobě chladném spíte,
co se tady děje,
to se nedovíte.

Po úmrtí vašem
nemoc přikvapila
a matičku milou
v lůžko položila.

Celý rok již leží,
pláče a vás volá,
nařiká, že smrti
své se nedovolá.

Nechce u nás žiti,
do hrobu chce s vámi
a své smrti žádá
svými modlitbami.

Tatíčku můj drahý,
neberte ji k sobě,
nechceme, by hnila
také ona v hrobě!

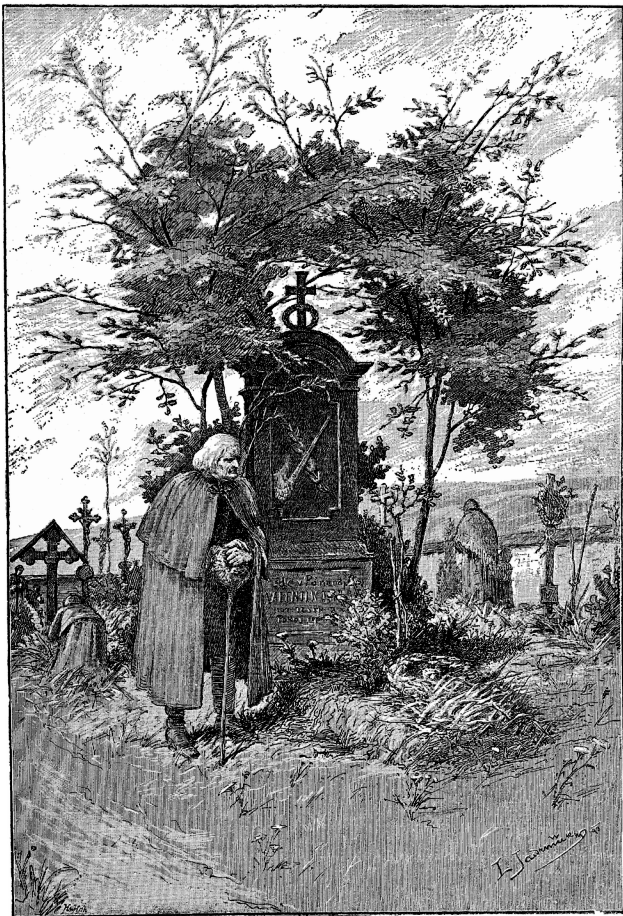
Dopis z Číny.

Josef Zeman, misionář z kongr. Lazaristů.

Misionář (latinského původu) čili apoštol (řeckého původu) značí tolik co „poslaný“. Misionář má své poslání od Boha. Božský Spasitel řekl apoštolům: „Jdouce do celého světa učte (čiňte mými učedníky) všechny národy,“ a na jiném místě: „Jděte, já vás posílám jako ovce mezi vlky.“ Misionář má tedy za poslání získávati učedníky sv. Cirkvi a činiti z vlků, t. j. pohanů a zlých lidí, ovečky, což jest ovšem jen možno milostí Boží, misionář jest pouze nástrojem,

jehož P. Bůh užívá. *Když se dobré duše daleko ve vlasti za misionáře modlí, jsou tak rovněž misionáři, aniž by jezdily daleko za moře, jelikož vyprošují milost boží, což jest hlavní věc, bez ní jest i misionář neužitečným nástrojem. Mnozí, kteří mají zájem o misie, přispívají také hmotně, což jest též nutné, misionář jest člověk, potřebující potravu a oděvu a peněz na své cesty a dobročinná díla!*

Holdám Vám, milým čtenářům, po-

Na Dušičky

slati několik popisů, jak se ty „misie“, poslání spásy, dějí. Bohužel, pro nedostatek misionářů nutno prozatím omeziti činnost pouze na obrácené již křesťany, je udržovati, upevňovati ve víře a zdokonalovati v křesťanském životě.

Na čínském venkově se dějí misie každoročně v zimních měsících, jelikož v létě pro práci v rýžovištích a úmorná vedra (až + 40°) jest misijní práce nemožná. Každý misionář má svůj obvod (veliký jako vícero okresů u nás ve vlasti), čítající několik set křesťanů (v naší misii Sieh-for 2.500). Křesťané jsou roztroušeni, často jen jedna neb několik rodin, v pohanských, hustě obydlených místech. V naší misii jest 30 vsí, kde se ročně koná misie; pouze dvě mají malé kapličky, jinde se křesťané shromažďují po čas misie v soukromých domech.

Přípravy k cestám do misii jsou rychle skončeny; do čtverhranného krytého koše z bambusového pletiva se složí vše potřebné ke mši svatě a k udělování ostatních sv. svátostí, do nepromokavé plachty se svine deka na noc, deku a koš zavěsí na konce bambusové tyče, naloží na rameno a kupředu ve jménu Páně!

Nosič pro ves Kan-ha-fu-ka, kam jsem šel konati misii v únoru 1927, byl tamější křesťan Pavel, jak ho všichni nazývají, který jest nejbohatším statkářem v kraji (má asi 200 měric pole — rýžovišť), než ve své pokoře a poníženosti vždy nosí věci pro misii sám jako poslední nádeník. Nevím, zda by v našich křesťanských krajích našel podobného příkladu? Zároveň s námi jde ministrant, který jest také písařem a pomocníkem misionáře při udělování sv. svátostí a při různých příležitostech ve styku s křesťany. Studený severní vítr sviští po rovině (v okolí města Nan-chang v provincii Kiangsi, kde jest rovina jako naše Haná, avšak mnohem větší), mineme několik pohanských vsí, kde jest misionář znám a nebudí žádného obdivu. V tento čas mají pohané dobu různých pobožností ke svým

modlám; po Novém roce čínském (asi měsíc po našem Novém roce) pohané jen jedí, pijí a konají radovánky; nosí na ramenou v průvodech modly a pořádají k jejich počtě různé hry.

Po půldruhé hodině cesty dospějeme do vsi Kan-ha-fu-ka, kde jest malý kostelík sv. Michala. Křesťané se shromáždí v kapli ke krátké modlitbě a poté přicházejí pozdraviti a vítati misionáře. Jest to velmi dojemné, zvláště, pomyslime-li, že misionář jest cizinec, který jest obyčejně v Číně nenáviděn. Než křesťané vidí v něm jen kněze, otce, jak ho též nazývají: šin-fu, t. j. duchovní otče. Čas misii jest pro křesťany čínské dobou svátku, jsou to jaksi společná duchovní evičení. V jednotlivých křesťanských stávkách tvoří křesťané společnosti, přispívají peněžitě a po čas misii žijí společně z toho společného jmění, což živě připomíná doby prvních křesťanů, shromažďujících se k náboženským úkonům a žijících bratrsky pospolu. Misionář žije po dobu misie uprostřed křesťanů jako v rodině, a jí dle čínského způsobu spolu s křesťany, obyčejně napřed. Všichni, zvláště ti malí, stojí kolem stolu a hledí „do úst“; to jest jaksi výraz úcty a zájmu vůči misionáři: býti svědkem, zda a jak mu chutná?! Slyšel jsem mnoho misionářů, kteří si nedovedli zvyknouti na tento podivný výraz pohostinnosti a jeden dokonce vždy chtěl jisti sám, než čím více se skrýval, tím více byl pronásledován těmi pozornými diváky! Po misionáři jedí křesťané pohromadě. Přál bych Vám viděti, jak dovedně umějí vládnouti těmi tenkými tyčinkami, kterých užívají k jídlu. Nožů, lžic a vidliček není, naopak, Čínané se diví, jak u nás možno jisti s těmi noži a čtyřzubými ostrými vidličkami a neporantit se! Dle čínského způsobu každý stolovník drží v levici hlubokou misku plnou rýže, pravicí vybírá hůlčičkami z jiných tří nebo čtyř misek, postavených uprostřed stolu a jí s rýží různá jídla, zeleniny, červenou papriku (kte-

ré se používá jako příkrmu), vepřové maso, rozdělené na malé kousky, které jest takřka národním jídlem Číňanů. Po dobu misii jedí tedy křesťané třikrát denně pohromadě.

Po příchodu misionáře do Kan-ha-fu-ka se shromáždili křesťané před soumrakem do kaple, kde bylo zahájení misie. Napřed se modlí společně různec, načež jest kázání o smyslu a užitku misii. Bohužel, v tamější osadě ďábel nejednoho oklamal, ne jeden odpadl od víry, dosud nedostiženo zakořeněno; odpady byly následkem soudů o pozemky. Ďábel chytivosti a pýchy má častá vítězství, zvláště u duší nedávno obrácených od pohan-ských model, které naslibují pohanům, leč hmotné požitky, bohatství, dlouhý věk a četné potomstvo nic neví o posmrtné odplatě nebo trestu duše.

Během misie u tamějších křesťanů často jsem se vrátil v kázáních k té myšlence, že pýcha a touha po bohatství jest kořenem všeho zla, jak praví Písmo svaté, a vybízel věrné křesťany, aby si dobře zapamatovali a vždy si vzpomínali na příklad ďábla, který svržen s nebe pro pýchu, jak ukazuje obraz svatého Michala v jejich kapli, srážejícího ďábla do pekel.

Misie trvala pět dní. Každodenně ráno se křesťané shromáždí kolem 8. hodiny do kaple, po ranní modlitbě a odříkávání katechismu jest kázání, načež mše svatá, což trvá vždy až do desíti hodin i déle, kdy teprve může misionář posnídati! První dny misie jest návštěva v domech křesťanů, při čemž se napíše do seznamů úmrtí a narození jednotlivých členů rodiny. Odpoledne kolem třetí hodiny přicházejí se křesťané zpovídati do kaple, načež jest večerní modlitba, různec a kázání. — Bydlil jsem ve vzorně křesťanské rodině Pavlově. Domy čínské na venkově jsou takřka všechny dle jednoho vzoru, liší se pouze většími nebo menšími rozměry. Zevně vypadají čtverhranné, oken na venek nemají. V průčelí jest dřevěná

brána, vedoucí do jakéhosi dlouhého dvora, po obou stranách jsou světnice a v pozadí jest kryté místo, podobající se našim kůlnám, které však jest „čestné místo“ v domě, kde stává pohané proti zadní stěně modly. V křesťanských rodinách tam věsí obrazy P. Ježíše, Panny Marie a svatých, nad úzkým dlouhým stolem podél zadní stěny, na kterém se sloužívá mše svatá v místech, kde není kaple. Okna světnice beze skla, jen jakési mřížoví, jsou obrácena do dvora, vlastně každá světnice má jen jedno okénko a jedny dveře! Mimo hlavní vchod jsou ještě dva nebo více postranních a jeden zadní východ za oním „čestným sálem“ domu. Zvenku vypadá ten čínský dům jako čtyři holé zdi. Všecek život rodinný jest soustředěn uvnitř na dvoře a ve „dvoraně“ s hliněnou zemí. Chudí lidé ovšem mají bidné chatrče, nízké a pokryté slamou. Činští zloději mají zvláštní způsob dostatí se do domu: učiní ve zdi díru!

Světnice v čínských domech jsou o jeden neb dva stupně vyšší než dvůr, mají jednoduché dveře s dřevěnou závorou a mřížové dřevěné okno. O čistotě těžko mluvíti; všude vrstvy prachu a pavučin. Lůžko jest jako veliká skoro čtyřhranná „bedna“ pouze s jedné strany otevřená, kam se pověsí závoj nebo plachta v letních měsících proti komárům, zvaným moskitům, kteří velmi bolestně píchají. Mimo lůžka jest ve světnici malý stolek a nízká skříň, obyčejně červeně natřená a to jest vše! Stropu často není, takže měsíc v noci šelí lištami. Světnice jsou velmi malých rozměrů, tmavé a nezdravé. Číňané v nich dli pouze v noci, přes den jsou v polích nebo v polokrytém dvoře, kde se soustřeďuje celý rodinný život. V takových světnicích obyčejně spí a bydlí misionář po dobu misii.

V Kan-ha-fu-ka po pět dní misie jsem kázal dvakrát denně o hlavních pravdách naší svaté víry; o příkázáních Božích a církevních, o svatých

svátostech, o ctnostech křesťanského života, a nakonec, jako ve všech misiích, o vytrvalosti s povzbuzením k účtě k Božskému Srdci Páně a k Panně Marii, dobré nebeské Matičce křesťanů. Při křtech svatých, které se udělují během misie, projevují křesťané velkou radost, po křtu střílejí prachovými náboji a prosí misionáře o medailonky pro novokřtěnce. Pohané chtěli rušit misií svými výstřednostmi; tak po celé noci nosili modly kolem domu Pavlova, což činí velký hřmot. Modly jsou na bambusových žerdích a nosiči, kterých jest pro jednu modlu šest až osm, poskakují s modlou sem tam, takže bambusové hole vydávají podivný chrastivý chřestot. Mimo to provázejí modly muzikanti s plechovými křídlymi a troubami! Ty komedie trvaly často až do rána a zdálo se, že ti nosiči a ostatní účastníci byli v pravdě posedlí ďáblem, jehož pestře oděné a šklebící se modly jsou pravým obrazem.

Poslední den misie jest při mši sv. společné svaté přijímání. Po snídani se opět shromáždí všichni křesťané k rozloučení s misionářem, který všem pozhnává a odchází do jiné osady, doprovázen kus cesty křesťany. Zatím přijdou křesťané z místa, kde se má konati následující misie, pro věci, které odnesou, jdouce zároveň s misionářem.

Z Kan-ha-fu-ka jsem šel konati misií do malé vesničky Koli-ka, nedaleko odtud, kde jest jen několik křesťanů a kde jsem pobyl pouze jeden den. Tak jde misionář s místa na místo a zůstane dle potřeby u křesťanů, kteří tak vykonají „doma“ velikonoční svatou zpověď a svaté přijímání. V Sich-ford, kde bydlí misionář, není kostela, jsou pouze základy, které pravděpodobně zůstanou ještě dlouho jen základy, takže křesťané nemohou jíti do kostela; mimo to jest ještě více jiných překážek.

Cestou přšelo, šlo se těžko. V jižní Číně není žádných cest, ani silnic. Jednotlivá města a vesnice jsou spojeny úzkými cestičkami pro jednoho, nejvýše dva chodce; „velké cesty“ jsou dlážděny, ale tak, že jedna dlaždice jest vedle druhé husím pochodem. O cesty se nikdo nestará, takže, když prší, jest třeba vzít na pováženou vydati se na cestu? Deště v jižní Číně učiní z celého kraje jednu kaluž, žlutá hliněná zem jest velmi kluzká na těch úzkých pěšinkách, jest třeba si obrtnit nohy nízkými, olejovanými střevíci, které jsou vespod „ozubený“ velkými hřebíky (jak jsme kdysi za války užívali „horských bot“ na alpských horách, což mně ty „hřebíkové boty“, jak je Číňané nazývají, živě připomíná).

(P. d.)

Podobenství Páně.

Biskup dr. Otakar Procházka. — Z maďar. Boh. Kyselý.

V. O skrytém pokladu a perle.

Podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli... Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, jež hledal dobrých perel, a když našel jednu perlu drahoucennou, odešel prodal všecko, co měl, a koupil ji. (Mat., 13, 44.)

1. Drahá perla, již musíme uloviti, toť poklad duší našich nad celý vesmír větší, totiž mír, pokoj, blaženost. Boží oko utkvívá na té perle. Miluje ji — sic dilexit, tak ji miloval, že Syna dal... Cení ji vysoko a pečuje o ni, pečuje o její schránku: „ani vlas s hlavy vaší nespadne...“ Syna svého posílá, aby ji hledal, a v jeho stopách potom apoštoly a svaté, a

dává za ni všechno: Syna, jeho krev a duši. Kdo se probudí k vědomí této neslýchané ceny, nebo jinak, kdo najde klid a pokoj a duševní rovnováhu u víře a lásce, ten najde v sobě Boží království a v tomto království svou vlastní hodnotu královskou: nalézá perlu drahou.

2. Drahá perla má cenu nadpřirozenou, již Bůh ve své milosti ukládá v duši naší. Milostí jsem Bohu podoběn a po smrti proniká mé vědomí božský život s mohutností sobě vlastní a s láskou božsky oblažující. Již tu jsem „semen Dei“ — sítě Boží, a tam se rozvinu a rozkvetu. Jaký to život, jakou krásu, jaké jaro květů nosím v sobě! Ó, duše má, ty půdo tajemná, v níž skryt je poklad slavné, věčně nepomijitelnosti, ty mořská hlubina s drahou svou perlou, jak bych si tě necenil, jak bych tě nemiloval! Tedy i na tebe čeká veliké dědictví dítek Božích, blažená věčnost! Toto své právo nedám za nic a chci je za každou cenu uplatnit. —

3. Drahou perlou jest ve mně utajená síla, abych již tu a již nyní vybudoval v sobě život Boží. Již tu na zemi prožívám život ten, jsem-li si vědom, že nejmenším skutkem konám Boží počtu a Boží službu. Nezápasím jen hospodářsky, jen o chléb, ale pracuji o výstavbě domu Božího, který se buduje v dějinách světových. — Ať jím či piji, všechno činím pro Boha, proto je můj život cenný a bohatý. Lidé jsou moji bratři, byť stáli někdy sebe hlouběji; proto chci je vždy pozvedati. — Můj svazek manželský není jen fyziologickým poměrem mezi ženou a mužem, nýbrž tajemstvím v Kristu. — Svou blaženost vidím ve zdraví a pokoji, raduji se z paprsků slunečních a z kvítí na poli. Půjde-li mi utrpení, objímám v něm kříž a nepřestávám důvěřovati.

4. I to je perlou drahou, probudím-li se k poznání života Kristova. Kristus je se mnou v evangeliu, ve své

milosti a ve Sátosti oltární. On žije se mnou a učí mě životu nejněžnějšímu, pozvedá mne nad sociální trudy a obtíže, neztotožňuje se s dobou a jejím zřízením, nýbrž stojí nad ním. Učí duševní svobodě, abychom se nenořili ve vlny života, nýbrž kráčeli nad nimi s dušemi vymaněnými. Nelpím na nestálosti ani věci minulých ani věci přítomných. Dívám se na svět s duší volnou a sám jdu dále a výše. „Worte machen es nicht, sondern die Kraft der Persönlichkeit.“ — Nemíním pokračovati jen ústy, nýbrž domoci se silné osobnosti, a to s Kristem, jenž děl: Důvěřujte, já jsem přemohl svět. Osobní názor, theorie je mnoho, ale život s Kristem jest jediný život, který se Bohu líbí.

5. Za tuto drahou perlou třeba dáti všechno, t. j. když jsme ji našli, dejme vše, abychom jí také dosáhli. Vím-li, jakou mám cenu a hodnotu, nabývá má víra síly a radost stává se sladkou. Co bych se honil za motýly a hrál si s prázdnými ořechy? Proč bych se ze srdce rád nezřekl čehokoli pro říši Boží, již prožívám, pro jeho království, které očekávám? Svátý Pavel se ptá (Řim., 8,35.): Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Soužení-liž, aneb úzkost neb hlad neb nahota, neb nebezpečství, neb pronásledování, neb meč?.. Nic nás nebude moci odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.

6. Tvůj život, tvé sebevědomí je třeba nepatrné, ale skrývá poklad. Moře života je sice hořké, ukrutné, ale plodí perly. Poklad je zakopán: prach, kamení, ssutiny, vrstvy života smyslného a živočišného jej pokrývají a je nutno jej vykopati. Perla potápí se v příboji, v moři denního, všedního života a je třeba ji vyloviti. Doba, poměry časové, zvyklosti, móda, netečnost, hřích, pokleslost mravů, nekázeň, to vše dává zapomenouti na poklad i perlu. Přeludy, utrpení, ztroskotání lodi způsobené bouřemi od-

vrací naši pozornost od perly, zápas o život, práce, umění, starost o chléb, soutěž proměňuje zemi ve zříceniny, kde nikdo pokladu netuší. Ale Je-

žiš dí: Je tam. Nepozastavujte se nad zevnějškem, nad všední šedí, nad hroudami, poklad je v hloubi, ve vás, cítíte-li a žijete-li, jako já . . .

A. M. K.:

K L E K Á N Í

Jasně zvuky klekání
po kraji ze vinou,
čři Zdrávasy Marii
z retů mých se linou.

Zdravas, Panno Maria,
volej ret váš taky,
vaše duše v modlitbě
zaleť nad oblaky!

Nad oblaky ku Bohu,
k jeho svatě Mátě,
by se v každých potřebách
k vám vždy chtěli znáti.

Krásné Zdravas každý den
třikrát k nebi letí,
Kristu, Panně Marii
modlitbu lid světí!

Dva mučenníci Eucharistie z Tovaryšstva Ježíšova.

Podle francouzského upravil P. Jan M. Černý T. J.

(Př. krač.)

Klaudius Aquaviva jistě netušil, že pronesl slova proročká, zdá se však, že Bůh osvitil svého služebníka, neboť P. Jakub Sales viděl v těchto slovech P. generála ujištění, že se stane ve Francii mučedníkem.

Připravoval se tedy s ještě větší pečlivostí na velikou svou oběť. Kdysi, když vysvětloval ve škole, co je to krvavý křest, dal se uchvátiti velikým nadšením, že ač si předem látku připravil, přece se rozhovořil s takovým zanícením, že i jeho posluchači, mladí jeho spolubratři, byli celí unešeni. Posvátné ticho, v němž celá třída pohroužena naslouchala, vrátilo ho zase skutečnosti. Marň se pokoušel, aby veliký dojem svých slov zeslabil, nemohl toho dovésti. Jakoby nádobka s vonnou masťou byla najednou otevřena, jako kdysi v Bethanii, naplnila celý dům svojí vůní.

Ještě jiná vůně vycházela z této svatě duše. Byla to libežná ctnost pokory, nebo jasněji řečeno touha býti neustále pokořován u. Když byl kdysi nesprávně obviněn, že se odbočil od nauky sv. Tomáše Aquinského a že svým žákům přednášel jakési nesprávné učení o sv. Eucharistii, prohlásil P. Sales, že se zmýlil a sice před svými posluchači a uložil jim, aby ve svých poznámkách vyškrtli ony pochybené věty.

V koleji D o l s k é, kam ho představení poslali k vůli jeho zdraví, nepoznal představený, P. Duchesne T. J., jakou duši mu v něm Bůh svěřil. Kdežto všude jinde chválili P. Salesa jako kněze bystrého úsudku a jako svatého řeholníka, který je nejen obezřetným, ale také velice pevné povahy, prohlásil P. Duchesne P. Salesa za „člověka, který má málo vtipného

ducha, za podezřívavého nespokojence“. Byl to úsudek zcela nesprávný. P. rektor poznal později svůj omyl, psal mu totiž P. generál, že obdržel zprávy o blahodárném působení P. Salesa v Dolu. Ostatně nebyla již daleka hodina konečného vítězství P. Salesa.

Když se totiž P. Jakob Sales zotavil, byl jmenován profesorem na univerzitě v Tournonu. Asi 60 kilometrů od Tournonu je město Aubenas. Guvernér tohoto města žádal ke konci roku lyonského P. provinciála, aby poslal do Aubenasu některého řeholníka pro adventní kázání a poznamenal, že bude asi nutno, aby tento kněz disputoval s kalvínskými pastory.

P. provinciálovi se zdál P. Sales k tomu býti zcela vhodný. Tento přijal rozkaz radostně a protože přišel z Lyonu právě fráter Vilém Saultemouche do Tournonu, poručil mu P. provinciál, aby doprovázel P. Salesa na misijní práce v Aubenasu.

Oba se vypravili na cestu koncem listopadu. Vypravuje se, že když vycházeli z brány domovní, pravil P. Sales vrátnému: „Jdeme na smrt!“ To se také vyplnilo, neboť za tři měsíce byli oba mučedníky.

Vzorný fráter laik.

Jak jsme již slyšeli, neměl P. Sales příležitosti setkatí se s vyučeným obuvníkem Vilémem, když odešel z Billomu. Vilém Saultemouche vstoupil do Tovaryšstva asi v dvacátém nebo jedenadvacátém roce svém a byl poslán na jiná místa, než kde byl P. Sales. Ale buď v Paříži, nebo v Pont a Moussonu, nebo konečně ve Verdunu, slyšel zajisté P. Sales o ctnostném fráteru Vilémovi Saultemouchevi. Byl prý velmi prostý, nesporně pracovitý a velice zbožný. Ostatní bratři laikové hleděli naň jako na anděla. Sotva promluvil, již si získal všechny pro sebe. Maličkým, to je pokorným, dává Bůh tuto zvláštní milost, protože pokora, která je právě tomuto stavu v řeholi vlastní, je čini Bohu i lidem milými.

Na fráteru Saultemouchevi bylo dobře znáti, že pochází z Auverňska. Jeho tvrdá a energická povaha projevovala se ve slovech, která častěji dosti hlasitě opakoval, takže ho i druzí slyšeli: „Trp, tělo, trp!“

A bylo často dobrému fráterovi nejen duševně, ale často i tělesně trpěti v kolejích, kam ho poslušnost poslala. Vypráví se, že byl od jistého německého šlechtice až do krve zbit, protože zamezil, aby onen pán odvedl jistého chovance s sebou do města, neboť to bylo proti domácímu řádu.

Když se onen šlechtic v Lyoně potom roznemohl, byl svěřen našemu fráterovi, aby ho v nemoci ošetřoval. Týral bratra jak a kde mohl. Ale trpělivý a pracovitý fráter konal vše s andělskou mírností a měl ještě tu vzácnou vlastnost, že o všem, co mu bylo u tvrdého nemocného trpěti, mlčel a sice tak, že by se o tom nikdo nedověděl, kdyby se nebyl vinník sám přiznal, jak ho trápil.

Když přišel fráter Saultemouche do koleje v Tournonu a měl se odebrati na misie s P. Salesem, dostal prý starý pomačkaný klobouk po jednom fráterovi, který byl propuštěn z Tovaryšstva, kdežto jeho pěkný klobouk byl dán právě tomu, který z řádu odcházel. Jistě veliká ctnost to byla, že fráter Saultemouche ani nehlesl a špatný onen klobouk přijal. Možná, že právě proto se také maluje s obnošeným kloboukem. Ostatně byl fráter Saultemouche ke všemu, co nebylo Bohem, zcela lhostejný.

„S růžencem v ruce,“ píše jeho životopisec, „bylo ho vídati ve sváteční dny po celé hodiny před svatostánkem.“ Ve všední dny pracovat do únavy a v neděle a svátky hledati radost u svatostánku a v pobožnosti k Panně Marii, to byl o nejmilejším a snad jediným zaměstnáním dobrého toho bratra laika. Vidíme, že byl asi téhož duchovního směru jako P. Sales: veliká úcta k Eucharistii a pobožnost k Panně Marii. Když prohledávána byla po jeho

mučednické smrti nepatrná pozůstatost pokorného řeholníka, syna chudobného podomního obchodníka, bylo nalezeno napsané přání, aby skrovná pozůstatost, která mu připadla po rodičích, byla věnována koleji Bilomské. Prostí lidé bývají tak jemně pozorní a nejmenší z nich vynikají v projevech vděčnosti často nad ostatní.

4. Zajatci.

Když P. Sales ukončil adventní kázání, měl se vrátit se svým fráterem do koleje Tournonské. Ale guvernér naléhal na P. provinciála, aby tam nechal misionáře až do velikonoce; tomuto nátlaku konečně povolil P. provinciál.

P. Sales použil tohoto pobytu k tomu, aby poučoval lidi v katechismu. Každého odpoledne chodil s fráterem Saultemouchem navštěvovat protestanty. Kdysi, když přišli dosti pozdě a celý unaven se položil k odpočinku, byl najednou ze spánku probuzen jakousi vřavou, která přicházela od městských hradeb. Rychle vstal a probudil bratra laika. Byl toho mínění, že je město přepadeno hugenoty a proto pomýšlel nejdříve na to, aby zachránil nejsv. Svátost před možným zneuctěním. Šli tedy oba do blízkého chrámu sv. Anny. P. Sales předpovídal několikráte obyvatelům Aubenasským, že povolené příměří s protestanty bude zrušeno.

A měl pravdu. Město bylo skutečně přepadeno protestanty. Bylo třeba chvátat, aby nebyla zneuctěna nejsv. Svátost!

Oba jesuité vstoupili do temné lodi chrámové, kterou osvětloval pouze chvějící se svit věčné lampy. Pater podal nejdříve fráterovi Tělo Páně a potom přijal všechny zbývající hostie. Na to zůstali oba, jako živá ciboria, chvíli zabrání do díkůčinění. Bylo to jejich poslední sv. přijímání.

Vrátili se domů a probděli celou ostatní noc až do rána na modlitbách. Co P. Sales tušil, se až příliš brzo uskutečnilo. Protestantští pastoři si umínili, že stůj co stůj zničí učeného jesuitu a proto podplatili jistého Sayasa, který byl všeho schopen. Přes podepsané příměří dobyl města. To se mu výborně zdařilo.

Kolem půlnoci byl přistaven ke hradbám žebřík. Několik mužů přelezlo na nestřežených místech hradby a dostalo se tak do města. Když strážé volaly na poplach, rozběhli se vetřeleci po ulicích s křikem: „Ať zhynou!“

Poděšené obyvatelstvo domnívající se, že má nepřítele přesilu, pomýšlelo, jak by se zachránilo. Chvátilo tedy k branám, které hlídači otevřeli, aby umožnili občanům útěk. Ale tím právě poskytli kacířům snadný přístup do města. (P. d.)

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Iundi, syn pohlavárův.

Obrázek z misii mezi Indiány.

Bylo jaro. Stíny noční pomalu se ztrácely a tisíce bílých a červených jarních květů amerických prerií vysílaly svůj libě vonící pozdrav vycházejícímu slunci... Obezřetně plazili se na temeni hory dva pohlaváři

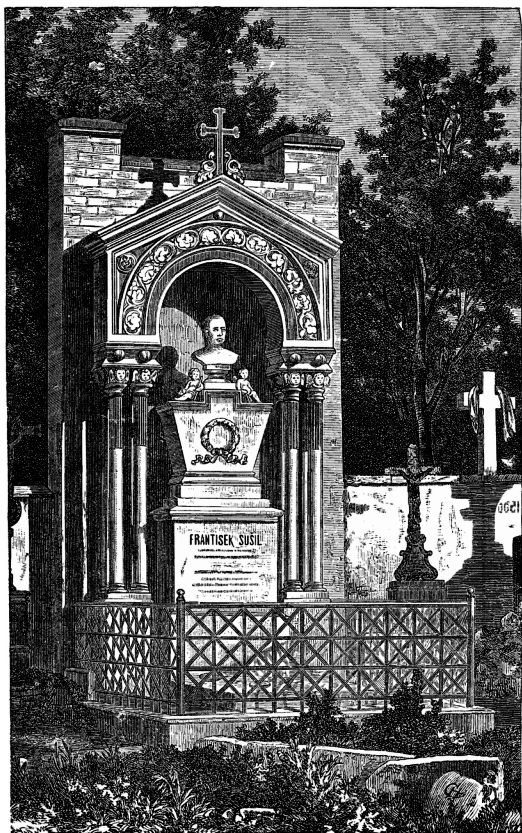
kmene Novajů na okraj skály a nahlíželi dolů do údolí.

„Uff,“ praví jeden z nich, „slyší něco můj bratr?“

„Slyšící zmije slyší.“

„Uff, jsou to prašiví psi kmene Meskalerův.“

„Můj bratr, Velké oko, má pravdu; a vůz náleží černé bledé tváři, který

Pomník Fr. Sušila.

nám chce vzít naše věčné honitby.“
„Nechat umře na mučednickém sloupě!“ odpověděl zasmušile pohlavár Velké oko, „a netvory Meskalerův podobně. Ilovgh!“

Po těch slovech se tajně vzdálili a za několik hodin byly kmeny Navajů připraveny k útoku.

„Nikoho nezabíjet!“ nařizoval pohlavár Velké oko, „všichni musí umřít na sloupě mučednickém!“

Již bylo slyšeti hrčení vozu a zřetelné hlasy bližících se nepřátel.

„Uff, uff, Lundi, syn mého největšího nepřítele je také mezi nimi,“ šeptal rozčilen pohlavár Syčící zmije.

Tichou stepí rozlehl se najednou stohlasý pokřik Navajův. S pronikavým válečným jásotem vrhlo se sto a dvacet mužů na nic netušící cestující a ručnicemi je srazili k zemi. Žehnaje svou pravici a v levé ruce drže obraz Ukřížovaného rozbraňoval misionář P. Kryštof bojující Indiány, ale rána pažbou srazila ho k zemi.

Když opět nabyl vědomí, ležel svázan na koni napříč před pohlavárem Velkým okem, jenž následován od svých soukmenovců, ujížděl ke svému stanu. Jedna věc mrzela však pohlavára velmi: typ nepřátelského pohlavára Iundi jim unikl. Viděl ho přece, že v boji, jako by byl těžce raněn, padl k zemi, ale nepozoroval, že Iundi sám se na zem vrhl. Ve všeobecném zmatku pak uprchl.

V osadě vitality ženy a děti bojovníky hlasitým pokřikem, zajatce však, obzvláště misionáře, nadávkami. Osada pozůstávala z příbytků jeskyním podobných, které byly do skály vytesány nad sebou. Do jeskyně vedly žebříky, které se mohly vytáhnouti za sebou. V nejvyšším poschodí bylo obydlí, tak řečené vigvam, vrchního pohlavára Velkého oka. Tam do této osady byli zajatci zavlečeni a ke sloupům přivázáni.

Večer zazněly válečné signály a mužové sešli se do shromáždění, které trvalo dlouho do noci. A po celou tu dobu ozýval se pokřik: „Smrt

bílému kouzelníku (misionáři), smrt příslušníkům nepřátelského kmene!“

Osud zajatců byl zpečetěn.

Stříbrné světlo měsíce osvětlovalo zemi, hvězdy mile zářily na obloze. Potichu bzučeli noční brouci a tu a tam ozýval se v dáli štěkot psi. Přiserně zvedaly se na protější straně příkré stěny indiánských příbytků a podezřelé ticho rozhostilo se na krátko po údolí, jež mělo se státi děsným hrobem... Daleko bloudily myšlenky mladého misionáře, daleko přes moře a zemi, daleko, až do krásného alpského údolí, kde otec a matka, kde mladší bratři a sestry žili klidný a spokojený život, kde tak mnozí jej znali a milovali... Ti všichni netušili, že má zítra tak strašně umřít, netušili, že jej více nespátrí. Aniz tomu vlastně chtěl, naplnily se oči jeho slzami, křčovitě sevřelo se mu srdce a ubožák plakal... Konečně se upokojil. Bezděky pozvedl oči svých k hvězdnatému nebi, kde sídlí ten, jenž ho povolal za svého apoštola, ten, pro něhož všechno, i to, co ho čeká, bude trpěti.

„Můj Bože,“ pravil u sebe, „chtěl jsem tyto zbloudilé ovce svou prací k tobě přivést, chtěl jsem své nejlepší síly jim věnovati. Ty žádáš, aby se to stalo mou smrtí. Staň se vůle tvá! Přijmi mou smrt milostivě na záchranu ubohých pohanů!“

Ještě v myšlenkách na své vzdálené milé a na krásné nebe naklonil hlavu a přivázan ke sloupu, usnul; snil o otcině na zemi i na onom světě, až zrána zpěvem byl vyrušen. Hoši tančili okolo něho a zpívali:

Dnes bude černokabátník usmrce, shav,
A srdce jeho jemu vyrveme, hu:
Bude se svíjiti pod kleštěmi žen, shav,
A bude terčem našich nožů a šípů, hu...

Unaven zavřel P. Kryštof oči, aby neviděl bujných a krvežiznivých Navajů, kteří hbitě činili přípravy k mučení zajatých.

Avšak i v osadě Meskalerů panoval čilý život. Iundi vysilen přišel domů: „Otcě, pomoc! Navajové nás přepadli

a otec misionář a všichni naši lidé zemrou dnes na mučidle.“

Hned rozlehl se na všechny strany pokřik válečný, poslové rozjeli se do okolí a brzy blížili se Meskalerové se dvou stran k Navajům nic netušícím, jejichžto zpěvy daleko bylo slyšeti. Velký medvěd dal znamení, Meskalerové se zastavili a pohlavár se svým synem Iundi sami odplížili se na výzvědy. Brzy stanuli u ležení nepřátel. Pohled, který se jim tu naskytl, byl děsný. Byla právě velká slavnost mučednická. Dva ze zajatců leželi již krví zbroceni na zemi mrtvi. Právě začali mučiti třetího. Vzpřímá stál tu uvázan ke sloupu provazy, které se hluboko do masa zarývaly. Pod jeho nohama doutnala hromada uhlí, která šlapky pomalu a bolestně páčila. Přišla na řadu mládež, aby se cvičila. Měla vrhati nože tak, aby těsně vedle zajatce do dřeva se zabodly, ježto však střelci byli mladí a málo vycvičení, vnikl tak mnohý nůž do masa mučeného. Nato dostavil se Zambri, čaroděj. Svým ostrým nožem učinil několik hlubokých řezů do masa a nasypal do ran jakéhosi žiravého prachu. Prach páčil jako oheň. Až dosud bylo na zajatci sotva bolest pozorovati, jen tu a tam křečovitý otřes projel tělem. Nyní však svíjel a kroutil se ve svých poutech. A potom — za šileného jáсотu zuřivého zástupu vypichl mu čaroděj oči a nasypal hrst strašného prachu do prázdných důlků. Této muce zajatec podlehl.

Misionář byl na blízku uvázan ke stromu.

„Dobře se na všecko podívej!“ pravil mu Zambri, čaroděj, „neboť co uvidíš, jest jenom dětská hra proti tomu, co tebe čeká. Uvidíme, zda tě tvůj Bůh z rukou našich bohů vytrhne; oni žádají strašnou pomstu.“

Mezitím vrátil se Velký medvěd ke svým. Sotva byl válečný plán ustanoven a bojovníci postaveni do šiku, již začal zase strašný zpěv:

Dne bude černokabátník usmrcen, shav,
A srdce jeho, jemu vyrveme, hu.
Bude se svíjeti pod kleštěmi žen. shav,
A bude terčem našich nožů a šípů, hu . . .

Než zpěv Navajů měl mnohým z nich býti zpěvem pohřebním. Již vystoupila zase mládež, aby znovu své nože, tentokrát na misionáře, házela, tu vynořil se znenadání vedle zajatce Indián, jako by byl; ze země vyrostl a potom druhý a vždy víc a víc jich . . . A prve nežli se Navajové z prvního leknutí vzpamatovali, sypaly se za strašného pokřiku válečného tomahavky na hlavy překvapených. Byl to zápas bezohledný, neboť při pohledu na krví zbrocené mrtvolky svých soukmenovců byli Meskalerové hrozným vztekem uchvázeni

Iundi přezel rychle pouta misionářova, jenž omdlévaje, padl do trávy. Když nabyl opět vědomí, dal si zavolat Velkého medvěda, řka:

„Pohlaváre, mám prosbu, splň ji, máš-li mne rád! Chceš se státi křesťanem a nesmíš tudíž vražditi.“

Dojat, dal pohlavár znamení, aby vraždění bylo zastaveno. Co ještě žilo, bylo zajato.

Těžce raněn byl pohlavár Navajů Velké oko přinesen. Jeho obličej měl známky smrti. Pokynul misionáři, aby k němu přistoupil.

„Vim,“ pravil, „komu máme za život co děkovati, neboť není zvykem Meskalerův, aby svým nepřítelům život darovali. Jestliže i ty nám odpustiš, musí tvé učení býti pravé!“

„Nejen odpouštěti, ale i vás milovati káže mně můj Bůh!“

„Přeše všechny útrapy, které jsi vytrpěl?“

„Ano, přeše všechny!“

Pohlavár hledal jeho ruku. „Pomoz nám!“ pravil, „a nauč nás své víře. Já věřím v svého Boha, neboť jsem viděl, že více může, nežli všichni duchové; proklet budiž čaroděj; jeho štěstí, že padl!“

Více mluvit nemohl. Vložil jenom ruku svého syna do ruky misionářovy a skonal.

V tomtéž okamžiku vzal P. Kryštof ruku lundi-ho. Synové pohlavárů nepřátelských kmenů pohlíželi uctivé na kněze, jenž ruku jednoho vkládaje do ruky druhého, taktó mluvil:

„Podle toho poznám, že jste mými učedníky, budete-li se vespolek milovat!“ tak praví velký Bůh, jenž nade mraky panuje a jehož služební-

kem jsem. V přítomnosti mrtvých soukmenovců, jižto vzájemně nenávisťi padli za obět, přidejte se k Bohu lásky, milujte se vespolek!“

Udiveně hleděli bojovníci na tento výjev nikdy nevidaný a mlčky s vděčným srdcem žehnal kněz přítomně. Tak láska Kristova staletou nenávistivou nepřátelských kmenů překonala!

A. M. Kadlčáková:

NA SVĚTĚ.

Na tom světě velikém
mnoho jest tu lidí
a každý z nich krásu tu
jiným okem vidí.

Jeden chválí rostliny,
druhý brouky, kvítí,
jiný zase ku zvěři
v srdci lásku cítí.

Mnozí slunce i měsíc
v lásce velké mají
a je jako život sám
denně uctívají.

Jiní zase ptají se,
kdo to vede, řídí?
Každý člověk v mysli své
všelijak to třídí.

Ale žádný nezjeví
pravdu toho světa,
v němž to velké slovo Bůh
nade všechny vzkvétá!

Různé zprávy.

Francouzský biskup o tisku. Biskup Monnier v Troyes ve svém pastýřském listě „O království Kristově v rodině“ prohlašuje špatný a neutrální tisk za těžkou překážku šíření Božího království. Špatný tisk je nástrojem k šíření bludů a mravního rozkladu. Z křesťanské domácnosti má býti odstraněn. Ale neméně nebezpečným je tisk indiferentní, neboť indiferentnost v otázkách víry je urážkou Boží a pro křesťany nebezpečnou. V neutrálním listě, a byť to byla t. zv. „blahovolná neutralita“, ničeho se nedočtete

o životě církve, o její rozsáhlé činnosti, o bojích, které jí jest věsti, o velikolepých projevech katolické víry, o její neúnavné snaze uskutečňovati křesťanskou spravedlnost a lásku mezi lidmi a národy. Ničeho se nedovíte o odpovědích, jimiž vítězně vyvrací útoky těch, kteří ve vašem okolí církev zlehčují a tupí. Stáváte se nevědomými a často zcela bezbrannými oproti nepřátelům, kteří nesvědomitě do vašich řad vnášejí nejhorší bludy a nejsprostší lži. Jestli tedy ustavičně a výhradně čtete neutrální list, nemů-

žete nabyti opravdu křesťanského smýšlení, ani v něm se utvrditi, a to dnes tím méně, že slovo Boží do mnohých osad, v nichž není kněze, nemůže vniknouti, a katolický list jest jediný posel křesťanské pravdy, posily a hlasatel obranných hesel vaší víry.“ — V těchto slovech velmi krásně vystihl biskup Monnier význam denního listu.

Blažení, kteří v Pánu umírají. Území veliké jako ta naše Moravěnka, ztuhlé pod příkrovem ledu, bité sněhem ostrých polárních smrští a on, otec misionář, je tam sám. Tu přichází syn Severu, Indián: „Otče, je u nás mor, prosíme tě, přijď zaopatřit naše nemocné!“ — „Řekni, že přijdu co nejdříve!“ Za tři či za více dní zapřáhá své tahouny — psy do saní a vydává se ve 40 stupních R pod nulou za svým úlovkem duší, aby je posílil. Pílí, kvapí; než přece neurazí celou vzdálenost až za dva dny. V podvečer dojíždí a hned jde od stanu ke stanu, aby vyslechl úzkostný tlukot srdcí otvirajících se věčnosti. Jen jedenáct se ho nedočkalo; zemřeli před jeho příchodem a nyní jej vedou i k nim do jejich stanu, kde jejich těla zkamennělá čtyřiceti stupni čekají, až slunce roztrhá na zemi příkrov ledu, aby se pak v ní ukryli v očekávání velikého dne. „Requiescant in pace“ — jediná útěcha pro zesnulé. Ale, co to drží každý z nich v ruce? — Dopisy psané na indiánském papíře, na březové kůře. Začínají: „Pouze náš Otec smí toto čísti!“ — a začíná jejich poslední zpověď. Snad ji mluvila písaři do pera dýchající ústa, snad ji psala v křeči tuhnoucí ruka — nevím. Tolik však vím, že věděli a věřili, že jenom skrze Ježíše lze do nebeského království, že tam budou vpuštěni jenom neposkvrnění. A pak, měli naději v lásku Boží i lidskou, když přisovali: „Prosím Tě, Otče, odsluž za mne mši svatou. A za ochotu lásky Ti dávám jednu bobří kůži, jednu kuní a také svou sekeru.“ Kolik lidí u nás umírá — třeba naproti kostelu či vedle něho a z úst jim vystupuje

jedovatá pěna nevěry a nenávisti! Blažení, kteří v Pánu umírají!

J. Florián.

Německý konvertita v Indii. Dr. H. Zacharias, rodem Němec, z evangelických rodičů narozený, měl velmi bohatou životní dráhu. Jako přírodovědec pracoval v britském museu v Londýně, a později jako kupec odcestoval na malajské ostrovy. Byl postupně nevěrcem, okultistou, zednářem. Stýká se s anglickým katolickými kruhy, měl zájem o katolicismus, poznal osobně Sadhu Sundara a vstoupil do katol. církve. Jak „Katolické missie“ sdělují, je dr. Zacharias 52 letá star, žije a šatí se jako vznešený Indové, takže jej domorodci považují za brahmína, a chce nyní svůj život věnovati šíření katolické církve v Indii. Jeho úmyslem jest založiti v Indii benediktinský klášter, neboť považuje benediktiny za nevhodnější misionáře pro vyšší třídy obyvatelstva, protože oni apoštolát pohostinství, pro Indii tak důležitý, mohou pěstovati. Dr. Zacharias chce v Nasiku, v městě severní Indie, založiti klášter, který by též pěstoval vědy a umění. Svoji činností získal by klášter velmi četné vzdělané Indy pro katolickou církev. Nyní dr. Zacharias studuje v bohosloveckém učilišti v Bengalsku.

Papež Pius XI. jako zakladatel. Podle přehledu milánského časopisu „Corriere“ o ústavech, založených Piem XI., možno tohoto papeže nazvati opravdovým mecenášem. V zahradách vatikánských bylo právě započato se stavbou nové obrazárny. Na náměstí svatě Marty ve stínu svato-peterského chrámu začne se brzy se stavbou vatikánského semináře. Řádová budova jesuitů a americký seminář stojí před dokončením. Ve starém městě, to jest ve vatikánské čtvrti od brány svatě Anny až po Janikul, vyrůstají četné semináře a náboženské domy. Mezi nimi i ústav ruský, jehož vedením pověřen msgr d'Herbigny, známý svými misijními

cestami do sovětského Ruska. Hlavní péče svatého Otce je věnována mladým ruským katolíkům, kteří by se rádi věnovali kněžskému stavu, ale nemají možnosti své přání uskutečnit. Co svatý Otec už vykonal, tím se zasloužil o víru, vědu a umění víc než kdo jiný.

Úsudek protestantské univ. profesorky o katolické škole. Profesorka pedagogiky na americké Columbia-University Mabel Carney konala studijní cestu ve východní Africe a navštívila kromě jiného též vychovatelský institut v Achimodě, na jehož udržování věnuje vláda 2,500.000 dolarů. Ale jako nejdokonalejší vychovatelský ústav neoznačuje profesorka tento ústav státní, nýbrž katolickou školu v klášteře sv. Josefa v Sierra Leone. „Osservatore Romano“ uveřejnil nedávno úsudek prof. Mabel Carney o této škole: „Nejlepší misijní škola, která jest zároveň vsuktku nejdokonalejší elementární školou, kterou jsem v celé východní Africe nalezla, jest divčí škola v klášteře sv. Josefa. Irské řeholnice působí v této krajině 12—14 roků nepřetržitě, kde se jiný Evropan zdrží nejvýše 12—14 měsíců. Ale jsou nesporně nejvýbornějšími učitelkami. Vyučovací metoda byla tak zajímavá, živoucí a zdatná, celé okolí a život v ústavě tak přátelský a sympatický, že jsem potřebovala pouze zavřítí své oči, abych se cítila přenesena do nejlepší školy své vlasti, která se přece chlubí, že má nejdokonalejší školy vůbec.“ Katolické školy se tedy naši pokrokáři nemusejí bát jako nějakého bubáka. Kdyby byly upřímnými, pak by řekli: Nechceme vaší konkurence, poněvadž bychom se svými laickými školami neobstáli. Vidí to dobře na Francii, kde laická škola již každému páchne jako hnijící mrtvola, proto se stále víc a více vyprazdňuje, zatím co školy katolické jsou přeplněny. Když poslanec de Baudry poukazoval ve sněmovně na to, jak škola laická zatěžuje rozpočet státní, tu nejen že ministr vyučování nevyvracel tento fakt, neboť to nebylo možno, nýbrž

přinesl statistiku škol státních. Podle ní měla Francie v roce 1920 1047 škol, v nichž bylo méně než 5 žáků, 2522 škol s 5—8 žáky. Ministr dodal, že mnohé školy mají 1 nebo 2 žáky a mnohé žádné. Nyní se tento naprostý úpadek ještě více zhoršil.

Sovětská protináboženská propaganda troskotá. Jak sděluje moskevský deník „Trud“ (orgán svazu kom. odbor. organizací), zkrachovala úplně s velkou a nákladnou agitací komunisty prováděná akce protináboženská. Hrubá, často sprostá a surová forma protináboženské akce docílila pravého opaku: náboženské hnutí dnes zachvátilo již i ruský proletariát. Dělnictvo velkých nacionalisovaných továren a závodů staví nyní na své útraty závodní kostely, při čemž se penězi nešetří. Tak na příklad postaven tímto způsobem kostel při textilní továrně „Komunistický předvoj“ ve Vladimíru (továrna zaměstnává 7000 dělníků), v továrně na sukna „Rudý říjen“ v Penze (2000 dělníků), v jarkujevské textilní továrně (smolenská gub.) atd. Kněžstvo, pronásledované vládou i komunisty, požívá všude mezi obyvatelstvem ohromného vlivu. Pokusy, uspořádat protináboženskou demonstraci, dosti často končí důkladným výpraskem demonstrantů.

Jak vznikají kolikrát zahraniční zápletky. Ve Štyrském Hradci konala česká menšina oslavu narozenin p. presidenta Masaryka a s oslavou touto byla spojena taneční zábava. Máme za to, že taneční zábava není právě nejdůstojnější formou oslavy narozenin presidentových, a uvážíme-li, že tato taneční zábava konala se v době postní a to v městě německém, v němž žijí v ohromné přesile uvědoměli katolíci, pak je taková zábava, zajisté pro okací. Kdo má aspoň špetku důvtipu, ten mohl předvídati, že se tím Němci, nám beztak nepřátelští, jen vydráždí. Tito také začali proti taneční zábavě ostře psát ve svých novinách, a když taneční zábava nebyla odvolána, vyhlili si svoji

zlost na budově čsl. konsulátu, kterou bombardovali kamením. Čsl. vyslanec u rakouské vlády podal formální protest proti podniknutému útoku a kancléř dr. Seipel vyslovil politování nad tím a oznámil, že již bylo nařizováno vyšetřování a že vinníci budou potrestáni. Bylo by záhodno, aby byli poučeni též naši páni, kteří nás v cizím státě reprezentují, že je třeba dbáti ohledu na místní poměry a hlavně poměry náboženské. Co si mohou dovolit naši atheisti v Praze, toho si nesmíme dovolit v cizím katolickém státě.

Misionářská činnost lazaristů v Číně. Dle poslední statistiky působí lazaristé v Číně ve 12 apoštolských vikariátech a v jedné prefektuře. Spravují celkem 720.721 věřících. Ze 14 biskupů jsou dva ze 297 lazaristů 106 Číňanů; mimo to pracuje v duchovní správě 281 čínských kněží světských. Celkem má kongregace lazaristů 500 domů se 4080 členy.

Katolíci a protestanté. Pěkný čin křesťanské lásky vykonali evangelíci v městě Lindavě, ležícím na ostrově v Bodamském jezeře. Tam nedávno vyhořel katolický chrám. Zástupce tamních evangelíků ihned nabídl katolíkům vlastní kostel k používání pro katol. bohoslužby a první příspěvek 100.000 mk. na novostavbu katol. kostela věnoval evangelík.

Biskup přednáší na universitě. Saský biskup míšenský dr. Christian Schreiber přednáší o Kantovi na universitě v Lipsku při přeplněném sále. Byl profesorem filosofie v kněžském semináři ve Fuldě a redaktorem filosofického časopisu Görresovy společnosti. Jako na slovo vzatý odborník přednáší i dnes jako biskup. Je to jistě chvála hodný čin s jeho strany, ale i se strany lipské university, která připustila katol. biskupa na universitu. To u nás nesmí se na universitu dostat ani katolický laik, tím méně tedy kněz, nebo biskup.

Problém domácího domorodého kleru vstupuje od doby vydaného listu papežova v prosinci 1919 víc a více

do popředí. Z Konga se dovídáme, že „domorodci považují své černé kněze za své kněze. Promluvil-li jejich kněz jest pro ně věc vyřízena.“ Z pochoptitelných příčin bude tak asi všude. Rovněž katolíci Indie touží po svých domorodých kněžích, ano všeindický mariánský kongres v Matrasu unesl se, by žádáno bylo zřízení domorodého episkopátu, žádost, jejíž vyplnění apoštolský delegát uznal za oprávněné. A již jmenoval papež o posledních dnech indického kněze Františka Vazapillu biskupem v Trichuru.

Pokrok katolicismu v Portugalsku. Portugalsko, které se roku 1910 dostalo pod vládu zuřivých nepřátel církve, zotavilo se poněkud z hrozných rány, kterou tito nepřátelé zamýšleli a církvi zasadili. Na nedávném církevním národním sněmu v Lisaboně mohl kardinál Mendes-Belo, lisabonský patriarcha, prohlásiti, že církev se nemá už čeho obávat od nositelů světské moci. A i veřejné mínění jest dnes o církevním zřízení příliš pravdivě poučeno, než aby se mohlo i jen mluvit o novém nějakém proticírkevním převratě. A opravdu, na slavných bohoslužbách, jimiž byl sněm zahájen, bylo mezi jinými četnými státními úředníky přítomno i více zástupců vlády, zvláště portugalský zahraniční ministr. A portugalský stát vynakládá v poslední době velké obnosy i na katolické misie v portugalských misiích, dobře věda, že práce misionářů přispívá i k upevnění a rozkvětu blahobytu lidu v koloniích.

Svobodní zednáři v Praze mají lóži v čp. 576 na Ovocném trhu na Starém městě pražském, kde na domě je u dveří vkusný moderní štítek s písmeny „I. O. O. F.“, t. j. „International ordre of Freemaçons“, česky „Mezinárodní řád svobodných zednářů“. Svobodným zednářům se ovšem v Československé republice daří znamenitě.

Apoštolská delegatura v Berlíně slavila 12.—14. června 1927 své sté trvání. K slavnosti dostavil se Kardinál arcibiskup dr. Bertram z Vratislavi. Delegatura čítá dnes na 550.000 katolíků,

9 arcipresbitariátů a 134 farností. V čele stojí nyní prelát Deitner, probošt u sv. Hedviky.

Kaple ruského smutku. Na jaře 1927 posvěcena byla v Novém Yorku v jednom ruském ortodoxním kostele kaple, která je zasvěcena ruskému smutku. Na jejích stěnách jsou nápisy s číselnými údaji, kolik Rusů se stalo obětí bolševiků. Dle toho zavražděno bylo od nich: carská rodina, 31 biskupů, 1560 duchovních, 34.585 učitelů a lékařů, 16.367 studentů a pro-

fesorů, 79.900 úředníků, 65.890 šlechticů, 56.340 důstojníků, 196.000 dělníků, 268.000 vojáků a námořníků, 890.000 sedláků. Od té doby, kdy nápisy pro jmenovanou kapli byly připravovány, počet bolševických obětí vzrostl o další.

(Poděkování.)

Trumbíková Štěpánka a Anna v Neborach děkují sv. Tereze, sv. Ignáci a Božskému Srdci Páně za uzdravení!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za časté a denní sv. přijímání dítek dle příkladu sv. Stanislava Kostky a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Doporučeti dítětem sv. přijímání.

Úmysl v prosinci 1927: **Aby den Páně byl dle přikázání církve svěcen.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Časté sv. přijímání dítek dle příkladu sv. Stanislava Kostky. (Hlavní úmysl.) — Na hřbitově. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo, pramen života a svatosti. — Na hrobě [otcově. (Báseň.)] — Dopis z Číny. — Pomník Fr. Sušila (obrázek). — Podobství Páně. — Dva mučeníci [Eucharistie z Tovaryšstva Ježíšova. — Obrázky z katolických misí.] — [Na]dušičky [obrázek]. — Na světě (Báseň). — Různé zprávy. — Obětování [denního] úmyslu. ¶

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXI.

BRNO, 1. PROSINEC 1927.

ČÍSLO 12.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Náležitě svěcení neděli a svátků.

(Hlavní úmysl.)

Toť den, který učinil Pán! Tak lze zvolati o každé neděli a každém zasvěceném svátku! Každá neděle jest den Páně a tímto Pánem jest Ježíš Kristus, jest Bůh sám; jest to den posvátný, v němž Kristus Pán vstal z mrtvých a seslal na apoštoly Ducha sv. Ani Kristus ani apoštolé neustanovili neděli. Ale tolik víme, že svěcení neděle jest prastaré v církvi a jest naší svatou povinností, abychom neděli světili, nechať byla ustanovena Kristem nebo některým jeho řádným nástupcem. Již ve Starém zákoně přikázal Hospodin skrze Mojžíše svému lidu: Šest dní budeš pracovati a dělati všecka díla tvá. Sedmého pak dne sobota Hospodinova, Boha tvého jest . . . V šesti dnech stvořil Bůh celý svět, sedmého pak dne odpočinul; protož požehnal Hospodin dne sobotního a posvětil ho. Ale Starým zákonem přestalo slavení sedmého dne, soboty, a nastoupilo na jeho místo slavení dne prvního, dne, ve kterýž Pán vstal z mrtvých. A toto svěcení bylo pak rozšířeno na celé pokolení lidské. Majít všichni lidé vstoupiti do říše Ježíše Krista, do církve katolické; všichni mají zachovávatí přikázání, která dal Kristus a jeho nástupci na zemi. A k těmto přikázáním náleží svěcení dne nedělního. A v čem záleží toto svěcení

neděle? Církev sv. vytkla dvě věci, totiž od práce odpočívati a službám Božím přítomnu býti, totiž kázání pozorně poslouchati a mši sv. nábožně obcovati. Kromě toho mají též věřící sv. svátosti přijímati, duchovní knihy čísti a jiné dobré skutky konati. Vším tím plníme vůli Boha, našeho Stvořitele a vůli sv. církve, která Kristem byla k tomu zmocněna, aby veškeré národy učila zachovávatí, cokoliv On byl přikázal. Plnění této povinnosti přináší blaho a štěstí. K našemu blahu a prospěchu dal Bůh svoje příkazy, tedy i příkaz o svěcení neděle.

Než co se děje v posledních letech? Lidé většinou zapominají na svěcení neděle a svátků a podnikají vycházky sportovní a to v celých zástupech, jimž ani nenapadne, aby obcovali nábožně mši sv., jako v den Páně. Jdou za svými požitky do polí, do lesů, do zábavy, do hostinců, k muzikám a tanečům. Většina lidí se domnívá, že se jich přikázání Boží a církevní netýkají! Mnozí opět nespokojí se s prací ve všední dny, ale pracují i v neděle a svátky a to bez nutné potřeby, jen z lakoty a zpornosti. Proto není též žádného požehnání Božího. Proto jest svatou povinností všech katolických spolků, aby ve svěcení neděli a svátků všem ostatním dobrým příkladem před-

cháze ly. Všichni členové katol. spolků mají o to pečovat, aby členové jejich napřed dali co Božího Bohu, totiž, aby slyšeli pobožně mši sv., po případě též kázání a pak se teprve odebrali po své zábavě. Též není správné, pořádati zábavy v sobotu večer, protože se zábavy ty prodlouží přes půlnoc a účastníci ráno dospávají, místo aby šli do kostela na služby Boží. To se v katolických spolcích naprosto nemá trpěti. Třeba nelze najednou změnit nynější proud světa, nicméně přece musíme všichni k tomu úsobiti, aby tyto ne pořádky přestaly a lid věřící aby zase den Páně náležitě světil a službám Božím pobožně obcoval. Učín tak každý ve své rodině!

Nehledě ani k Božímu nařízení, již ze sociálních a národohospodářských

příčin uznali lidé, že nutno jest naříditi opět, aby neděle byla svěcena tak zvaným „nedělním klidem“, jimž aspoň záporná část církevního přikázání se uplatňuje. Lidé, kteří neděli pohrdají, svolávají na sebe kletbu Boží. Svěcení neděle přináší štěstí a požehnání národům a rodinám i jednotlivým lidem. Svěcením neděle plním povinnost vůči Bohu, jemuž za všecko dobrodiní díky zavázání jsme, jehož vůle je našim prvním a nejvyšším zákonem. Jen jediný den v týdnu vyhradil si Bůh pro sebe, proto zasvěťme jej Bohu, a ne světu. Nezapomínejme nikdy na Boží přikázání: Pomni, abys den sváteční světil! Dávejme, co Božího jest Bohu! Hledejmež nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a ostatní bude nám přidáno!

A. M. K.

J I Ž S E B L I Ž Í .

Již se blíží chvíle svatá
narození Páně,
duše naše láskou jatá
hledí k nebes Panně.

Již se blíží blaha chvíle
do celého kraje,
vánoční to svátky milé
nesou svoje báje.

Již se blíží chvíle štěstí
křesťanskému světu,
jesličky tam lidem věstí,
že již Kristus je tu.

Již se blíží večer svatý,
s ním vánoce zlaté,
kdo je žalem zaujatý
těš jej Dítě svaté!

Srdce Ježíšovo — žádost pahorků věčných.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátku v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hodinky smrti XII. zaslíbení.

Zbožné vzdechy litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně, — jež jsme doposud probírali, — jsou většinou vzaty z Pi-

sem svatých Zákona Nového. Vyzvání, ve kterém jmenujeme nejsvětější Srdce Ježíšovo — „žádostí pahorků věčných“ — je však vyňato ze Zákona Starého, a to sice hned z první a nejstarší knihy Písem svatých, totiž z I. knihy Mojžíšovy čili Genese.

Genesis.

První místo v řadě biblických knih Starého Zákona zaujímá Pentateuch čili pětidílná kniha Mojžíšova. Popisuje vývoj zjevení Božího od stvoření světa až do osazení Palestiny Israelity. Nepodává ovšem kniha tato všeobecných dějin lidstva, nýbrž líčí jenom to, co se týká zjevení Božího. Poněvadž tento „pětisvazek“ — tak asi lze přeložit řecké slovo „Pentateuch“ — obsahuje též soubor zákonů náboženských, mravních, bohoslužebných, společenských, občanských a politických — jak dal je Hospodin lidu vyvolenému skrze Mojžíše na hoře Sinaji a na poušti, proto nazývali Israelité knihu tu právem „Thóra“, t. j. zákon, čili zákoník.

Prvá kniha Mojžíšova líčí v 50 kapitolách vznik všehomíru, původ člověka, první hřích a počátky národa israelského. Hlavně se zřetelem ke zprávě o původu světa slove též řecky Genesis, t. j. Původ, Kniha původu. (Dr. Jan Hejřel, překlad Pisem sv. St. Z.)

Podav zprávu o stvoření světa vypravuje Mojžíš o původu prvních lidí, o ráji, o smutném pádu a vyhnání z ráje, o dětech Adamových, jakož i dalších jeho potomcích; líčí potopu světa, stavbu věže babylonské, vyvolení Abrahama, pak stručně vykládá o jeho potomcích Izákovi, Jakubu, o jeho synech, hlavně Josefu; smrtí Jakobovou a Josefovou ukončuje se I. kniha Mojžíšova, z již předposlední kapitoly, totiž 49., z verše 26, jsou vzata slova „žádost pahorků věčných“. Abychom lépe jim porozuměli, nahlédneme do posvátného Pisma a uvedeme si přesněji v paměť, co se nám tu vypravuje.

Jakob a Josef.

Josef, syn patriarchy Jakuba, o němž se dočítáme v posledních kapitolách Genese, jest jednou z nejzajímavějších postav historických. Sjednocuje ve své postavě vše, co zajímá a dojmá. Zakusil veškerý krajnosti

štěstí lidského: byl miláčkem otce svého Jakuba, stal se později otrokem, vězněm, prvním po králi v Egyptě. Příliš na jevo dávaná náklonnost jeho otce, který miloval v něm drahou manželku svou Ráchel, vzbudila zášť a závist jeho bratří, a tato závist učinila z něho otroka Putifarova. Jeho moudrost, jeho rozřadnost, jeho příjemná povaha zjednaly mu brzo přízeň jeho pána, ale tytéž vlastnosti přivodily novou pohromu. Manželka Putifarova svádí jej k hříchu; etnostný mládenec klade statečný odpor jejím nástrahám; lživé její nařknutí vrhá jej do temnosti žalářních. Než Bůh jej tam neopouští! Chce učiniti z toho vězně nástroj svých plánů, jež měl s kmenem Israelským, i zjevuje mu budoucnost skrytou v tajemných snech, které mu vypravují úředníci faraonovi, jeho druzi v neštěstí. — Otroek opouští vězení, aby usedl poblíž trůnu, je zahrnut počtami, shledává se opět se svým otcem, odpouští svým bratrům, stává se záchrancem své rodiny a veškerého Egypta. Světová literatura nemůže se vykázati dojemnějším výjevem, nežli jest shledání se Josefova a bratří jeho, a není nikoho, kdo by čta vyličení tohoto příběhu v Písmě sv., nepocítil, kterák slza smáčí jeho zrak.

Ve všelikých změnách osudu, ve štěstí i v neštěstí zůstává povaha a etnost Josefova pevnou a stálou. „Jeho postava jeví se nám milou,“ dí Goethe, „milou a klidnou, přívětivou a rozumnou, ale s jakýmsi nádechem melancholie, který jí dodává neodolatelného půvabu. Je povznesen nad bratry své netoliko důstojenstvím, jehož se mu dostalo od faraona, nýbrž i vznešeným smýšlením svým a velikostí své duše. A tak všichni, kdož čtou jeho příběhy, zamilují si Josefa zrovna tak, jak otec jeho Jakub!“ Příběhem tímto jsou vyloženy mnohé důležité pravdy životní a mravní v jednoduché, ale sličné formě, jakž nejvíce působí na člověka, takže Voltaire jej nazývá veledrahou, starožitnou památkou a

vzorem všech spisovatelů východních.

Příběhy Josefova života jsou tedy netoliko zajímavé, nýbrž i poučné. Nevinnost je tu po nějaký čas podrobena utrpení. Přirozenost lidská jeví se tu brzo s dobré, brzo se zlé stránky; jednak ve svých slabostech a chybách, jednak zase v největší kráse své ušlechtilosti. Stav se oběti zprvu závidí a krutosti nelidských svých bratrů, později pak oběti pomsty bídné ženy, obdržel Josef konečně v odměnu za svá utrpení, za svoji poctivost a cudnost nejvyšší pocty, jakýchž sobě může smrtelník jenom přát!

Jakub, jenž tak slabý byl v prokazování něžné lásky své k synu Racheľinu, jest po dlouhá léta odloučen od miláčka svého a oplakává smrt jeho, oblečen jsa v roucho žíněné a rozedrané. Bratři Josefovi za provinění svoje musili býti bezútešnými svědky hluboké bolesti, kterou zasadili otci svému, a již zhojiti nemohli; pykali za hřích svůj tíhou tajemství, které je trápilo a hryzlo; jejich trest jen zpola byl odpykán, když se musili pokořiti před tím, jež byli prodali; jejich vina byla příliš veliká, tudíž i trest musil stihati je veškeren jejich život. Sama již nízkost jejich povahy činí je nedůvěřivými: nemohou uvěřiti, že by Josef mohl býti do té míry velkomyslným, aby zapomněl na křivdu, již mu byli učinili, a když otec umřel, jati jsou bázní a nepokojem, jež vládlost a velkomyslnost Josefova stěží mohly upokojiti.

Písmo svaté nezabývá se již záudnou ženou Putifarovou, když bylo podalo zprávu o jejím poklesku, ale nebyla-li žena tato potrestána od samého manžela svého, když byl poznal její faleš a zlobu, již povýšení oběti jejího nařčení v hodnost prvního úředníka faraonova bylo pro ni dojista dostatečným trestem.

Těchto několik úvah o příběhu svatého patriarchy (dle Vigouroux — dra Podlahy) nám ukazuje, jak veliká jest jeho důležitost v posvátných dějinách a jak hluboký jeho význam. A z po-

sledních kapitol tohoto příběhu, památelnějšího než četné jiné, jsou vzata slova „žádost pahorků věčných“. Jsou to slova požehnání otce Jakuba milému synu Josefovi.

Požehnání Jakubovo.

Jakub žil v Egyptě, v zemi Gessen, kterou vykázal mu syn jeho Josef dle vůle Faraonovy, 17 let. Když pozoroval, že blíží se konec jeho života, povolal jej k sobě a pravil mu: „Prokaž mi ten skutek lásky a věrnosti, že mne nepochováš v Egyptě, nýbrž abych odpočíval se svými otci, že mne odvezeš z této země a pohřbíš ve hrobce mých předků!“ Josef řekl: „Učiním, co jsi rozkázal,“ a potvrdil svůj slib přísahou. Pak shromáždil Jakub kolem sebe všech svých 12 synů a řekl jim: „Shromážděte se, abych oznámil, co se s vámi bude dít v budoucích dnech.“ Dával pak každému z nich své poslední požehnání, pln jsa ducha prorockého a předpovídaje, co se jim stane ve věku pozdějším. K Judovi pravil: „Judo, tebe slaviti budou tvoji bratři. Nebude odňato žezlo Judovi, aniž vládce z krve jeho, dokud nepřijde ten, jenž má býti poslán, a jenž bude očekáváním národů!“ K milému Josefovi řekl: „Plodným odnožem jest Josef, plodným odnožem a krásného vzezření; jeho ratolesti se rozbíhají po zdi Dráždi ho, roztrpčují a závidí mu lučičníci. Ale neochvějně trvá jeho luk, pouta rukou a ramen jeho rozvázala ruka Silného Jakobova; od tud se stal pastýřem a skalou Israellovou. Bůh otce tvého bude tvým pomocníkem, a Všemohoucí bude ti žehnati hojným požehnáním nebes shora, hojným požehnáním hlubin odpočívajících dole. Toto požehnání tvého otce bude větší, než požehnání otců jeho, dokudž nevzejdou vzácné plody pravěkých pahorků. Tato požehnání sneste se na hlavu Josefovu, na těmě toho, který jest knížetem mezi bratry!“ (Genes. 49, 22—26.)

Z těchto posledních veršů Pisma svatého jsou vzata slova našeho vzý-

vání, ovšem nikoliv v tom znění, jak jsou uvedena tuto dle nejnovějšího překladu profesora dra Jana Hejčla, nýbrž dle překladů starších, doslovných to překladů latinské Vulgaty. Porozumíme pak tomuto místu Písem, když se poněkud u něho zastavíme. Slov, jimiž pronáší umírající patriarcha požehnání synu Judovi, netřeba vykládati; jsou dosti známa z biblické dějepřavy, a pak netýkají se přímo nahoře uvedeného vzývání. Položeny

jsou tu jenom k vůli úplnosti, jakož i souvislosti. Blíže však jest nám poznati výklad požehnání Josefova. I o tomto prorockém požehnání platí to, co jsme řekli v posledním rozjímání, totiž že jsou v Písmech svatých „některé věci těžko srozumitelné“. (II. Petr. 3, 16.) Tak alespoň bude nám možno poznati, kterak bývá někdy dosti těžkou úlohou, vystihnouti pravý smysl Písem svatých.

(Pokrač.)

Jos. Al. Vlastimil-Římský:

DRAHÉ MATCE.

Matko, kdyby celý svět
někdo dával mi za to,
abych jediný jen květ
utrhl někdy z lásky stromu k vám,
slibil stříbro a zlato,
jistě raděj všechno mu to dám,
abych vás jen mohl mít!

Dopis z Číny.

Josef Zeman, misionář z kongr. Lazaristů.

(Dokoně.)

V Koei-ka jsou křesťané velmi chudí, dům, kam se shromáždili, byl pouze jako velká krabice z bambusových rohožek, myslil jsem, že jej velký víchor s deštěm převrátí! Při večerním kázání tele, které bylo uvázáno v jednom koutě za ohradou, se utrholo a uteklo ven, provděpodobně mu to vše nebylo vhod; kdežto veliký černý vepř klidně spal v druhém koutě. Ráno ke mši sv. nebylo stolu. Sloužil jsem mši sv. na vysazených dveřích. S pohnutím jsem myslil při mši sv. na tajemství Narození Páně v Betlemě, kde jednorozený Syn Boží, věčný Bůh, se narodil v chlévě, dle podání byla tam dvě zvířata a přišlo se mu klanět ně-

kolik pasáček. Jak věrný to obraz toho velikého tajemství chudoby, proti kterému se bouří pýcha bohatých tohoto světa! Zde rovněž několik chudých věřících, klanějících se témuž Spasiteli světa, tajemně, ale skutečně sestoupivšímu mezi ně do jejich chudoby, do pravého chléva, který jest zároveň jejich domovem. — Po mé levici černý vepř dosud pokojně spal, napolo zahrabán ve slámě, a po pravici z ohrady vyhlíželo ono statné tele, dnes poněkud klidnější, trnul jsem pouze strachem, aby je opět nepopadla touha po svobodě a cestou vše nepřevrátilo.

Po dojemném rozloučení s těmi ně-

kolika křesťany (pouze sedm jich přistoupilo ke stolu Páně), opět za deštivého počasí do jiné osady: Čy-ka-fang, která leží za řekou, přes kterou nás přepravil převozník na chatrné loďce. Zde jsou pouze tři křesťanské rodiny a přece jest křesťanů asi 60, následkem starého, patriarchálního způsobu rodin. Tak rodina, ve které jsem bydlil, počítá pět rodin pohromadě; starý otec sedmdesátiletý (matka loni zemřela) jest dosud hlavou pěti rodin svých synů, šestý syn studoval na kněze. V rodině nejstaršího má již syn syny a dcery. Všechny ty rodiny bydlí v jednom domě, pro každou rodinu jest jedna světnice. Bydlil jsem ve světnici jednoho syna, který byl ve světě za obchodem. Světnice temná, plná prachu a plísň, mřížovým okénkem pronikalo trochu světla, vítr fučel skulinami ve zdech a ve střeše, takže za toho sychravého březnového nečasu mnou v noci lomcovala horečka. Zdržel jsem se tam pro veliké lijavce přes týden až do Popeleční středy.

Zde jsem byl svědkem podivného způsobu čínské lékařství. Jednoho večera, když jsem začínal kázání o posledních věcech člověka: o smrti a soudu, byl jsem volán k jedné nemocné stařenke. Měla tak zv. nemoc „pisa“, jevíci se zvolněním oběhu krve. V horkých letních měsících jest ta nemoc častá, a nejednou jsem jí také trpěl. V mírných případech se štipe a tahá kůži v ohbí rukou, pod rameny a na zádech, nebo se tře penizem, až se pod kůží zjeví namodralé skvrny sražené krve a tak se urychlí oběh krve. Případ oné stařenky však byl mnohem těžší, povolali k ní jednoho místního „lékaře“, který však nebyl diplomován jsa prostým venkovánem jako ostatní, kteří se sběhli k „operaci“. Náš příležitostný lékař byl velmi krátkozraký nebo trpěl oční nemocí. Napřed zkoumal nějakou chvíli tep stařenky, která zsinála a jako bez sebe seděla na nízké stoličce, potom prohlížel její konce prstů, které již začínaly modrati pod nehty. Dcera stařenky,

mladá křesťanka, provdaná v této osadě, stála u hlavy nemocné plačíc. Lékař jako znalec pronesl krátce dvě slova: „pu p'a“, t. j. „nestrachujte se“. Nato si vyzádal špendlík, který mu dcera nemocné podala, vytáhnuvši jej ze svých vlasů. Lékař špendlík „desinfektoval“ osliniv jej ve svých ústech a nastala operace! — Špendlík zarazil předem pod nehty na rukách stařenky, načež hledal opatrně místo v ohbí rukou v loktech, kam rovněž špendlík skoro celý zabodl! Vetchou stařenkou to vždy zachvělo a vydala slabý vzdech. Na místech, kam špendlík zapíchl, se vždy objevila černá kapka sražené krve, kterou setřel prstem, vlastně dlouhým, špinavým nehtem a prohlížel a opět pronesl ono vážné pu p'a! Okolostojící křesťané těšili plačící dceru a někteří rovněž slzeli. Po operaci rukou rozepli stařence košili, a lékař opět prsty (očima ničeho neviděl) hledal velmi pozorně několik míst mezi lopatkami a kolem páteře a opět bodal špendlíkem. Načež klidně odešel, vrátiv špendlík dceři, která jej opět zapíchl do vlasů. Stařenka se probrala ze své mdloby a vykonala sv. zpověď, ráno přijala sv. přijímání a poslední pomazání, jak si sama přála, neboť nebude dlouho čekati na odměnu svých 75 let plných trampot.

V též osadě jsem rovněž zažil příběh smutnějšího předešlého. V jedné z křesťanských rodin žilo pohromadě též pět synů, kteří však i s otcem byli zbujnici a hráči v pohanských čajovnách. Ačkoliv byla misie, které se všichni křesťané, matka, sestra a manželky toho pověstného pětiletku zúčastnili, oni nepřišli, naopak chodili hrát o peníze s pohany po celé noci. Poslední den misie, na Popelečnou středu, po prohrané noci upadl nejmladší z oněch pěti do těžké nemoci. Na tváři se zjevila velká boule a v několika hodinách ten mladý zbujník ležel polonahý v posledním tažení, jelikož košile a oděv byly příliš úzké pro oteklinu, která se rychle šířila na krk a prsa. Povolali spěšně lékaře (pohana), který však

nikdy neviděl tak hrozného případu a prostě utekl, pravě, že nemocný má v sobě „mnoho ďablů“. Naopak křesťané v tom viděli trestající ruku Boží, jak tomu vpravdě bylo. Dobří křesťané měli na čele popelec, znamení dobrovolného pokání, a zde viděli, jak Pán Bůh dovede trestati posměvače a hříšníky. Nemocný se ztěžka vyzpovídal a přijal poslední pomazání. Mši sv. jsem sloužil v polokrytém dvoře, kde ležel nemocný a kam se ostatní křesťané shromáždili. Kázání jsem tentokrát nečinil žádného, pouze jsem řekl několika slovy, aby si křesťané dobře zapamatovali živé kázání nemocného a za něho se modlili. Téhož dne jsem odešel do jiné misie. Nemocný nezemřel, má však na krku stále velikou, otevřenou ránu, která se nehojí a která ho dříve nebo později přivede do hrobu.

Do následující misie jsem jel asi 6 hodin po louce po velké řece, která teče daleko od hor ze sousední provincie Fo-kien. Řeka v zimních měsících jasně zelená se za jarních a letních dešťů zle rozvodňuje, valic rovinou spousty žlutých, pěnících se vod. Tentokrát jsme jeli po proudu, při čemž stačí lodku pouze řídití. Vody se rozlévaly daleko široko, zatápěly i chatrče podél řeky, obyvatelé však se jednoduše odstěhují na ložku, kterou má každá rodina, a po povodni lehce opraví své hliněné, slamou kryté chatrče. Větší škody působí povodeň na rýžovištích, které často zanese vrstvou pisku, takže sázení rýže jest nemožné. Kol řeky činí venkované hráze, než rozezlená řeka je trhá, jelikož jsou obyčejně jen z hlíny a pisku na břehu řeky samé. — K večeru jsme přijeli do vesnice Ma-keu-ka, kde jsou křesťané velmi horliví a kde jsem zažil mnoho útěchy. — Jak pozorujete, ve jménech osad vždy se vyskytuje hláska „ka“ (Kan-ha-fu-ka, Koei-ka, Čyk-a-fandg, Ma-keu-ka), což značí rodina = k. Celá ves byla původně jedna rodina. Čínská značka pro rodinu jest střecha a pod střechou vepř vyslovuje se to obyčejně tím,

že každá rodina obětuje jednoho vepře při slavnostech, nebo že každá rodina má pod střechou vepře, jak skutečně tomu jest, a která skutečně bydlí s rodinou a v rodině jako její člen! Vepřové maso nechybí při žádné slavnější okolnosti a jest jakoby národním pokrmem čínským.

Po čtyřdenní misii jsem se vrátil pěšky do Sich-fow. Než chybá lávky! Cestou se spustil déšť, ten jemný neustálý déšť jižní Činy, který trval po celé tři hodiny cesty! Nosič upadl po kluzké cestě, koš spadl do rýžoviště, kde bylo po kolena vody a po návratu jsem shledal, že bílý ornát byl úplně zkažen. Rozvodněná řeka, jejíž voda poněkud opadla, zanechala všude spousty žlutého bláta, kterým jsme se promokli brodili. Cestou jsem dostal horečku, která mne po celý týden nepustila. — Tak zažije misionář ne jednu trampotu, má však také mnoho duševních radostí v práci o spásu duši. Kéž, milí přátelé a dobrodinci, si laskavě na misionáře vzpomenu a vprosi déšť milosti Boží pro jeho práci. Tak, jak pro pěstění rýže z těchto krajů jest třeba mnoho deště a namahavé práce v blátě a horku, tak jest to mus misijní práci v Číně.

* * *

Doslov. Z dopisu P. Zemana jest vidět, s jakými námahami pracují naši chudí, opuštění misionáři na rozšíření říše Kristovy. Neopouštějte jich! Podporujte je modlitbou, podporujte i příspěvky peněžitými! Každý halíř je dobrý a přinese Vám Boží požehnání. Zbožné čtenářky „Školy“ sebraly na ten účel již několik set, na prvním místě dosud jsou chudé tovární dělnice v Brémách v Německu. Celkem jsem odeslal letos P. Zemanovi 2385 Kč. Kéž božské Srdce dárcom tisíckrát vše vynahradí svým požehnáním!

Jahoda Michal,
Sv. Hora-Příbram, Čechy.

Poděkování. Další dary pro krajana misionáře v Číně zaslali: Tovární dělnice (pí. Křivohlávková) v Brémách 100 Kč, Scharfová A. Tišnov (Koudelová, Ondráček, Pokorná) 25 Kč, No-

vočná Kateř., Kladno 60 Kč, Satrapová A., Letná, 20 Kč.

*

Srdce Ježíšovo, odplat všem, kdož pomáhají šířit Tvoje království!

Betlemští pastýři.

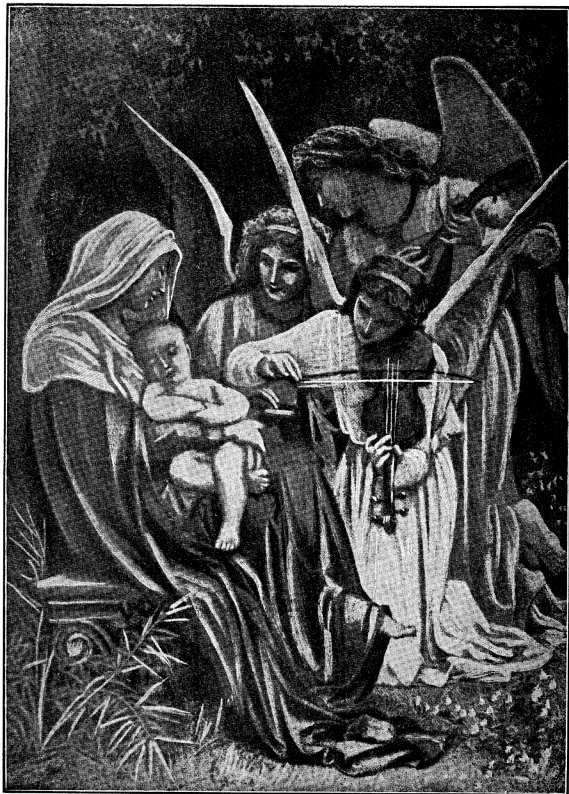
Vánoční úvaha. Upravil Ignát Zhaněl.

„Nebojte se, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu.“ Slova tato promluvil anděl k pastýřům v noci, když se zrodil Ježíš Kristus. Páslí stáda na luzích betlemských. Anděl přišel k pastýřům. Proč nevěšel ke králi Herodesovi nebo k nejvyšším kněžím, k vůdcům lidu israelského? Což nebylo tehdy lidí moudrých, vznešených, vynikajících nad druhé? Proč přišel ku prostým, nezkušeným, snad málo nebo vůbec nevzdělaným, světa neznalým pastýřům? Bůh jinak usuzuje ve svých úradech o lidech než my, jak se dočítáme u sv. Pavla: „Hleďte jen na své povolání, bratři, že nemnoho moudrých podle těla, nemnoho mocných, nemnoho urozených (jest povoláno), ale co početilé jest ve světě, to vyvolil si Bůh, aby zahanbil silné, a co neurozené jest ve světě a opovržené a čeho není, to vyvolil Bůh, aby zkalil to, co jest (a to k tomu konci), aby žádné tělo se nepochlubilo před Bohem.“ (I. Kor. 1, 26 nn.)

Kdo je velký ve světě, pokořuj se. Bůh opovrhne pyšným i, n a d u t ý m i. Jsme-li nepatrní, maličci před světem, těšme se blahou nadějí, že vyvýší nás Bůh, budeme-li živi podle jeho zákona. Sv. Augustin píše: „Veliké bylo milosrdenství Pána našeho. Vědělť zajisté, kdyby byl zvolil senátora, byl by řekl senátor: Moje hodnost byla vyvolena. Kdyby byl vyvolil boháče, byl by řekl boháč: Byla vyvolena moje zámožnost. Kdyby byl vyvolil mocnáře, byl by řekl: Bylo vyvoleno moje mocnářství. Vy-

volený řečník by se odvolával na svou výřečnost, mudrc na své mudrotví. Zatím však řekl Pán: odvrhují se tito lidé pyšní, kteří se nadouvají; dej mi dříve onoho rybáře, pojď napřed ty chudý, nic nemáš, nic nevíš, následuj mne, k tak hojnému prameni musíte prázdní přistoupiti. Zanechal rybář síť, obdržel milost a stal se božským řečníkem. Slova rybářova čtou se i nyní, podrobují se jim šije největších řečníků.“

Bůh zjevil tajemství svého zrození p o k o r n ý m r y b á ř ů m a n i k o l i v p y š n ý m b o h á č ů m. Pastýři bděli celou noc, boháči oddali se sladkému spánku, pastýři byli jednoduší, duchem chudí lidé, boháči onoho času byli političtí kejklíři, měnili své přesvědčení jako vítr honí vlající prapor. Pastýři byli nevinní, boháče sotva bylo možno také takto nazvat. Andělé přinesli pastýřům dobrou zprávu, že se zrodil Vykupitel. Zajisté zpráva nejutěšenější, kterou slyší vězeň, že obdrží svobodu, slepý, že bude viděti, nemocný, že ozdraví, k věčné smrti odsouzený hříšník, že bude věčně živ. Všichni lidé byli dítkami nikoliv milosti, ale hříchu. Byli zajatci ďábla a měli jimi zůstatí nejen za živa, nýbrž i po smrti. Ježíš přišel, aby jim znovu otevřel svévolně hříchem prvních rodičů Adama a Evy zavřené nebe, aby je vysvobodil z moci ďáblovy, aby nepřišli do pekla, kde měli trpěti věčné tresty. Přišel, aby jim otevřel brány nebes, kam je uvede, budou-li jeho dětmi. Radujme se tedy, že můžeme i my ujítí trestům na věčnosti, že

Vánoce.

jsme obdrželi Vykupitele tak mocného, všemohoucího, totiž Syna Božího. Na nás záleží, budeme-li dítkami milosti či zlosti, naděje či beznadějnosti.

Vykupitel Ježíš Kristus zrodil se pro všechny. Obzvláštní láskou však plál k chudým. Pravil výslovně, že se „chudým zvěstuje evandélium.“ (Mt. 11, 5.) Největší zájem jevil pro pokorné, světem opovrhované, ujímal se utiskovaných, vedoucích tvrdý život, jako byli pastýři betlemští. Jednou se zrodil viditelně všem, zrozuje se však až do dnešní doby nesčíslněkrát neviditelně v srdci všech, kteří vykonali pokání a přistupují ke stolu Páně. Vysvobodil lidi od kletby a moci hříchu, založil svaté svátosti, dává pokoj, mír, jakého svět dáti nemůže, který lze spíše pocítiti, než popsat. (Jan 14, 27.) Do srdci nás všech zavítá tento pokoj, nad nějž není ve světě nic vzácnějšího a drahocennějšího. Ježíš jest i našim Vykupitelem, přišel, aby i nás vykoupil. Domníváme-li se, že jsou hříchy naše příliš těžké i četné, že jsme bídní tvorové, kteří mají málo zásluh, kteří vykonali nemnoho dobrých záslužných skutků, vzpamatujeme se a uvažujeme, že i nám narozen jest v Betlémě Ježíš Kristus, není příčiny k zoufalství, k malomyslnosti, ale k důvěře v Boha a v jeho milost.

Když oznámil anděl pastýřům radostnou zprávu, hned bylo s ním množství andělů nebeských, kteří chválili Boha říkajíce: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ (Luk. 2, 14.) Nikdo z nás neporušuj tuto uveřejněnou pořádku: vzdávej čest a slávu Bohu, pak budeš mít na světě pokoj, vyplníš-li podmínku, pod kterou ho obdržíš, když totiž budeš mít dobrou vůli. Neobdržíš tedy pokoje

všichni bez výjimky, než toliko lidé dobré vůle. Nezměňujme pořádku tuto ustanoveného. Bůh si ponechává pro sebe čest a slávu, nám pak dává pokoj, podržme si pokoj pro sebe, neodnímejme Bohu slávy a cti. Odebereme-li mu ji, nedá nám slíbeného pokoje.

V jakém stavu je naše srdce? Je klidné či neklidné, pokojné či nepokojné, tiché či rozbourané vášněmi, hříchy všeho druhu? Rozbourané, neklidné jest, když jsme vztáhli ruku po zapovězeném ovoci. Snad jsme pyšní, nadutí, domýšliví, nelíbilo se nám rozdělení, jaké učinil Bůh; bereme Bohu čest a slávu a chceme vzdor tomu mít pokoj, což je však nemožno, protože jsme převrátili pořádek, který ustanovil Bůh. Pokoj obdržíme, prokazujeme-li Bohu povinnou čest, t. j. žijeme-li dle jeho zákona, zachováváme-li všechna jeho přikázání, milujeme-li jim založenou církev. Kdo z nás lidí hledá a touží jenom po své cti a slávě, nebude mít žádné cti, žádné slávy, žádného pokoje.

Uspořádejme svůj život podle tohoto krásného andělského zpěvu, dejme Bohu, což Božího, chvalme, velebme Ho, neboť velký jest, vše od něho, dal nám život, udržuje nás na životě, každý okamžik, který nás ponechává tu na světě, je jeho dar, je k nám všem bez výminky nejvyšše milosrdný, nejvyšše shovívavý. Vyhledává lidi, kteří byli jeho nepřáteli, mohl je zničit, ale nabízí jim pokoj, milost. Chvalme Boha každé chvíle, neurážejme Ho nikdy s ďábly. Chceme často ústy Boha velebiti a opakovati slova, která prozpěvovali andělé před betlemskými pastýři: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Amen.“

(Dle „Rozjímání“ Crasseta).

VÁNOCE.

Vánoce, vánoce,
svátky vy milé,
nesete do duše
radosti chvíle.

Na vás se těšíme
každý rok znova,
neb vaše přítomnost
lásky tok chová.

Vánoce, vánoce,
vítejte znova,
neb Kristus pro nás všech
lásky tok chová!

V minulost zalétá
duše tak ráda,
na dětství vzpomínka
když se nám vkrádá.

Vánoční stromček,
jesličky zlaté
a v nich jak směje se
děťátko svaté.

Dva mučenníci Eucharistie z Tovyřšstva Ježišova.

Podle francouzského upravil P. Jan M. Černý T. J.

(Pokrač.)

Když bylo město dobyto, projednávali Sayas a protestantští pastoři plán, podle něhož se mělo postupovati. Rychle se dohodli. Nejdříve měli býti vyhledáni oba jesuité a jakmile se jich zmocnili, měli je vydat na smrt. Dříve však se měl učiniti s nimi jakýsi pokus, zdali by nechtěli se zřici své víry, aby tím bylo oslaveno protestantství.

Jakýs zrádce ukázal jim dům, v němž jesuité bydleli. Když vnikli pochopové do pokoje, v němž přebývali, našli je na modlitbách s modlitební knihou v rukou.

„Kdo jste?“ křikl na ně žoldněři.

„Jsme řeholníci z Tovyřšstva Ježišova.“

„Vydejte peníze!“

„Nemáme peněz,“ odpověděl bratr Vilém.

„Máme něco peněz,“ pravil P. Sales.

„Zde, v tomto kapesníku je něco drob-

ných, které jsme obdrželi v Tournonu na denní potřeby.“ Bylo tam asi třicet sous. Vojáci se vrhli zuřivě na kněze, prohledali bezcitně jeho šat, bili ho pěstmi a vzali vše, co se jim hodilo a pak jednali zrovna tak s bratrem, načež oba přivlekli k svému veliteli Sayasovi. Sayas, který věděl, co bylo o obou řeholnicích ustanoveno, poručil, aby byli předvedeni k protestantským pastorům.

Začalo druhé jednání této truchlohry. Nepřátelé již předem vědí, ak se vše skončí.

5.

Vyslech a disputace.

Protestantští pastoři byli právě u jídla, když jim byli předvedeni oba zajatci. Úvitali je s velikou radostí, neboť byli nyní přesvědčeni, že buď jak buď, nebude se jim více obávati

toho jim tolik škodícího jesuity, jak mluvili o P. Salesovi. Buď se stane hugenotem, nebo zemře!

İhned začali s ním učenou hádku, aby ho přiměli nějak k odpadu od katolické víry. Ale velmi brzo poznali, že se musejí naděje vzdátı, že by mohli tyto řeholníky zvıklati ve víře. Poručili však, buď z chytrosti nebo že se jim tak zlíbilo, aby se zajatcům doneslo něco k jídlu.

Donesli jim polévku. P. Sales se ihned chystá, aby ji jedl. Byly již dvě hodiny s poledne a všechno, co již zažil, vyčerpalo jeho síly. Tu však praví bratr Vilém: „Otče, ta polévka je hovézı a dnes je sobota, postní pro nás den.“ P. Sales polévku ihned odstrčil.

„Proč nechcete této polévky jístı?“ praví pastoři se strojeným podıvem.

„Poněvadž jako poslušné dítky cirkve sv. katolické,“ odpovídá P. Sales, „nejíme v sobotu masa, ani tuku, aniž čeho jiného z masa připraveného, jak jistě sami velmi dobře víte!“ (Tentokráte totiž byly ještě dva postní dny v týdnu: pátek a sobota.)

Nato bylo dlouhé rokování o svobodné vůli člověka a konečně došlo na Eucharistii. P. Sales čekal na tento předmět již s touhou a jaksouı netrpělivostí. Konečně tedy nadešla chvíle, kdy může veřejně vyznati, že věří, že je Ježíš Kristus skutečně přítomen v nejsv. Svátosti, jeho Tělo i Krev, jeho Božství a člověčenství. Již začíná v jeho duši svıtati, že jeho nepřátelé, kteří o tomto článku víry mají právě bludné učení, se na něho rozzuří, až jim vyloží nauku cirkve katolické a že ho usmrtı, že se tak stane mučedníkem za tento veliký poklad nejsv. Svátosti, který nám zanechal Kristus.

Bylo již k večeru a P. Sales stále ještě lačný a velmi slab, přece však začal radostně tuto disputaci a hájil Božskou pravdu o velikém tajemství lasky Kristovy. Když byli pastoři vyčerpali všechny důvody proti skutečné přítomnosti Ježíše Krista v nej-

světější Svátosti a P. Sales každý úplně vyvrátil, obrátil se k přítomným posluchačům: „Podejte mi Písmo sv. a dokáží vám z něho, že vás pastoři klamou!“

Když to přítomní protestanté uslyšeli, vykřikli: „Rouhači, modláři, falešný proroku, antikriste, horší než ďábel sám! Zabte ho! Zabte toho falešného proroka! V jediném tom jesuitovi je více papeženského kvasu, než by bylo potřebı, aby byla nakažena celá naše vlast!“

P. Sales zůstal klidný a čekal, až se řev utıší a bouře se přezene. Potom pravil: „Jelikož s vámi není řádná disputace možná, dovoľte, abych vám předložil knihu, kterou jsem sám sepsal. Přečtete si ji v klidu. Jedná o svátostech cirkve katolické. Je to moje dílo. Z ní poznáte, čemu věřım.“

Pastoři odnesli knihu a poručili, aby odvedli zajaté do studené vlhké síně, kde měli zůstatı zavřeni přes noc.

Bůh se nad nimi smıloval, neboť cestou vklouzl k nim hošík, který jim dal kus chleba. Nebyl to sice chléb nebeský, kterým se jinı mučedníci připravovali na mučednictví, ale tímto obyčejným chlebem se posilnili oba řeholníci alespoň tolik, aby mohli příštího dne hájiti učení katolické o Eucharistii a za ně zemřiti.

6.

Mučedníci.

Časně z rána následujícího dne byli oba vězni předvedeni do síně, kde byla včerejšího dne učená hádka o Eucharistii. Když vstoupili bledı, se slablı a vysilenı, bylo vidětı mezi přítomnými jakési hnutí soucıtı.

Pastoři právě na tuto slabost spoléhali a proto ihned zahájili rozhovor o Eucharistii a pravili, že kniha P. Salesa o svátostech je plna rouhání proti Bohu. P. Sales ihned jim odpovídá a žádá, aby vysvětlili slova konsekrací: „T o t o j e s t T ě l o m ě!“ Nemohli mu odpovědětı uspokojivě. Kolik hlav, tolik totiž v těchto slovech našli smysl.

Hlavní pastor celý rozrušen a pokořen jasnými odpověďmi knězovými vyšel ven a jal se pobuřovati dav na náměstí, aby žádal život obou vězňů.

„Prorok Eliáš vydal na smrt kněze Bálovy, tito zde musejí také zmizeti!“ tak volal pastor Labat na náměstí k lidu.
(Pokrač.)

A. M. K.:

V A N O Č N Í.

V tiché svaté noci
když zrodí Bůh se nám,
vždy bývá plno lidí
a zpěvem zvučí chrám.

Zde září oltář zlatem
a tiše šepce ret,
ó sestup, Kriste, s nebe,
a nes své lásky květ.

Do srdce lidí hříšných
jen upří pohled svůj,
by každý, kdo v Tě věří,
zřel spasný příchod Tvůj.

V té tiché svaté noci
i já chci Tebe zřít
a s Tebou, Jezulátko,
svůj celý život žít!

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Vánoce v Brasilii.

Píše tamější misionář P. Vilém Tyleček.

Tentokráté měl jsem slaviti Vánoce na jedné z našich vzdálenějších stanic. Jeden den drahou, jeden den koňmo, a já jsem u cíle své cesty. Jaký to jásoť mezi dobrými zálesáky! „Temos missa de Senhor Messino!“ ozývalo se od úst k ústům. „Budeme míti letos jitřní mši sv.“

Jezulátko i u těchto prostých obyvatelů lesních neztratilo podnes svého dávného půvabu. Na mnoho kilometrů cesty scházeli se, aby krásné slavnosti vánoční byli přítomni. Koupil jsem v městě malou sošku Jezulátka a obvyklé okrasy vánočního stromku. Brzy po svém příchodu jal jsem se stavěti oltář pro jesličky, při čemž mi zvláště milá mládež nápomocna byla. Chlapci přinášeli nejlepší druhy mechu a smrkové větvičky, aby jimi obložili betlemskou jeskyni,

muži obstarali dvě krásné jedle a nastala práce okrašlovací. Jak krásně třpytila se jeskyně, jak pěkně vyjímá se statný vánoční stromek!

Již blížil se Štědrý večer.

V úvodní promluvě poučil jsem dobrý ten lid, jak se musí na příchod Jezulátka připraviti, jak Ježíšek obzvláště čisté, hříchů prázdné srdce miluje. Výsledek toho byl, že jsem bezmála do půlnoci seděl ve zpovědnici. Potom popřál jsem si trochu nočního odpočinku. Ale již o třech hodinách zpovídal jsem znovu. Lidé vůbec nespali. Mnozí přišli zdaleka a tábořili okolo kostela. O 4 hodinách měla začíti jitřní. Zácłona před jeslemi se rozhrnula a světla se rozzála. Jak žasli dobří zálesáci vidouce tolik světél, krásné Jezulátko a jasně osvětlený vánoční stromek! Takového něco ještě jaktěživi neviděli.

Již měla začíti mše sv. u oltáře při jesličkách. Tu z čista jašna ozvou se

dva jasné hlásky a zpívají „Sláva na výsostech Bohu!“ Dvě dívky byly se této písni naučily a v úboru andělském u jesliček ji přednesly. K svému velkému úžasu spatřil jsem také sbor hochů v pastýřském oděvu, se širokým slaměným kloboukem na hlavě, pastýřskou holí v levé a s košíkem naplněným všelijakými dárky v pravé ruce. U oltáře vedle jesliček ležely už dárky pro Jezulátko: velké dýně, okurky, hrozny, jablka, ptačí hnízda, cukrová třtina, květiny a cukrlata. Vše co zbožnost dobrým těm lidem vnuknula milého a příjemného, přinesli božskému dítěti darem.

Začíná mše sv. Ministrant dává zvonom znamení. Všecko se vrhá na kolena. „In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti,“ praví kněz znamená se svatým křížem a pastýři začínají zpívat:

Nascen nosso Menino
Na gruta de Belem
Tao choce, tao pequenino
Que mil encantostem.

Dítko se nám narodilo
ve chlévě v Betlemě,
Tak malé, tak sladké,
plné milostí a lásky.

Po evangeliu obrátil jsem se k lidu a promluvil jsem o darech Božského dítěte, které dárky na vánočním stromku visícími jsou vyjádřeny. Všichni poslouchali pozorně, představující si ve své prostotě, jakoby Spasitel jen k vůli nim byl přišel na svět. Pokračoval jsem ve mši svaté. Vždy znovu pěly pastýřky „Nascen nosso Menino“ a „Gloria in excelsis Deo.“ Při sv. přijímání hrnulo se vše ke stolu Páně. Mše sv. byla u konce, dikůčinění vykonáno a nyní tlačí se všichni, staří i mladí, aby uctili Ježíška. Vzal jsem Jezulátko z jesli, sedl si na židli a podával jsem je po zdejším obyčeji všem k políbení.

Po té zpovídání jsem zase, sloužil jsem druhou mši sv. o 8 hodinách, třetí o 10 hodinách s kázáním. Posléze čekalo na mne 15 křtů a 4 oddavky. O 1 hodině jsem poobědval, načež

jsem začal dívky vyučovati katechismu. Tu přichází na koni jakýsi muž, druhého osedlaného koně veda s sebou. Tušil jsem ihned, oč se jedná. „Senhor padre,“ praví, „pojd rychle, má dcera je blízka smrti!“ Otec volá mne ke své těžce nemocné dceři. Je parný den. Rychle jsem všecko přichystal na cestu pěti mil, uschoval nejsvětější Svátost na prsou a již jsem na cestě. S počátku jedeme cestou dosti širokou, potom úzkými stezkami lesními; přes řeky, údolí a hory. Již je slunce na sklonu a ještě nejsme u cíle. Stmívá se a lesní houští tmou zvětšuje. Zmočňovala se mne únava, ale myšlenka, že nesu v náručí Spasitele, dodávala mi síly. Vzpomínal jsem na svou slezskou vlast na své spolubratry ve sv. Gabrieli u Vidně, kteří dnes společně slaví vánoční svátky a já — daleko od nich v hustém lese, nade mnou hvězdnaté brazilské nebe a Pána nebes na svých prsou. Najednou napadne mě nápěv písně vánoční „Nascen nosso Menino“ a já si ji zpívám potichu pro sebe, potom „Tichá noc, svatá noc“. Můj průvodce se ohlíží. Je mu zajisté nápadno, že jsem po celou cestu k němu nic nemluvil, jenom růženec se modlil a nyní do zpěvu se dávám. Ale mne se zmocnila blažená nálada vánoční a potom nikdy jsem nepocítil sladké blízkosti Ježíše jako dnes, Ježto již byla noc, ptal jsem se svého průvodčího: „Je to ještě daleko?“ — „Nikoliv, pane, hned jsme tam,“ zněla odpověď. Vzpomněl jsem si opět na uplynulé dny, vzpomněl jsem si na svěšené sobě ovečky v Porta Grossa, kde už šestý rok trávím, — a hle, na blízku světlo. Domácí pes štěká, lidé přicházejí mi naproti. Ještě několik vteřin a pomáhají mi s koně. Vstoupím do domu a vidím dívku v nejlepším věku ležící na lůžku. Ušlechtilý obličej je výrazem šlechtěného ducha. Leonora jest její jméno. Slyším její první svatou zповěď, dávám jí krátké poučení o sv. přijímání a ona přijímá tělo Páně. Anděl nebyl by mohl větší zbožnost dáti na jevo

jako toto dítko lesa, které o světě nic nevědělo a tudíž srdce nezkažené mělo.

Mezitím co jsem nemocné uděloval svátosti umírajících, odešli domácí k blízké řece, aby několik ryb pro mne k večeři ulovili. Černé boby a ryba byly mou večeří. Druhý den z rána odebrala se Leonora na věčnost a já jsem jel zpět, abych ještě před polednem sloužil mši sv. ve svátek sv. Štěpána.

Obrácen na víru mši svatou.

P. Buis, misionář v Číně, vypravuje událost, která ukazuje, jak působivým prostředkem k dosažení i největších milostí je mše svatá.

Byl jsem — vypravuje — v osadě Išan. Tam žil těžce nemocný muž. Navštívil jsem ho, abych ho připravil na křest sv. Ubožák měl ochrnuté tělo až po pás a ochrnutí stoupalo výš a výš. Byl všecek zoufalý. Těšilo ho sice, když mne spatřil — ale ty bolesti, a ta hrozná smrt! Viděl, jak po jeho údech se plazi nahoru. Když jsem začal mluvit o křtu sv., zdálo se, jako by sám dával se ho chtěl zmocnití a za žádnou cenu ne-

hodlal svou kořist pustiti. Nemocný se rozčilil, křel a Bohu a nebi se rouhal. „To by ještě scházelo,“ pravil „jak mne může jenom Bůh tak trápití a mne v mém nejlepším mužném věku nelidsky soužití. O křest nestojím, je to věc zcela zbytečná!“ Jeho pohanská manželka mu statně přizvukovala.

Ubožák! Jak těžko je pro boháče odtrhnouti srdce od věcí pozemských! Byl totiž bohatý. Má slova povzbuzení a útěchy nepomohla nic; vrátil jsem se tedy zarmoucen sice, ale ne bez naděje do kostela.

Následujícího dne sloužil jsem mši sv. ke cti a chvále nejsv. Trojice za nemocného a připojil jsem modlitbu k sv. Josefu. A hle! znenadání přivezli nemocného na vozíku ke kostelu. Nevěrec a zoufalec stal se věřícím a byl zcela odevzdán do vůle Boží. Za křest sv. prosil sám. Již byl dostatečně poučen a blizek smrti. Pokřtil jsem ho a spolu mu udělil poslední sv. pomazání. Potom musil jsem odcestovati, ale před odchodem poručil jsem ho do ochrany jeho patrona, sv. Josefa, jenž zajisté v poslední hodině byl mu svou přímluvou nápomocen.

Různé zprávy.

Zahájení protikatolické ofensivy v Anglii. Rychle vzrůstajícím katolickým hnutím v Anglii se cítí anglikánská církev velmi ohrožena. Nejznámější její kazatel Dean Inge útočí proti katolictví tvrzením, že Angličané přestoupením ke katolické církvi ztrácejí své mravní obyčeje. Při tom se opírá o tvrzení profesora filosofie harvardské university George Santayana, že přestoupí-li Angličan ke katolictví, je to sebevražda jeho svobody, zdrženlivosti a vynalézavosti, jež mu vězí v krvi. Jeho vnitřní lidství tím prý podléhá a takový Angličan, i

kdyby byl svatým, stává se cizincem. Toto tvrzení se domněle opírá o gentlemanství, vznešenost Angličanů, jež však nevyšlo z lůna anglikánství, nýbrž ze zvyku Gentry, katolické aristokracie, jako ochranitelky národní povahy Angličanů.

Generál benediktinem. V belgickém benediktinském opatství Maredsous zemřel 10. října bývalý belgický generál hrabě Gruenne. Měl za manželku dceru Montalembertovu. Jeden jeho syn padl jako důstojník v Kongu, druhý ve světové válce. Když jeho žena r. 1920 zemřela, vstoupil bývalý

generál jako prostý mnich do opatství maredsouského. Noviciát prodělal bez nejmenší výjimky v řeholních předpisech, roku 1923 složil se zvláštní římskou dispensí profesi a byl vysvěcen na kněze. Rád ve volném čase navštěvoval jednotlivé oltáře v opatském kostele a před každým se modlil. Měl už slabý zrak a při jedné takové obchůzce spadl přes stupeň a utrpěl otřesení mozku. Brzy nato zemřel,

všemi oplakáván jako vzor hluboké zbožnosti.

(*Děkuvzdání.*)

Praha. Ctitelka božského Srdce Páně vzdává tisícere zaplat Bůh za uzdravení z nemoci na pokyn, by uctívala toto božské Srdce Páně. Učinila slib, bude-li vyslyšena, že uveřejní toto děkuvzdání ve „Škole Božského Srdce Páně“. Plní tímto svůj slib. F. W.

· Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(i), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a n á l e ž i t é s v ě c e n í n e d ě l í a s v á t k ů a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a by byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Světme den Páně!

Úmysl v lednu 1928: **Aby po dosažení míru čínský národ ke Kristu se obrátil.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Náležitě svěcení nedělí a svátků. (Hlavní úmysl.) — Již se blíží (báseň). — Srdce Ježíšovo, žádost pahorků věčných. — Drahé matce (báseň). — Dopis z Číny. — Botlemští pastýři. — Vánoce (obrázek). — Vánoce (báseň). — Dva mučníci Eucharistie z Tovaryšstva Ježíšova. — Vánoční (báseň). — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskne a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně.—Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.